DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

AB/408
ABG/182
Ç/269
/55

AVİ BÜYÜ
NBAĞI - 3

elle Mead

nal Adı: *The Indigo Spell*
l Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
ceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Düzenleme: Yeliz Uslü
Yönetim: photoRepublic
Asmin Ayşe Gündoğdu · Karen Yardımlı
n: Temmuz 2013

78 - 605 - 142 - 327 - 2
No: 10905

Mead © 2012
oğrafı: Michael Frost © 2011

n Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. n izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, e kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

YAYINLARI

Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
3 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
@artemisyayinlari.com
ayinlari.com

Melisa Matbaacılık
lu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
3 03 Faks: (212) 519 33 00

rı, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Mavi Büyü

RICHELLE MEAD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Daha önce de önemli görevler için yatağımdan kaldırıldığım olmuştu. Ama ilk kez özel hayatımla ilgili böyle bir soruya maruz kalıyordum.

"Bakire misin?"

"Hı?" Gözlerimi ovuşturdum. Tuhaf bir rüya olmalıydı. Beş dakika önce acil bir telefonla yatağımdan fırlamıştım. Gerçek hayata uyum sağlamakta güçlük çekiyordum.

Tarih öğretmenim Bayan Terwilliger, bana yaklaşıp sorusunu fısıldayarak tekrarladı: "Bakire misin diyorum."

"Şey, evet…"

Artık tamamen uyanmıştım. Yatakhanenin lobisinde huzursuzca etrafıma bakındım. Kimsenin bu çılgın konuşmaya tanık olmasını istemiyordum. Neyse ki endişelenmeme gerek yoktu. Odanın diğer ucunda sıkıntıyla iç geçiren gece nöbetçisi dışında lobi boştu. Tabii öyleydi, gecenin bu saatinde hangi aklı başında insan ayakta olurdu ki? Bayan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: https://rantey.org

Terwilliger'ın telefonuyla uyandığımda, onunla burada buluşmamı, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söylemişti. Özel hayatımla ilgili sorguya çekilmek, aklımdaki en son şeydi doğrusu.

Geri çekilip rahat bir nefes aldı. "Evet, tabii. Tabii öylesin."

Gözlerimi kıstım. Acaba alınmalı mıydım? "Tabii mi? O da ne demek? Neler oluyor?"

Ani bir hareketle tel çerçeveli gözlüğünü arkaya itti. Gözlüğü hep burnunun ucuna düşerdi. "Açıklayacak zaman yok. Gitmeliyiz." Kolumdan çekiştirdi ama karşı koydum.

"Saat gecenin üçü Bayan Terwilliger!" Ve durumun ciddiyetini kavraması için ekledim. "Yarın okul var."

"Boşver." Dönüp nöbetçiye seslendi. "Sydney Melrose benimle geliyor. Bayan Weathers'a durumu ben açıklarım."

Nöbetçi kız şaşkınlıkla bize baktı ama sonuçta o da sadece bir öğrenciydi. Sırık boylu, kuş suratlı Bayan Terwilliger'a ne diyebilirdi ki? Kızların geceleri yatakhanede kalmasını sağlayan asıl yetkili, dışarıdaki güvenlik görevlisiydi. Ama o da beni peşi sıra sürükleyen Bayan Terwilliger'a dostça gülümsemekle yetindi. Acaba gecenin bir vakti böyle manzaralarla karşılaşmaya alışık mıydı?

"Bari üzerimi değiştirseydim," diye sızlandım, pijamalarıma bakarak. Ama öğretmenimin arabasına gelmiştik bile. Bayan Terwilliger'ın, kenarları çiçek desenli, kırmızı bir Vosvos'u vardı. Nedense bu beni hiç şaşırtmadı.

"Merak etme, uzun sürmeyecek," dedi, kocaman, kadife çantasından arabanın anahtarını çıkarırken.

Çöl havası serin, gece sessizdi. Yüksek palmiye ağaçları, gökyüzünde örümceği andıran, karanlık şekiller oluşturuyordu. Onların ötesinde, dolunay ve ışıltılı yıldızlar vardı. Kollarımı gövdeme dolayıp sabahlığımın yumuşak kumaşına dokundum. İçimde çizgili pijamalarım, ayaklarımda krem rengi, pofuduk terliklerim vardı. Üzerimdekiler küçük ve sıcak yatakhane odamda beni ısıtıyordu ama bir Palm Springs gecesine pek uygun değildi doğrusu. Hem zaten kim pijamalarıyla sokağa çıkardı ki?

Bayan Terwilliger, arabanın kapısını açtığında, boş, plastik kahve bardaklarıyla eski dergileri kenara iterek oturdum. Normalde böyle bir dağınıklık beni rahatsız ederdi ama bu kez aldırmadım.

"Bayan Terwilliger," dedim, şehrin dış mahallelerinde ilerlerken, "neler oluyor?" Şimdi yatakhaneden uzaklaştığımıza göre belki bir açıklama yapar diye düşünüyordum. Telefondaki ölüm kalım meselesi lafını unutmamıştım ve bu beni huzursuz ediyordu.

Gözlerini yoldan ayırmadı. Köşeli yüzü endişeyle kırışmıştı. "Bir büyü yapman gerek."

Birden donup kaldım. Kısa bir süre önce, böyle bir cümle karşısında hemen itiraza başlardım. Şimdi de pek rahat olduğum söylenemezdi tabii. Büyü beni hala korkutuyordu. Bayan Terwilliger, okuduğum özel lisede, Amberwood Koleji'nde öğretmendi ve geceleri bir cadıya dönüşüyordu. Bende de doğal bir büyücülük yeteneği olduğunu söylüyordu. Hatta tüm itirazlarıma rağmen bana birkaç büyü öğretmeyi başarmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslına bakarsanız, bu tip sıradışı güçlerimi görmezden gelmek için haklı sebeplerim vardı. Bir kere, büyü denen şeyi yanlış buluyordum. Ve zaten hayatımda yeterince doğaüstü heyecan mevcuttu. Günlerimi, vampirleri insan dünyasından gizli tutan özel bir örgütün üyesi olarak geçiriyordum. Görevim ve derslerim beni yeterince meşgul ediyordu.

Yine de, Bayan Terwilliger'ın büyücülük eğitimi, son zamanlarda beni bazı tehlikeli durumlardan kurtarmıştı ve artık buna eskisi kadar tepkili yaklaşmıyordum. Yani büyü yapacağımı söylemesi alışılmadık bir şey değildi.

"Bana neden ihtiyacınız var?" diye sordum. Ara sıra yanımızdan geçen arabaların farları yüzümüze vuruyordu. "Siz benden milyon kat güçlüsünüz."

"Güç önemli tabii," dedi. "Ama bazen işin içine farklı unsurlar girer. Senden istediğim büyüyü ben yapamam."

Kollarımı göğsümde kavuşturup kamburumu çıkardım. Dikkatimi sıradan şeylere verirsem endişelerimden kurtulabileceğimi umuyordum. "Sabaha kadar bekleyemez miydi?" diye mırıldandım.

"Hayır," dedi, ciddi bir yüzle. "Bekleyemezdi."

Sesinin tonu, omurgamda buzdan eller dolaşmasına sebep oldu. Başka soru sormadım. Giderek şehirden uzaklaşıyor, çöle doğru ilerliyorduk. Medeniyetten uzaklaştıkça, gece daha da karanlıklaşıyordu. Ana yoldan çıktığımızda artık görünürde ne bir sokak lambası ne de bir ev kalmıştı. Dikenli çöl bitkileri yolun kenarında karanlık şekiller oluşturuyor, bana, üzerimize atılmak için bekleyen vahşi hayvanları hatırlatıyorlardı.

Burada kimse yok, diye düşündüm. *Ve Amberwood'daki kimse de burada olduğunu bilmiyor.*

Bayan Terwilliger'ın bekaret sorusunu hatırlayınca huzursuzca kıpırdandım. Yoksa korkunç bir ayinin kurbanı mı olacaktım? Keşke cep telefonumu yanıma almayı akıl etseydim. Gerçi bizim organizasyona, yani Simyacılar'a bir büyücüyle vakit geçirdiğimi söyleyemezdim ya neyse. Üstelik herhangi bir büyücü de değil, bana kendisi gibi olmayı öğreten bir büyücüyle birlikteydim. Simyacılar'ın yeminiyle yüzleşmektense, bir ayinde kurban edilmeyi tercih ederdim.

Yirmi dakika sonra Bayan Terwilliger, arabayı nihayet, nereye gittiği belirsiz, tek şeritli, tozlu bir yolun kenarına çekti. Arabadan indi ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Burası Amberwood'dan bile soğuktu. Gece göğüne baktığımda nefesimi tuttum. Şehrin ışıklarından uzaklaştığımız için şimdi yıldızlar daha parlak görünüyordu. Samanyolu ve düzinelerce takımyıldız, tüm görkemleriyle pırıldıyordu.

"Yıldızlara sonra bakarsın," dedi Bayan Terwilliger, sertçe. "Ay ilerlemeden işe koyulmalıyız."

Bir ayışığı ayini, ıssız bir çöl, bakire bir kurban… Ben neye bulaşmıştım böyle? Bayan Terwilliger'ın beni büyücülüğe zorlamasına sinir olurdum ama şimdiye dek onu bir tehdit olarak görmemiştim. Ne kadar aptalmışım!

Omzuna büyükçe bir sırt çantası atıp tek tük kayaların ve çöl bitkilerinin olduğu çıplak arazide yürümeye başladı. Parlak gökyüzüne rağmen yeterince ışık yoktu ama Bayan Terwilliger, kararlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdü. Nereye gi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deceğini iyi biliyormuş gibi bir hali vardı. Kuzu kuzu peşinden gittim. Terliklerimin tabanlarına taşlar battıkça acıyla yüzümü buruşturuyordum.

Küçük bir açıklığa geldiğimizde, "Tamam," dedi. Sırt çantasını dikkatle yere bırakıp diz çöktü. "Burası uygun."

Gün içinde güneşin kızdırdığı çöl, gece vakti buz gibiydi. Ama ben yine de terliyordum. Sıcaktan ya da ağır pijamalarımdan değil, endişeden. Sabahlığımın kuşağını açıp tekrar özenle bağladım. Bu tip hareketler beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Bayan Terwilliger, gümüş çerçeveli, büyük, oval bir ayna çıkardı. Aynayı yere koyup gökyüzüne baktı ve biraz kaydırdı. "Bayan Melbourne." Karşısını işaret etti. Aynanın diğer tarafını. "Otur ve rahatla lütfen."

Amberwood'da, gerçek adım Sydney Sage'i değil, Sydney Melrose'u kullanıyordum. Bayan Terwilliger, okulun ilk günü sahte adımı yanlış anlamış ve sonra bu ad, üzerime yapışıp kalmıştı. Dediğini yaptım ama pek rahat olduğum söylenemezdi. Gecenin içinde, büyük bir hayvanın ayaklarını sürüye sürüye yürüdüğünü duyar gibiydim. Az sonra yapacağım büyünün ve kahvesizliğin huzursuzluğuna bir de çakal korkusu eklenmişti.

"Artık başlayabiliriz." Bayan Terwilliger, beni çöl karanlığında korkutucu gelen bakışlarla süzdü. "Üzerinde metal bir şey var mı? Varsa çıkarman gerek."

"Yok. Ah, bir dakika."

Ucunda minik bir haçın sallandığı ince altın zincirimi çıkardım. Bu kolyeyi yıllardır takardım ama yakın bir zamanda, rahatlatması için bir başkasına vermiştim. O da yine yakın bir

zamanda, ortak arkadaşımız Jill Mastrano aracılığıyla kolyeyi bana iade etmişti. Şimdi bile, Jill'in okulda hışımla yanıma gelip tek kelime etmeden haçı elime tutuşturmasını görür gibi oluyordum.

Ayışığında parlayan haça baktım. Onu verdiğim çocuğu, Adrian'ı düşündüğümde birden içim sıkıldı. O zaman Adrian, henüz bana aşık olduğunu itiraf etmemişti. İtiraf ettiğinde nasıl da hazırlıksız yakalanmıştım. Belki de o kadar şaşırmamalıydım. Geçmişi düşündüğümde, ki bunu sürekli yapıyordum, aslında bana hislerini çoktan anlamalıydım. Ama ipuçlarını göremeyecek kadar kördüm.

Hoş, görsem de ne fark ederdi ki? Adrian, bana uygun biri değildi ve bunun, onun kötü alışkanlıklarıyla ya da potansiyel deliliğiyle bir ilgisi yoktu. Adrian, bir vampirdi. Evet, bir Moroi'du. İyi vampirlerden biriydi ama ne fark ederdi ki? İnsanlarla vampirler birlikte olamazdı. Moroi'lar ve Simyacılar bu konuda hemfikirdi. Adrian'ın bana açılmasına hala hayret ediyordum. Benim için böyle duygular hissetmesi ve beni öpmeye cesaret etmesi inanılmazdı. Ama itiraf etmeliyim ki, o öpücük başımı döndürmüş, nefesimi kesmişti.

Tabii ki, onu reddetmek zorundaydım. Eğitimim başka türlüsüne elvermezdi. Burada, Palm Springs'te, ikimiz sosyal ortamlarda sık sık görüşmek zorunda kalıyorduk. Adrian'ın söylediklerinden sonra onunla yüz yüze bakmak bana zor geliyordu. Sadece yeni ilişkimizin tuhaflığından değil. Ben... Doğrusunu isterseniz, onu özlüyordum. Adrian'ın itirafından önce ikimiz arkadaştık. Birlikte çok zaman geçiriyorduk.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Alaycı gülümsemesine ve şakalarımıza alışmıştım. Kaybedene dek onlara ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim. Şimdi içim bomboştu ve bu tabii ki çok saçmaydı. Bir vampiri neden umursayacaktım ki?

Yaşadıklarımızı düşündükçe öfkeleniyordum. Adrian, neden arkadaşlığımızı bozmuştu ki? Neden kendini bu kadar özletiyordu? Benden ne yapmamı bekliyordu? Birlikte olmamızın imkansız olduğunu o da biliyordu. Ona karşı hiçbir şey hissedemezdim. Yapamazdım. Eğer medeniyetten uzak, vampirler, insanlar ve dampirlerden oluşan Gardiyanların arasında yaşasaydık, belki... Ama hayır! Onun için hislerim olsa bile, ki, kendime sürekli olmadığını tekrarlıyordum, böyle bir ilişkiyi aklımızdan bile geçiremezdik.

Şimdi Adrian, benimle doğru düzgün konuşmuyordu. Ve bana yeşil gözlerinde o kırgın ifadeyle bakması içimi sızlatıyordu...

"Ah! Ne oluyor?"

Bayan Terwilliger, kafamdan aşağı bir tas dolusu kuru yaprak ve çiçek boşaltınca irkildim. Elimdeki haça ve anılarıma öylesine dalmıştım ki, bana yaklaştığını bile fark etmemiştim.

"Biberiye," dedi, bilmiş bir tavırla. "Çördük otu. Anason. Yapma!" Saçlarıma takılan yaprakları almak için elimi kaldırmıştım. "Büyü için onlara ihtiyacın olacak."

"Doğru," dedim. Haçı dikkatle yere bırakıp Adrian'ın yeşil gözlerini unutmaya çalıştım. "Hani şu yalnızca benim yapabileceğim büyü için. Neden onu bir tek ben yapabiliyorum?"

"Büyüyü yapan kişinin bakire olması gerek de ondan," dedi. Suratımı buruşturmamaya çalıştım. Demek ki, kendisi bakire değildi. Eh, kırk yaşında bir kadın için bu normaldi tabii ama yine de daha önce Bayan Terwilliger'ın cinsel hayatını pek düşünmemiştim doğrusu. "Ve aradığımız kadın, kendini benden saklıyor. Ama sana karşı hazırlıksız olacak."

Ayışığında parlayan aynaya baktım. "Bu bir keşif büyüsü, değil mi? Neden daha önce yaptığımızı yapmıyoruz?"

O büyüyü tekrarlamaya meraklı olduğumu sanmayın. Birini bulmak için saatlerce bir tas suya bakmak zorunda kalmıştım. Yine de artık nasıl yapıldığını biliyordum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir büyüyü denemekten iyiydi. Sihirli kelimelere ve otlara bir dereceye kadar katlanabilirdim ama kim bilir Bayan Terwilliger, benden başka neler isteyecekti? Ruhumu tehlikeye atmamı mı? Kanımı mı?

"O büyü bir tek tanıdığın insanlarda işe yarar," dedi. "Bu, daha önce hiç görmediğin birine ulaşmanı sağlayacak."

Kaşlarımı çattım. Büyüyle başım ne kadar hoş değilse, bulmaca çözmeye o kadar meraklıydım. Büyülerle ilgili sırlar beni heyecanlandırıyordu. "O halde kimi arayacağımı nereden bileceğim?"

Bayan Terwilliger, elime bir fotoğraf tutuşturdu. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Fotoğraftaki genç kadının güzel yüzüne baktım. İlk bakışta hemen fark edilmese de öğretmenimle birbirlerini andırıyorlardı. Ama Bayan Terwilliger'ın donuk, kahverengi saçlarının aksine, bu kadınınkiler, siyaha yakın, parlak bir koyu kahverengiydi. Ayrıca Bayan Terwilliger'ın hippi tarzına taban

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tabana zıt, siyah saten bir gece elbisesi giymişti. Ama iki kadının da çıkık elmacık kemikleri ve kartal bakışlı gözleri vardı.

Kafamı kaldırdım. "Akrabanız mı?"

"Ablam," dedi Bayan Terwilliger, ifadesiz bir sesle. Ablası mı? Kadın, ondan en az on yaş genç duruyordu.

"Kayıp mı?" diye sordum. Daha önceki büyüde kaçırılan bir arkadaşı aramıştık.

Bayan Terwilliger'ın dudakları titreşti. "Düşündüğün şekilde değil." Sırt çantasından küçük, deri ciltli bir kitap çıkardı ve önceden işaretlenmiş bir sayfasını açtı. Gösterdiği kısma baktığımda, ayna ve kafamdan aşağı boşalttığı otlarla ilgili Latince kelimeler gördüm. Sonrasında, büyünün nasıl yapılacağı anlatılıyordu. Neyse ki kanla ilgili bir madde yoktu.

"Çok basit görünüyor," dedim şüpheyle. Birkaç aşamadan oluşan ve az malzemeli büyülerin, genelde fazlasıyla zihinsel enerji gerektirdiğini öğrenmiştim. Hatta diğer keşif büyüsünde bayılmıştım.

Düşüncelerimi okumuşçasına kafasını salladı. "Son seferkinden bile daha çok odaklanman gerekecek. Ama sen her ne kadar bunu duymak istemesen de gücün arttığı için muhtemelen daha az zorlanacaksın."

Kaşlarımı çattım. Haklıydı. Bunu duymak istemiyordum.

Yoksa tam tersi mi?

Bir yanım bu çılgınlığa kapılmamam gerektiğini söylüyordu. Başka bir yanımsa, eğer ona yardım etmezsem, Bayan Terwilliger'ın beni ıssız çölde terk etmesinden korkuyordu. Ve bir diğer yanım da meraktan ölüyordu!

Derin bir nefes alarak, kitaptaki büyülü sözleri tekrarladım ve fotoğrafı aynanın ortasına koydum. Öne eğilerek aynanın parlak yüzeyine baktım. Zihnimi boşaltmaya, karanlıkla ve ayışığıyla bütünleşmeye çalıştım. İçimdeki enerjinin uğultusunu, beklediğimden çabuk hissettim. Ama bir süre, aynada bir değişiklik olmadı. Yarı karanlıkta tek gördüğüm, kendi suratımdı. Kuru yapraklarla dolu sarı saçlarımla, bir tarla cadısından farksızdım.

İçimdeki enerji yükselmeye devam etti. Şaşırtıcı derecede ılık ve heyecan vericiydi. Gözlerimi kapayıp kendimi o enerjiye bıraktım. Sanki ayışığında yüzüyordum. Ya da ayışığı bendim. Saatlerce böyle durabilirdim.

"Bir şey görüyor musun?"

Bayan Terwilliger'ın sesiyle o tatlı rüyadan uyandım. İtaatle gözlerimi açıp aynaya baktım. Aynadaki yansımam kaybolmuştu. Bir binanın önünde gümüş rengi bir sis bulutu vardı ama bunun fiziksel bir şey olmadığını biliyordum. Ardındaki görüntüyü benden saklamaya yarayan, zihinsel bir engeldi. İrademi güçlendirip zihnimle engeli aşmaya çalıştım. Birkaç dakika içinde sis dağıldı.

"Bir bina görüyorum." Sesim, gecede tuhaf bir şekilde yankılandı. "Viktorya döneminden kalma eski bir ev. Koyu kırmızı. Önünde bir verandası var. Verandanın önünde ortancalar var. Bir de tabela var ama ne yazdığını okuyamıyorum."

"Evin nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Öğretmenimin sesi çok uzaklardan geliyordu. "Etrafa bak."

Geri çekilip görüş alanımı genişletmeye çalıştım. Birkaç dakika sonra, sanki bir film seyrediyormuşum gibi, ev yavaşça

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

uzaklaştı ve etrafındaki benzer binaları gördüm. Hepsi sarmaşıklarla kaplıydı ve geniş verandaları vardı. Hiç bozulmadan modern dünyanın ortasına bırakılmış gibi duruyorlardı.

"Belirli bir şey yok," dedim. "Sadece eski evlerle dolu bir sokak var o kadar."

"Geri çekil. Daha uzaktan bak."

Dediğini yaptım. Sanki gökyüzüne çıkmak gibiydi. Şimdi sokağı kuş bakışı görebiliyordum. Viktorya tipi evler birkaç sokak daha devam ediyor, sonra daha işlek bölgeler başlıyordu. Dükkanlar. Karmaşık caddeler. Binalar giderek yükseldi. Artık karşımda, iyi tanıdığım bir şehir manzarası vardı.

"Los Angeles," dedim. "Ev Los Angeles'ın dış mahallelerinde."

Bayan Terwilliger'ın derin bir nefes aldığını duydum. "Teşekkürler Bayan Melbourne. Bu kadar yeter."

Birden görüş alanıma bir el girdi ve şehir manzarasını dağıttı. O tuhaf ruh hali de kaybolmuştu. Artık ışıkta yüzmüyordum. Hızla gerçek dünyaya çakıldım. Soğuk çöl gecesine ve pijamalarıma. Kendimi yorgun ve sarsılmış hissediyordum. Bayılacak gibiydim. Bayan Terwilliger'ın elime tutuşturduğu portakal suyuyla dolu termosu kafama diktim. Şekerli sıvı, gücümü toplamama yardımcı oldu. Yoğun büyüler kan şekerini düşürüyordu.

"Söylediklerim işinize yaradı mı bari?" diye sordum, termosu yere bırakarak. Bir yandan da portakal suyunun kaç kalori olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. "İstediğinizi aldınız mı?"

Bayan Terwilliger, belli belirsiz gülümsedi. "Evet, işime yaradı. Ama istediğimi aldım mı?" Gözlerini uzak bir noktaya dikti. "Hayır, pek sayılmaz. Bana başka bir şehrin adını vereceğini umuyordum. Uzak bir şehrin."

Haçlı kolyemi yerden alıp boynuma taktım. İçinde bulunduğum tanıdık his beni gerçeklere döndürmüş ve suçluluk duygusunu da beraberinde getirmişti. İnsanların büyü yapması doğru değildi. Hele de bundan zevk almaları! Parmaklarımı haçın yüzeyinde gezdirdim. Birden kendimi yine Adrian'ı düşünürken buldum. Acaba bunu hiç boynuna takmış mıydı? Yoksa şans getirmesi için yanında taşımakla mı yetinmişti? O da benim sık sık yaptığım gibi, parmaklarını haçın üzerinde gezdirmiş miydi?

Bayan Terwilliger, eşyalarını toplamaya başladı. Ayağa kalkınca ben de doğruldum. "Ne demek istediğinizi anlayamadım efendim," dedim. "Los Angeles'ı görmem ne anlama geliyor?"

Birlikte arabaya doğru yürümeye başladık. Sorumu hemen yanıtlamadı ama tekrar konuştuğunda, sesi hiç beklemediğim kadar kederliydi. "Ablamın bana, tercih edeceğimden daha yakın olduğu anlamına geliyor," dedi. "Ve istesen de istemesen de büyücülük yeteneklerini mümkün olduğunca çabuk geliştirmen gerektiği anlamına."

Zınk diye durdum. Birden öfkelenmiştim. Her şeyin bir sınırı vardı. Yorgundum, her yanım ağrıyordu. Beni gecenin bir yarısı çöle sürüklediği yetmiyormuş gibi, şimdi bir de bunu söylüyordu. Üstelik büyücülük hakkındaki hislerimi bilmesi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ne rağmen. Daha da kötüsü, beni korkutuyordu. Benim tüm bunlarla ne ilgim vardı? Onun sorunu, onun büyüsüydü bu. Ama onu duyan, buraya gelme sebebimizin *ben* olduğumu zannederdi.

"Bayan Terwilliger..." diye başladım.

Birden arkasına dönüp dik dik suratıma baktı. Şaşkınlıkla yutkundum. Onu ilk kez böyle görüyordum. Korkutucu değildi ama bakışları, şimdiye dek hiç bu kadar anlamlı gelmemişti. Benim tanıdığım, bildiğim dağınık öğretmenden çok farklıydı. Aynı zamanda... Korkmuş görünüyordu. *Ölüm kalım meselesi.*

"Sydney," dedi. Adımı nadiren kullanırdı. "İnan bana, ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Dolayısıyla, istesen de istemesen de yeteneklerini geliştirmek zorundasın. Sakın zalim biri olduğumu ve bencilce isteklerim için seni kullandığımı düşünme. Yeteneklerini boşa harcamandan nefret ediyorum ama bunun benimle bir ilgisi yok."

"O halde neden?" diye sordum cılız bir sesle. "Neden daha fazlasını öğrenmek zorundayım?"

Rüzgar fısıltıyla etrafımızda dolaşırken, saçlarımdaki kuru yaprakların bazılarını uçurdu. Gölgelerimiz ıssız çölde tuhaf ve biraz korkunç görünüyordu. Biraz önce hayranlıkla izlediğim yıldızlar, şimdi soğuk ve acımasız bir ışıkla yanıp sönüyor gibiydi.

"Çünkü," dedi Bayan Terwilliger, "kendini korumak zorundasın."

BÖLÜM 2

Bayan Terwilliger, daha fazla açıklama yapmayı reddetti. Amberwood'a geri döndük ve yolda varlığımı bile unutmuş gibi davrandı. Durmadan kendi kendine mırıldanıyor "Vakit yok," ve "Daha fazla kanıta ihtiyacımız var," gibi şeyler söylüyordu. Beni yatakhaneye bırakırken biraz daha bilgi almaya çalıştım.

"Kendimi korumam gereken ne?" diye sordum.

Arabayı yatakhaneye yanaştırıp yüzüme baktı ama gözlerinde yine o dalgın ifade vardı. "Daha sonra açıklarım. Yarınki seansımızda."

"Olmaz," dedim. "Okuldan sonra uçağa yetişmem gerek, unuttunuz mu? Size geçen hafta söylemiştim. Ve dün. Ve bugün."

Birden, daldığı düşüncelerden uyandı. "Öyle mi? Tamam o zaman. Yarın sabah konuşuruz."

Sonrasında doğruca odama çıkıp yatağıma uzandım ama uyuyamadım. Ertesi gün Bayan Terwilliger'ın tarih dersine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

girdiğimde, sözünü tuttu. Zil çalmadan önce sırama yanaşıp bana kırmızı, deri ciltli, eski bir kitap verdi. Adı Latinceydi ve *Savaş Elementleri* anlamına geliyordu. Yine omurgamdan aşağı buzdan bir ürperti yayıldı. Işık ve görünmezlik büyüleri başka bir şeydi. Onlarda *neredeyse* mantıklı bulduğum, tuhaf bir uygulanabilirlik vardı. Ama savaş büyüleri? İçimden bir ses, başımın belada olduğunu söylüyordu.

"Uçakta okursun," dedi. Her zamanki öğretmen sessiyle konuşmuştu ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. "Sadece ilk bölüme odaklan. Yapman gerekeni ve daha fazlasını yapacağına güveniyorum."

Birer ikişer sınıfa giren öğrenciler bize aldırış etmediler. O günkü son dersim antik tarih üzerine bir etüt dersiydi ve Bayan Terwilliger, benim danışmanımdı. Ama genelde bu dersi bana büyü öğretmek için pasif-agresif bir seansa dönüştürüyordu. Dolayısıyla bana kitap vermesi alışılmadık bir durum değildi.

"Ve," diye ekledi "gördüğün sokağın yerini saptayabilirsen bize çok yardımcı olursun."

Birkaç dakika öylece durdum. Koca Los Angeles'ta belirli bir sokağı bulacaktım öyle mi? "Ama oldukça geniş bir bölgeden söz ediyoruz," dedim, kelimelerimi dikkatle seçerek.

Kafasını sallayıp gözlüğünü arkaya itti. "Biliyorum. Zaten çoğu insan bunu yapamaz." Ve bu yarı övgü niteliğinde yorumun ardından, sınıfın önündeki masasına doğru yürüdü.

"Hangi sokakmış o?" diye sordu başka bir ses.

Eddie Castile, yanımdaki sıraya oturmuştu. Eddie, bir dampirdi. İki ırkın karıştığı günlerden kalma insan ve vam-

pir DNA'ları taşıyordu. Ama onu normal bir insandan ayırt etmek güçtü. Ayrıca sarı saçları ve kahverengi gözleriyle sahte ikiz hikayemizi destekleyecek kadar bana benziyordu. Aslında Eddie, Jill'in koruyucusu olarak Amberwood'daydı. Jill'in kendi türü olan Moroi'lar arasında onu avlamaya çalışan muhalifler vardı. Ve Palm Springs'e geldiğimizden beri onlara rastlamasak da Eddie, hep tetikteydi.

Kırmızı deri ciltli kitabı çantama koydum. "Boşver. Bayan Terwilliger'ın saçma sapan ödevlerinden biri daha." Adrian dışında hiçbir arkadaşım, Bayan Terwilliger'ın büyüleriyle ilişkimi bilmiyordu. Tabii bir de Jill vardı. Bütün Moroi'lar bir çeşit ilkel büyücülüğe sahipti. Adrian'ınki nadir rastlanan türden bir yetenekti ve çok güçlüydü. Şifacılıkta mucizeler yaratabiliyordu.

Katiller Jill'i öldürdüğünde, büyüyle onu diriltmeyi başarmıştı. O gölge öpücük sayesinde Adrian'la Jill'in arasında psişik bir bağ kurulmuştu. Şimdi Jill, Adrian'ın duygularını hissedebiliyor ve bazen, gözlerinden onun ruhunu görebiliyordu. Sonuçta Jill, Adrian'la aramda olup bitenleri, benim tercih etmeyeceğim kadar detaylı bir şekilde öğrenebiliyordu.

Çantamdan arabamın anahtarlarını çıkarıp isteksizce Eddie'ye uzattım. Arabam konusunda bir tek ona güvenirdim. Ben şehirde değilken grubun bir şeye ihtiyacı olur diye arabamı hep ona bırakırdım. "Al bakalım. Ama tek parça halinde geri istiyorum, tamam mı? Sakın Angeline'in kullanmasına izin verme."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Eddie sırıttı. "Merak etme, canıma susamadım. Hem benim bile ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Seni havaalanına bırakmamı istemediğinden emin misin?"

"Dersi kaçırırsın," dedim. Benim okuldan erken çıkabilmemin tek sebebi, etüt dersimin özgür tabiatıydı.

"İnan, umrumda olmaz. Fen sınavım var." Suratını buruşturup sesini alçalttı. "Bilirsin, fizikten hep nefret etmişimdir."

Elimde olmadan gülümsedim. Eddie de ben de on sekiz yaşındaydık ve liseden mezun olmuştuk. Ben evde eğitim görmüştüm, o elit Moroi ve dampir akademisinde. Ama sınıfın geneline göre hareket etmezsek, kimse bizim öğrenci olduğumuza inanmazdı. Ben fazladan ders çalışmayı dert etmiyordum ama aynısını Eddie için söylemek mümkün değildi.

"Sağol, gerekmez," dedim. "Bir taksi tutarım."

Zil çaldı ve Eddie, iskemlesinde sırtını dikleştirdi. Bayan Terwilliger, sınıfa sessizlik uyarısında bulunurken, Eddie, bana doğru eğilip fısıldadı. "Jill'in morali çok bozuk. Kendi gidemedi ya."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama hepimiz neden gidemediğini biliyoruz."

"Hımmm," dedi Eddie. "Ama sana neden kızgın olduğunu bilmiyoruz."

Bayan Terwilliger'a dönüp onu duymazdan geldim. Adrian'ın aşk itirafını, aralarındaki bağ sağ olsun, bir tek Jill biliyordu. Keşke bunu Jill'le paylaşmak zorunda kalmasaydı ama Adrian'ın elinden bir şey gelmezdi. Jill, vampir-insan aşklarının yanlış olduğunu bilmesine rağmen, Adrian'ı incittiğim için beni affedemiyordu. Daha da kötüsü, muhtemelen Adrian'ın acısının bir kısmını o da hissediyordu.

Arkadaşlarımız, aramızda yaşananları bilmese de Jill'le aramda bir soğukluk olduğu belliydi. Eddie, bunu hemen fark edip beni sorguya çekmişti. Bahane olarak, Jill'in okulda ona dayattığım kurallardan hoşlanmadığını söylemiştim. Eddie, bunu yutmamıştı tabii. Jill de inatla suskunluğunu koruyunca, Eddie, meraktan deliye dönmüştü.

Dersler su gibi akıp geçti ve kendimi bir taksiyle havaalanına giderken buldum. Yanıma yalnızca ufak bir bavulla postacı çantamı almıştım. Belki yüzüncü kez, çantamdan küçük, gümüş rengi ve beyaz hediye poşetini çıkarıp içindekine baktım. Kristal bir süstü. Işığı yakalaması için verandaya ya da bir pencere kenarına asılanlardan. Birbirlerine doğru uçan iki güvercin şeklindeydi. Süsü tekrar, ince paket kağıdına sarıp poşetine ve sonra çantama geri koydum. Katılacağım tören için uygun bir hediye olduğunu umuyordum.

Bir vampir düğününe davetliydim.

İlk kez bir vampir düğününe katılacaktım. Daha önce hiçbir Simyacı böyle bir deneyim yaşamamış olabilirdi. Moroi'larla onların varlıklarını sürdürmek için birlikte çalışsak da Simyacılar iş dışında başka bir bağ kurmak istemediklerini açıkça belli etmişti. Ne var ki, son olaylardan sonra iki grup da profesyonel ilişkilerini geliştirmenin iyi olacağına karar vermişti. Düğün önemli olduğu için de birkaç Simyacı'yla birlikte ben de davet edilmiştim. Çifti teoride tanıyordum ve evlenmelerine tanık olacağım için heyecanlıydım. Ama geri-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

si beni huzursuz ediyordu. Orada bir sürü Moroi ve dampir olacaktı. Biz, birkaç Simyacı, azınlıkta kalacaktık. Eddie, Jill ve diğerleriyle Palm Springs'te vakit geçirmek, onların türüne karşı bir sempati geliştirmeme sebep olmuştu. Küçük grubumla iyi anlaşıyor, artık onları arkadaşım olarak görüyordum. Ama böyle konularda her ne kadar özgür düşüncelere sahip olsam da hala diğer Simyacılar'ın, vampirlerin dünyasıyla ilgili huzursuzluğunu taşıyordum. Belki Moroi ve dampirler, bir zamanlar inandığım gibi, şeytani yaratıklar değildi. Ama insan da değillerdi.

Palm Springs'teki arkadaşlarımın da benimle gelmesini isterdim ama bu söz konusu bile değildi. Zaten Jill'le Palm Springs'te bulunma nedenimiz, onu saklamak ve korumaktı. Moroi ve Strigoi'lar, bol güneşli çöl bölgelerinden uzak dururlardı. Dolayısıyla Jill'in Moroi'ların cirit attığı bir yere gitmesi bütün amacımıza ters düşerdi. Jill'i Amberwood'da korumakla görevli diğer dampirler, Eddie ve Angeline de orada, onunla kalmalıydı. Düğüne yalnızca ben ve Adrian davetliydik ve neyse ki, farklı uçaklardaydık. Eğer biri birlikte seyahat ettiğimizi fark ederse, dikkati Palm Springs'e ve tabii Jill'e çekebilirdik. Adrian, uçağa Palm Springs'ten bile binmeyecekti. Kimse aramızda bir bağ olduğunu anlamasın diye iki saat batıdaki Los Angeles üzerinden uçacaktı.

Ben de Los Angeles'tan farklı bir uçuşa aktarma yapacaktım ki, bu, birden bana Bayan Terwilliger'ın verdiği görevi hatırlattı. Los Angeles gibi bir şehirde belirli bir mahalleyi bulacaktım. Aman ne kolay! Elimdeki tek ipucu, aradığım yerde

Viktorya tarzı evler olmasıydı. Belki bu şekilde seçeneklerimi biraz azaltabilirdim.

LAX'teki kapıma, uçağın kalkış saatinden bir saat önce vardım. Tam Bayan Terwilliger'ın kitabına dalmıştım ki, anonsu duydum. "Bayan Melrose, danışmaya lütfen."

Nedense birden içim sıkıldı. Eşyalarımı toplayıp danışmaya gittim. Hava yolu görevlisi beni güler yüzle karşıladı.

"Üzgünüm ama bu uçuş için fazladan rezervasyon alınmış," dedi. Kızın cıvıl cıvıl sesi ve kocaman gülümsemesiyle hiç de üzgün gibi bir hali yoktu ya neyse.

"Benimle ne ilgisi var?" diye sordum endişeyle. "Ben yerimi onaylatmıştım." Sürekli bürokrasi ve formalitelerle uğraşan biri olmama rağmen, bir uçağa gereğinden fazla rezervasyon almayı hala anlayamıyordum. Böyle bir şey nasıl oluyordu? Uçaktaki koltuk sayısını filan mı unutuyorlardı?

"İzin verin, açıklayayım," dedi hava yolu görevlisi kız. "Artık bu uçakta değilsiniz. Siz ve birkaç gönüllü, şuradaki aile birlikte yolculuk edebilsin diye yerlerinizden vazgeçtiniz. Yoksa onları farklı uçuşlara dağıtmak zorunda kalacaktık."

"Gönüllü mü?" diye tekrarladım şaşkın şaşkın. Kızın gösterdiği yere baktığımda, yedi çocuklu bir aile gördüm. Hepsi bana sırıtıyordu. Çocuklar küçük ve gerçekten sevimliydiler. Çizgi filmlerdeki şu kocaman gözlü tiplere benziyorlardı. Öfkeyle görevli kıza döndüm.

"Bunu nasıl yaparsınız? Bir aksilik olmaması için yerimi günlerce önceden ayırttım. Bir düğüne gidiyorum. Geç kalamam."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kız bana bir biniş kartı uzattı. "Merak etmeyin. Sizi daha erken bir Philadelphia uçuşuna aldık. Ayrıca gösterdiğiniz anlayışın karşılığı olarak birinci sınıfta uçacaksınız."

"İyi bari," dedim ama hala kızgındım. Ben düzenden ve planlı hareketlerden hoşlanırdım. Birkaç değişiklik bütün dünyamı tepetaklak edebilirdi. Biniş kartına baktım ve sonra bir daha baktım. "Uçak şimdi mi kalkıyor?"

Kız kafasını salladı. "Dediğim gibi, sizi daha erken bir uçuşa aldık. Bence acele edin."

Uçağımın hareket etmek üzere olduğunu bildiren anonsu duydum. Genelde küfreden bir tip değilimdir ama yeni kapımın terminalin öbür ucunda olduğunu öğrenince, neredeyse bu kuralı bozuyordum. Tek kelime etmeden eşyalarımı aldım ve kapıya doğru koşarken, ilk fırsatta hava yoluna bir şikayet mektubu döşenmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Nasıl olduysa son anda kapıya varmayı başardım. Kapıdaki kadın bana ters ters bakıp bir dahaki sefere zamanımı daha iyi ayarlamamı söyledi.

Onu duymazdan gelip uçağa bindiğimde beni güler yüzlü bir hostes karşıladı. Ve elimdeki birinci sınıf bileti görünce, gülümsemesi bütün suratına yayıldı. "Yeriniz burası Bayan Melrose," dedi, üçüncü sırayı göstererek. "Vaktinde yetişebilmenize çok sevindim."

Bavulumu tepedeki bölmeye koymama yardım etti, ki bu oldukça zor bir işti. Zira diğer yolcular eşyalarını çoktan yerleştirdiği için bana pek yer kalmamıştı. Birkaç yaratıcı mekansal fikirden sonra nihayet bavulumu bölmeye sığdırmayı ba-

şardık. Koltuğuma oturduğumda rahat bir nefes aldım. Uçağa bu kadar yorgun binmeyi planlamamıştım doğrusu. Kemerimi bağlar bağlamaz uçak hareket etti. Hostesin talimatlarını takip edebilmek için önümdeki cepten güvenlik kartını aldım. Kaç kere uçarsam uçayım, güvenlik bilgilerini mutlaka dinlerdim. Hostesin suratına gaz maskesini takışını izliyordum ki, birden tanıdık bir kokuyla sarsıldım. Tüm bu heyecan içinde yanımdaki yolcuya hiç dikkat etmemiştim.

Başımı çevirdiğimde Adrian'la burun buruna geldim.

Ona şaşkınlıkla bakakaldım. Neşeyle beni izliyordu. Kendisini fark etmememi pek eğlenceli bulmuş olmalıydı. Orada ne yaptığını sormaya bile gerek duymadım. Adrian'ın LAX'ten uçacağını biliyordum zaten. Kaderin bir cilvesiyle kendimi onun uçağında buluvermiştim.

"İnanamıyorum!" diye bağırdım. İçimdeki bilim insanının, durumun rahatsızlığını tam anlamıyla kavrayamayacağı kadar heyecanlanmıştım. "Tamam, yeni bir uçağa aktarıldım ama seninle yan yana koltuklara düşmek! Bunun yüzde kaç bir ihtimal olduğundan haberin var mı?"

"Bazıları kader ya da mucize diyebilir," dedi. "Ya da belki Philadelphia'ya o kadar sefer yoktur." Şeffaf bir sıvıyla dolu bardağını şerefime kaldırdı. Adrian'ın su içtiğini hiç görmediğim için votka olduğunu tahmin ettim. "Bu arada, seni gördüğüme sevindim."

"Ben de."

Uçağın motorlarının gürültüsü arttığında bir an gerçeklere döndüm. Beş saatlik bir uçak yolculuğunda Adrian Ivashkov'la

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıkışıp kalmıştım. Beş saat. Beş saat boyunca onunla dip dibe oturup pahalı parfümünü koklamak ve o bilmiş gözlere bakmak zorunda kalacaktım. Başka ne yapabilirdim ki? Hiç. Gidecek bir yerim yoktu. Ne yazık ki, birinci sınıf yolcularına bile paraşüt hizmeti verilmiyordu. Söyleyecek bir şeyler düşünürken kalbim dörtnala koşmaya başladı. Adrian, sessizce beni izliyordu. Ağzı yine o alaycı gülümsemesiyle çarpılmıştı. Belli ki, sohbeti benim yönlendirmemi bekliyordu.

"Eee?" dedim, gözlerimi ellerimden ayırmadan, "araban nasıl?"

"Sokakta bıraktım. Ben dönene dek bir şey olmayacağını umuyorum."

Hayretle kafamı kaldırdım. "Ne yaptın, ne yaptın? Ama gece orada kalamaz ki. Kesin çekici çağırırlar!"

Adrian, gülmeye başladı. "Demek sonunda seni heyecanlandırmayı başarabildim?" Kafasını iki yana salladı. "Merak etme Sage. Şaka ediyorum. Arabam evin otoparkında ve güvende."

Yanaklarım yanmaya başlamıştı. Ona her seferinde kanmaktan nefret ediyordum. Hem bir araba için bu kadar tepki vermek de neyin nesiydi? Tamam, sıradan bir arabadan söz etmiyorduk. Adrian, o güzeller güzeli klasik Mustang'i daha yeni almıştı. Aslına bakarsanız, amacı beni etkilemekti. Benimle daha çok vakit geçirebilmek için, düz vites araba kullanamıyor ayağına yatmış ve benim ona öğretmenlik yapmama izin vermişti. Araba gerçekten müthişti ama benimle olmak için bu kadarına kalkışması inanılmazdı doğrusu.

Nihayet seyahat moduna büründük ve hostes, Adrian'a bir içki daha getirdi. "Siz ne alırsınız?" diye sordu bana.

"Diyet kola," dedim otomatikman.

Hostes gittiğinde Adrian, alayla güldü. "Onu ekonomide de bedava dağıtıyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Umarım beş saat boyunca bana laf sokmayı planlamıyorsundur. Hayır, öyle bir niyetin varsa, ekonomiye gidip koltuğumu değişecek *şanslı* bir yolcu bulabilirim."

Adrian, pes edercesine ellerini kaldırdı. "Yok canım. Sen keyfine bak. Ben kendimi oyalamanın başka bir yolunu bulurum."

Dediğini yapıp hava yolu dergilerinden birindeki kare bulmacaya daldı. Ben de Bayan Terwilliger'ın kitabını çıkarıp okumaya çalıştım ama Adrian yanımdayken odaklanmakta güçlük çekiyordum. İkide bir gözucuyla onu süzüyordum. Hem bana bakıyor mu diye görmek hem de yüz hatlarını incelemek için. Adrian, hep aynıydı. Karmakarışık kahverengi saçları ve kusursuz yüz hatlarıyla, sinir bozucu bir yakışıklılığı vardı. Onunla konuşmamaya yemin etmiştim ama bir süredir bir şey yazmadığını ve kalemini tepsiye vurduğunu fark edince kendimi tutamadım.

"Nedir o?" diye sordum.

"Düzgün, düzenli, derli toplu, sekiz harf."

"Muntazam," diye yanıtladım.

Eğilip kelimeyi yazdı. "Sonbaharın öteki adı. Üç harf."

"Güz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş kelime sonra ancak jeton düştü. "Hey," dedim. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Suratında melek gibi bir ifade belirdi. "Neyi yapmama?"

"Beni kandırmana. Şeye dayanamadığımı biliyorsun..."

"Bana mı?"

Dergiyi işaret ettim. "Bulmacalara." Ona hafifçe sırtımı dönüp tekrar kitabımı açtım. "Hem işim var."

Adrian'ın, omzumun üzerinden baktığını hissettim ve vücutlarımızın birbirine değmesine aldırmamaya çalıştım. "Bakıyorum Jackie seni hala sıkı çalıştırıyor." Adrian, kısa bir süre önce Bayan Terwilliger'la tanışmış ve her nedense ona ilk adıyla hitap etmeyi uygun bulmuştu.

"Bu diğer ödevlerinden biraz farklı," dedim.

"Öyle mi? Bu tip şeylerle gerektiğinden fazla ilgilenmeye karşı olduğunu sanıyordum."

Kitabı öfkeyle kapadım. "Öyleyim zaten! Ama o dedi ki..." Birden sustum. Adrian'ı bu işe karıştırmam doğru olmazdı. Artık onunla eskisi gibi olamazdık ve buna bir an önce alışmalıydım.

"Evet, ne dedi?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Yüzüne baktığımda o alaycı ifadesinin kaybolduğunu gördüm. Son birkaç haftadır beni esir alan yakıcı kırgınlığından bile eser kalmamıştı. Gerçekten kaygılı görünüyordu. Onu böyle görmek, öpüşmemizin ardından yaşadığımız her şeye ters düşüyordu. Ben onunla bir uçakta yan yana oturmaktan bile çekinirken, o bana destek olmaya hazırdı. Ne değişmişti?

Ne yapacağımı bilemeyerek duraksadım. Dün geceden beri Bayan Terwilliger'ın söylediklerini ve gördüklerimi düşünüp duruyordum. Tüm bunların anlamı neydi? Büyücülükle ilgilendiğimi bir tek Adrian biliyordu (Jill dışında) ve bu ana dek bunu biriyle konuşmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Olanları anlattığımda yüzündeki karanlık ifade beni hayrete düşürdü. "Bazı büyüleri öğrenmeni istemesini anlayabiliyorum ama seni tehlikeye atmasına izin veremem," dedi.

Adrian'ın benim için endişelenmesine şaşırmalı mıydım? Belki de hayır. "Ama bana, bunun onunla bir ilgisi olmadığını söyledi," dedim. "Hatta çok üzgün görünüyordu."

Adrian, kitabı işaret etti. "Bunda işinize yarayacak bir şeyler varmış, öyle mi?"

"Galiba." Parmaklarımı kitabın kapağında ve kabarık Latince harflerde gezdirdim. "Korunma ve saldırı büyülerinden bahsediyor. Şimdiye dek yaptıklarımdan biraz daha esaslı şeyler. Doğrusu hiç hoşuma gitmedi. Üstelik bunlar en gelişmişleri bile değil. Bayan Terwilliger, bana bazılarını atlamamı söyledi."

"Sen hiçbir büyüden hoşlanmıyorsun ki," dedi. "Ama bunlar seni koruyacaksa, belki de nasıl yapılacaklarını öğrenmelisin."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Böylesi, onu cesaretlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. "Bari kime ya da neye karşı korunduğumu bilseydim. Dur bir dakika. Bunu yapamayız."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Farkına bile varmadan Adrian'la yine eskisi gibi rahat konuşmaya başlamıştım. Ona derdimi açıyordum. Yorum yapmasını bekliyordum. Adrian, şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Neyi? Bulmacada yardım istemeyi bıraktım ya?"

Derin bir nefes aldım. Ben ne kadar kaçsam da bu anın er geç geleceğini biliyordum. Ama bir uçak yolculuğu sırasında geleceğini düşünmemiştim doğrusu.

"Adrian, aramızda olanları konuşmalıyız," dedim.

Bir an sözlerimi düşündü. "Benim bildiğim kadarıyla, aramızda hiçbir şey olduğu yok."

Cesaretimi toplayıp gözlerinin içine baktım. "Aynen öyle. Olanlar için üzgünüm. Söylediklerim için. Ama hepsi doğruydu. Bunu bir an önce unutup hayatımıza devam etmeliyiz. Palm Springs'teki grubumuz için en doğrusu bu."

"Ben unutmuştum zaten," dedi. "Konuyu açan sensin."

Tekrar kızardım. "Senin yüzünden! Kaç haftadır somurtup duruyorsun. Benimle konuşmuyorsun. Konuştuğunda da laf sokuyorsun." Kısa bir süre önce, Clarence Donahue'nun evinde akşam yemeğindeydik. Salonda hayatımın en korkunç örümceğini görmüştüm. Tüm cesaretimi toplayıp onu yakalamış ve sonra serbest bırakmıştım. Adrian'ın yorumu aynen şu olmuştu: "Vay, seni korkutan şeylerle yüzleştiğini bilmiyordum. Onlardan arkana bile bakmadan kaçıp hiç yoklarmış gibi davrandığını sanıyordum.

"Sana karşı tavır aldığım doğru," dedi Adrian, kafasını sallayarak. Yine son derece ciddi görünüyordu. "Özür dilerim."

"Hepsi bu mu?" diye sordum hayretle. "Yani artık bitti, öyle mi? Artık eskisi gibi hissetmiyorsun?" *Artık bana aşık değil misin,* diye sormaya cesaret edememiştim.

"Ah, hayır," dedi neşeyle. "Tabii ki, öyle değil."

"Ama dedin ki..."

"Surat asmaktan vazgeçtiğimi söyledim. Artık bunalım takılmayacağım. Yani ben her zaman biraz öyleyimdir ama sen ne demek istediğimi anladın işte. Böyle davranarak Rose'la bir yere varamadım. Senle de varamayacağım belli."

"Başka türlü davransan da benimle bir yere varamazsın!" diye bağırdım.

"Bak ondan emin değilim." Birden bunları konuşmaya başlamamız inanılmazdı. "Sen onun kadar kayıp bir vaka değilsin. Yani Rose konusunda, onun Rus bir komutana olan destansı aşkını aşmak zorundaydım. Oysa seninle tek sorunumuz, türlerimiz arasındaki birkaç yüzyıllık önyargılar. Benim için çocuk oyuncağı!"

"Adrian!" Öfkemden kuduruyordum. "Bu bir şaka değil!"

"Biliyorum. Bence de değil. O yüzden sana zorluk çıkarmaya niyetim yok." Dramatik bir tavırla duraksadı. "Seni sevmekle yetineceğim. Sen istesen de istemesen de."

Hostes sıcak havlularla geldiğinde sustuk. Adrian, bu rahatsız edici sözlerin etkisinin bir süre daha devam etmesinden memnun gibiydi. İyice aptallaşmıştım. Bir cevap ararken, hostes bu sefer de havluları almaya geldi. Nihayet gittiğinde tekrar Adrian'a baktım.

"Ben istesem de istemesem de mi? Bu da ne demek?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adrian, suratını buruşturdu. "Affedersin. Ürkütücü ya da takıntılı görünmek istemem. Ben yalnızca, birlikte olamasak da önemli değil demek istemiştim. Benim dünya üzerindeki en şeytani ve korkunç yaratık olduğumu düşünmene aldırmıyorum."

Kısacık bir an, bana dünya üzerindeki en güzel yaratık olduğumu söyleyişini hatırladım. O sözleri hiç aklımdan çıkmıyordu. Mumlarla aydınlatılmış, loş bir odadaydık ve bana daha önce hiç kimse öyle bakmamıştı…

Kes şunu Sydney. Kendine gel.

"Benim hakkımda istediğini düşünebilir ya da yapabilirsin," dedi Adrian, benim kendimle çelişen düşüncelerimden habersiz. Tuhaf bir şekilde sakindi. "Ben seni umutsuzca sevmeye devam edeceğim."

Neden o kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındım. "Ben… Ne? Bunu yapamazsın! Olmaz!"

Kafasını yana eğip dikkatle yüzüme baktı. "Neden? Sana bir zararı dokunmaz ki. Dedim ya, beni istememeni dert etmiyorum. Tabii istesen daha memnun olurdum. Ama seni uzaktan sevmemin nesi yanlış?"

Aslına bakarsanız, bilmiyordum. "Çünkü… Çünkü olmaz işte!"

"Neden?"

"Hayatına devam etmelisin," diyebildim. Evet, bu mantıklı bir sebepti. "Başka birini bulmalısın. Benimle olamayacağını biliyorsun. Boşa zaman harcamanı istemiyorum."

"Vaktimi nasıl değerlendireceğim beni ilgilendirir," dedi Adrian, inatla.

"Ama bu çılgınlık! Hem bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü elimde değil," dedi, omuz silkerek. "Hem ısrarımı sürdürürsem belki bir gün yumuşayıp beni sevmeye karar verirsin, ha? Zaten senin de bana karşı boş olmadığından eminim."

"İşte onda yanılıyorsun! Saçmaladığının farkında değil misin? Bu nasıl bir mantık böyle?"

Adrian, kare bulmacasına döndü. "İstediğini düşünebilirsin. Tek bir şeyi bil yeter. Aramız ne kadar normal görünürse görünsün, ben seni hep seveceğim ve sana herkesten daha fazla değer vereceğim. Benim şeytanın teki olduğumu düşünmen umrumda bile değil."

"Ben senin şeytan olduğunu düşünmüyorum."

"Gördün mü? Demek hala umutlanacak bir şeylerim var?" Kalemiyle dergiye vurdu. "Romantik Viktorya dönemi şairi. Sekiz harf."

Cevap vermedim. Sözün tükendiği yerdeydim. Adrian, yolculuk boyunca bir daha bu konuyu açmadı. Genelde kendi kendine takıldı ve benimle konuştuğunda, hep akşam yemeğimiz ya da katılacağımız düğün gibi, güvenli konulardan söz etti. Bizi gören biri aramızda tuhaf şeylerin döndüğüne asla ihtimal vermezdi.

Ama ben biliyordum.

Ve bunu bilmek içimi kemiriyordu. Beni tüketiyordu. Yolculuğun devamında ve nihayet Philadelphia'ya indiğimizde, artık Adrian'ın yüzüne bakamıyordum. Ne zaman göz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

göze gelsek, söylediklerini hatırlıyordum: *Aramız ne kadar normal görünürse görünsün, ben seni hep seveceğim ve sana herkesten daha fazla değer vereceğim.* Bir yanım, kırgın ve öfkeliydi. Buna nasıl cesaret ederdi? Onu istemediğimi söylememe rağmen bana nasıl aldırış etmezdi? Beni sevmeye hakkı yoktu.

Ve diğer yanım? Diğer yanım korkuyordu.

Israrımı sürdürürsem belki bir gün yumuşayıp beni sevmeye karar verirsin.

Ne saçmalık! Birini zorla severek onu kendine aşık edemezdin ki. Adrian, ne kadar yakışıklı, çekici ya da komik olursa olsun, bir Simyacı ve bir Moroi, asla birlikte olamazdı.

Zaten senin de bana karşı boş olmadığından eminim.

Yok, yok, bu mümkün değildi.

BÖLÜM 3

Adrian, sözüne sadık kalıp olmayan ilişkimizden bir daha söz etmedi. Ne var ki, arada bir gözlerinde beni daima seveceğiyle ilgili sözlerini hatırlatan bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim. Ya da belki her zamanki küstahlığıydı, bilemiyorum.

Bir aktarma uçuşu daha ve bir saat süren bir araba yolculuğundan sonra, gece nihayet Pocono Dağları'ndaki küçük kasabaya vardık. Arabadan indiğimizde şoke oldum. Pennsylvania'da aralık ayı, Palm Springs'tekinden çok farklıydı. Dondurucu soğuk suratıma çarpar çarpmaz titremeye başladım. Her şey taze bir kar tabakasıyla kaplıydı. Bayan Terwilliger'la büyü yaptığımız dolunayın altında, şimdi çölün kumlarına değil, pırıltılı kar taneciklerine bakıyordum. Yıldızların ışığı burada daha soğuk ve keskindi.

Adrian, kiralık arabamızdan inmedi ama şoför bana küçük bavulumu verdiğinde kapıdan başını uzattı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Soğuk havada ağzından dumanlar çıkıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ondan beklenmeyecek bir teklifti doğrusu. "Gerek yok. Yine de teşekkürler. Anladığım kadarıyla sen burada kalmıyorsun." Kafamla, arabanın önüne yanaştığı pansiyonu işaret ettim.

Adrian, ilerideki bir tepedeki, bol ışıklı, büyük oteli gösterdi. "Ben şuradayım. Bütün partiler orada olacak. İlgilenirsen tabii. Herhalde şimdiye dek çoktan başlamışlardır."

Titredim ama bu seferkinin soğukla bir ilgisi yoktu. Moroi'lar genelde gece yaşar, günlerine güneş battıktan sonra başlarlardı. Adrian gibi, insanlar arasında yaşayanlar, gündüz hayatına ayak uydurmak zorundaydılar. Ama Moroi konuklarla dolu bu küçük kasabada, Adrian, doğal programına geri dönebilirdi.

"Aklımda bulunsun," dedim. Bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra soğuk havayı bahane ettim. "Artık içeri girsem iyi olur. Şey... Seninle yolculuk etmek güzeldi."

Gülümsedi. "Seninle de öyle Sage. Yarın görüşürüz."

Arabanın kapısı kapandığında, birden onsuz kendimi yapayalnız hissettim. Bir süre Adrian'ı taşıyan arabanın büyük ve ışıklı otele doğru uzaklaşmasını izledim. Benim pansiyon gözüme küçücük görünmüştü ama şirin ve temiz bir yerdi. Simyacılar beni Moroi'lardan uzak tutmak için özellikle burayı seçmişti. Yani çoğundan.

"Düğüne mi geldin hayatım?" diye sordu pansiyoncu kadın. "Burada kalan başka konuklar da var."

Kafamı sallayıp kredi kartımın slipini imzaladım. Burasının da dolu olacağını biliyordum tabii ama en azından, büyük

oteldeki kadar kalabalık olmayacaktı. Kapımı kilitlemeyi unutmamam gerekiyordu. Palm Springs'teki arkadaşlarıma güveniyordum ama diğer Moroi'larla dampirlerin sağı solu belli olmazdı.

Böyle kasabalar ve pansiyonlar, romantik haftasonları için ideal bir kaçamak olarak görülür. Benim odanın da bu amaçla dekore edildiği belliydi. Direkli karyolam dev gibiydi. Şöminenin başında kalp şeklinde bir jakuzi vardı. Böylesine aşk kokan bir oda, tabii ki, ister istemez aklıma Adrian'ı getirmişti. Onu unutmaya çalışıp Donna Stanton'a kısa bir mesaj attım. Donna, Palm Springs'teki görevimi denetleyen yüksek rütbeli bir Simyacı'ydı.

Pocono Hollow'a vardım. Pansiyonuma yerleştim.

Çabucak cevap verdi. *Harika. Yarın görüşürüz.* Arkasından ikinci bir mesaj geldi. *Kapını kilitle.*

Stanton'la başka bir Simyacı daha düğüne davetliydi. Ama onlar zaten Doğu Kıyısı'nda oldukları için düğüne yarın geleceklerdi. Doğrusu onlara özeniyordum.

İçimdeki huzursuzluğa rağmen şaşılacak kadar iyi uyudum ve sabah kahvaltı için odamdan çıkacak cesareti buldum. Moroi'lar konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Güneşin aydınlattığı yemek salonunda bir tek ben vardım.

"Ne tuhaf," dedi pansiyoncu, yumurtamla kahvemi getirdiğinde. "Konukların çoğu gece geç geldi ama en azından birkaçı kahvaltıya iner diye düşünmüştüm." Sonra durumun tuhaflığını vurgulamak istercesine ekledi. "Sonuçta kahvaltı, oda ücretinin içinde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://fantez.org

Moroi'ların gece hayatı meraklarını ve hala yataklarında olmalarını fırsat bilerek kasabayı keşfe çıktım. Ayağımda botlar, üzerimde kalın bir mont olmasına rağmen, soğuk havaya hala alışamamıştım. Palm Springs, dayanıklılığımı azaltmıştı. Çok geçmeden dışarıda dolaşma sevdasından vazgeçip pansiyona döndüm. Akşamüzerini şömine başında, Bayan Terwilliger'ın kitabını okuyarak geçirdim. İlk bölüme şöyle bir bakıp bana atlamamı söylediği diğer bölüme geçtim. Bilmiyorum, belki de yasak olduğu için, diğer kısım daha çok ilgimi çekmişti. Kitap o kadar sürükleyiciydi ki kapım tıklatıldığında irkilerek yerimden sıçradım. Bir an, hiç kıpırdamadan soluk kesildim. Bir Moroi, odasının kapısını şaşırmış olabilirdi. Ya da daha kötüsü, burayı bir Besleyici'nin odası sanmış olabilirdi.

O anda telefonuma Stanton'dan bir mesaj geldi: *Kapıdayız.*

Stanton'ın yanında, benimle aynı yaştaki Simyacı Ian Jansen vardı. Doğrusu biraz şaşırmıştım. Ian'ı, kendisi, Stanton ve ben, dampir bir kaçak konusunda sorguya çekilmek üzere Moroi'lar tarafından gözaltına alındığımızdan beri görmüyordum. O zamanlar, Ian bana asılmaya kalkışmıştı. Şimdi de suratındaki şapşal sırıtışa bakılırsa, duygularında bir değişiklik olmamıştı. İçeri girmelerini işaret edip arkalarından kapıyı kilitledim. İkisinin de tıpkı benim gibi, sol yanaklarında altın zambak dövmeleri vardı. Bizim sembolümüzdü bu. Dövmelerimizdeki vampir kanı sayesinde çabucak iyileşiyorduk. Ayrıca Simyacılar'ı ilgilendiren konuları başkalarıyla konuşmamızı engellemek üzere tasarlanmışlardı.

Stanton, kalp şeklindeki jakuziyi görünce tek kaşını kaldırdı ve şöminenin önündeki koltuğa yerleşti. "Yolda bir sorun yaşamadın, değil mi?"

Bana aşık olduğunu sanan, yakışıklı bir vampirle seyahat etmek dışında mı?

"Hayır," dedim. Sonra kaşlarımı çatarak Ian'a baktım. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Yani tabii geldiğine sevindim ama..." Bir an duraksayıp etrafıma bakındım. "Geçen sefer hepimiz ev hapsindeydik de."

Stanton, kafasını salladı. "İki tür arasındaki ilişkilerin geliştirilmesi kapsamında, üçümüzün durumunda bazı değişiklikler yapıldı."

Ian, kaşlarını çatıp kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. Kahverengi gözleri ve özenle taradığı, aynı renkte saçları vardı. "Bize bu yaz yaptıklarından sonra o canavarların hoşgörüsüne ihtiyacım yok. Burada olduğumuza bile inanamıyorum. Kasaba Moroi kaynıyor! Ya biri bu gece şampanyayı fazla kaçırıp bir şeyler atıştırmaya karar verirse?"

Ona saçmaladığını söylemek istedim ama Simyacılar'ın mantığına göre, bu gayet akla yatkın bir endişeydi. Hem buradaki çoğu Moroi'u tanımadığım düşünülürse, haklı bile sayılırdı.

"Birbirimizden ayrılmamalıyız," dedim. Ama Ian'ın mutlulukla sırıttığını fark edince, düşünmeden konuştuğuma pişman oldum.

Simyacılar meşgul insanlardı. Genelde eğlenceye ayıracak vaktimiz olmazdı ve bu düğün de bir istisna değildi. Stanton,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

hemen planlarını ve düğündeki görevlerimizi anlatmaya koyuldu. Sonya ve Mikhail'in geçmişleriyle ilgili bir dosya hazırlamıştı. Sanki onlar hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi! Ama Sonya'yla görevim ve geçmişim diğer Simyacılar'dan saklandığı için, Ian'ın hatırına bütün dosyayı incelemek zorunda kaldım.

"Kutlamalar güneşin doğuşuna dek sürecektir," dedi Stanton, gerekli açıklamaları yaptıktan sonra. "Ian'la ben o zaman yola çıkarız. Seni de havaalanına bırakırız. Böylece burada bir gece daha geçirmek zorunda kalmazsın."

Ian'ın suratında korumacı bir ifade belirmişti. "Dün gece de yalnız kalmamalıydın. Biri sana göz kulak olmalıydı."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevabı yapıştırdım. Doğrusu sesimin bu kadar sert çıkmasını planlamamıştım. Hoşlansam da hoşlanmasam da Bayan Terwilliger'ın eğitimi beni güçlendirmişti. Son zamanlarda aldığım kendimi savunma dersleri sayesinde güvenim yerine gelmişti. Belki Ian, iyi niyetliydi ama ne onun ne de bir başkasının dadılığına ihtiyacım yoktu.

"Gördüğün gibi Bayan Sage gayet iyi," dedi Stanton, kuru bir sesle. Ian'ın bana olan ilgisinin farkındaydı ve Stanton böyle bir ciddiyetsizliği hoş görecek bir kadın değildi. Bakışları pencereye kaydı. Güneş batmak üzereydi. Gökyüzü, kızıl-turuncu bir renge boyanmıştı. "Pekala. Vakit geldi. Senin hazırlanman gerekmiyor mu?"

Onlar giyinmişti ama benim gerçekten hazırlanmam gerekiyordu. Ben giyinmek için banyonun yolunu tutarken, onlar

sohbet etmeye koyuldu. Ama ne zaman bir küpe ya da saç fırçası almak için banyodan çıksam, Ian'ı aptal aptal bana bakarken yakalıyordum. Harika. Bir bu eksikti.

Düğün, kasabadaki büyük bir kış bahçesinde düzenleniyordu. Sonya çiçeklere bayılırdı ve burası hayallerindeki düğün yeri olmalıydı. Cam duvarlar, içeriyle dışarının sıcaklık farkından buğulanmıştı. Üçümüz kapıdan girdiğimizde kendimizi normalde serayı gezmek için bilet alınan lobide bulduk. Gün içinde bir türlü karşılaşamadığımız Moroi'lar nihayet karşımızdaydı.

Yaklaşık iki düzinesi, gösterişli kıyafetleri ve güzel, solgun tenleriyle girişte duruyordu. Bazıları gelenleri karşılıyordu, diğerleri bizim gibi konuktu. Konuk defterini imzalayanlar da vardı, uzun zamandır görmedikleri aileleri ya da tanıdıklarıyla sohbet edenler de. Girişin iki yanında bekleyen siyah beyaz takım elbiseli dampirler, oluşabilecek herhangi bir tehlikeye karşı tetikteydiler. Onların varlığı bana, şampanyayı fazla kaçırıp bizden beslenmeye kalkışabilecek birkaç Moroi'dan çok daha büyük bir tehdidi hatırlattı.

Düğünü gece yapmak, her an bir Strigoi saldırısına maruz kalabileceğimiz anlamına geliyordu. Strigoi'lar farklı bir vampir türüydü. Hatta o kadar farklıydılar ki, kendimi bu grubun içinde huzursuz hissettiğim için aptal olmalıydım. Strigoi'lar ölümsüzlerdi. Varlıklarını sürdürebilmek için gönüllü insanların kanını içen Moroi'ların aksine, kurbanlarını öldürerek ölümsüz oluyorlardı. Strigoi'lar kötü, hızlı ve güçlüydüler. Ve yalnızca geceleri ortaya çıkıyorlardı. Moroi'ların rahatsız edici

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulduğu gün ışığı, Strigoi'lar için ölümcüldü. Genelde insanları öldürürlerdi ama asıl besinleri, Moroi'lar ve dampirlerdi. Dolayısıyla Moroi'larla dampirlerin böyle sıkışık bir mekanda biraraya geldiği bir etkinlik, onlar için açık büfeden farksızdı.

Ne var ki, gardiyan dampirlere baktığımda, Strigoi'ların buraya kolay kolay yaklaşamayacağını bir kez daha anladım. Gardiyanlar, hayatları boyunca sıkı bir eğitimden geçerlerdi. Strigoi'larla savaşmak için her türlü beceriye sahiplerdi. Üstelik Moroi Kraliçesi'nin de bu düğüne katılacağı düşünülürse, görünürdeki güvenlik önlemleriyle yetinmeyecekleri kesindi.

Moroi'lardan bazıları bizi görünce sustu. Bütün Moroi'lar, Simyacılar'ı ya da onların türüyle nasıl bir çalışma yürüttüğümüzü bilmezdi. Dolayısıyla üç insanın aralarında olması, alışılmadık bir durumdu. Üstelik biz onların besleyicilerinden de değildik. Simyacılar'ı bilenler bile, ilişkilerimizin resmiyetinden ötürü şaşırmışlardı. Stanton, huzursuzluğunu belli etmeyecek kadar deneyimliydi ama Ian, bizi izleyen Moroi ve dampirlere karşı alenen Simyacı işaretini yaptı. Ben soğukkanlılığımı koruyordum ama tanıdık bir yüze rastlamayı isterdim doğrusu.

"Bayan Stanton?"

Tombul yanaklı bir Moroi, telaşla yanımıza geldi. "Ben düğün organizatörü Colleen. Sizinle telefonda görüşmüştük." Elini uzattı ve Stanton, bir an duraksadıktan sonra kadınla tokalaştı.

"Evet, tabii," dedi Stanton, soğuk ama kibar bir sesle. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler." Ian'la beni tanıştırdı.

Colleen, bizi ana avluya götürmek için gelmişti. "Beni izleyin lütfen. Size yerinize dek eşlik edeyim."

Meraklı Moroi'ların yanından geçip Colleen'in peşine takıldık. Avluya girdiğimizde bir an durdum. Etrafımızın vampirlerle çevrili olduğunu bile unutmuştum. Kış bahçesinin büyük salonu inanılmayacak kadar güzeldi. Yüksek ve kubbeli bir tavanı vardı. Duvarları buzlu camdan yapılmıştı. Ortadaki bölüm boşaltılıp çiçeklerle süslü iskemleler yerleştirilmişti. Tıpkı bir insan düğünü gibiydi. Oturma alanının önündeki çardak, yine çiçeklerle süslüydü. Belli ki, çift, yeminlerini burada edecekti.

Ama benim nefesimi asıl kesen, salonun geri kalanıydı. Sanki tropik bir ormandaydık. Yanlarda ağaçlar ve kocaman, yeşil yapraklı, rengarenk çiçekli bitkiler vardı. Nefis kokuları havaya yayılmıştı. Serayı aydınlatacak gün ışığı olmadığı için, bitkilerin arasına mumlar ve meşaleler yerleştirilmişti. Loş ışıklar, ortama romantik olduğu kadar, hoş ve esrarengiz bir hava katmıştı. Kendimi gizli bir Amazon ayininde hissediyordum. Ve tabii ağaçlarla çalılıkların gölgelerinde, siyahlara bürünmüş gardiyanlar vardı.

"Size ne ikram edebilirim?" diye sordu Colleen. Aşırı enerjikliğinin biraz da gerginlikten kaynaklandığını hissettim. Biz nasıl onlardan huzursuz oluyorsak, onlar da bizden rahatsız oluyordu.

"Teşekkürler," dedi Stanton, hepimizin adına cevap vererek. "Şimdilik böyle iyiyiz."

Colleen, hevesle kafa salladı. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, lütfen benden istemekten çekinme-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

yin. Görevlilerden birine söyleyin, bana hemen haber verirler." Bir an duraksayıp ellerini ovuşturdu. "İzninizle, ben gidip hazırlıkları son bir kez kontrol edeyim. Unutmayın, her an hizmetinizdeyim."

Colleen, yanımızdan uzaklaştığında, Ian, "Tek istediğim buradan bir an önce gitmek," diye homurdandı. Yorum yapmamayı yeğledim. Şimdi Ian'a güvende olduğumuzu söylesem, benden şüphelenecekti. Hayatlarımız tehlikede gibi davransam, yalan söylemiş olacaktım. Onun için, en iyisi susmaktı.

Biri elime bir program tutuşturdu ve Ian, omzumun üzerinden okuma bahanesiyle bana arzu edeceğimden biraz daha fazla yaklaştı. Programda bir şarkı listesi, törenin detayları ve davetlilerin isimleri vardı. Ian'ın suratından, dinine küfür niteliğinde bir katliam beklediği belliydi. Sonraki sözleri bunu doğrular nitelikteydi.

"Normal görünmeyi iyi başarıyorlar, ha?" dedi, sesindeki tiksintiyi gizlemeye gerek duymadan. Doğrusu bu kadar hırçın davranmasını beklemiyordum. Geçen yaz bu derece nefret dolu değildi. "Sanki gerçek bir düğündeyiz!"

Ian, sesini de ayarlayamıyordu. Endişeyle etrafıma bakındım. "Ne yani, sence bu gerçek bir düğün değil mi?" diye fısıldadım.

Ian, omzunu silkti. Neyse ki, sesini alçaltmayı akıl edebilmişti. "Yok canım. Canavarlar gerçek aşktan ya da aile kurmaktan ne anlar?"

Gerçek aşktan söz etmesi tuhaftı çünkü tam o anda, Adrian'la babası salona girdiler. Adrian hep iyi giyinirdi ama

onu ilk kez bu kadar resmi görüyordum. Ve itiraf etmekten nefret etsem de müthiş görünüyordu. Siyaha yakın lacivert takımını ve yeleğini, açık mavi bir gömlek ve mavi-beyaz çizgili bir kravatla tamamlamıştı. Buradaki çoğu erkeğin giydiği siyah ya da gri takımlar kadar kasvetli değildi ama tuhaf ya da uygunsuz da durmuyordu. Ben onu incelerken Adrian birden kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümseyip başıyla selam verdi. Neredeyse gülümseyecektim ama Stanton, beni gerçeğe döndürdü. Adrian'a son bir kez bakıp sonra kafamı çevirdim.

"Bay Jansen," dedi Stanton, sert bir sesle. "Lütfen fikirlerinizi kendinize saklayın. Sonuçta burada misafiriz ve medeni davranmaya mecburuz."

Ian somurtarak kafasını sallarken bana çabucak bir bakış fırlattı. Herhalde benim yanımda böyle açıkça azarlanınca, gözümdeki saygınlığını yitireceğinden korkmuştu. Oysa dert etmesine gerek yoktu. Onunla zaten hiçbir ilgim olamazdı.

Colleen'in bize bakması için yolladığı görevli, Stanton'la konuşurken, Ian bana doğru eğildi. "Burada bulunmamızın çılgınlık olduğunu bir tek ben mi düşünüyorum?" Başıyla Stanton'ı işaret etti. "Tamam, ona göre hava hoş olabilir ama bari sen yapma. Bizi gözaltına aldılar. Bunu affetmemi beklemiyorsun herhalde? Aklına geldikçe sen de sinirlenmiyor musun?"

Evet, zamanında kesinlikle hoşuma gitmemişti ama sonra sebebini anlamıştım. "Haklısın, ben de bundan nefret ediyorum," diye yalan söyledim. "Her düşündüğümde çıldırıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Ian, ikna olmuşa benzemiyordu. Neyse ki, konuyu daha fazla uzatmadı.

Salon yavaş yavaş dolarken sessizce oturduk. Düğün töreni başlamak üzereyken içeride iki yüze yakın kişi vardı. Tanıdık yüzler aramayı sürdürdüm ama Adrian'la babasından başka kimseyi göremedim. Sonra son dakikada, parlak kıyafetli biri içeri daldı. Stanton, onaylamaz bir tavırla gelene bakarken, ben hafifçe inledim. Gelen, Abe Mazur'du.

Adrian, sıradışı renk seçimiyle hoş bir tarz yakalamıştı ama Abe'in kalığı bulunduğu ortama resmen saygısızlıktı. Gerçi hakkını yememek lazımdı. Abe'i çok daha abartılı gördüğüm olmuştu. Bugün üzerinde beyaz bir takım ve kivi yeşili bir gömlek vardı. Boynuna şal desenli bir kravat takmıştı. Altın küpeleri her zamanki gibi kulağındaydı ve siyah saçlarının ışıl ışıl parlamasına bakılırsa, bir şişe saç yağını kafasına boşaltmıştı. Abe'in ahlaklı bir Moroi olduğu tartışılırdı ve kendisi ayrıca, arkadaşım -ve Adrian'ın eski dampir aşkı- Rose Hathaway'in babasıydı. Abe beni huzursuz ediyordu çünkü onunla geçmişte bazı gizli anlaşmalarımız olmuştu. Stanton'ı huzursuz etme sebebiyse Simyacılar'ın asla kontrol edemediği bir Moroi olmasıydı. Abe, doğruca en öne oturduğunda, odanın yanından töreni idare eden Colleen'in suratında dehşet dolu bir ifade belirdi. Belli ki, Abe'in yeri orası değildi.

Bir trompet sesi duydum ve arkada oturanlar birden dizlerinin üzerine çöktüler. Sonra diğer sıralardakiler de onları izledi. Stanton, Ian ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık. Sonra birden anladım.

"Kraliçe," diye fısıldadım. "Kraliçe geliyor."

Stanton'ın yüzünden buna karşı hazırlıklı olmadığı belliydi. *Medeni konuk* statüsünde ne yapmamız gerektiğini kestirmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

"Biz diz çökmeyeceğiz," diye fısıldadı. "Olduğunuz yerde kalın."

Doğrusu da buydu. Biz, Moroi Kraliçesi'ne sadakat yemini etmemiştik. Yine de koca salonda bir tek bizim diz çökmememiz beni huzursuz ediyordu. Bir dakika sonra cırtlak bir ses, "Majesteleri Kraliçe Vasilisa!" diye bağırdı.

Kraliçe, salona girdiğinde, Ian bile kendine hakim olamayıp nefesini tuttu. Zira Vasilisa ya da Lissa (Rose'la Adrian, ona böyle demem için ısrar ediyorlardı) kusursuz güzelliğin bir tasviri gibiydi. Benimle aynı yaşta olduğuna inanmak güçtü. Öyle bir duruşu ve asaleti vardı ki, insan kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordu. Uzun boyu ve incecik vücuduyla, Moroi'ların arasında bile dikkat çekiyordu. Beyaz-sarı, uzun saçları, solgun yüzünü bir duvak gibi çerçeveliyordu. Leylak rengi, modern bir kokteyl elbisesi giymesine rağmen, onu Viktorya dönemi, kabarık bir balo kostümü gibi zarafetle taşıyordu. Yanında, siyah saçlı, mavi, delici bakışlara sahip genç bir adam vardı. Erkek arkadaşı Christian Ozera'nın esmer yakışıklılığı, Kraliçe'nin sarışın güzelliğiyle mükemmel bir zıtlık oluşturuyordu.

Kraliyet çifti en ön sıraya geçtiğinde -belli ki Abe'i yanlarında otururken görmek, onları şaşırtmıştı- salondakiler tekrar iskemlelerine oturdular. Bir yerlerden bir çello sesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://ranlev.org

geldi ve herkes rahat bir nefes alarak düğün havasına büründü.

"Ne tuhaf, değil mi?" diye fısıldadı Ian, kulağıma. "Yani tahtının bu kadar sallantıda olması. Tek bir yanlış hamleyle bir iç savaşa sürüklenebilirler."

Ian haklıydı. Jill'in güvenliği bu yüzden bu kadar önemliydi. Eski Moroi yasalarına göre, bir hükümdarın saltanatını sürdürebilmesi için, yaşayan bir aile üyesine sahip olması gerekiyordu. Lissa'nın soyundan geriye bir tek Jill kalmıştı. Yaşından ve inançlarından ötürü Lissa'ya karşı çıkanlar, Kraliçe'yi avlamaktansa Jill'in peşine düşmeyi daha kolay buluyorlardı. Yasaya karşı çıkan ve değişmesini isteyen pek çok kişi vardı. Jill'in başına bir şey gelirse bunun herkese müthiş etkileri olacaktı. Moroi dünyasını gizli tutmak ve korumakla görevli Simyacılar, kendi toplumlarında çıkacak bir kargaşayı önlemek zorundaydı. Tüm bunların dışında, Jill'i korumak benim için önemliydi. Çünkü daha kısa bir süredir oda arkadaşlığı yapmamıza rağmen, ona değer vermeye başlamıştım.

Aklımı bu kasvetli düşüncelerden uzaklaştırıp düğünün bir sonraki aşamasına odaklandım. Koyu yeşil satenler içindeki nedimeler göründüğünde, *acaba Abe takım elbisesini onlara uydurmaya mı çalıştı,* diye düşünmeden edemedim. Eğer öyleyse, başarılı olamadığı kesindi.

Gözlerimi kalabalığın arasında gezdirirken nihayet, Adrian dışında, dost bir yüz gördüm. Rose Hathaway tabii ki, nedimeler arasında olacaktı. Ne de olsa, mutlu çifti biraraya getiren oydu. Rose, koyu renk saçlarını ve gözlerini babasından al-

mıştı. Nedimeler arasındaki tek dampir oydu. Bazı konukların bunu geleneklere aykırı bulduğu suratlarından belliydi. Rose durumun farkında mıydı bilmiyordum ama öyleyse bile hiç çaktırmıyordu. Çenesini kaldırmış dimdik yürürken, yüzü sevinçle parlıyordu. İnsanı andıran dampir görünüşüyle, Moroi nedimelerden daha kısa boyluydu. Ayrıca ince ve küçük göğüslü Moroi'ların aksine, atletik bir yapısı vardı.

Rose'un vücudu, bir insana göre gayet normal ve sağlıklıydı. Yine de kendimi Moroi'larla kıyasladığımda, ayı gibi hissediyordum. Tabii aslında çok saçmaydı, özellikle de Rose'dan bile ince olduğum düşünülürse. Ama yine de bu hissi üzerimden atamıyordum. Adrian geçenlerde bu konuda gereksiz yere üzerime gelmiş, hatta bende yeme bozukluğu olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmişti. Tabii kızmıştım ve ona kendi işine bakmasını söylemiştim. Ama o zamandan beri daha çok yemeye gayret ediyordum. Hatta bir kilo almıştım bile. Böylesi, benim için işkenceden farksızdı. Ta ki, arkadaşım Trey, son günlerde çok güzel göründüğümü söyleyene dek. Artık fazladan birkaç kilonun beni öldürmeyeceğine, hatta daha iyi göstereceğine ikna olmuştum. Elbette bunu Adrian'a itiraf edecek değildim, o başka.

Sonya içeri girdiğinde hepimiz ayağa kalktık. Fildişi rengi ipek gelinliği ve alev rengi saçlarını süsleyen minik, beyaz güllerle muhteşem görünüyordu. Kraliçe de göz alıcıydı ama Sonya'da, Lissa'nın güzelliğini bile gölgede bırakan bir ışıltı vardı. Ya da belki bu, gelinlere has bir şeydi. Sonya, aşık olduğu için böyle ışıldıyordu. Birden kalbim çarpmaya başlayınca şaşırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ian, kanlı bir şeyler izleyemediği için hayalkırıklığına uğramış olmalıydı ama tören, tatlı ve son derece duygusaldı. Yanımdaki iki Simyacı'ya inanamıyordum. Çift yeminlerini ederken resmen gözlerim doldu ama o ikisi, taştan yontulmuş heykeller kadar ruhsuzdu. Zira Sonya'yla Mikhail, birlikte bu kadar badire atlatmasa bile, insanın kalbine dokunacak bir sahneydi. Birbirlerini sonsuza dek seveceklerine yemin edişlerini dinlerken gözlerim Adrian'a kaydı. Ona baktığımı görmedi ama düğünün onda da aynı etkiyi yarattığı belliydi. Büyülenmişçesine, mutlu çifti izliyordu.

Adrian'ı nadiren böyle görürdüm. Tüm o alaycılığın ardındaki ızdıraplı sanatçı ortaya çıkmıştı. Adrian'ın bu yönünü seviyordum. Tabii ki, acı çekmesini değil ama bu kadar derin duygular hissedebilmesini ve onları sanata dönüştürebilmesini. Benim de herkes gibi duygularım vardı ama onları yaratıcı bir alanda ifade etmek, kesinlikle becerebileceğim bir iş değildi. Benim doğamda böyle bir şeye yer yoktu. Bazen sanatı konusunda Adrian'ın üzerine giderdim. Özellikle daha soyut eserleriyle ilgili. Oysa içten içe, yeteneğine ve çok yönlü karakterine hayrandım.

Adrian'ı düşünürken, yüzüme donuk bir ifade oturtmaya çalıştım. Vampir meseleleriyle ilgilenmeyen, normal bir Simyacı gibi davranmam önemliydi. Yanımdakiler bir şeyden şüphelenmediğine göre, rolümü iyi oynuyordum. Belki pokerde bir geleceğim olabilirdi.

Sonya'yla Mikhail öpüştü ve kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. Mikhail, Sonya'yı ikinci ve sonra üçüncü bir öpücük

için kendine çektiğinde, konukların şamatası arttı. Kutlamalar Adrian'la çoğu Moroi'un kaldığı otelde devam edecekti. Salondan ilk olarak yeni evli çift çıktı. Onları Kraliçe ve asiller izledi. Stanton, Ian ve ben, sabırla bizim sıranın kalkmasını bekledik. Herkes otele gitmek için limuzin kuyruğuna girmişti. Aslında arada beş yüz metre var yoktu. Topuklara rağmen kolayca yürünebilecek bir yoldu ama hava, buna elvermeyecek kadar soğuktu.

Sıra bize geldiğinde, üçümüz bir limuzinin arkasına geçtik. "Yemeği de atlattık mı tamamdır," dedi Ian, şoför arabanın kapısını kapadığında. "En azından burada yalnız kalabildik."

Birden kapı açıldı ve Abe yanıma oturdu. "Bir kişilik yeriniz var, değil mi?" Stanton'la bana sırıttı. "Merhaba hanımlar. Sizi yeniden görmek ne güzel. Ve sen de Ian olmalısın. Memnun oldum." Abe elini uzattı. Başta Ian'ın onunla tokalaşmayacağını sandım. Ama Stanton, sert bir bakış fırlatınca Ian mecburen Abe'in elini sıktı. Sonrasında Ian, bütün yolu dehşetle eline bakarak geçirdi.

Beş dakikada oteldeydik ama Stanton'la Ian'ın suratlarına bakılırsa, bu süre onlara beş saat gibi gelmiş olmalıydı.

"Sizi davet etmelerine sevindim," dedi Abe, rahat bir tavırla. "Birlikte yaptığımız bunca işten sonra, sosyal ortamlarda da biraraya gelmemiz gayet doğal. Belki siz de bir gün bizi bir düğününüze çağırırsınız." Bana göz kırptı. "Eminim, delikanlılar etrafında pervane oluyordur."

Stanton bile suratındaki donuk ifadeyi koruyamadı. Gözlerindeki dehşete bakılırsa, dünyada bir vampirin bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

insan düğününe katılmasından daha kafirce bulduğu pek az şey vardı. Otelin önüne yanaştığımızda rahat bir nefes aldı ama henüz Abe'den kurtulamamıştık. Düşünceli biri -büyük olasılıkla Colleen- bizi onunla aynı masaya koymuştu. Tanıdığımız bir Moroi'la oturmaktan memnun olacağımızı düşünmüş olmalıydı. Abe, bizimle olmasının tuhaflığından zevk alıyormuş gibiydi. Ama şunu da itiraf etmeliyim ki, aramızdaki her şey normalmiş gibi davranmasındansa, böylesini tercih ederdim.

"Merak etmeyin, kanlı değil," dedi Abe, yemeklerimiz geldiğinde. Üçümüz, hatta ben bile, şarapla pişmiş tavuklarımızı kesmeden önce duraksamıştık. "Yalnızca içkilerde kan var, onu da bardan özellikle istemeniz gerekiyor. Kimse size bir numara yapmaya kalkışmayacak. Ayrıca besleyiciler başka bir odada tutuluyor."

Ian'la Stanton, hala ikna olmuşa benzemiyorlardı. Cesur davranmaya karar verip tavuğumdan bir lokma aldım. Belki vampirler doğaüstü varlıklardı ama ikram konusunda kusursuz bir zevke sahiptiler. Birkaç dakika sonra diğer Simyacılar da bana katıldı ve hatta dayanamayıp yemeğin lezzetini bile övdüler.

Tabaklarımız toplandığında, Ian cesurca tuvalete gitti. Stanton fırsatı kaçırmayıp bana doğru eğildi. "Palm Springs'ten ayrılırken her şey yolunda mıydı?" İlişkilerimiz ne kadar gergin olursa olsun, hala Moroi'ları korumakla yükümlüydük.

"Evet," dedim. "Ortalık sakin. Şüphe çekici bir şey yok." Stanton'ın özel hayatımdaki dramı bilmesi gereksizdi. Ses to-

numu kontrol ederek "Savaşçılar'dan haber var mı?" diye sordum. "Ya da Marcus Finch'ten?"

Stanton kafasını iki yana salladı. "Hayır. Ama bir şeyler öğrenirsek sana haber yollarım."

Söylediğinden şüpheli olmama rağmen kibarca gülümsedim. Simyacı görevlerimin hepsinden hoşlanmasam da emirleri eksiksiz uygulardım. Çünkü üstlerime güvenim tamdı. Onlar neyin daha doğru olduğunu bilirlerdi. Ne var ki, son olaylar bunu sorgulamama sebep olmuştu. Stanton, kendilerine Işık Savaşçıları diyen bir grup çılgın vampir avcısı konusunda benden bilgi saklamıştı. Neden böyle yaptığını sorduğumda geçiştirmeye çalışmış, benim gibi iyi bir Simyacı'nın bu tip politik hamleleri sorgulamayacağını söylemişti. Ama ben kimsenin maşası olmak istemiyordum. Önemli bir dava uğruna savaşmanın zor kararlar anlamına geldiğini kabul edebilirdim ama önemli *yalanlar* yüzünden kullanılmayı ya da tehlikeye atılmayı reddediyordum. Hayatımı Simyacılar'a adamıştım. Onların yaptıklarını daima doğru bulmuştum. Bana anlatılanlardan şüphelenmek aklıma bile gelmemişti. Onlar için önemli olduğumu, beni kayıtsız şartsız kollayacaklarını sanıyordum. Ama artık bundan o kadar emin değildim.

Öte yandan… Başka ne yapabilirdim ki? Simyacılar'a sadakat yemini etmiştim. Bana yaptıkları hoşuma gitse de gitmese de başka bir çıkış yolum yoktu.

En azından, Marcus Finch'i öğrenene dek böyle düşünüyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Finch'in adını kısa bir süre önce duymuştum. Clarence adında bir Moroi'a yardım ederek, Işık Savaşçıları'yla ters düşmüştü. Savaşçılar genelde Strigoi'ları avlasalar da bir keresinde Clarence'ı hedef almaya karar vermişlerdi. Marcus, buna itiraz etmiş ve Clarence'ı Savaşçılar'a karşı korumuştu. Sonunda Savaşçılar, Clarence'ı rahat bırakmaya ikna olmuşlardı. Marcus'un fotoğrafını görene dek, Clarence'ın bu hikayeyi uydurduğunu düşünüyordum.

Ve sonrasında işler iyice ilginçleşmeye başlamıştı. Marcus, aynı zamanda Simyacılar'la da ters düşmüş gibi görünüyordu. Hatta Clarence'la Savaşçılar'dan biri, Marcus'un bir zamanlar bir Simyacı olduğunu ima etmişti. Ama artık öyle değildi. Fotoğrafını görene dek buna inanmamıştım. Marcus'un altın bir zambağı yoktu ama onu gizleyecek kadar büyük, koyu renk mürekkeple yapılmış bir kabile dövmesi vardı.

Marcus'la ilgili öğrendiklerim hayatımı değiştirmişti. Böylesine güçlü bir sembolün üzerine dövme yapılabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Birinin Simyacılar'dan ayrılabileceği ya da bunu isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Zira biz doğar doğmaz belirli bir amaç için eğitilirdik. Birinin görevlerimizden vazgeçmesi imkansız geliyordu. Bir Simyacı nasıl olur da öylece çekip giderdi? Marcus Finch'e bu kararı aldıran neydi? Yoksa benimle benzer deneyimler mi yaşamıştı? Ve onun Simyacılar'ı terk etmesine izin verecekler miydi?

Marcus'u sorduğumda Stanton, Simyacılar'ın onunla ilgili hiçbir bilgisi olmadığını söylemişti ama ben bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Stanton, onun fotoğrafını gördüğümü

bilmiyordu. Yeni dövmesi, zambağı örtecek kadar büyüktü ama altındaki altın ışıltıları görmüştüm. Marcus Finch'in bir zamanlar bizden biri olduğundan emindim. Ve eğer bir Simyacı işareti taşıyorsa, Simyacılar tabii ki, onu biliyordu. Marcus'u ısrarla gizlemeye çalışmaları merakımı daha da kabartmıştı. Hatta itiraf etmeliyim ki, onu biraz takıntı haline getirmiştim. İçimden bir ses, Marcus Finch'in benim çıkış yolum olduğunu söylüyordu. Simyacılar'ın benden sakladıklarını ve bana söyledikleri yalanları ortaya çıkarmama yardım edecekti. Ne yazık ki, ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

"Burada kimsenin senin ne yaptığını bilmemesi önemli. Onun için dikkatli ol," dedi Stanton. Sanki böyle bir uyarıya ihtiyacım vardı da. Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Özellikle şu Ivashkov denen çocuğun bu düğüne gelmesi beni çok endişelendirdi. İkinizin yakınlık derecesinin bilinmemesi gerek. Küçük şeyler, görevimizi tehlikeye atabilir."

"Ah, Adrian konusunda endişelenmene gerek yok," dedim çabucak. "Görevimizin ne kadar önemli olduğunu iyi biliyor."

O sırada Ian döndü ve konuşmamız sona erdi. Akşam yemeği servisi bitince dans pisti kalabalıklaşmıştı. Ortamın havasının yumuşamasını fırsat bilen birkaç Moroi, yanımıza gelip bizimle tanıştı. Kendimi neredeyse gelinle damat kadar popüler hissediyordum. Ian, o kadar çok el sıktı ki, bir süre sonra buna bağışıklık kazandı. Belki yanımdaki Simyacılar hala yeterince rahatlayamamışlardı ama bu düğüne davet edilmemizin, amacına ulaştığını söyleyebilirdim. Nihayet Simyacılar'la Moroi'lar biraz olsun sosyalleşebiliyorlardı. Stanton'la Ian, ta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bii ki, onlarla yüz göz olmaya hazır değillerdi ama konukların güleryüzlülüğünden ve sevimliliğinden etkilenmişe benziyorlardı.

"Bu düğün sayesinde biraraya gelebilmemize sevindim," dedi Ian, bir ara. "Bizim işin zor yanı da bu. İstediğin insanlarla rahat rahat görüşemiyorsun. Ben şimdi St. Louis'deyim. Arşivde çalışıyorum. Sen neredesin?"

Jill'in korumasında anahtar kelime, gizlilikti. "Sahadayım ama neresi olduğunu söyleyemem. Bu işleri bilirsin."

"Haklısın. Ama istersen beni ziyarete gelebilirsin. Sana etrafı gösteririm."

O kadar çaresizcesine çabalıyordu ki, gözüme sevimli görünmeye başlamıştı. "Ne bu, bir tatil önerisi mi?"

"Neden olmasın? Yani..." Ian, bir an duraksadı. O da biz Simyacılar'ın kolay kolay tatile çıkamayacağını biliyordu. "Benim olduğum yerde tüm tatil imkanları var. Eğer gelirsen mutlaka haber ver."

Simyacı rahipler, ana tesislerimizde Noel için özel etkinlikler düzenlerdi. Bazı Simyacı aileler her yıl bunlara katılmayı adet haline getirmişti. Ben görevim icabı sürekli oradan oraya koşturduğum için uzun bir süredir tesislerden uzaktım.

"Bunu düşüneceğim," dedim.

Uzun bir sessizlik oldu. Ian, bir süre sonra utana sıkıla, "Seni dansa kaldırmayı isterdim," dedi. "Ama böyle kafir bir ortamda doğru olmaz diye düşünüyorum."

Hafifçe gülümsedim. "Tabii, tabii. Hem iş için buradayız. Birbirimizdense, onlarla iyi ilişkiler kurmaya odaklanmayız."

Ian, cevap vermeye hazırlanırken, tanıdık bir ses duydum. "Bayan Sage?"

Kafamızı kaldırdığımızda, Adrian'ı mavinin farklı tonlarındaki kıyafetiyle tepemizde dikilirken bulduk. Suratında o kadar zoraki bir kibarlık vardı ki, her an bir felakete imza atabilirdi.

"Sizi yeniden görmek ne güzel," dedi. Sanki görüşmeyeli uzun zaman olmuş gibi konuşuyordu. Kafamı salladım. Stanton'a da söylediğim gibi, Adrian, aramızdaki samimiyeti gizli tutması gerektiğini biliyordu. Birinin Jill'le ilişkimizi fark etmesi hepimizi tehlikeye atardı. "Biraz önce iyi ilişkiler kurmaktan mı söz ediyordunuz?"

Dilim tutulduğu için benim yerime Ian cevap verdi. "Evet. Halklarımız arasındaki ilişkileri güçlendirmek için buradayız." Ama sesi hiç de dost canlısı değildi.

Adrian, tüm ciddiyetiyle kafa salladı. Ian'ın düşmanca tavrını fark etmemiş gibiydi. "Bence harika olur. Ve düşündüm de aklıma gelecekteki bağımızı sağlamlaştıracak mükemmel bir fikir geldi." Adrian'ı yüzündeki masum ifadeye kanmayacak kadar iyi tanıyordum. Gözlerindeki muzip ışıltılar da bana yanılmadığımı söylüyordu. Elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz Bayan Sage?"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Donup kaldım. Cevap verecek cesareti bile bulamadım.

Adrian çıldırmış olmalıydı. Bırakın aramızda yaşananları, bunu burada, diğer Moroi ve Simyacılar'ın önünde teklif etmesi affedilemezdi. Belki Palm Springs'te, kendi arkadaş grubumuz arasında o kadar tuhaf kaçmazdı. Ama burada? Moroi'lar birbirimizi tanıdığımızı anlayabilir ve Jill'le aramızda bir bağlantı kurabilirlerdi. Daha da kötüsü, bana olan duyguları açığa çıkabilirdi. Onunla aynı hisleri paylaşmadığım konusunda ısrar etsem de işleri bu noktaya vardırmamız, Simyacılar'la ciddi şekilde başımı derde sokabilirdi.

Aklımdan bunlar geçerken, birden daha endişe verici bir şeyi fark ettim. İyi bir Simyacı'nın bu tip sorunları olmamalıydı. İyi bir Simyacı'yı asıl dehşete düşüren, bir Moroi'la dans etme fikri olmalıydı. Bir vampire *dokunma* fikri. Hemen suratıma öfkeli bir ifade oturttum. İkna edici göründüğümü ummaktan başka çarem yoktu.

Neyse ki herkes bana dikkat edemeyecek kadar şok içindeydi. Demek iyi ilişkiler buraya kadardı? Stanton'la Ian tiksintiyle suratlarını buruşturmuşlardı. Yakınımızdaki Moroi'lar belki bizim kadar dehşete kapılmamıştı ama şaşkın görünüyorlardı. Öte yandan... Başka bir çiftin birbirlerine imalı bakışlar fırlattığını gördüm. Adrian'ın bana böyle bir teklifle gelmesini pek yadırgamamış görünüyorlardı. Sonuçta Adrian Ivashkov, sıradışı bir kişilikti.

Ian, birkaç kez güçlükle yutkunduktan sonra, "Olmaz!" dedi. "Mümkün değil."

"Neden?" Adrian gülümseyerek tek tek yüzlerimize baktı. "Artık *arkadaş* değil miyiz?"

Hemen her konuda soğukkanlılığını koruyabilen Abe, şaşkınlığını çabuk attı. "Bunda büyütülecek bir şey yok." Ama sesi kararsızdı. Adrian'ın bana tamamen yabancı biri olmadığını biliyordu ama benim o meşhur Simyacı saplantılarını taşıdığımı düşündüğü belliydi. Bu gece çoğu Simyacı'nın onlarla el sıkışmakta bile zorlandığı açıkça ortaya çıkmıştı.

Stanton, kendiyle mücadele ediyor gibiydi. Adrian'ın isteğini saçma ve uygunsuz bulduğuna şüphe yoktu. Yine de kibarlığını koruması gerektiğini biliyordu. "Evet, belki de iyi olur," dedi. Sonra çabucak bana bir bakış fırlattı. Gözlerindeki ifadeyi kolayca okudum: *Bazen kendini feda etmek zorunda kalabilirsin.*

Ian, hayretle ona döndü. "Ne yapıyorsunuz, çıldırdınız mı?"

"Bay Jansen," dedi Stanton, sertçe.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Şimdi bütün bakışlar bana çevrilmişti. Herkes bunun benim kararım olacağının farkındaydı. Şoka mı girmeliydim, korkmalı mıydım bilmiyorum. Adrian'la dans etme fikri bana her ikisini de hissettiriyordu. Stanton'la tekrar göz göze geldiğimde hafifçe başımı eğdim. "Tamam. Sonuçta amaç iyi ilişkiler kurmak, öyle değil mi?"

Ian'ın yüzü kıpkırmızı kesildi ama tam yine itiraz edecekken, Stanton, onu bakışlarıyla susturdu. Adrian beni dans pistine götürürken, bazı Moroi'ların "Zavallı Simyacı kız," ya da "Adrian'ın sağı solu belli olmaz," diye fısıldaştığını duydum.

Adrian resmi bir tavırla kolunu belime attı. Beni son kez kollarına aldığı anı düşünmemeye çalıştım. Aramızda belirli bir mesafe olsa da el eleydik ve başka bir zaman olacağından daha yakındık. Parmaklarının değdiği her yer yanmaya başlamıştı. Dokunuşu hafif ve zarifti ama sıradışı bir sıcaklığı ve yoğunluğu vardı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum, müzikle salınmaya başladığımızda. Ellerini düşünmemeye çalışıyordum. "Başımı nasıl bir belaya soktuğunun farkında mısın?"

Adrian sırıttı. "Yok canım. Aksine seninle ilgili şüphelerinden vazgeçecekler. Korkunç bir vampirle dans ettiğin için şehitlik mertebesine yükseleceksin. İtibarın artacak."

"Hani bana baskı yapmayacaktın?"

Adrian yine melek gibi bir ifade takındı. "Bunun onunla ne ilgisi var? Seninle dans etme isteğim tamamen politik nedenlerden kaynaklanıyor." Söylediklerinin etkisini arttırmak

için duraksadı. "Belli ki aramızda yaşananları bir türlü unutamayan sensin."

"Sakın olayı çarpıtmaya çalışma!"

"Stanton denen kadının bize bakışını bir görsen," dedi alayla.

"Bir tek o değil ki. Herkesin gözü üzerimizde," diye homurdandım. Tamam, belki bütün salon durmuş bizi izlemiyordu ama bir Moroi'yla bir Simyacı'nın sıradışı dansını merak edenlerin sayısı az değildi.

Kafasını sallayıp beni döndürdü. Adrian'ın iyi bir dansçı olmasına şaşırmamıştım. Küstah ve münasebetsiz olabilirdi ama vücudunu nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Belki Moroi sosyetesinde yetişmenin bir avantajı da iyi dans edebilmekti. Belki daha küçükken dans dersleri almaya başlıyorlardı. Zaten vücudunu kullanma konusundaki yeteneği, öpüşmesinden belliydi…

Of. Adrian haklıydı. Bunları bir türlü unutamayan asıl bendim.

Adrian, aklımdan geçenlerden habersiz, yine Stanton'a baktı. "Tıpkı ordusunu intihar görevine gönderen bir komutana benziyor."

"Beni umursadığını görmek güzel," dedim. Stanton'ın geçmişte yaptıklarını düşününce bir anlığına Adrian'la ilgili sıkıntımı unuttum.

"İstersen sana biraz daha yaklaşabilirim," dedi. "Bakalım sana ne kadar değer veriyor? Bilirsin, bu durumlarda daima yardıma hazırım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gerçek bir takım oyuncususun," dedim. "Stanton, her zaman Simyacılar'ın çıkarlarını gözetir. *Büyük* bir amaç uğruna beni feda etmekten çekineceğini sanmıyorum."

Adrian'ın alaycı gülümsemesi kayboldu. "Aradığın şu adamla ilgili bir gelişme var mı? Martin miydi?"

"Marcus," diye düzelttim. Sonra kaşlarımı çattım. Stanton'ın ondan haberi yokmuş gibi davranması beni hala rahatsız ediyordu. "Onu tanımadığını iddia ediyor. Ben de şüphelenmesin diye fazla üzerine gidemiyorum."

"Ona ulaşmanın bir yolunu buldum," dedi Adrian.

Yüzü bu kadar ciddi olmasaydı, şaka yaptığını düşünebilirdim.

"Sahi mi?" dedim. Simyacılar'ın müthiş bir istihbarat ağı vardı. Son birkaç haftadır Marcus'la ilgili bilgi edinmek için bütün kaynaklarımı zorlamıştım. Benim başaramadığımı Adrian nasıl yapacaktı ki?

"Evet. Sende fotoğrafı yok mu? Geçen gece yaptığın büyüyü denesene. Nerede olduğunu öğrenirsin."

O kadar şaşırmıştım ki, dengemi kaybettim. Adrian, düşmeyeyim diye beni sımsıkı tuttu. Bu küçücük hareket bile ürpermeme sebep oldu. Aramızdaki elektriklenmeyi hissedebiliyordum. Şimdi hem vücutlarımız hem dudaklarımız birbirine çok yakındı.

Adeta dilim tutulmuştu. Hem ona bu kadar yakın olmaktan hem de az önce söylediği şeyin şaşkınlığından. "Ah, evet... Bu... Bu iyi bir fikir," diye geveledim.

"Biliyorum. Ben bile kendimle gurur duydum."

Gerçekten de şartlar farklı değildi. Bayan Terwilliger'ın ablasını bu şekilde bulmuştuk. Yine hiç tanımadığım birinin yerini saptamıştım. Büyü için ihtiyacım olacak fotoğraf bende vardı. Ama bu kez büyüyü yalnız başıma yapmak zorundaydım. Zor bir büyüydü. Bayan Terwilliger'ın yol göstermesinin çok yardımı olmuştu. Tabii bir de işin ahlaki yanı vardı. Baskı altındayken vicdanımın sesini dinlemeye fırsat bulamıyordum. Ama şimdi...

"Gelecek aya dek elimden bir şey gelmez," dedim, büyü kitabını düşünerek. "Yani evet, Marcus'un fotoğrafı var ama büyünün dolunayda yapılması gerek. Bu gece dolunayın son gecesi ve bu kadar kısa bir sürede gerekli malzemeleri toparlayamam."

"Ne lazım?"

Ona söylediğimde, *basit*, dercesine kafasını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Gecenin bir yarısı anasonla çördük otunu nereden bulacaksın? Hele böyle bir kasabada?"

"Kasabada abidik gubidik şeyler satan bir sürü küçük dükkan var. Bir aktar gördüm. Aklına gelebilecek her türlü tuhaf otu bulabilirsin. Sabunlar, parfümler ne ararsan var."

"Ama bu saatte açık değildir." Adrian, beni yine zarifçe döndürdü ve bu kez ona mükemmel bir şekilde ayak uydurdum.

Şarkı bitmek üzereydi. Zaman tahminimden daha çabuk geçmişti. Bizi izleyenleri unutmuştum. Bir vampirle olduğumu bile unutmuştum. Yalnızca Adrian'la dans ediyordum. Etrafımızdaki meraklı gözlere aldırmadığım sürece, gayet rahat ve doğal geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adrian, tekrar o muzip tavrını takındı. "Sen onu dert etme. Dükkanın sahibini bulup bir istisna yapması için ikna ederim."

"Ah, hayır," diye homurdandım. "Onu hipnotize etmeni istemiyorum." Vampirler herkesi etkileri altına alabilirlerdi. Bütün vampirler bu yeteneğe sahiptiler ama ruh kullanıcılarının etkisi daha güçlüydü. Çoğu Moroi, insanları hipnotize ederek onlara istediklerini yaptırmayı ahlaksızca buluyordu. Simyacılar içinse bu bir günahtı.

Şarkı bitti ama Adrian, beni hemen bırakmadı. Biraz daha yaklaştı. "Marcus'u bulmak için bir ay daha beklemek istiyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

Şimdi dudaklarımız arasında yalnızca birkaç santim vardı. "O halde iki saat sonra otelin servis kapısında buluşalım."

Belli belirsiz başımı salladım ve geri çekilip ellerimi bıraktı. "İşte ilişkilerimizin iyi yönde geliştiğine dair bir işaret daha." Jane Austen romanlarından fırlamış gibi duran, şatafatlı bir reveransla barı gösterdi. "Dans için teşekkürler," dedi yüksek sesle. "Size bir içki ikram edebilir miyim?"

Tek kelime etmeden onu izledim. İki saat sonra yapacağım büyüyü düşündükçe başım dönüyordu. Barda Adrian, zencefilli gazoz isteyerek beni şaşırttı. "Kendini tutmana sevindim," dedim. Belli ki, ayık kalmasının önemini kavramıştı. Şimdiye dek fazla içmediğini ummaktan başka çare yoktu. Adrian için bedava içkiden daha iyi tek şey, bir kutu bedava puroydu.

"İradem sağlamdır," dedi.

Doğrusu bundan emin değildim ama karşı çıkmadım. Diyet kolamı yudumlamaya devam ettim ve bir süre sessizce etrafı izledik. İki erkek Moroi, yanımıza gelip bara yaslandı. Taşkın hareketlerine bakılırsa, ikisi de içkiyi fazla kaçırmıştı.

"Valla kızın cesaretiymiş, açık fikirliliğiymiş beni ilgilendirmez, ama fıstık gibi olduğu kesin," dedi biri. "Bütün gün baksam sıkılmam. Hele o elbiseyle."

Arkadaşı kafasını salladı. "Tatiana'dan sonra hoş bir yenilik doğrusu. Başına gelenler kötüydü tabii ama belki de manzaranın değişmesi iyi oldu. Onun ekşi suratından bıkmıştık." İkisi de güldü.

Adrian'ın gülümsemesi kaybolmuş, vücudu kaskatı kesilmişti. Eski Moroi Kraliçesi Tatiana, Christian'ın büyük teyzesiydi. Bu yaz acımasızca öldürülmüştü ve Adrian, ondan nadiren söz etse de yakın olduklarını duymuştum. Adrian'ın yüzünde zalim bir ifade belirdiğini gördüm. Tam arkasını dönmeye hazırlanıyordu ki, hiç düşünmeden elini tuttum.

"Adrian, yapma," dedim usulca.

"Böyle konuşamazlar." Gözlerinde, daha önce hiç görmediğim, tehlikeli bir bakış vardı.

Elini sıktım. "Görmüyor musun, sarhoşlar. Vaktini harcamana değmez. Lütfen olay yaratma. Sonya'yı düşün." Bir an duraksadım. "Hatırım için."

Hala öfkeyle titriyordu. Bir an bana aldırmayıp bardağını adamlardan birine fırlatacağını sandım. Ya da belki daha kötüsünü yapacaktı. Öfkeli ruh kullanıcıları, istedikleri zaman etraflarına dehşet saçabilirlerdi. Neyse ki, Adrian biraz sakin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leşti ve sıkıca tuttuğum eli gevşedi. Kısa bir an için gözlerini kapadı. Onları tekrar açtığında bakışları donuklaşmıştı.

"Kimse onu gerçekten tanımıyordu Sydney." Sesindeki acı, kalbimi burktu. "Herkes gaddar bir kaltak olduğunu sanıyordu. Ne kadar komik ve tatlı olduğunu bilmiyorlardı. Onu ne kadar özlediğimi hayal bile edemezsin. Bu şekilde ölmeyi hak etmiyordu. O beni anlayan tek insandı. Bana kendi anne babamdan bile yakındı. Beni olduğum gibi kabullendi. Ruhumdaki iyiliği gördü. Bana bir tek o inandı."

Önümde duruyordu ama artık benimle değildi. Ruhun tutarsız ve tüketici tabiatını biliyordum. Kullanıcılarının zihinlerini bulandırıyordu. Bazen onları tıpkı bu anki gibi darmadağın ediyor, dünyadan uzaklaştırıyordu. Gerçeklere tutunmalarını engelliyordu. Ve bazen, yıkıcı sonuçlar doğurabilecek bir keder yaratıyordu.

"Bir tek o değildi," dedim. "Ben de sana inanıyorum. O artık huzurlu ve hakkında söylenenler, gerçekte kim olduğunu değiştiremez. Lütfen bana geri dön."

Adrian, hala benim göremediğim bir noktaya bakıyordu. Birkaç korkutucu dakikadan sonra gözlerini kırpıştırıp bana odaklandı. Yüzünde hala üzgün bir ifade vardı ama en azından kontrolünü geri kazanmıştı. "Buradayım Sage." Elini çekti ve telaşla etrafına bakındı. Neyse ki, herkes dans pistindeki gelinle damadı izlemeye dalmıştı. "İki saat sonra görüşürüz."

Adrian, gazozunun kalanını içip uzaklaştı. Kalabalığın arasında gözden kaybolana dek bekledim ve masama dönerken saatime baktım. İki saat.

Ian, beni görünce ayağa fırladı. "İyi misin?"

Etrafta iyi dileklerini sunmaya gelen Moroi'lar yoktu. Onun için, Stanton da gizlemeye gerek görmediği bir endişeyle yüzüme bakıyordu. "Buna katlanmak zorunda kaldığınız için üzgünüm Bayan Sage. Her zamanki gibi, görevinize olan sadakatiniz takdire şayan."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum efendim," dedim. Hala Adrian için endişeleniyordum. Tekrar ruhun etkisi altına girmeyeceğini umuyordum.

"Canını yakmadı, değil mi?" diye sordu Ian. "Ellerine ne oldu?"

Birden ellerimi ovuşturduğumu fark ettim. Adrian'ın dokunuşundan sıcacıktılar. "Hı? Yok, yok iyiyim. Sadece biraz iğrendim. Gidip ellerimi yıkasam iyi olur. Hemen dönerim."

İsteğimi mantıklı bulup tuvalete koşarken beni durdurmaya çalışmadılar. Yalnız kalınca rahat bir nefes aldım. Bir vampirle dost olduğumu gizlemeye çalışmak zaten üzerimde yeterince baskı oluşturuyordu. Şimdi bir de onunla büyü planları yaptığımı belli etmemem gerekiyordu.

"Sydney?"

Tuvaletten çıkarken kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, Rose'la Dimitri Belikov'u fark etmedim. Kol kola durmuş, suratımdaki şaşkın ifadeye gülüyorlardı. Dimitri'yi bu gece ilk kez görüyordum. Siyah beyaz gardiyan kıyafetine bakılırsa nedeni belliydi. Dimitri, görev başındaydı. Ağaçların arasındaki gölgelerden biri de oydu. Herhalde nöbetine ara vermişti. Yoksa burada Rose'la rahat rahat takılması imkansız-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantcy.org

dı. Gerçi Dimitri için, rahat rahat takılmak, her an bir savaşın ortasına dalabilecek durumda olmak anlamına geliyordu ya neyse.

Rose'la Dimitri dikkat çekici bir çiftti. Dimitri de Rose gibi koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Ve ikisi de son derece etkileyiciydi. *Adrian'ın Rose'a vurulmasına şaşmamak gerek*, diye düşündüm. İyi ama bu düşünce beni neden bu kadar rahatsız ediyordu ki? Tıpkı Sonya ve Mikhail gibi, Rose'la Dimitri de birbirlerine büyük bir aşkla bağlıydılar.

"İyi misin?" diye sordu Rose. "Adrian'ın yaptığına inanamıyorum." Sonra bir an duraksadı. "Aslında, ondan başka türlüsünü beklemek hata olurdu."

"Ben iyiyim," dedim. "Öbür Simyacılar benden daha çok şaşırdı." Sonra birden toparlandım. Rose'la Dimitri, Adrian'ı Palm Springs'ten tanıdığımı bilmelerine rağmen, burada bu kadar rahat konuşamazdım. Yine biraz önceki öfkeli tavırlarımı takındım. "Ama yine de yaptığı kabul edilemezdi."

"Adrian, asla kurallara uyan biri olmadı," diye lafa karıştı Dimitri.

Rose, kıkırdadı. "Kendini daha iyi hisseder misin bilmem ama pistte harika görünüyordunuz. Can düşmanı olduğunuza inanmak güçtü doğrusu. Ya da Simyacılar hakkınızda ne düşünüyorsa, o olduğunuza." Elbisemi işaret etti. "Kıyafetleriniz bile uyumluydu."

Ne giydiğimi tamamen unutmuştum. Kısa kollu, ipek elbisem, eteğindeki mor-lacivertler dışında tamamen siyahtı. Aslında normalde bu kadar cesurca renk seçimleri yapmazdım

ama siyahın, bu parlak lacivert tonu dengeleyeceğini düşünmüştüm. Adrian'ın mavilerini hatırlayınca gerçekten de ne kadar uyumlu giyindiğimizi fark ettim.

Pistte harika görünüyordunuz.

Suratımda nasıl bir ifade belirdiyse, Rose yine gülmeye başladı.

"Bu kadar panikleme," dedi gözleri parlayarak. "Bir insan ve bir Moroi'un birbirlerine aitlermiş gibi görünmeleri hoştu."

Birbirlerine aitlermiş gibi.

Neden böyle şeyler söyleyip duruyordu? Soğukkanlılığımı korumamı ne kadar güçleştirdiğinin farkında değil miydi? Rose'un diplomatça davranmaya çalıştığını biliyordum. O da herkes gibi, ilişkilerimizi geliştirmemizin önemini vurgulama çabası içindeydi. Ama Rose'la Dimitri, her ne kadar böyle konuşsalar da Adrian'ın hislerini ve öpüştüğümüzü bilseler, şok olurlardı.

Gecenin geri kalanını, içimde giderek büyüyen huzursuzlukla geçirdim. Neyse ki, bunu saklamak zorunda değildim. Moroi'lar ve Simyacılar, zaten benden böyle bir hissiyat içinde olmamı bekliyorlardı. Adrian'dan cesaret alan orta yaşlı bir Moroi, Stanton'ı dansa kaldırdığında, bizimki de iyi niyetini sergilemek zorunda kaldı. Belli ki, Adrian'ın tavrı ne kadar tuhaf karşılanırsa karşılansın, bazı Moroi'lar bunu kibarlık olarak nitelendirip onun izinden gitmeye karar vermişti. Stanton, beni bu kadar cesaretlendirdikten sonra, kendisi tabii ki, dans teklifini geri çeviremedi. Dişlerini gıcırdatarak da olsa piste çıktı. Kimse Ian'ı dansa kaldırmadı. Eh, o da bu durumdan pek şikayetçi değildi doğrusu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranlay.org

Adrian ortalarda yoktu. Büyü malzemelerimin peşine düşmüş olmalıydı. Saat ilerlerken bir şeyi fark ettim. Marcus'un fotoğrafı yanımdaydı. Onu nadiren gözümün önünden ayırıyordum. Ama fotoğraf, pansiyondaki odamda kalmıştı. Ian'dan izin isteyip ayakkabılarımı değiştirmek için pansiyona uğrayacağımı söyledim.

Ian hemen ciddileşti. "Seninle gelmemi ister misin? Dışarısı tekinsiz olabilir."

Kafamı salladım. "Gerek yok. Sen burada kalıp Stanton'a göz kulak ol." Stanton, barın orada, iki erkek Moroi'la sohbet ediyordu. Acaba birileriyle daha dans etmek zorunda kalacak mıydı? "Hem saat daha erken. Moroi'ların çoğu burada. En azından bizim pansiyonu insanlar işletiyor."

Ian, Simyacı mantığını çürütemediği için gitmeme izin vermek zorunda kaldı. Kasabaya inen bir araba bulmakta zorlanmadım ve tam vaktinde otele geri döndüm. Hatta hikayemi desteklemek için ayakkabılarımı değiştirecek zaman bile bulmuştum. Düğün için topuklu pabuç giymeme rağmen, yanıma düz bir ayakkabı almayı akıl etmiştim. Her duruma karşı hazırlıklı olma huyuma bayılıyordum.

Ne var ki, servis kapısına vardığımda zekice planımın başarısız olduğunu fark ettim. Telaştan, kalın şalımı arabada unutmuştum. Şimdi keskin Pennsylvania soğuğunda Adrian'ı beklerken kollarımı gövdeme dolamış, donmamak için dua ediyordum.

Neyse ki, Adrian, omzuna astığı bir çantayla, dediği saatte geldi. Daha da iyisi, tamamen kendine gelmişti. "Hazırız," dedi.

"Cidden mi?" diye sordum dişlerim takırdayarak. "Her şeyi buldun mu?"

Çantaya vurdu. "Sen istedin, ben hallettim. Büyüyü nasıl bir yerde yapman gerek?"

"Sessiz sakin bir yer lazım." Etrafıma bakındım. Otelin otoparkının yanında ıssız bir tarla vardı. "Şurası olur."

Otoparkta yürümek kolaydı ama karlı tarlada ince ve düz tabanlı ayakkabılarımla resmen dondum. Hatta o kadar üşümüştüm ki, tenim elbisemin rengini almış olabilirdi.

"Dur," dedi Adrian birden.

"Neden? Biraz daha uzağa gitmeliyiz."

Adrian, yün paltosunu çıkarıp bana uzattı. "Al."

"Sen üşüyeceksin," diye itiraz ettiysem de paltoyu omuzlarıma koymasına ses çıkarmadım. Boyu benden uzun olduğu için, onun dizlerine gelen palto, benim üstümde yere kadar uzanmıştı. Sigara ve parfüm kokuyordu.

"Benim ceketim var," dedi. "Haydi, acele edelim."

Dondurucu soğuğu bir kenara bırakın, kimselere yakalanmamak için zaten çabuk olmalıydık. Yaptığım şeyi Simyacılar'a ben bile açıklayamazdım.

Uygun bir nokta bulduğumuzda ay hala parlaktı. Adrian'ın çantasını açınca, aynadan kuru çiçeklere ve yapraklara dek, her şeyi bulduğunu gördüm. Ben malzemeleri düzenlerken bir süre sessizce beni izledi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

"Etrafı gözetle. Bir de bayılırsam beni tut."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Memnuniyetle."

Büyü ezberimdeydi. Yine de bunu tek başıma yapacağım için biraz gergindim. Tabii doğa şartları da pek uygun değildi. İnsan karların üzerine diz çökmüş bir vaziyetteyken odaklanmakta güçlük çekiyordu. Sonra Stanton'ı ve Simyacılar'ın bana söylediği yalanları düşündüm. İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Öfke hissini, düşüncelerimi yönlendirmek için kullanıp Marcus'un fotoğrafına baktım. Adrian'ın yaşındaydı. Omuz hizasında sarı saçları ve dalgın bakışlı, mavi gözleri vardı. Yanağındaki dövme, siyaha yakın, koyu mavi hilallerden oluşuyordu. Yavaşça büyüye yoğunlaştım.

Aynadaki yansımam bir şehir manzarasına dönüştüğünde, aynı tuhaf ve hoş hisle ürperdim. Bu kez sis yoktu. Marcus, Bayan Terwilliger'ın ablası gibi kendine koruyucu bir büyü yapmamıştı. Şimdi aynada, küçük, mütevazı bir daire görüyordum. Yere bir döşek atılmıştı. Bir köşede eski bir televizyon duruyordu. Belirleyici bir şeyler bulabilmek için etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim. Nihayet pencerelerden biri bana bir ipucu verdi. Uzakta, İspanyol mimarisinde, tarihi bir bina vardı. Bir kilise ya da manastıra benziyordu. Beyaz alçıdan yapılmıştı ve kırmızı çatısı kubbeliydi. Yakından bakmaya, diğer büyüdeki gibi uçmaya çalıştım ama birden Pennsylvania soğuğunu iliklerimde hissettim. Görüntü parçalandı ve tarlaya geri döndüm.

"Of," dedim, elimi alnıma koyarak. "Çok yaklaşmıştım."

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Adrian.

"Evet, ama işime yaramaz."

Doğrulduğumda biraz başım dönüyordu ama dik durmayı başarabildim. Adrian, her an düşebilirim diye tetikte bekliyordu.

"İyi misin?"

"Galiba. Kan şekerim düştü. Biraz sersem gibiyim o kadar." Ağır hareketlerle aynayı ve çantayı aldım. "Keşke senden portakal suyu da isteseydim."

"Belki bu işine yarar." Adrian, ceketinin iç cebinden, küçük, gümüş bir içki şişesi çıkardı.

Klasik, bana alkol ikram ediyordu. "İçmediğimi biliyorsun," dedim.

"Birkaç yudumla sarhoş olmazsın Sage. Hem şanslısın. İçinde kahlua var. Bol şekerli ve kahve aromalı. Güven bana ve bir dene."

İsteksizce ona çantayı verip şişeyi aldım. Otele doğru yürümeye başladık. İçkiden bir fırt aldığımda hemen suratımı buruşturdum. "Kahve aromalı mı?" dedim alayla. İnsanlar alkolü ne kadar allayıp pullarsa pullasınlar, tadı bana daima iğrenç geliyordu. Adrian'ın nasıl bu kadar çok alkol tüketebildiğini anlamış değildim. Ama şeker tadını almıştım ve birkaç yudumdan sonra kendimi daha iyi hissettim. Zaten bu kadarı da yetti. Zira tamamen bambaşka sebeplerden ötürü, sarhoş olmaya hiç niyetim yoktu.

"Ne gördün?" diye sordu Adrian, otoparka geldiğimizde.

Aynadaki sahneyi anlatıp öfkeyle iç çektim. "California'da herhangi bir bina olabilir. Ya da Ortabatı'da. Ya da Meksika'da."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adrian, birden durup çantayı omzuna attı.

"Bir dakika..." Ceketinden telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. Soğuktan titreyerek sabırla bekledim. "Şuna mı benziyordu?"

Ekrana baktığımda ağzım beş karış açık kaldı. Büyünün bana gösterdiği binanın fotoğrafı tam karşımdaydı.

"Evet! Neresi burası?"

"Eski Santa Barbara İmareti. Santa Barbara'da," diye ekledi.

"Nereden anladın?" diye bağırdım. "Yani burası olduğunu?"

Omzunu silkti. "Çünkü Santa Barbara'ya gittim. Bu bilgi işine yarayacak mı?"

Önceki hayalkırıklığımın yerini heyecan almıştı.

"Evet! Pencerenin konumundan apartmanı tahmin edebilirim. Sayende Marcus Finch'i bulmuş olabiliriz!" Coşkuyla koluna yapıştım.

Adrian, eldivenli elini yanağıma koyup bana gülümsedi. "Angeline işe yarayamayacak kadar sevimli olduğumu söylemişti. Demek dünyaya vaat edebilecek bir şeylerim var."

"Ama sevimlisin de." Çenemi tutamamıştım işte. Ayışığında birbirimize baktık. Yüz hatları ne kadar düzgündü. Ve sonra birden karanlığı bir ses dağıttı.

"Kim var orada?"

Gölgelerin arasından siyah beyaz kıyafetli bir siluet fırladığında ikimiz de irkildik. Bir gardiyan. Tanıdığım biri değildi ama kimselere görünmeden otele girip çıkabileceğimizi düşünerek aptallık ettiğimizi fark ettim. Burası Strigoi'lara karşı tetikte gardiyanlarla doluydu. İki kişinin düğünden ayrılmasına

aldırmamış olabilirlerdi ama oraya geri dönmek o kadar kolay olmayacaktı.

"Ne haber Pete?" dedi Adrian, tatlı bir gülümsemeyle. "Seni gördüğüme sevindim. Hava ne soğuk, değil mi?"

Gardiyan, Adrian'ı tanıyınca rahatlamış gibiydi ama yine de bizi şüpheyle süzdü. "Orada ne yapıyorsunuz?"

"Bayan Sage'e eşlik ediyorum," dedi Adrian. "Odasından bir şey alması gerekti de."

Adrian'a şaşkın bir bakış fırlattım. Pansiyon bu tarafta bile değildi. Bir an Pete'in bakışları donuklaştı. Sonra anlayışla kafasını salladı. "İyi. Haydi, içeri girin. Yoksa donacaksınız."

"Teşekkürler," dedi Adrian, beni hafifçe iterek. "Nöbete ara verdiğinde kanepelerden tatmanı tavsiye ederim. Müthişler."

"Onu hipnotize ettin," diye fısıldadım, yeterince uzaklaştığımızda.

"Evet, birazcık," dedi Adrian. Kendiyle gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. "Seni pansiyonuna götürmem, geçerli bir sebepti. Sonrasında buna fazla kafa yormayacaktır. Birini etkileyeceksen, inanılır bir hikaye uyduracaksın ki..."

"Adrian? Sydney?"

Neredeyse binanın arka kapısına varmışken, birden karşımıza fildişi rengi gelinliğiyle Sonya çıkıvermişti. Omuzlarında kürk bir etol vardı. Güzelliği ve ışıltısı beni bir kez daha hayretler içinde bırakmıştı. Şaşkın şaşkın gülümsedi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

İkimiz de cevap veremedik. Adrian, bu kez sert kayaya toslamıştı. Zira Sonya da onun gibi, bir ruh kullanıcısıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Onu hipnotize edemezdi. Bir bahane bulmak için çabaladım. *Simyacılar'ın benden ne sakladıklarını öğrenmek için büyü yapıyoruz*, diyecek halim yoktu ya?

"Ah, çaktırma," deyip içki şişesini gösterdim. "Adrian, bana Kahlua'sından birkaç fırt verdi. Stanton duyarsa beni öldürür."

Sonya şaşırmıştı tabii. "İçki içmediğini sanıyordum."

"Bu gecenin stresini başka türlü atamazdım," diye geveledim ki, bu doğru sayılırdı.

"Hem bu kahve aromalı," diye atıldı Adrian.

Sonya'nın bize inandığından emin değildim. Dolayısıyla hemen konuyu değiştirdim. "Bu arada, tebrikler. Daha önce yanına gelemedim. Çok güzel bir gelin olmuşsun."

Sonya, sorgusunu yarıda kesip gülümsedi. "Teşekkürler. Evlendiğimize hala inanamıyorum. Mikhail'le o kadar çok şey atlattık ki. Bu noktaya asla gelemeyeceğimizi düşündüğümüz anlar oldu. Ve şimdi..." Elindeki pırlanta yüzüğe baktı. "Nihayet birlikteyiz."

"Asıl siz burada ne arıyorsunuz Bayan Tanner?" Adrian, kendini toplayıp her zamanki haline dönmüştü. "İçeride yeni eşinizi hayran gözlerle izlemeniz gerekmez mi?"

Sonya kıkırdadı. "Ah, onun için önümüzde koca bir ömür var. Doğrusunu isterseniz, kalabalıktan biraz kaçmak istedim." Sonra derin bir nefes alıp soğuk havayı içine çekti. "Ama artık geri dönsem iyi olur. Çiçeğimi fırlatacağım. Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi?" diye sordu bana.

Kaşlarımı çattım. "Yok, ben almayayım. Zaten bu gece yeterince olay yarattım."

"Ah, evet. Şu rezil dansınız." Sonya, bir bana bir Adrian'a baktı. Yüzünde yine o şaşkın ifade belirmişti. "Pistte harika görünüyordunuz." Bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Sonya, boğazını temizledi. "Ben salona döneyim. Umarım fikrini değiştirirsin Sydney."

Servis kapısından geçip gözden kaybolduğunda kafamı duvara vurmak istedim. "Yalan söylediğimizi anladı." Ruh kullanıcıları insanların zihinlerindeki ipuçlarını okumada ustaydılar ve Sonya, bu işte gerçekten iyiydi.

"Muhtemelen, evet," dedi Adrian. "Ama bir tarlada büyü yaptığımızı tahmin edebileceğini sanmıyorum."

Birden aklıma korkunç bir fikir geldi. "Ah, Tanrım! Herhalde şey yaptığımızı sandı. Yani sevgililerin yaptığı şeylerden..."

Sözlerim Adrian'ı pek eğlendirmişe benziyordu. "Bak, gördün mü? Yine aklına neler geliyor?" Dramatik bir tavırla kafasını salladı. "Bir de beni sana takıntılı olmakla suçluyorsun!"

"Ben sana takıntılı filan değilim!" diye bağırdım. "Gayet açık bir şeyi dile getiriyorum o kadar."

"Pekala, dediğin gibi olsun. Ama Sonya bir konuda haklı. Artık içeri girsek iyi olur." Endişeyle saçlarına dokundu. "Galiba jölem dondu."

Ona içki şişesini geri verip kapıyı açtım. Sonra bir an duraksayıp yüzüne baktım. "Adrian? Yardımın için teşekkürler."

"Dostlar ne içindir?" Kapıyı tutup içeri girmemi işaret etti.

"Evet ama seni hiç ilgilendirmeyen bir şey için elinden geleni yaptın. Bana yardıma mecbur değildin. Sonuçta se-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

nin Simyacılar'ın sırlarını açığa çıkarmak için bir sebebin yok."

Başka ne diyeceğimi bilemediğim için hafifçe kafamı salladım ve içeri girdim. Sıcak ve kalabalığın uğultusu bizi sarmaladığında, Adrian'ın "Benim de kendime göre, başka sebeplerim var," dediğini duyar gibi oldum.

BÖLÜM 5

Kısa bir süre sonra Simyacılar'la birlikte düğünden ayrıldım. Adrian'ı bir süre görebileceğimi sanmıyordum. O, diğer Moroi'larla birlikte birkaç gün daha Pennsylvania'da kalacaktı. Yani dönüş uçağında birlikte olmamız imkansızdı. California yolculuğum sessiz ve olaysız geçti. Gerçi aklım karmakarışıktı. Yol boyunca Bayan Terwilliger'ın uyarısını ve Marcus'la ilgili yeni ipucunu düşünüp durdum.

Palm Springs havaalanında taksi bulmaya çalışırken, Eddie'den mesaj geldi. *Marquee's'de yemekteyiz. Gelmek ister misin?* Hemen arkasından başka bir mesaj daha geldi: *Hem bizi geri götürürsün.* Taksi şoförüne Vista Azul'daki Amberwood'dansa beni şehrin dış mahallelerine götürmesini söyledim. Uçakta akşam yemeği vermedikleri için açtım. Ayrıca bir an önce arabama kavuşmak istiyordum.

Restorana vardığımda Eddie'yle Angeline'i kabinin bir tarafında yan yana otururlarken buldum. Jill, karşılarına geç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mişti. Okuldan bu kadar uzak bir mekanı neden tercih ettikleri belliydi. Eddie'yle Angeline, gözlerden ırakken, bir çift gibi davranabiliyorlardı. Amberwood'daki herkes akraba olduğumuzu sanıyordu. Eddie, Jill ve ben, kendimizi kardeş olarak tanıtmıştık. Angeline de kuzenimizdi. Eddie'yle Angeline, kısa bir süre önce çıkmaya başlamıştı. Dolayısıyla ilişkilerini sınıf arkadaşlarımızdan saklamak zorundaydılar. Zaten yeterince dikkat çekiyorduk ve daha fazla sansasyona ihtiyacımız yoktu.

Angeline, Eddie'ye sokulup koluna girmişti. Eddie, mutlu görünüyordu. Doğrusu buna sevinmiştim. Eddie, sorumluluklarını fazlasıyla ciddiye alır ve genelde gergin olurdu. Angeline, kaba saba, sağı solu belli olmayan ve çoğunlukla, yerine göre davranmayan bir kızdı ama Eddie'ye iyi geldiği açıktı. Tabii Eddie, gardiyan görevlerini de bir kenara bırakmış değildi.

Masanın diğer tarafında durum biraz daha farklıydı. Jill, üzgün görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup kamburunu çıkarmıştı. Açık kahverengi saçları yüzüne düşmüştü. Strigoi olmak isteyen bir çocuk ve Eddie'nin insan oda arkadaşıyla yaşadığı saçma sapan ilişkilerden sonra, Eddie'nin kendine uygun olduğuna karar vermişti. Aslında Eddie de uzun zamandır gizlice Jill'e vurgundu. Jill'i korumak için kendi canını tehlikeye atmaktan çekinmiyordu. Tıpkı sadık bir şövalyenin hanımına yapacağı gibi. Ama Eddie, kendini hiçbir zaman Jill'e layık bulmamış ve aşkına karşılık alamayınca Angeline'e yönelmişti. Ve işte o zaman, Jill, birdenbire Eddie'yi istediğine karar vermişti. Bazen, bu yaşananlar bana bir Shakespeare

komedisi gibi geliyordu. Ta ki, Jill'in suratına bakana dek. O zaman kendi içimde çelişkiye düşüyordum. Zira Eddie, Jill'i seçse, bu kez üzülenin Angeline olacağını biliyordum. Neyse ki, ben böyle romantik karmaşalardan uzaktım.

"Sydney!" Jill, beni gördüğünde saçlarını arkaya atarak içtenlikle gülümsedi. Belki Eddie'yle ilgili düşüncelerinden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ya da belki Adrian'ın bana karşı yeni tutumu moralini düzeltmişti. Sebep her ne olursa olsun, Jill'in eski, arkadaşça tavrına geri dönmesine sevinmiştim. Adrian'ı reddettiğimden beri beni düşman bakışlarla süzmesinden gına gelmişti.

"Selam millet." Jill'in yanına oturdum ve hemen cep telefonumdaki fotoğrafları açtım. Jill'in düğün hakkında her şeyi öğrenmek isteyeceğini biliyordum. Orada dönen binbir türlü entrikaya rağmen, Simyacılar'a fark ettirmeden birkaç resim çekmeyi başarabilmiştim. Jill, bazı şeyleri Adrian'ın gözlerinden görse de yine de bütün detayları incelemek isteyecekti.

Fotoğraflara bakarken neşeyle iç çekti. "Sonya'ya baksanıza. Ne kadar güzel olmuş." Angeline'le Eddie, masanın üzerinden uzandılar. "Ah, Rose'la Lissa. Onlar da süper görünüyor." Ama Jill'in sesi eskisi gibi neşeli değildi. Rose'la arkadaştı ama üvey kardeşiyle durumlar biraz farklıydı. Jill'le Lissa, yakın bir zamana dek, kardeş olduklarını bile bilmiyorlardı. Ve Lissa, içinde bulundukları değişken politik ortamda, Jill'e bir kardeşten çok, kraliçe gibi davranmak zorunda kalmıştı. İkisi için de zor bir ilişkiydi.

"Eğlendin mi?" diye sordu Eddie bana.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir an duraksadım. "İlginçti. Simyacılar'la sizin insanlarınız hala gergin. Onun için biraz tuhaftı."

"En azından Adrian oradaydı. Tanıdığın birini görmek seni rahatlatmıştır," dedi Angeline, iyi niyetli bir kayıtsızlıkla. Giriş salonunda çektiğim bir fotoğrafı işaret etti. Aslında niyetim, Jill için mekanı çekmekti ama Adrian fotoğrafa girip davet sahibi gibi poz vermişti. "Her zamanki gibi sevimli." Angeline, onaylamaz bir tavırla kafasını salladı. "Herkes iyi görünüyor. Anlaşılan kutlama babında güreş müsabakaları olmadı?"

Angeline'in çabucak bu sonuca varması, ne kadar ilerleme kaydettiğini gösteriyordu. Onun halkı olan Bekçiler, vahşi Batı Virginia düzlüklerinde yaşıyordu. Vampirler, dampirler ve insanlar arasındaki aşkları gayet normal karşılamaları, tuhaf adetlerinden yalnızca biriydi. Sık sık aralarında kavga çıkarırlardı ve Angeline'in, bu tip davranışların Amerika'nın genelinde hoş karşılanmadığını öğrenmesi biraz zaman almıştı.

"Ben oradayken olay çıkmadı," dedim. "Ama belki ben gittikten sonra bir şeyler olmuştur." Jill'le Eddie, sırıtırken, Angeline, umutla bana baktı.

Masamıza yaklaşan garson kıza diyet kola ve salata söyledim. Tamam, kalori saymaya bir son vermiş olabilirdim ama büyüden sonra düğün pastasını biraz fazla kaçırmıştım ve ağzımda hala rahatsız edici bir şeker tadı vardı.

Angeline, Eddie'nin kolunu sıkıp ona gülümsedi. "Eğer bir gün bizim eve gelirsen, bana değecek bir erkek olduğunu ispatlamak için, ağabeyim Josh'la dövüşebilirsin."

Kahkahamı güçlükle bastırdım. Bekçiler'i tanıyordum ve Angeline kesinlikle şaka yapmıyordu. Suratımdaki ciddi ifadeyi korumaya çalıştım. "Eddie'nin bunu daha önce yapması gerekmiyor muydu? Siz ikiniz, dövüşten önce çıkmaya başlayarak ciddi bir kuralı ihlal etmiş olmuyor musunuz?"

Angeline suratını asarak kafa salladı. "Annem bilse dehşete kapılırdı. Ama galiba, bizimki biraz istisna bir durum."

Eddie anlayışla kafasını salladı. Sanırım bazen Bekçiler'i abarttığımızı düşünüyordu. Onları gördüğünde hafiften şok olacaktı. "Belki telafi etmek için bütün akrabalarınla dövüşebilirim," dedi.

Angeline, Eddie'nin şaka yaptığının farkında değildi. "Zaten buna mecbur kalabilirsin."

Pek romantik bir sohbet değildi ama belli ki Jill, onların ilişkisini konuşmamızdan rahatsız olmuştu. Bana döndü. "Eee Sydney, Noel'i ne yapacağız?"

Neyi kastettiğini anlayamamıştım. Omzumu silktim. "Bilmem, herhalde birbirimize hediye filan veririz. Şarkı söyleriz. Noel düetleri yaparız." Angeline heyecanlanmış görünüyordu.

Jill gözlerini devirdi. "Onu demiyorum. Birkaç haftalığına kış tatiline giriyoruz ya? Sence evlerimize gidebilir miyiz?"

Sesinde o kadar kederli bir ifade vardı ki, Eddie'yle Angeline bile birbirlerini unutup bana baktılar. Huzursuzca kıpırdandım. Angeline, Bekçiler'i ziyaret etmeye o kadar hevesli değildi ama Eddie'yle Jill'in, aileleriyle arkadaşlarını özlediklerini biliyordum. Keşke onlara istedikleri cevabı verebilseydim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üzgünüm," dedim. "Tatilde Clarence'ta kalacaksınız. Böyle bir riski göze alamayız." Daha fazla bir şey söylememe gerek yoktu. Jill'in güvenliğinin ne kadar önemli olduğunu hepimiz biliyorduk. Ian'ın, Lissa'nın saltanatıyla ilgili yorumu, durumun hassasiyetini açıklıyordu.

Jill'in suratı asıldı. Eddie bile hayalkırıklığına uğramış görünüyordu. "Tahmin etmiştim," dedi. "Yine de... Annemi öyle özledim ki."

"Belki ona bir mesaj iletebiliriz," dedim usulca.

Bir mesaj iletmenin gerçek bir buluşma yerine geçmeyeceğini biliyordum. Ara sıra annemle telefonda konuşurdum ve sesini duymayı, ondan gelecek milyonlarca e-postaya değişmezdim. Hatta bazen, ablam Carly'yle de konuşuyordum. Carly, o kadar neşelidir ki, beni hep güldürür. Kız kardeşim Zoe, ayrı bir vakaydı. O benimle konuşmuyordu çünkü Simyacılar tarafından üyeliğe kabul edilip bu görevi almasına ramak kalmıştı. Ama ben görevi son dakikada ondan çalmıştım. Amacım onu korumaktı. Zoe'nun bu kadar genç bir yaşta kendini Simyacılar'a adamasını istemiyordum. Ama kardeşim bunu hakaret olarak algılamıştı.

Jill'in üzgün yüzüne bakarken içim sızladı. Zor bir dönemden geçiyordu. Birdenbire bir kraliyet mensubu olmuş ve katillerin hedefi haline gelmişti. Şimdi insanların gittiği bir okula uyum sağlamaya çalışıyordu. Başından, felaketle sonuçlanan, ölümcül aşklar geçmişti. Eddie'yle Angeline'i birlikte görmek de cabasıydı. Jill, tüm bunları metanetle karşılamış, bazen bunu istemese de daima yapması gerekeni yapmıştı.

Lissa, örnek bir kraliçe olduğu için övgüyle anılıyordu. Ama Jill'in asaleti ve dayanıklılığı gözardı ediliyordu. Kafamı kaldırdığımda, Eddie'nin gözlerindeki pırıltıyı yakaladım. Belli ki, o da Jill hakkında benimle hemfikirdi.

Yemekten sonra onları Amberwood'a geri götürdüm. Neyse ki arabam gayet iyi durumdaydı. Latte adında kahverengi bir Subaru'm vardı ve onunla ilgili, kendimden başka bir tek Eddie'ye güvenirdim. Eddie'yi erkekler yatakhanesine bırakıp Jill'le Angeline'i bizim yatakhaneye götürdüm. Kapıdan içeri girerken, adını çok duyduğum bir öğretmeni, Bayan Santos'u gördüm.

"Siz gidin," dedim Jill'le Angeline'e. "Yarın görüşürüz."

Arkadaşlarım uzaklaşırken, ben de Bayan Santos'un, yatakhane müdürü Bayan Weathers'la konuşmasını bitirmesini beklemeye koyuldum. Bayan Santos, gitmek için arkasını döndüğünde ona seslendim.

"Bayan Santos? Ben Sydney Melrose. Acaba..."

"Ah, evet," dedi. "Kim olduğunu biliyorum hayatım. Bayan Terwilliger, bölüm toplantılarımızda seni dilinden düşürmüyor." Bayan Santos, kır düşmüş siyah saçlarıyla, tatlı bir kadına benziyordu. Söylentilere bakılırsa, yakında emekli olacaktı.

Hafifçe kızardım. "Teşekkür ederim efendim." Bayan Santos ve Bayan Terwilliger, tarih öğretmenleriydi. Ama Bayan Santos'un uzmanlık alanı, Amerikan tarihiydi. "Bir dakikanız var mı? Size bir şey sormak istiyorum."

"Elbette."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıdan uzaklaşıp bir köşeye çekildik. "Yerel tarih hakkında çok şey biliyorsunuz, öyle değil mi? Güney California tarihi hakkında?"

Bayan Santos, kafasını salladı. "Ben burada doğup büyüdüm."

"Ben Los Angeles bölgesindeki sıradışı mimariyle ilgileniyorum," diye uydurdum. Bunu önceden düşünmüştüm. "Güneybatı tarzı dışındaki binalarla. Buralarda böyle bir mahalle biliyor musunuz? Bazı Viktorya dönemi evlerinden bahsedildiğini duymuştum."

Bayan Santos'un yüzü aydınlandı. "Ah, evet, tabii. Viktorya dönemi, Cape Cod ve Koloni tarzı. Bu bölgede farklı mimarilere rastlamak mümkün. İstersen akşam eve gidince sana bir e-posta atabilirim. Bildiklerimin hepsini yazarım ve daha detaylı bilgi almak istersen de, tanıdığım bir tarihçi var."

"Harika olur efendim. Teşekkür ederim."

"Çalışkan bir öğrenciye yardım etmekten memnuniyet duyarım." Gitmeye hazırlanırken bana göz kırptı. "Belki gelecek dönem benimle serbest bir çalışma yaparsın. Tabii Bayan Terwilliger'dan ayrılabilirsen."

"Bunu düşüneceğim," dedim.

Bayan Santos gittiğinde, Bayan Terwilliger'a mesaj attım. *Bayan Santos bana tarihi mahallelerle ilgili bilgi verecek.* Çabucak cevap geldi: *Harika. Yanıma gel.* Kaşlarımı çatıp cevap yazdım: *Daha yeni döndüm. Odama bile uğrayamadım.* İki dakika sonra telefonum bipledi: *Çabuk ol.*

Bavulumu odama bırakıp yolculuk kıyafetlerimi değiştirdim. Bayan Terwilliger'ın evi okula yakındı. Sabırsızlıkla beni bekliyordu.

"Nihayet," dedi.

Saatime baktım. "Yalnızca on beş dakika sürdü."

Kafasını iki yana salladı ve suratında, yine çöldeki ciddi ifade belirdi. "O bile fazla. Beni izle."

Bayan Terwilliger, insanların kolaylıkla bir kedi eviyle karıştırabileceği, ufacık bir bungalovda yaşıyordu. İçerinin dağınıklığı sinirlerimi zıplatmıştı. Büyü kitapları, tütsüler, heykeller, kristaller ve diğer büyü malzemeleri yığınlar halinde duruyordu. Bir tek, beni götürdüğü atölyesi derli topluydu. Burada her şey temiz ve düzenliydi. Kitaplar özenle alfabetik sıraya göre dizilmiş ya da etiketlenmişti. Odanın ortasında büyük bir masa duruyordu. Masanın üstü, daha önce hiç görmediğim, dikkat çekici bir kolye dışında boştu. Kolyenin zinciri altındandı ve ucunda, altın montürlü, kabuşon kesimli, koyu kırmızı bir taş vardı.

"Lal taşı mı?" diye sordum.

"Bravo," dedi, kolyeyi eline alarak. Koyu kırmızı taş, mum ışığında parladı.

"Çok güzelmiş," dedim.

Bayan Terwilliger, kolyeyi bana uzattı. "Senin için."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Benim için mi? Şey… Teşekkür ederim ama böyle bir hediyeyi kabul edemem."

"Bu bir hediye değil, zorunluluk. Seni koruyacak. Al, tak."

Kolyeye dokunmak bile istemedim. "Sihirli, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet," dedi. "Bana öyle bakma. Kendine yaptığın tılsımlardan farklı değil."

"Ama bunu siz yaptınız." Yutkunup kan kırmızısı taşa baktım. "Benim yaratabileceğim bir şeyden daha güçlü olduğundan eminim."

"Önemli olan da bu ya işte. Al bakalım." Kolyeyi bana doğru savurdu. Neredeyse suratıma çarpıyordu.

Cesaretimi toplayıp kolyeyi aldım. Hiçbir şey olmadı. Ne duman çıkardı ne de kıvılcımlar. Canımı da yakmadı. Bayan Terwilliger'ın bana hevesle baktığını görünce, kolyeyi boynuma, haçlı zincirimin üzerine taktım.

Bayan Terwilliger rahat bir nefes aldı. "Tıpkı umduğum gibi."

"Ne?" diye sordum. Özel bir şey hissetmesem de kolyenin ağırlığı fark edilmeyecek gibi değildi.

"Büyücülük yeteneğini maskeliyor," dedi. "Bununla, hiç kimse senin bir büyü kullanıcısı olduğunu anlayamaz."

"Ben büyü kullanıcısı değilim," diye hatırlattım sertçe. "Simyacı'yım."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme uçuştu. "Tabii öylesin. Sen bir büyü kullanıcısısın. Güçlü biri bunu hemen anlar. Büyü, kanında bütün vücuduna yayılan bir işaret bırakır."

"Ne?" Ölümcül bir virüs taşıdığımı söylese bu kadar şaşırmazdım. "Bunu bana hiç söylememiştiniz!"

"Önemli değildi," dedi omzunu silkerek. "Şu ana dek. Artık gizli kalman şart. Sakın o kolyeyi çıkarayım deme."

"Ellerimi belime dayadım. "Efendim, anlayamıyorum..."

"Hepsini zamanla..."

Cümlesini bitirmesine izin vermedim. "Hayır!" Hayatım boyunca, Stanton ve daha pek çok kişi bana yarım yamalak bilgiler vermişti. Artık buna daha fazla dayanamayacaktım. "Şimdi anlatacaksınız. Başım dertteyse bilmeye hakkım var."

Bayan Terwilliger, cevap vermeden önce beni birkaç saniye süzdü. O sırada bacaklarıma sürünen gri kedi, anın ciddiyetini mahvediyordu. "Haklısın," dedi Bayan Terwilliger, nihayet. "Sana bir açıklama borçluyum. Otursana."

Masanın yanındaki taburelerden birine çöktüm ve Bayan Terwilliger, karşıma geçti. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Düşüncelerini söze aktarmakta zorlanıyormuş gibi bir hali vardı. Soğukkanlılığımı korumaya çalışıp sabırla bekledim. Yoksa çölden beri içimi kemiren panik beni hepten esir alacaktı.

"Fotoğraftaki kadın var ya?" dedi Bayan Terwilliger.

"Ablanız."

Bayan Terwilliger kafasını salladı. "Veronica. Benden on yaş büyüktür ama yarı yaşımda görünüyor. Bu yanılsamayı yaratmak zor değildir. Eğer genç ve güzel görünmek isteseydim, kolayca dış görünüşüm üzerine yoğunlaşabilirdim. Ama Veronica, bedenini gerçekten genç ve enerjik tutabiliyor. Bunun için gelişmiş ve tehlikeli bir büyü şart. Bazı fedakarlıklar yapmadan yaşlanmayı durduramazsın." Kaşlarını çattığında kalbim çarparak bekledim. İnsanın gençliğini korumak için büyü yapması, Simyacı mantığına tamamen aykırıydı. Böylesi, neredeyse Strigoi'ların ölümsüzlüğü kadar korkunç bir şeydi. Hatta, söz konusu bir insan olduğu için, belki daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bile kötüydü. Böyle sapkın bir büyünün dünyada yeri yoktu. Bayan Terwilliger'ın sonraki sözleri, haklılığımı kanıtlıyordu. "Ya da birilerini kurban etmeden..."

Kurban etmek. İki kelime havada asılı kalmış gibiydi. Bayan Terwilliger, ayağa kalkıp raflardan birinden bir gazete kupürü aldı ve bana uzattı. Yakın tarihli bir haberdi. Üç gün önce, on dokuz yaşındaki bir UCLA öğrencisi yurttaki odasında koma halinde bulunmuştu. Sebebini kimse bilmiyordu. Kız şu anda hastanedeydi ve uyanacağına dair hiçbir belirti yoktu.

"Nedir bu?" diye sordum. Gerçi cevabı bilmek istediğimden pek emin değildim ya neyse.

Habere daha yakından baktım. Bir de fotoğraf vardı. Başta, uyuyan yaşlı bir kadın resminin konuyla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Sonra haberin devamını okuduğumda, komadaki kızın bazı açıklanamayan fiziksel belirtiler gösterdiğini öğrendim. Saçları kuruyup beyazlaşmış, cildi kırışmıştı. Doktorlar nadir rastlanan hastalıkları araştırıyorlardı. Kız o kadar korkunç görünüyordu ki, fotoğrafa daha fazla bakamadım.

Sonra birden anladım. Veronica, insanları bıçakla ve taş mihraplarda kurban etmiyordu. Doğa kanunlarını hiçe sayan, sapıkça bir büyüyle onları bu hale getiriyordu. Ani bir mide bulantısıyla masaya tutundum.

"Bu kız, Veronica'nın kurbanlarından biri," dedi Bayan Terwilliger. "Gençliğini ve güzelliğini böyle koruyor. Onları başkalarından çalarak. Haberi okuduğumda bunu başka birinin yaptığını umdum. Tabii ki, yine korkunç bir şeydi ama

o zaman konuyla ilgim olmayabilirdi. Oysa şimdi Veronica'yı durdurmak benim sorumluluğum."

Cesaretimi toplayıp tekrar gazete kupürüne baktığımda, mide bulantım arttı. Kız on dokuz yaşındaydı. Böylesine genç bir yaşta, biri tüm yaşam enerjisini almıştı. Belki de komada olması daha iyiydi. Nasıl bir manyak, bir insana böyle bir şey yapabilirdi?

Bayan Terwilliger'ın, ablası konusunda ne planladığını bilmiyordum. Böyle bir işe bulaşmak istiyor muydum, ondan da emin değildim. Yine de eğer Veronica, masum insanlara bunu yapıyorsa, durdurulması şarttı. Böylesine güçlü bir düşmanın büyüleriyle savaşmak, en korkunç kabusumdu. Büyünün yanlışlığıyla ilgili bütün bastırılmış korkularımı geri getirmişti. Büyülerden bu derece korkarken onları nasıl kullanacaktım? Eski Simyacı öğretilerini hatırladım: *Moroi'ları özellikle tehlikeli kılan, büyü yapabilmeleridir. Kimse dünyanın düzenini bozamaz. Bu yanlış bir şeydir ve kolayca kontrolden çıkabilir.*

Şimdiye geri döndüm. "Bütün bunların benimle ne ilgisi var efendim. Size onun nerede olduğunu söyledim ya? Ben neden tehlikedeyim?"

"Sydney," dedi Bayan Terwilliger, tuhaf bir bakışla. "Senin yeteneklerine sahip genç kadınlar kolay bulunmuyor. Gençliğin ve güzelliğin bir yana, sende Veronica'ya son derece cazip gelebilecek bir büyü yeteneği var. Sen onun için ideal bir kurbansın hayatım. Veronica, kendine büyücüleri seçiyor."

"Tıpkı Strigoi'lar gibi," diye mırıldandım, titrememe engel olamayarak. O ölümsüz vampirler, herkesten beslenebilme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lerine rağmen, kanlarında sihir olduğu için Moroi'ları tercih ediyorlardı. Moroi kanı içmek, Strigoi'ları daha güçlü kılıyordu. Birden aklıma tüyler ürpertici bir fikir geldi. "Veronica, bir insan vampir sayılır."

"Onun gibi bir şey," dedi Bayan Terwilliger. "Bu tılsım, onun kadar güçlü birinden bile gücünü saklayacak. Seni bulamayacak."

Üç renkli bir kedi masaya zıpladı ve biraz rahatlamak için, yumuşak tüylerini okşadım. "Ama hala yüzde yüz emin değil gibisiniz," dedim. "Veronica'nın Palm Springs'e geleceğini nereden çıkardınız ki? Beni biliyor mu?"

"Hayır ama benim burada olduğumu biliyor. Beni kontrol etme ihtimaline karşı seni saklamaya mecburdum. Bulmak istediğim için onunla bağlantı kurmak zorunda kaldım. Ama onu ben avlayamam. Çünkü kendisini araştırdığımı öğrenirse, burada olduğunu bildiğimi öğrenir. Veronica'ya hissettirmeden ona yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyım." Kaşlarını çattı. "Aslında California'ya kadar gelmesi beni şaşırttı. Şimdilik gizlenip doğru anı kollamalıyım."

Bayan Terwilliger, bana imalı bir bakış fırlattığında, başıma geleceği anladım. "Onu benim avlamamı istiyorsunuz."

"Bilgi toplamanı istiyorum desek daha doğru. Bir tek sana güvenebilirim. Çünkü ne kadar gizlenirsek gizlenelim, Veronica'yla birbirimizi hissedebiliyoruz. Biliyorum, kulağa biraz tuhaf geliyor. Yani Veronica, senin peşindeyken, onu tuzağa düşürmeni bekliyorum. Ama dediğim gibi, sana güvenim tam. Başka kimseden böyle bir şey isteyemem."

"Benden kendimi ortaya atmamı bekliyorsunuz. Onun için ideal bir kurbanım ama yine de karşısına çıkacağım, öyle mi?" Doğrusu kafam karışmıştı.

"Sana tılsımı ondan verdim. Veronica, senin büyü gücünü hissedemeyecek. Ve eğer araştırmalarını gizli sürdürürsen, seni fark etmesi için bir sebep yok."

Hala mantığını anlamış değildim. "Ama neden ben? Bir cadılar meclisiniz var. Eğer siz kendiniz yapamıyorsanız, ablanızı durdurabilecek daha güçlü bir cadı mutlaka çıkacaktır."

"İki nedeni var," dedi. "Biri, olağanüstü dedektiflik yeteneğin. Zeki ve beceriklisin. Diğer nedense… Başka bir cadı, Veronica'yı öldürebilir."

"Eee?" Tabii ki, şiddetin hiçbir türlüsünden hoşlanmıyordum ama bazen başka hayatları kurtarmak için bu şarttı. "Onu durdurmanız gerektiğini söylemediniz mi?"

"Başka şansım kalmazsa ve eğer onu öldürmek zorunda kalırsam, bunu yaparım." Bir an suratı asıldı ve neler hissettiğini anlayabildim. Kardeşlerimi severdim. Onlarla bu tip bir konuda karşı karşıya gelsem ne yapardım bilemiyordum. Gerçi Zoe ya da Carly'yi böyle bir hainlik yaparken hayal etmek güçtü. "Ama bir büyü kullanıcısını durdurmanın başka yolları da var. Öte yandan, cadı kardeşlerim böyle düşünmeyecektir. Sorunu kökünden halletmek isteyeceklerdir. Sana bu yüzden ihtiyacım var."

"Yapamam." Tabureyi itip ayağa kalkarken, neredeyse bir kediye takılıp düşecektim. "Başka bir yolunu bulun. Zaten boğazıma kadar doğaüstü olaylara batmış durumdayım." Gerçek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

endişemi söylemeye dilim varmıyordu. Tek sebep, hayatımı tehlikeye atmam değildi. Şimdilik, büyücülükle tek bağlantım Bayan Terwilliger'dı. Ama bu görevi kabul edersem, kendimi cadıların dünyasında bulacaktım ve onlardan uzak durmak için yemin etmiştim.

Bayan Terwilliger, parmağıyla gazeteye vurdu. Tekrar konuştuğunda sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Bunun başka kızların da başına gelmesine izin mi vereceksin? Üstelik Veronica'yı durdurmak için bir şansın olduğunu bile bile? Veronica'nın büyüyü birkaç yılda bir yenilemesi gerekiyor ve bunun için de bir ayda beş kurbana ihtiyacı var. Daha önce bir kere yaptı ve beni hazırlıksız yakaladı. Ama bu sefer durumdan haberdarız. Dört kişinin daha aynı kaderi paylaşacağını açıkça biliyoruz. Buna göz mü yumacaksın?"

Bayan Terwilliger beni iyi tanıyordu. Masumların acı çekmesine izin veremeyeceğimi biliyordu. Bunun anlamı kendi hayatımı riske atmak olsa bile. Hiç kimse habere konu olan kızınki gibi bir kaderi hak etmiyordu. "Kimsenin acı çekmesini istemem," dedim.

"Ve unutma, sen de bu kurbanlardan biri olabilirsin."

Kolyeye dokundum. "Beni gizlediğini söylediniz."

"Şimdilik. Ve umarım bu böyle devam eder." Onu daha önce hiç bu kadar kederli görmemiştim. Gevezeliklerine ve anlamsızca konuşmalarına alışkındım ama buna… "Sydney," dedi. "Sana büyü kullanıcılarının birbirlerini nasıl hissettiklerini hiç anlatmadım."

Yıllar içinde bir şeyi öğrenmiştim: *Bunu sana hiç anlatmamıştım,* diye başlayan bir konuşmanın sonu iyi bitmezdi. Gücümü toplamaya çalıştım.

"Eğitimsiz büyü kullanıcıları, tecrübeli kullanıcılara göre farklı bir his yaratırlar," diye açıkladı. "Senin etrafını saran büyüde, bir kontrolsüzlük, bir vahşilik var. Tecrübeli cadılar bunu kolayca algılayabilirler. Cadı meclisim acemi büyü kullanıcılarının izini sürer ama onları gizli tutarlar. Veronica, o isimlere ulaşamaz. Ama yakınındaki deneyimsiz büyü kullanıcılarını saptayabileceği bazı büyüler var. Bu zavallı kızı da muhtemelen öyle buldu." Bayan Terwilliger başıyla gazete kupürünü işaret etti.

Vahşi bir büyü aurası yaydığımı duymak, en az, kanımda sihir olduğunu öğrenmem kadar şok ediciydi.

"Veronica, bir kurbanının yaşam enerjisini emdiğinde," diye devam etti Bayan Terwilliger, "geçici bir vahşi aura patlaması yaşar. Ve bu süre içinde kendine yeni bir eğitimsiz kurban bulabilir. Ne kadar çok kurbanının özünü emerse, bu yeteneği o kadar güçlenir. Dolayısıyla belki tılsımın etkisini geçersiz kılabilir. Bilemiyorum." Ellerini iki yana açtı.

"Yani saldırdığı her kurbanla beni bulma şansı artacak."

"Evet."

"Pekala. Onu avlamanıza yardım edeceğim." Bütün korkularımı ve şüphelerimi bir kenara bıraktım. Benim ve diğer kızların hayatı tehlikedeydi. Herkesin iyiliği için, Veronica, bir an önce durdurulmalıydı. Onun gibi biri başıboş bırakılamazdı.

"Dahası da var," diye ekledi Bayan Terwilliger.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sahi mi?

"Gücümü ve hayatımı emmeye çalışan şeytani bir büyücünün peşimde olmasından başka mı?"

"Eğer Veronica'nın daha güçsüz kurbanlar bulmasını engelleyebilirsek, seni keşfetme şansını azaltabiliriz." Cebinden küçük, kadife bir kese çıkarıp ters çevirdi. Akik taşından yapılmış birkaç küçük halka masaya düştü. "Bunlar büyüyü bir nebze olsun maskeleyebilir. Tılsım kadar güçlü değiller, fazla dayanamazlar ama en azından bazı kızların hayatını kurtarabilirler."

Bunun nereye varacağı belliydi. "Benden bunları dağıtmamı istiyorsunuz, değil mi?"

"Üzgünüm. Sana fazla yüklendiğimin farkındayım."

İşim giderek zorlaşıyordu. "Yüklenme kelimesi az kalır," dedim. Benden hayatımı emebilecek bir kadını bulmamı istiyorsunuz. Ayrıca Simyacılar bunu öğrenirse, kim bilir bana ne yaparlar?"

Bayan Terwilliger hemen yanıt vermedi. Beni dikkatle izlemekle yetindi. O sırada kucağına atlayan siyah kedi de gözlerini bana dikmişti. Sarı bakışlarıyla bana, doğru şeyi yapmamı söyler gibiydi.

"Nereden başlayacağım?" diye sordum nihayet. "Önce gördüğüm mahalleyi bulmam gerek, değil mi?"

"Evet. Sana potansiyel kurbanları nerede bulacağını da söyleyeceğim. Cadı meclisim izlerini sürüyor. Hepsi, sana benzeyen kızlar olacak. Eğitmeyi reddettikleri bir güce sahip ve bir akıl hocasından yoksun kızlar. Veronica konusunu hallettik

mi..." Bayan Terwilliger'ın gözlerinde sert bir bakış belirdi. "Orada devreye ben gireceğim."

Bir kez daha, *acaba bu işin sonu nereye varacak bilmek istiyor muyum*, diye düşündüm.

Az sonra ekledi. "Bence görünüşünü değiştirsen iyi edersin."

Birden havam değişti. Nedense kendimi daha iyi hissetmiştim. "Bunun için büyüler var, öyle değil mi?" Çalışmalarımda birkaçını görmüştüm. Büyü kullanacaksam, en azından farklı görünmem iyi bir fikirdi.

"Evet..." Parmaklarını masaya vurdu. "Ama üzerinde aktif bir büyü varken tılsım seni gizlemeyebilir ve bu durumda bütün planımız suya düşer. Ben, *kardeşin* Adrian'ın bize yardımı dokunabileceğini düşünüyorum."

Dizlerimin bağı çözülüverdi ve tekrar oturmak zorunda kaldım. "Adrian'ı bu işe neden karıştırayım?"

"Senin için yapmayacağı yok gibi." Bir şey mi ima ediyor diye dikkatle yüzüne baktım. Ama Bayan Terwilliger, gözlerini uzak bir noktaya dikip düşüncelere dalmıştı. Deminki sözlerinde samimiydi. "Veronica, vampir büyülerini saptayamaz. Adrian'ın gücü... Hani bana bahsettiğin şu ruh elementi... Onunla zihinleri bulandırabiliyor, öyle değil mi? Başkalarının gördüklerini etkileyebiliyor?"

"Evet..."

Tekrar bana odaklanarak memnuniyetle kafasını salladı. "Eğer o sana eşlik edip konuştuğun herkesin kafasını karıştırırsa, seni daha iyi korumuş oluruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Terwilliger'ın ablasını durdurmak için ne yapmamız gerektiğinden hala emin değildim ama ufukta bir Los Angeles yolculuğu görünüyor gibiydi. Yine Adrian'la bir uçakta mahsur kalacak ve beni uzaktan sevme yalanlarını dinleyecektim. Kendi duygusal fırtınama öylesine kapılmıştım ki, nasıl bir işe bulaştığımı anlamam birkaç dakikamı aldı.

"Benden ne istediğinizin farkında mısınız?" diye sordum usulca. Elim, boynumdaki tılsıma gitti. "Bunun bir parçası olarak, hem insan hem vampir büyülerine maruz kalacağım. Kendimi, bugüne dek uzak durduğum her şeyin ortasında bulacağım."

Bayan Terwilliger alayla homurdandı. Gecenin başından beri ilk kez kendi gibi davranıyordu. "Yanılmıyorsam, bunu zaten bir süredir yapıyorsun. Dolayısıyla inançlarına ters düşmen gibi bir durum söz konusu değil." Anlamlı bir şekilde duraksadı. "Bence ters düşeceğin tek şey, Simyacılar'ın inançları olacak."

"Simyacılar'ın inançları, benim inançlarımdır," dedim hemen.

Tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Ben neye inanacağına senin karar verdiğini sanıyordum."

Daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim ama birden, sözlerinde haklı olduğunu umdum.

BÖLÜM 6

Bayan Terwilliger'ın talimatlarına harfiyen uydum. Tılsımı boynumdan hiç çıkarmadım. Uyurken ve duş yaparken bile. Ertesi sabah okul vakti, kimse soru sormasın diye onu gömleğimin içine gizledim. Belki, *ben sihirli bir tılsımım,* diye bağırmıyordu ama şüpheli göründüğü kesindi. Bayan Terwilliger, tarih dersine gelmeyince şaşırdım. Acaba kendi kendine araştırma mı yapıyordu?

"Bayan T gizli görevde mi?"

Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, irkildim. Başımı çevirdiğimde, Trey Juarez'in sıramın yanına çömeldiğini gördüm. Ders daha başlamamıştı ve ne yapacağını şaşırmış haldeki yedek öğretmen, gözlerini Bayan Terwilliger'ın dağınık masasına dikmişti. Trey alayla sırıttı.

"E-Efendim?" diye sordum. Yoksa Veronica'yı mı öğrenmişti? Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Neden öyle dedin?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şaka ediyordum," dedi Trey. "Bu Bayan Terwilliger'la ikinci yılım ve daha önce hiç ders kaçırdığını görmemiştim." Gözlerini kıstı. "Ne o, yoksa sen benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Yok canım," dedim hemen. "Ben de senin kadar şaşırdım."

Trey, beni birkaç saniye daha süzdü. Burada, Amberwood'da iyi arkadaştık. Aramızda ufacık bir sorun vardı o kadar.

Trey'in ailesi, Işık Savaşçıları'na sadakatle bağlıydı.

Geçen ay Savaşçılar, Sonya'yı barbarca bir idam ayiniyle öldürmeye çalışmışlardı. Trey de onu infaz etme şerefi için mücadele edenlerden biriydi ama son dakikada oyundan çekilmişti. Savaşçılar'ı Sonya'yı serbest bırakmaları için ikna etmeye çalışmıştım ama beni dinlememişlerdi. Sonunda baskına gelen ve Savaşçılar'ı bozguna uğratan dampirler tarafından kurtarılmıştık. Baskını yönetenlerden biri de Stanton'dı ama bana yem olarak kullanıldığım bilgisini vermeye gerek görmemişti. Ona ve Simyacılar'a güvenimi sarsan sebeplerden biri de buydu işte.

Trey, beni ayine dahil etmekle suçlanmış, Savaşçılar onu ve babasını dışlamıştı. Ben nasıl Simyacılar'a mecbur bırakıldıysam, Trey de hayatı boyunca Savaşçı öğretilerini benimsemişti. Babası sürgün edilmelerini kendine bir türlü yediremiyor ve bunun için Trey'i suçluyordu. Hatta oğluyla konuşmayı bile reddediyordu. Trey'in, babasının onayını kazanmayı ne kadar istediğini biliyordum. Bu küskünlük, ona Savaşçılar'ın vereceği her türlü cezadan daha ağır geliyordu.

Sadakat yeminlerimiz her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Bir keresinde, Trey'e aramızda hala çözülmemiş mevzular olduğunu iddia ettiğimde, bana buruk bir gülümsemeyle karşılık vermişti. "Artık endişelenmene gerek yok," demişti. "Senden önemli planlar filan saklamıyorum çünkü hiçbirini bilmiyorum. Bana bir şey söylemiyorlar. Beni kendilerinden biri olarak görmüyorlar. Onlardan sonsuza dek uzaklaştırıldım. Beni yeniden aralarına kabul etmeleri mucize olur." Koyu renk gözlerindeki ifade, öyle bir mucizeye balıklama atlayacağını gösteriyordu. Sormaya çalışmıştım ama Trey, daha fazla konuşmak istememişti. "Ben senin arkadaşın olmak istiyorum Melbourne," demişti. "Senden hoşlanıyorum. Aramızdaki farklılıkları aşmamız mümkün değil. Ama her gün yüz yüze baktığımıza göre, onları görmezden gelmeyi deneyebiliriz."

İşin ilginç yanı, arkadaşlığımız tüm bu trajedileri yara almadan atlatmayı başarmıştı. Aramızda daima bir gerginlik vardı ama Trey de ben de buna aldırmamaya çalışıyorduk. Vampirlerin dünyasıyla bir bağlantım olduğunu biliyordu ama tarih öğretmenimizle büyü çalışmaları yaptığımdan haberi yoktu tabii.

Trey, Bayan Terwilliger'ın yokluğu hakkında bir şeyler bildiğimi düşündüyse bile üstelemedi. Başıyla yedek öğretmeni gösterdi. "Bugün güme gidecek."

Büyücülükle ilgili endişelerimi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Hayatının çoğunda evde eğitim görmüş biri olarak, *normal* okul yaşamı pek çok bakımdan benim için hala gizemini koruyordu. "O da ne demek?"

"Öğretmenler, yedek öğretmenlere bir ders planı verirler. Bayan Terwilliger'ın bıraktığı programı gördüm. Yalnızca,

"Onları oyala," yazmış." Trey, alayla kafasını salladı. "Umarım okuldaki zamanını boşa harcamaya itirazın yoktur. Bence yedek öğretmen ödevinizi yapın filan diyecek ve kimse hiçbir şey yapmayacak."

Zamanımı boşa harcamaktan nefret ederdim. "Neden yapmasınlar?"

Sorum Trey'i pek eğlendirmişe benziyordu. "Ah Melbourne, bazen bu derse sırf senin için geliyorum. Bu arada, Bayan Terwilliger'ın serbest çalışmanız için bıraktığı programı da gördüm. Gitmekte özgür olduğunu yazmış."

Yanımızda oturan Eddie, bunu duyunca kaşlarını çattı. "O ancak kütüphaneye gider."

İkisi de güldü ama benim aklımda şimdiden başka seçenekler uçuşmaya başlamıştı bile. Son derse kalmam gerekmiyorsa, kampüsten erken çıkabilirdim. Los Angeles'a gidip Veronica'yı arayabilirdim. Ama hayır. Adrian, henüz dönmemişti. Bir an soruşturmayı onun ruh büyüleri olmadan yürütmeyi düşündüm. Sonra Bayan Terwilliger'ın uyarıları kulaklarımda çınladı. Av, beklemek zorundaydı.

Ama Marcus Finch'i arayabilirdim.

Santa Barbara buraya iki saatti. Arabama atlayıp Marcus'la ilgili biraz araştırma yapsam, yatakhanenin kapanış saatine rahatça yetişebilirdim. Aslında Marcus'un peşine haftasonu düşmeyi planlamıştım ama ayağıma gelen fırsatı neden tepecektim ki? Bayan Terwilliger'ın verdiği görevin ağırlığı da omuzlarımdaydı ama Adrian bu gece dönene dek elim kolum bağlıydı.

Marcus'un eski bir Simyacı olduğunu öğrendiğimden beri onu ölesiye merak ediyordum. Bugün birkaç sorumun yanıtını alabilme ihtimali beni heyecanlandırıyordu. Simyacılar'ın benden bir şeyler sakladıklarından şüphelenmek ayrı bir şeydi, bu şüphelerimin doğrulanması apayrı. Aslına bakarsanız, bir yanım korku içindeydi. Saatler ilerledikçe, Santa Barbara'ya gitme fikri daha da cazip gelmeye başladı. Nasıl olsa bununla er geç yüzleşecektim. Dolayısıyla, ertelemenin bir anlamı yoktu. Tek endişem, Marcus'un Santa Barbara'dan ayrılmış olabileceğiydi. Yerini saptamak için başka bir büyü daha yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Bayan Terwilliger'la serbest çalışmamızın vakti geldiğinde, günün yorgunluğundan bitap düşen yedek öğretmen, bana gitmekte özgür olduğumu söyledi. Teşekkür edip odama koştum. Zamana karşı yarıştığımın farkındaydım. Santa Barbara'da neyle karşılaşacağımı bilmediğim için bir an önce orada olmak istiyordum.

Amberwood formamı çıkarıp kot ve siyah bir bluz giydim. Yatağımın kenarına diz çöküp altındaki büyük, metal kutuyu çıkardım. İlk bakışta bir makyaj çantasını andırıyordu. Kapağını açmak için, bir anahtar ve bir şifreye ihtiyaç vardı. İçinde Simyacı kimya setim duruyordu. Kutunun içindeki kimyasallar, beni okuldan attırmaya yeterdi. Zira bazıları yasa dışı maddelerin üretiminde kullanılabiliyordu. Ve yine bazı karışımlar oldukça şüphe çekiciydi.

Temel maddeleri seçtim. Biri, Strigoi'ları yok edebilen bir formüldü. Santa Barbara'da Strigoi'larla karşılaşacağımı san-

mıyordum ama bu karışım aynı zamanda, metali ayrıştırmak için kullanılıyor ve çok işe yarayabiliyordu. Bir iki karşım daha seçtim. Mesela biri, sis perdesi oluşturmaya yarıyordu. Hepsini özenle sarıp postacı çantama yerleştirdim. Sonra kutuyu tekrar kilitleyip yatağımın altına ittim.

Biraz düşündükten sonra, derin bir nefes alıp başka bir kutu çıkardım. Koleksiyonuma yeni katmıştım bunu. İçinde Bayan Terwilliger'ın talimatıyla ürettiğim tılsımlar ve iksirler vardı. Birden midem buruldu. Bir gün böyle bir sete sahip olacağıma hayatta inanmazdım. Bayan Terwilliger'la ilk tanıştığımızda, onun zoruyla tılsımlar yapıyordum. Şimdi kendi isteğimle de birkaç tane yapmıştım. Bayan Terwilliger'ın, ablasıyla ilgili anlattıkları doğruysa, daha fazlasına ihtiyacım olacaktı. İsteksizce bunlardan birkaçını alıp çantaya, Simyacı kimyasallarımın yanına koydum. Birkaç saniye düşündükten sonra, bir iki tanesini de çabuk ulaşabileyim diye cebime attım.

Günün bu saatinde Santa Barbara'ya gitmek kolaydı. Aralık ayında güney California'nın havası biraz serinlemişti ama güneş hala ısıtıyordu. Kıyı yolundan ayrıldığımda, çölün ılıman iklimine geçtim. Yılın bu mevsiminde orta ve kuzey kesimlerde yağış artar ve manzara daha bir yeşillenip güzelleşirdi. *Palm Springs*'i ve Amberwood'u gerçekten seviyordum ama *Jill*'in görevi buraya gelmemizi gerektirse, şikayet etmezdim doğrusu.

Eski Santa Barbara İmareti'ni bulmak zor olmadı. Burası turistlerin ilgisini çeken bir yapıydı. Kilise, tıpkı büyüde gördüğüm gibiydi. Ama bu kez ona alacakaranlıkta değil, akşa-

müzeri güneşinde bakıyordum. Arabayı yolun kenarına çekip gözlerimi beyaz sıvayla kaplı, kiremit rengi çatılı, bu güzel binaya diktim. Keşke içini gezme fırsatım olsaydı ama her zamanki gibi, görevlerim kişisel isteklerimden önce geliyordu.

İşin zor kısmı başlamıştı. Şimdi büyüde gördüğüm stüdyo dairenin yerini saptamalıydım. Bulunduğum mahalle, binaya doğru açıdan bakıyordu ama bu sokakta yalnızca müstakil evler vardı. Benim gördüğüm stüdyonun, bir apartmanda olduğundan emindim. Birkaç sokak daha ilerledim ve aradığımı buldum. Vardığım yerde bitişik nizam apartmanlar vardı.

Biri benim gördüğüm olamayacak kadar güzeldi. Büyüdeki stüdyo fazlasıyla bakımsızdı. Diğer iki apartman, öyle bir daireyi içinde barındırmaya daha uygun görünüyordu. Arabadan inip tek tek önlerinde durarak, yüksek bir pencereden kilisenin nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştım. Keşke büyüde, aşağı bakma ve apartmanın girişini görme şansım olsaydı. Stüdyonun üçüncü ya da dördüncü katta olduğuna karar vermiştim. Üzerinde durduğum iki apartmandan biri yalnızca iki katlı olduğu için onu eledim.

Seçtiğim apartmana girdiğimde, yanıma el dezenfektanı aldığıma memnun oldum. Koridorlar yıllardır süpürge yüzü görmemiş gibiydi. Duvarlar kir pas içindeydi. Yer yer sıvaları dökülmüştü. Yerlerde çöpler vardı. Köşelerde örümcek ağları göze çarpıyordu. Başka böceklerle ya da daha kötüsü, kemirgenlerle karşılaşmayacağımı umdum. Apartmanın bir kapıcısı olmadığı için, kapıdan çıkan orta yaşlı bir kadını durdurdum. Kadın duraksayıp beni şüpheyle süzdü.

"Merhaba," dedim, olabildiğince sevimli görünmeye çalışarak. "Bir arkadaşımı arıyorum ama bu apartmanda oturduğundan emin değilim. Belki onu tanıyorsunuzdur? Adı Marcus. Yüzünde bir dövme var." Kadının boş boş baktığını görünce İspanyolca konuşmaya başladım. Beni anladı ve sertçe kafasını salladı. Ona Marcus'un fotoğrafını bile göstermeye fırsat bulamadan gitti.

Sonraki yarım saatimi, kime rastlasam aynı şeyleri sorarak geçirdim. Apartmanın önüne çıkmıştım. İçerinin bunaltıcı havasından iyiydi. Konuştuğum insanlardan bazıları, yarım yamalak cevaplar verdi. Birkaç adam beni rahatsız edici bakışlarla süzdü. Tam vazgeçmek üzereydim ki, bir çocuk yanıma geldi. On yaşlarındaydı ve bir süredir otoparkta oyun oynuyordu.

"Aradığınız adamı biliyorum," dedi. "Ama adı Marcus değil, Dave."

Doğrusu Marcus'un farklı bir isim kullanmasına şaşırmamıştım. "Emin misin?" diye sordum çocuğa. Ona fotoğrafı gösterdim. "Bu mu?"

Hevesle kafa salladı. "Evet. Çok sessiz biridir. Annem onun kötü şeyler yaptığına inanıyor."

Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. "Nerede oturduğunu biliyor musun?"

Çocuk yukarıyı işaret etti. "En üst katta. 407 numara."

Teşekkür edip apartmana girdim. Gıcırtılı merdivenlerden dördüncü kata çıktım. Daire, koridorun sonundaydı. Bitişiğindeki daireden iğrenç bir müzik geliyordu. 407'nin kapısını tıklattım ama cevap alamadım. Daha sert vurdum ama sonuç aynı oldu.

Bir an kapı tokmağını Simyacı kimyasallarımla eritmeyi düşündüm ama sonra bundan hemen vazgeçtim. Böylesine leş bir apartmanda bile, komşulardan biri beni bir daireye zorla girerken görse, sorun çıkabilirdi. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordum. Öte yandan, bütün günümü boşa harcamak da istemiyordum.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. Herkes zeki olduğumu söylerdi. Mutlaka bir çözümü olmalıydı. Koridorda bekleyerek bir yere varamazdım. Marcus ya da Dave, hiç gelmeyebilirdi. Ve doğrusunu isterseniz, bu korkunç yerden ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi. Bir şeylere zarar vermeden içeri girebilmenin bir yolunu bulsam…

Birden aklıma bir fikir geldi. Hafifçe inledim. Fikrimden pek hoşlanmamıştım ama başka çarem yoktu.

Tekrar dışarı çıkıp deminki çocuğa el salladım. "Dave evde miydi?" diye sordu.

"Hayır."

Çocuk kafasını salladı. "Genelde olmaz zaten."

İyi, böylece çılgın planımı uygulamam kolaylaşacaktı. Çocuğu oyunuyla baş başa bırakıp binanın yan tarafına geçtim. Neyse ki, burada başka bir apartman yoktu. Dış duvar boyunca, hayatımda gördüğüm en köhne yangın merdiveni uzanıyordu. California eyalet yasalarının ne kadar sıkı olduğu düşünülürse, bunu şimdiye dek kimsenin şikayet etmemesi hayret vericiydi. Tabii böyle bir apartmanın sahi-

bi, yetkililerden gelecek bir uyarıyı ne kadar dikkate alırdı bilmem.

Etrafıma bakınıp yangın merdiveninin gölgesinde durdum. Postacı çantamdan tılsımlarımdan birini çıkardım: Akik taşı ve karga tüylerinden yapılmış bir kolye. Kolyeyi kafamdan geçirip ezbere Latince bir büyü okudum. Vücuduma bir sıcaklık yayıldığını hissettim ama büyünün işe yaradığına dair başka hiçbir işaret yoktu. Biri yanıma gelip yangın merdiveninin dibinde ne yaptığımı sorarsa ancak o zaman anlayabilirdim.

Merdivenin ilk basamağına adımımı attığımda neredeyse planımdan vazgeçiyordum. Merdiven tehlikeli bir şekilde sallanıp gıcırdamaya başlamıştı. Ağırlığımdan yıkılmayacağını umdum. Bir süre kıpırdamadan durarak cesaretimi toplamaya çalıştım. Kendime bunun, Marcus'u bulmak için tek şansım olabileceğini hatırlattım. Otoparktaki çocuk, onun burada yaşadığını doğrulamıştı. Elime geçen fırsatı boşa harcayamazdım.

Yutkunup merdiveni yavaşça çıkmaya başladım. Dördüncü kata geldiğimde hayretle aşağı baktım. Yangın merdiveninin hala tek parça halinde durduğuna inanamıyordum. Şimdi yeni bir sorunum vardı. Marcus'un dairesinin yerini saptamıştım. Yangın merdiveninin sahanlığıyla arasında bir pencere vardı. Öyle ahım şahım bir mesafe değildi ama pencerenin pervazı o kadar dardı ki, bana kilometrelerce uzunluğundaymış gibi geliyordu. Başka bir sorunsa, pencerenin kapalı olmasıydı. Marcus'un gizli kapaklı hayatı göz önünde bulundurulursa, bu normaldi tabii. Camı eritmek için birkaç sihirli tılsımım

vardı ama bu daracık pervazda onları kullanacak kadar kendime güvenmiyordum. Anlaşılan bugün, atletik yeteneklerim büyük bir sınavdan geçecekti.

Yangın merdiveninde dengede durarak, postacı çantamdan küçük bir kese çıkardım. Mesafeyi ayarladım ve bir büyü okuyarak keseyi pencereye doğru fırlattım. Kese, pencere yerine binanın duvarına geldi ve sıvaları eritmeye başladı. Gözlerimi kırpıştırarak duvarda kocaman bir delik oluşmasını izledim. Neyse ki, bina fazlasıyla yıkık dökük tü. Bunu kimsenin fark edeceğini sanmıyordum.

Son bir kesem kalmıştı. Pencere yeterince büyüktü. Artık ıskalamamalıydım. Keseyi sertçe fırlattım. İçindeki toz cama sıçradı. Cam hemen erimeye başladı. Tıpkı güneşin altında eriyen bir buz parçası gibiydi. Endişeyle izledim. Kimyasal reaksiyonun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordum. İçinden geçebileceğim kadar büyük bir deliğe ihtiyacım vardı. Neyse ki, dileğim gerçekleşti. Ama hala oraya nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum.

Yükseklik korkum yoktu ama pervaza çıktığımda kendimi bir gökdelenin tepesinde hissettim. Yüreğim ağzımda, dördüncü kattan yere çakılırsam hayatta kalma şansımın ne olduğunu hesaplamaya çalıştım. Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Kendimi toplayıp sakinleşmeye çalıştım. Bunca yolu ellerim kayıp aşağı düşmek için gelmemiştim.

Kayan, ellerim değil, ayağım oldu. Birden dünyam döndü ve çılgınca kollarımı savurup son anda pencereye tutundum. Kendimi yukarı çekip bir bacağımı içeri atmayı başar-

dım. Derin bir nefes aldım ve kalp çarpıntımın dinmesini bekledim. Nihayet güvendeydim. Bu işi kıvıracaktım. Az sonra diğer bacağımı da içeri atıp odanın ortasına yuvarlandım.

Korkudan bacaklarım titriyordu. Olduğum yerde biraz nefeslendim. Eğer reflekslerim daha zayıf olsaydı, dördüncü kattan düşmenin insan vücuduna neler yapabileceğine ilk elden tanık olacaktım. Bilimi sevmeme rağmen bu deneyi yapmak istediğimden emin değildim. Belki de dampirlerle takılmak, fiziksel yeteneklerimi arttırmıştı.

Kendimi topladığımda etrafıma bakındım. Nihayet büyüdeki stüdyo dairedeydim. Arkama baktığımda Santa Barbara İmareti'ni gördüm. Yerde bir döşek vardı. Sonra kapıdaki son teknoloji kilit sistemini fark ettim. Demek kapı tokmağını eritmek işe yaramayacaktı.

"Şimdi ne yapacağım?" diye söylendim. İçeri girmiştim. Marcus evde yoktu. Neyi aradığımdan emin değildim ama bir yerden başlamak zorundaydım.

Önce döşeği inceledim. Yerde durduğu için, altında benimki gibi gizli saklı kutular olamazdı. Ama belki bir fareyle karşılaşabilirdim. Suratımı buruşturarak yavaşça döşeğin bir köşesini kaldırdım. Canlı ya da cansız hiçbir şey yoktu. Sonraki hedefim, yerdeki kıyafet yığını oldu. Birinin kirli çamaşırlarını karıştırmak (yerde oldukları için kirli olduklarını varsayıyordum) hiç de hoş bir iş değildi. Ama sonra, burnuma çamaşır yumuşatıcısı kokusu çarptı. Anlaşılan bunlar yeni yıkanmıştı. Kıyafetler genç bir erkeğe aitti. Marcus'un profiline

uyuyorlardı. Kotlar. Tişörtler. Boksör şortları. Neredeyse onları katlayacaktım ama sonra arkamda iz bırakmamam gerektiğini hatırladım. Tabii eriyen pencereyi ne yapacaktım, onu bilmiyordum.

Etrafta birkaç kişisel eşya vardı. Bir diş fırçası, *Okyanus Esintisi* adında bir deodorant. Kırık dökük tahta koltuk ve bin yıllık televizyon dışında, odadaki tek vakit geçirme aracı, *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ın eski püskü bir kopyasıydı. "Harika," diye mırıldandım. Kitap, başka hiçbir kişisel eşyası olmayan bir insan hakkında ne söylüyor olabilirdi? Herhalde Marcus Finch'in gösterişçi ve hayatta her türlü hakka sahip olduğunu düşünen biri olduğunu.

Banyo aşırı küçüktü. Tek kişilik bir duşakabin, bir tuvalet ve musluğu damlatan bir lavabo vardı. Yerdeki küften anlaşılacağı üzere, duş kullanıldığında etrafa bayağı su sıçrıyordu. Bir borudan aşağı inen, büyük, siyah örümceği fark ettiğimde korkuyla geri sıçradım.

Banyodan çıkıp dar bir dolap kapağını incelemeye koyuldum. Marcus Finch'i bulmuş ama onun hakkında hiçbir şey öğrenememiştim. Onu bekleyecek zamanım yoktu. Ayrıca eğer Marcus'un yerinde olsam ve eve döndüğümde erimiş bir pencereyle karşılaşsam, arkama bile bakmadan kaçardım. Ve eğer kaçarsa, yeni bir büyü yapmak zorunda kalacaktım…

"Ahhh!"

Dolabın kapağını açtığımda bir şey üzerime atıldı. Ama bu şey ne bir hamamböceği ne de bir fareydi.

Bir adamdı.

Dolap o kadar küçüktü ki, oraya sığması bile mucizeydi. Ama bunu düşünmeye fırsat bulamadım çünkü adam suratıma bir yumruk yapıştırdı.

Şimdiye dek başıma gelmeyen kalmamıştı. Duvarlara fırlatılmış, bir Strigoi tarafından ısırılmıştım. Ama ilk kez yumruk yiyordum ve tekrarlamak istemeyeceğim bir deneyimdi. Boş bulunduğum için hemen tepki veremedim. Adam üzerime atılıp kollarımdan tuttu ve beni sarstı.

"Beni nasıl buldunuz?" diye bağırdı. "Kaç kişisiniz?"

Yüzümün bir yanı acıdan uyuşmuştu ama kendimi toplamayı başardım. Geçen ay, hafiften dengesiz bir Chihuahua yetiştiricisiyle kendini savunma dersleri almıştım. Malachi Wolfe, tüm tuhaf tavırlarına rağmen bize bazı yetenekler kazandırmıştı. Saldırganımın midesine dizimi geçirdim. Beni bırakıp arkaya savrulurken mavi gözleri şokla irileşti. Ama ayağa fırlayıp bana yeniden saldırmakta gecikmedi. Neyse ki, bir sandalye kapmayı başarmıştım. Tıpkı bir aslan terbiyecisi gibi, bununla onu kendimden uzak tutmaya çalıştım.

"Geri çekil," dedim. "Ben sadece…"

Adam ani bir hamleyle sandalyenin bacaklarından birini tuttu ve hızla çekti. Şimdi beni köşeye sıkıştırmıştı. Eddie'den öğrendiğim taktiklere rağmen, onu yumruklayabilecek kadar kendime güvenmiyordum. Ama saldırganım beni tekrar yakalamaya çalıştığında direndim. Birlikte yere yuvarlandık. Çılgınca tekmeler savuruyor, onu tırmıklıyordum. Beni yere mıhladığında, karşı koymaktan vazgeçip elimi cebime attım.

"Kim yolladı seni?" diye sordu. "Diğerleri nerede?"

Cevap vermedim. Onun yerine cebimdeki küçük şişeyi çıkarıp tek elimle kapağını açtım. Şişeden sarı, zehirli bir duman yayılmaya başladı. Dumanı adamın suratına savurdum. Tiksintiyle geri çekilirken, gözlerinden yaşlar boşandı. Şişenin içindeki kuru buz tamamen zararsızdı ama dumanı, biber gazı görevi görüyordu. Kendimde bu gücü nasıl buldum bilmiyorum ama adamın geri çekilmesini fırsat bilip onu üzerimden attım. O anda onu ben yere mıhladım. Dirseğimle bileğine bastırdığımda acıyla inledi. Diğer kolumla şişeyi tıpkı bir pala gibi savurdum. Onu uzun süre tutamayacağımı biliyordum ama en azından bana soluklanmak için zaman kazandıracaktı. Saldırganıma baktığımda, amacıma ulaştığımı görerek rahatladım. Genç ve yakışıklı yüzünde çivit mavisi bir dövme vardı. Soyut deseni kafes gibi iç içe geçmiş, hilal şeklindeki aylardan oluşuyordu. Mavi çizgilerden bazıları, belli belirsiz, gümüş rengi bir ışıltıyla parlıyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum Marcus."

Sonra inanılmayacak bir şey oldu. Yaşaran gözlerine rağmen bana dikkatle baktı. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve suratında bariz bir hayret belirdi.

"Sydney Sage," dedi nefes nefese. "Ben de seni arıyordum."

Şaşırmaya fırsat bulamadım çünkü birden, bir silahın namlusu, kafamın arkasına dayandı.

"Ayağa kalk," dedi bir ses. "Ve sis bombasını yere bırak."

BÖLÜM 7

Marcus'u bulmaya kararlı olabilirdim ama silahlı birine karşı koyacak değildim.

Ellerimi kaldırıp yavaşça ayağa kalktım. Marcus'tan uzaklaşıp şişeyi dikkatle yere bıraktım. Hala dumanları tütüyordu ama yakında kendi kendine sönecekti. Sonra cesaretimi toplayıp arkama bir göz attım. Bana silah doğrultan kızı görünce gözlerime inanamadım.

"İyi misin?" diye sordu Marcus'a. Marcus yalpalayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. "Sen arar aramaz geldim."

"Sen!" Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Kız benim yaşlarımdaydı. Uzun, sarı saçları darmadağınıktı. Silahını indirmemişti ama şimdi hafifçe gülümsüyordu.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Ben onunla aynı şeyi hissetmiyordum. Sarışın kızı en son, Savaşçılar'ın arenasında görmüştüm. Orada da elinde bir silah vardı ve durmadan hırlıyordu. Beni itip kakmış, tehdit etmiş

ve Sonya'yı savunmamı ne kadar kafirce bulduğunu açıkça belli etmişti. Şimdi, fanatiklerin yanında olduğundan daha sakin duruyordu ama onu hafife alamayacağımı biliyordum. Hayretle Marcus'a döndüm. Yere bastırdığım bileğini ovuşturuyordu.

"Sen... Sen de onlardan birisin! Işık Savaşçıları'ndan biri!"

İlk kez bu kadar büyük bir hayalkırıklığına uğruyordum. Bütün umudumu Marcus'a bağlamıştım. Onu kafamda büyüttükçe büyütmüş, beni kurtaracağını düşünmüştüm. O, düzene baş kaldıran asi bir kahramandı ve beni Simyacılar'ın çarkından çekip alacaktı. Ama yanılmıştım. Clarence, Marcus'un, onu rahat bırakmaları için Savaşçılar'ı ikna ettiğini söylemişti. Ben de Marcus'un onlara karşı etkili bir silahı olduğunu sanmıştım. Ama belli ki, bu etkisi, onlardan biri olmasından kaynaklanıyordu.

Bileğini bırakıp bana baktı. "Ne? Kafayı mı yedin? Tabii ki, değilim."

Az kalsın kızı işaret edecektim ama sonra ani hareketler yapmamaya karar verdim. Ondan tarafa baktığımda, kapıdaki bütün kilitlerin açıldığını gördüm. Marcus'la boğuşurken hiçbir şey duymamıştım. "Öyleyse seni kurtarmaya neden onlardan biri geliyor?"

"Aslında ben onlardan biri değilim." Kız rahat bir tonda konuşmuştu ama silahını hala bana doğrultması pek hayra alamet değildi. "Yani, bir bakıma öyleyim ama..."

"Sabrina bir casus," diye açıkladı Marcus. Artık ona saldırmadığım için rahatlamış görünüyordu. "Bir yılı aşkın bir

süredir onların arasında gizli görevde. Bana seni söyleyen de oydu."

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini kestiremiyordum. Casus hikayesine inanmalı mıydım? "Ona ne söyledin?" diye sordum.

Marcus, bana bir film yıldızı gibi gülümsedi. Dişleri o kadar beyazdı ki, *acaba kaplama mı,* diye düşünmeden edemedim. Bir kaçak için fazlasıyla bakımlı bir tipti ama bugün hiçbir şey beklediğim gibi çıkmamıştı ki. "Bana bir Moroi'u savunan ve sonra bir dampir baskınına yardım eden Simyacı bir kızdan söz etti."

Baskına yardım etmek mi? Aslında Stanton dahil, hiç kimse bana baskından söz etmemişti. Kendimi birdenbire ortasında bulana dek, saldırıdan haberim bile yoktu. Ama henüz elimi açık etmek için erkendi. "Baskını Simyacılar uygun gördü," diye yuvarlak bir laf ettim.

"Konuşmalarını duydum," dedi Sabrina. Bakışları, bir bana bir Marcus'a kayıyordu. Ona hayranlıkla baktığını fark ettim. "Son derece ilham vericiydi. Seni bir süre takip ettik. Ama Palm Springs'te, sürekli Moroi ve dampirlerle birliktesin."

"Benim işim bu," dedim. Doğrusu o zaman, Sabrina'nın beni hiç de ilham verici bulmuş gibi bir hali yoktu. Daha çok, silahını üzerimde kullanmak ister gibiydi.

Marcus anlayışla gülümsedi. "Duyduğum kadarıyla, Moroi'ların çoğuyla dostsun. Ama aynı zamanda beni arıyormuşsun. Sen kesinlikle beklediğimiz muhalifsin."

Ziyaretim, planladığım gibi gitmiyordu. Aslına bakarsanız, işler tersine dönmüştü. Marcus'un izini bulduğum için

kendimle gurur duyuyordum ama anlaşılan, asıl o benim peşimdeydi. Bundan hoşlanmamıştım. Sabrina'yla ikisi, duymak istediklerimin bazılarını söyleseler de kendimi savunmasız hissetmiştim. Kontrolün bende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Oyunu sert oynamaya karar verdim.

"Belki de buraya başka Simyacılar'la birlikte gelmişimdir," dedim.

Ama Marcus blöfümü yutmadı. "Şimdiye dek çoktan ortaya çıkarlardı. Seni asla yalnız göndermezlerdi. Gerçi seni ilk gördüğümde panikledim ama kim olduğunu anlamamıştım ve başkaları da olabileceğini düşündüm." Bir an duraksadı ve fiyakalı tavırlarından vazgeçip üzüntüyle suratıma baktı. "Seni yumrukladığım için özür dilerim. Kendini daha iyi hissettirir mi bilmem ama bileğimi fena incittin."

Sabrina'nın yüzü endişeyle çarpıldı. "Ah, sahi mi? Bir doktora göstersek mi?"

Marcus bileğini sağa sola oynattı ve kafasını iki yana salladı. "Olmaz. Hastaneyi gözetliyor olabilirler. Ayakaltı yerlerden uzak durmalıyız."

"Demek gerçekten Simyacılar'dan kaçıyorsun?" dedim.

Gururla kafasını salladı. "Bunu bildiğini sanıyordum."

"Şüphelerim vardı ama emin değildim. Simyacılar senin varlığını reddediyor."

Marcus, bunu pek komik bulmuşa benziyordu. Aslında her şeyi komik buluyor gibiydi. Bu tavrı sinirime dokunmaya başlamıştı. "Biliyorum. Diğerleri de aynı şeyi söyledi."

"Hangi diğerleri?"

"Senin gibiler." Mavi gözlerini bana diktiğinde bir an bütün sırlarımı görebiliyormuş gibi hissettim. "Düzene isyan eden diğer Simyacılar."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Nasıl yani? Başkaları da mı var?"

Marcus yere oturup sırtını duvara yasladı. Hala bileğini ovuşturuyordu. "Şu resmiyete bir son versek? Sabrina, indir artık silahını. Sydney'in bize sorun çıkaracağını sanmıyorum."

Sabrina, onun kadar emin görünmüyordu ama birkaç saniye sonra Marcus'un dediğini yaptı. Korumacı bir tavırla onun yanına oturdu. "Ben böyle iyiyim," dedim. Yeniden toza bulanmaya niyetim yoktu. Hatta Marcus'la yerde yuvarlandıktan sonra, kendimi el dezenfektanıyla yıkamak istiyordum.

Marcus omzunu silkti. "Sen bilirsin. Bazı cevaplar mı istiyorsun? Önce sen bana birkaç tane ver bakalım. Neden Simyacılar'dan habersiz beni arıyorsun?"

Sorguya çekilmek hoşuma gitmiyordu ama onlarla diyaloğa girmeyeceksem burada olmamın ne anlamı vardı ki?

"Bana senden Clarence söz etti," dedim sonunda. "Bana fotoğrafını gösterdi ve zambağın üzerine dövme yaptırdığını gördüm. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum." Bizim dövmemiz asla solmaz ya da silinmezdi.

"Clarence Donahue mu?" Marcus, memnuniyetle gülümsedi. "Onu severim. İyi biridir. Palm Springs'te olduğuna göre herhalde onunla arkadaşsındır?"

Tam, arkadaş olmadığımızı söyleyecektim ki, sustum. Biz Clarence'la neydik ki?

"Kolay olmadı," dedi Marcus, dövmesine dokunarak. "Tabii gerçekten istersen..."

"Hop, dur bakalım! Ben öyle bir şey istediğimi söylemedim," diye atıldım. "Neden isteyeceğim ki?"

"Özgür olacaksın da ondan," dedi. "Sözüm ona vampirlerle ilgili konuları konuşmanı engelliyor, öyle değil mi? Sence bir tek bu işe mi yarıyor? Aklını çalıştır Sydney. Onun bir kontrol mekanizması olduğunu anlamıyor musun?"

Bu konuşmadan bir sonuç beklememem gerektiğini anlamıştım. Konu giderek sapıyordu. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Vampirlerle ilgili bilgiler dışında, kontrolüm tamamen kendi elimde."

Kafasını salladı. "Belki. Başta dövme, yalnızca bilgi vermeyi engeller. Ama sonra, eğer seninle ilgili bir endişeleri varsa, ona başka bileşenler eklemeye başlarlar. İnsanlar bazen bununla savaşır ve kendilerini yeni bir eğitim sürecinin içinde bulurlar."

Palm Springs görevine verilmeden önce yaptığımız toplantıyı hatırlayınca omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Yakın zamanda dövmemin mürekkebi yenilendi... Ama bu rutin bir şeydi," dedim. Rutin. Normal. Asla Marcus'un ima ettiği gibi bir şey değildi.

"Belki." Kafasını yana eğip bana delici bir bakış fırlattı. "Öncesinde kötü bir şey yaptın mı tatlım?"

Dampir bir kaçağa yardım etmek gibi mi? "Kötüden neyi kastettiğine göre değişir."

İkisi de güldü. Marcus'un kahkahası bulaşıcıydı ama ona katılamayacak kadar sıkıntılıydım.

"Belki gruba olan bağlılığını pekiştirmişlerdir," dedi kıkırdayarak. "Ama ya ekledikleri bileşen yeterince güçlü değildi ya da sen onunla savaşıyorsun. Aksi takdirde burada olamazdın." Sabrina'ya baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sabrina, beni şöyle bir süzdü. Ona hala güvenmiyordum. "Bence aramıza katılabilir. Ayrıca hala bir Simyacı olduğu için, bize diğer konuda da yardım edebilir."

"Kesinlikle," dedi Marcus.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Orada yokmuşum gibi konuşmalarından nefret ediyordum. "Aranıza katılmak mı? Nasıl yani?" dedim.

"Grubumuzdan söz ediyoruz," diye açıkladı Marcus ve tekrar Sabrina'ya döndü. "Artık ona bir isim bulsak fena olmayacak." Sabrina alayla homurdanınca, Marcus, açıklamasını sürdürdü. "Biz karışık bir grubuz. Aramızda eski Savaşçılar ya da Sabrina gibi casuslar var. Ve tabii eski Simyacılar."

"Amacınız ne?" Başımla etrafı gösterdim. "Burası bana, aykırı bir grubun yüksek teknolojiyle donatılmış merkezi gibi gelmedi de."

"Bak sen. Hem güzel hem komik." Marcus, bana tatlı tatlı gülümsedi. "Senin yaptığını yapıyoruz Sydney. Ya da yapmak istediğini. Moroi'ları seviyoruz. Kendimizce onlara yardım etmek istiyoruz. Simyacılar da teoride onlara yardım etmek istiyor ama bunun kökeninde korku ve tiksinti yatıyor. Tabii Simyacılar'ın katı kurallarından söz etmeme gerek bile yok. Dolayısıyla, operasyonlarımızı gizli yürütüyoruz. Sen de iyi biliyorsun ki, Simyacılar sürüden ayrılanları pek hoş karşılamazlar. Beni de hoş karşılamadıkları için böyle bir fare deliğinde gizlenmek zorundayım."

"Bir gözümüz daima Savaşçılar'ın üzerinde," dedi Sabrina. "O kaçıklarla takılmaktan nefret ediyorum. Sözde yalnızca Strigoi'ların peşindeler ama Moroi'larla ilgili söylediklerini bir duysan..."

Savaşçılar'ın arenasında kulak misafiri olduğum rahatsız edici konuşmayı hatırladım. İçlerinden biri, bir gün Moroi'ların da icabına bakacaklarını söylüyordu.

"İyi ama tam olarak ne yaptığınızı hala anlamadım," dedim. İsyanlardan ve muhalif operasyonlardan söz etmek başka bir şeydi, etkili bir değişiklik yapmak başka. Carly'yi üniversitede ziyaret ettiğimde dünyayı değiştirmek isteyen öğrenciler görmüştüm. Çoğu, rahat rahat oturup kahvelerini yudumlarken, bol keseden atıp tutuyordu.

Marcus'la Sabrina, birbirlerine baktı. "Dövmeni kırmaya kararlı olduğundan iyice emin olmadan, sana operasyonlarımızdan söz edemem," dedi Marcus.

Dövmemi kırmak mı? Marcus'un sözlerinde beni rahatsız eden bir yan vardı. Birden, burada ne aradığımı düşündüm. Kimdi bu insanlar? Onlarla neden vakit harcıyordum? Sonra aklıma korkunç bir fikir geldi: *Dövmenin kontrol gücü yüzünden onlardan şüphe ediyor olabilir miyim? Yoksa Simyacılar'ın düzenini sorgulayan herkese karşı tavır almama o mu sebep oluyor? Marcus, doğru mu söylüyor?*

"Ne demek o?" diye sordum. "Dövmeyi kırmaktan kastın ne? Üzerine başka bir dövme yapmak mı?"

Marcus, ayağa kalktı. "Zamanla hepsini öğreneceksin. Şimdi buradan gitmeliyiz. Beni bulmak için Simyacılar'ın kaynaklarını kullanmış olmalısın."

Duraksadım. Karşımdakiler Moroi'lara karşı iyi niyetler besleseler de onlara büyüyle ilgilendiğimi söyleyecek değildim. "Öyle sayılır," diye uydurdum.

"Kötü niyetle yapmadığını biliyorum ama riski göze alamayız. Burası deşifre oldu bir kere." Hüzünle etrafına bakındı. Oysa ben, pislik içinde yaşamaktan kurtulduğuna sevinir sanmıştım.

Sabrina da doğruldu. Yüzünde ciddi bir ifade belirmişti. "Yedek mekanı hazır edeyim."

"Sen bir meleksin," dedi Marcus, Sabrina'ya.

"Buraya geleceğimi nereden bildin?" diye sordum. "Saklanıp onu arayacak vakti nereden buldun?" Asıl bilmek istediğim, görünmezlik büyüsüne rağmen beni nasıl gördüğüydü. Büyüyü içimde hissetmiştim. Onu doğru yaptığımdan emindim ama Marcus, beni görmüştü. Eğer biri seni arıyorsa, büyü işe yaramıyordu. Dolayıyla, belki tesadüfen pencereden aşağı bakmış ve beni yangın merdiveninin dibinde görmüştü. Kötü zamanlama.

"Tony beni uyardı." Marcus, yine o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle bana baktı. Sanırım beni güldürmeye çalışıyordu. "Akıllı çocuk."

Tony? Sonra hatırladım. Otoparktaki çocuk. Yardım etme ayağına yatıp sonra beni satmıştı. Ben yangın merdivenine tırmanırken, o da Marcus'un yanına koşmuş olmalıydı. Belki de

Marcus, kapısını ancak şifreli çalanlara açıyordu. En azından büyüyü doğru yaptığım için rahatlamıştım. Ama Tony denen oğlan, Marcus'a bir kızın onu aradığını haber verdiği için etkisini gösterememişti.

Marcus, tek tük eşyasını bir sırt çantasına doldurmaya başladı. "*Çavdar Tarlasında Çocuklar* nefis bir kitaptır," dedi, göz kırparak. "Belki bir gün edebi bir tartışma yaparız."

Söylediklerine aldırmadan onu dikkatle süzmeye devam ettim. Hala bileğini sakındığını fark etmiştim. Onu bu kadar kötü yaralayabildiğime hayret ediyordum. Tüm olanlara rağmen kendimi biraz suçlu hissetmeye başlamıştım. "Bileğini birine göstermen gerek," dedim. Sabrina, onaylarcasına kafa salladı.

Marcus iç çekti. "Olmaz. En azından geleneksel yöntemlerle olmaz. Simyacılar'ın her yerde gözü kulağı var."

Geleneksel yöntemler.

"Şey, belki ben onu geleneksel olmayan yöntemlerle iyileştirebilirim," dedim.

"Yasadışı işler yapan bir doktor filan mı tanıyorsun?" diye sordu Sabrina, umutla.

"Hayır ama bir Moroi ruh kullanıcısı tanıyorum."

Marcus, onu hazırlıksız yakalamışım gibi birden durdu. "Ciddi misin? Onları duymuştuk ama daha önce hiç tanışmamıştık. Şu kadın... Sonya? O da bir ruh kullanıcısı değil miydi? Ne yazık ki, hakkında detaylı araştırma yapmaya fırsat bulamadık."

Adrian'dan bahsetmek beni huzursuz ediyordu ama Sabrina, beni takip ediyorsa, ondan haberdar olmalıydı. "Evet,

Sonya öyle. Palm Springs'te başka biri daha var. Seni ona götürebilirim."

Marcus'un yüzü aydınlandı. Sabrina, ona dehşetle bakakalmıştı. "Onunla gidemezsin!" Sesindeki endişe miydi, kıskançlık mı, doğrusu kestirememiştim.

"Neden?" diye sordu Marcus. "Sydney'den bizim için inançlarından vazgeçmesini bekliyoruz. Ona güvenmek zorundayız. Ayrıca bir ruh kullanıcısıyla tanışmayı ne zamandır istiyordum. İkinci sığınağımız Palm Springs'e uzak değil. Sen orada yapılması gerekenleri hallet, sonra gelip beni alırsın."

Sabrina, bundan hiç hoşlanmamıştı. Belki henüz gruplarının dinamiğini anlamış değildim ama Marcus'u lider olarak gördüğü ve ona karşı aşırı korumacı olduğu belliydi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Sabrina'nın hislerinin tamamen profesyonel olduğundan şüpheliydim. İkisi bir süre daha tartıştı ve tek kelime etmeden onları dinledim. Sabrina, Marcus'un güvenliğinden endişe ediyordu ama ya ben ne olacaktım? Ben güvende miydim? *Clarence, ona güveniyordu*, diye hatırlattım kendime. *Ve Clarence, paranoyağın tekidir.* Hem Marcus'un bileği bu durumdayken onu kolayca yere serebilirdim.

Marcus, nihayet Sabrina'yı ikna etti. "Eğer Marcus'un başına bir şey gelirse, seni doğduğuna pişman ederim," diye tısladı Sabrina, bana. Belli ki, arenadaki sert tavırlarının hepsi sahte değildi.

Sabrina'dan ayrılıp Marcus'la Palm Springs yoluna düştük. Marcus'u konuşturmaya çalıştım ama ağzından laf alamadım.

Onun yerine, bana iltifatlar yağdırmayı sürdürdü. Hatta biraz daha ileri gitse, neredeyse bana kur yaptığını düşünebilirdim. Ama Marcus, Sabrina'yla da böyle konuşuyordu. Yani ilgisi bana özel değildi. Daha çok, kadınlara isteklerini yaptırmak için cazibesini kullanıyor gibiydi. Tamam, Marcus, gerçekten yakışıklıydı ama beni baştan çıkarması için bundan fazlası gerekliydi.

Adrian'ın dairesine vardığımızda güneş batıyordu. Bir an, ona önceden haber vermediğime hayıflandım ama artık çok geçti.

Kapıyı üç kez tıklattım. Adrian, "Kapı açık," diye seslendi içeriden. Ben önde, Marcus peşimde içeri girdik.

Adrian, fantastik bir dünyadaki kristal bir binayı andıran soyut bir resim üzerinde çalışıyordu. "Seni beklemiyordum," dedi. Sonra gözleri Marcus'a kaydı ve şaşkınlıkla tekrar bana baktı. "Oha. Onu bulmuşsun."

"Çok kibarsın," dedim.

Adrian'ın suratına bir gülümseme yayılmaya başlamıştı ki, birden ciddileşti. "Yüzüne ne oldu?"

"Ah." Şiş yanağıma hafifçe dokundum. Eskisi kadar acımıyordu. Büyük bir düşüncesizlik ederek "Marcus vurdu," dedim.

Adrian'ın hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Marcus, tepki verecek fırsatı bile bulamadı. Adrian, Marcus'u duvara yapıştırdı ve benim hayret dolu bakışlarım arasında onu yumrukladı. Adrian, bir keresinde, asla ellerini kirletmeyeceğiyle ilgili bir şaka yapmıştı. Doğrusu, bu ondan bek-

leyeceğim son şeydi. Ayrıca Adrian, birine saldırmaya karar verirse, bunu sihirli bir yolla ya da ruh aracılığıyla yapacağını düşünürdüm. Ama ona bakarken, tamamen ilkel bir duyguyla hareket ettiğini gördüm. Bir tehdit sezmiş ve onun peşine düşmüştü. Adrian Ivashkov denen bulmacanın başka bir yüzüyle karşı karşıyaydım.

Marcus, kendini çabuk toplayıp Adrian'ı itti. Bileği sakat olmasına rağmen güçlüydü. "Ne yapıyorsun? Kimsin sen?"

"Ona vurmanın cezasını çekeceksin," dedi Adrian.

Tekrar yumruk atmaya yeltendi ama Marcus, bu hamleyi savuşturup Adrian'ı şövalelerinden birine doğru fırlattı. Marcus, onun üzerine atılınca, Adrian, Wolfe'un sınıfında öğrendiğimiz bir manevrayla ondan kurtuldu. Bu kadar şaşkın olmasam onu takdir edebilirdim. Bazı kızlar, erkeklerin onlar için dövüşmesini seksi bulurdu ama ben o fikirde değildim.

"Kesin şunu!" diye bağırdım.

"Kimse sana vurup cezasız kalamaz," dedi Adrian.

"Aramızda olanların seninle bir ilgisi yok," diye homurdandı Marcus.

"Onunla ilgili her şey beni de ilgilendirir."

Şimdi birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. "Adrian!" diye bağırdım. "Marcus'un kötü bir niyeti yoktu. Kazara oldu."

"Bana pek öyle gelmedi," dedi, gözlerini Marcus'tan bir an olsun ayırmadan.

"Onu dinlesen iyi edersin," diye tısladı Marcus. Deminki rahat ve neşeli halinden eser kalmamıştı. İnsanın saldırıya uğrayınca böyle olması normaldi tabii. "Yakışıklı yüzünün dağılmasını istemezsin, değil mi? Bu arada, saçlarına o modeli vermek için kaç saat uğraştın merak ettim doğrusu."

"En azından ben saçlarımı tarıyorum," dedi Adrian.

Marcus, öne doğru atıldı ama Adrian'a doğru değil. Şövalelerden birindeki bir resmi kapıp Adrian'a onunla saldırdı. Adrian, bu hamleden kaçmayı başarmıştı ama resim onun kadar şanslı değildi. Tuval yırtıldı ve Marcus, onu bir kenara fırlattı.

Adrian, mahvolan resmine baktı. "İşte şimdi beni gerçekten kızdırdın."

"Yeter!" İçimden bir ses, onları sözle ikna edemeyeceğimi söylüyordu. Odanın ortasına doğru yürüyüp aralarına girdim.

"Çekil yolumdan Sydney!" diye bağırdı Adrian.

"İlk kez akıllıca bir laf ettin," dedi Marcus, kafasını sallayarak.

"Hayır!" Kollarımı iki yana açtım. "Şuna hemen bir son verin." Sesim dairenin içinde çınladı. "Size yeter dedim!"

"Ama Sydney…" Adrian'ın sesi, deminkine göre biraz kararsızdı.

İkisine de öfkeyle baktım. "Adrian, gerçekten bir kazaydı. Marcus, Adrian, sana yardım edecek. Lütfen ona karşı saygılı ol."

Şimdi işler iyice çığırından çıkmıştı.

"Bir dakika," dedi Adrian. "Kim kime yardım edecek?"

Marcus, hayretle yüzüme baktı. "Ruh kullanıcısı dediğin, bu pislik mi?"

"İkiniz de saçmalıyorsunuz," diye azarladım onları. Boş bir zamanımda, testosteron destekli erkek davranışlarını incele-

meye karar vermiştim. Zira bu konu beni aşıyordu. "Adrian, seninle bir iki dakika yalnız konuşabilir miyiz? Yatak odana gitsek?"

Adrian tamam dercesine kafasını salladıysa da Marcus'a pis bir bakış fırlatmaktan geri durmadı. Marcus'a olduğu yerde kalmasını tembihledim. Kaçmaya ya da onu savunması için silahlı birini çağırmaya kalkışmayacağını umuyordum. Adrian, peşimden yatak odasına geldi ve kapıyı kapadı.

"Biliyorsun, normal şartlar altında, beni yatak odasına davet etmen günümü aydınlatırdı," dedi.

Kollarımı kavuşturup yatağa oturdum. Yorgunluktan yapmıştım ama sonra içimi bir huzursuzluk kapladı. *Adrian, bu yatakta uyuyor. Geceleri sarındığı yorganın üzerinde oturuyorum. Acaba uyurken ne giyiyor? Ya da bir şey giyiyor mu?*

Birden ayağa fırladım.

"Gerçekten kazaydı," dedim. "Marcus, onu kaçırmaya geldiğimi sandı."

Yatakla benimki gibi bir sorunu olmayan Adrian, oturdu. Karnına yediği yumruğun acısıyla suratını buruşturmuştu. "Eğer senin gibi biri beni kaçırmaya gelse, hayatta karşı koymazdım."

Acı çekerken bile hiç vazgeçmiyordu. "Ciddi ol. Marcus, kim olduğumu anlayınca benden defalarca özür diledi."

Nihayet dikkatini çekebilmiştim. "Seni tanıyor muymuş?"

Santa Barbara'da olanları kısaca anlattım. Adrian, beni dikkatle dinledi. Arada bir kafasını sallıyor, bazen yüzünde hayret dolu bir ifade beliriyordu.

"Onu buraya yardım etmen için getirdim. Pataklaman için değil," dedim.

"Onurunu koruyordum."

Adrian'ın suratında, beni hem öfkelendiren hem esir alan o kayıtsız gülümsemelerinden biri belirmişti. "Gerçek bir erkek gibi."

"Ya, sorma," dedim, kuru bir sesle. Şiddetten hoşlanmıyordum ama karakterine bu kadar aykırı bir şey yapmasından etkilenmiştim doğrusu. Tabii bunu ona söylemeye niyetim yoktu. "Wolfe pozlarından vazgeç Adrian," dedim. "Lütfen, Marcus buradayken kendine hakim ol."

Adrian, kafasını iki yana sallarken hala gülümsüyordu. "Sana bunu defalarca söyledim. Senin için yapmayacağım yok. Umarım bir gün benden, birlikte jakuziye girmemizi ya da fondü yememizi de istersin."

"Pekala, şimdi... Bir dakika, fondü mü dedin?" Bazen Adrian'ı takip etmekte güçlük çekiyordum. "Neden fondü yememizi isteyecekmişim?"

Omzunu silkti. "Fondüye bayılırım da ondan."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ne yorucu bir gündü! "Erimiş peynir yemek kadar eğlenceli bir aktivite önermediğim için kusuruma bakma. Ama şimdilik, Marcus'a ve grubuna odaklanmak zorundayız."

Adrian, nihayet durumun ciddiyetini kavramıştı. Ayağa kalkıp hafifçe yanağımdaki zambağa dokundu. "Ona güvenmiyorum. Seni kullanıyor olabilir. Ama bu şeyin seni kontrol etmesi fikrinden de hoşlanmıyorum."

"En azından bir konuda aynı fikirdeyiz," dedim, deminkine oranla daha yumuşak bir sesle.

Adrian, parmağını yanağımdan aşağı kaydırdığında nefesimi tuttum. Sonra elini indirdi. "Bazı cevaplar almak için ona yardım edeceğim."

"Daha fazla kavga istemiyorum. Söz mü?"

"Tamam, söz," dedi. "Ama bana bir daha saldırmaya kalkışırsa, benim de elim armut toplamaz, ona göre."

"Ondan da söz alacağım." Bir daha erkeksi güç gösterilerinde bulunmaya kalkışmayacaklarını umuyordum. Sonra birden aklıma daha önemli bir şey geldi. "Ah, Adrian. Senden bir iyilik daha isteyeceğim. Büyük bir iyilik."

"Fondü mü?" diye sordu hevesle.

"Hayır. Bayan Terwilliger'ın ablasıyla ilgili…"

Ona durumu özetledim. Suratındaki alaycı ifade kaybolmuştu. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" diye bağırdı, bitirdiğimde. "Ruh emici bir cadı peşinde olabilir, öyle mi?"

"Henüz varlığımdan haberdar değil." Nedense birden savunmaya geçmiştim. "Bayan Terwilliger'a bakılırsa, ona bir tek ben yardım edebilirmişim. Benim müthiş bir dedektif olduğumu düşünüyor."

"Sherlock Holmes'den hallice olduğunu biliyoruz ama..." Adrian, şakasının devamını getirmedi. "Yine de bana söylemeliydin," dedi. "Beni aramalıydın."

"Marcus'un peşindeydim."

"Bu kez önceliklerini iyi saptayamamışsın. Bu, içerideki zibidiyle, grubundan daha ciddi bir mesele. Şeytani bir cadı

senin peşine düşecek ve ben sana yardım etmeyeceğim, öyle mi? Bunu aklına getirmeni bile hakaret sayarım." Bir an durakladı. "Ama bir şartım var."

Gözlerimi kıstım. "Nedir o?"

"Bırak, seni de iyileştireyim."

Sanki beni yumruklamayı teklif etmiş gibi hızla geri çekildim. "Olmaz! Hem ne gerek var? Ben ondan çok daha iyi durumdayım."

"Amberwood'a şiş suratınla mı döneceksin? Bunu saklamana imkan yok Sage. Ve eğer Castile seni böyle görürse, Marcus'a ne yapar bilemem." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben sana yardım teklif ediyorum."

Blöf yapıyordu ve bunu biliyordum. Belki egoistçeydi ama onsuz ciddi bir tehlikeye atılmama asla izin vermezdi. Ama haklı olduğu bir nokta vardı. Okulda suratımın neden bu hale geldiğini açıklamak istemiyordum. Ve evet, Eddie, büyük ihtimalle, saldırganımdan intikam almak isteyecekti. Marcus'un üzerine öfkeli bir dampir salarsam, bir daha bana asla güvenmezdi.

Yine de, bunu nasıl kabul edebilirdim? En azından benim kullandığım büyüler, inançlarıma *o derece* aykırı değildi. Dövmemde az bir miktar vampir büyüsü olmasına karşın, temelde dört normal elemente bağlıydı. Ruh bizim için hala bilinmeyen bir varlıktı. Yetenekleriyle bizi sürekli şaşırtabiliyordu. Bile bile, bir vampirin bana büyü yapmasına izin mi verecektim? Kendi içimde bir savaş verdiğimi fark eden Adrian'ın ifadesi yumuşadı. "Merak etme, hep yaptığım bir

şey. Bu kolay bir büyü. Beklemediğin bir şeyle karşılaşmayacaksın."

"Olabilir," dedim isteksizce. "Ama ne zaman ruhu kullansan çıldırıyorsun."

"Ben bir tek senin için çıldırıyorum Sage."

"Hani bu konuyu açmayacaktın?"

Adrian cevap vermedi. Sonunda pes ettim. "Pekala," dedim, cesur görünmeye çalışarak. "Yap bakalım."

Adrian vakit kaybetmedi. Bana yaklaştı ve elini bir kez daha yanağıma koydu. Nefesimi tuttum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Beni kolayca kendine çekip yine öpebilirdi. Tenime bir sıcaklık yayıldı ve bir an bunun, Adrian'ın dokunuşuna verdiğim doğal bir tepki olduğunu sandım. Ama sonra anladım. Büyünün etkisiydi. Gözlerini benimkilere dikmişti ve kısacık bir an, sanki zaman durdu. Sonra elini indirip geri çekildi.

"İşte bu kadar," dedi. "Korktuğun kadar var mıymış?"

Doğru düzgün hiçbir şey anlamamıştım bile. Ama yanağımdaki zonklama geçmişti. Yalnızca, içimde yanlış bir şey yapmanın huzursuzluğu vardı. Bir süredir tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Teşekkürler," dedim. "Buna gerek yoktu."

Hafifçe gülümsedi. "Ah, inan bana, vardı."

Bir an tuhaf bir sessizlik oldu. Boğazımı temizledim. "Marcus'un yanına dönsek iyi olur. Belki Sabrina gelmeden birlikte akşam yemeği yeriz ve ikiniz, aranızı düzeltmeye fırsat bulursunuz."

"Ayışığında dolaşsak bile aramızı düzeltebileceğimizi sanmıyorum."

Sözleri, bana başka bir şeyi hatırlattı. Bunca önemli olayın arasında kaynamıştı. "Palton hala bende," dedim. "Arabamda duruyor."

Adrian kayıtsızca elini salladı. "Sende kalsın. Başka paltolarım da var."

"Palm Springs'te yün bir palto ne işime yarar?"

"Geceleri üzerine örter, beni düşünürsün," dedi.

Ellerimi belime dayayıp onu baştan aşağı süzmeye çalıştım ama çok uzun boylu olduğu için bu hiç kolay değildi. Adrian'ın sözleri, demin yatağında otururken hissettiğim huzursuzluğu geri getirmişti. "Bana romantik laflar etmemeye söz vermiştin," dedim.

"Bunun nesi romantik? Ben sadece bir öneride bulundum. O palto kalındır, insanı sıcak tutar diye söyledim. Neden ağzımdan çıkan her lafta başka bir anlam arıyorsun?"

"Öyle bir şey yapmadığımı sen de biliyorsun."

Kafasını iki yana salladı. "İnan bana Sage, bazen mahkemeden senin için uzaklaştırma emri çıkarttırmayı bile düşünüyorum."

"Adrian!"

Kahkahalar atarak odadan çıkmıştı bile.

BÖLÜM 8

Adrian'a kalsa, hemen o gün o saatte Bayan Terwilliger'ın ablasının peşine düşerdi. Ama Amberwood'un yatakhane kuralları buna izin vermiyordu. Ayrıca o cadının izini gündüz gözüyle sürmeyi tercih ediyordum. Adrian, sözünü tutup Marcus'u iyileştirdi. Marcus da nefretini unutup Adrian'a ruhla ilgili sorular sordu. Adrian, ona güvenceli yanıtlar verdi ve Sabrina, Marcus'u götürmeye geldiğinde rahat bir nefes aldı. Marcus'un vedası gizemliydi. Bana *bir sonraki aşamayla* ilgili mesaj atacağını söylemekle yetindi. Neyi kastettiğini sorgulayamayacak kadar yorgundum. Doğruca yatakhaneme gidip kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Şafakta kapımın yumruklanmasıyla uyandım. Saate baktığımda suratımı buruşturdum. Daha kalkma vaktime bir saat vardı. Kapıdaki her kimse, benden cevap alamayınca gideceğini umarak yatakta bekledim. Gerçekten acil bir durum olsaydı beni önce cep telefonumdan ararlardı ama hiç cevapsız çağrı yoktu.

Ne yazık ki, kapı ısrarla yumruklanmaya devam etti. Endişeyle kalktım.

Davetsiz misafirim, Angeline'di.

"Nihayet," dedi odama dalarak. "Hiç açmayacaksın sandım."

"Affedersin," dedim, kapıyı arkasından kaparken. "Uyuyordum da."

Doğruca yatağıma gidip oturdu. Angeline, bana, hep geç kalkmayı seven biri gibi görünmüştü. Ama şimdi, okul forması üzerindeydi ve parlak kızıl saçlarını derli toplu sayılabilecek bir atkuyruğu yapmıştı.

"Bir sorunum var," dedi.

Endişem arttı. Haznesinde daima taze kahve ve su bulundurduğum kahve makinesinin düğmesine bastım. İçimden bir ses, bunu atlatmak için bir fincan kahveye ihtiyacım olacağını söylüyordu. "Neler oluyor?" diye sordum, çalışma masamın iskemlesine oturarak. Tahmin yürütmeye gerek görmemiştim. Konu Angeline olduğunda, bir öfke krizi anında bir sırayı sınıfın diğer ucuna fırlatmaktan, kazara bir öğrencinin üzerine hidroklorik asit dökmesine dek, her türlü sorunla karşılaşabilirdiniz. Kısa bir süre önce ikisi de yaşanmıştı.

"Matematikle başım dertte," dedi.

Doğrusu sürpriz olmamıştı. Angeline'in dağ halkı, çocuklarına belirli bir eğitim aldırıyordu ama oradan gelen birinin Amberwood'un elit eğitim sisteminde zorlanması kadar doğal bir şey yoktu. Angeline, çoğu derste varlık gösteremiyordu.

"İspanyolcam desen, o da berbat," diye ekledi. "Ama yaptığım piñata* sayesinde durumu biraz kurtardım."

Piñata'yı duymuştum. Angeline'in sınıfında bir kültür günü düzenlenmişti. Angeline, kartonpiyerden bir piñata yapmış ve tabii sınıf arkadaşlarından hiçbiri, onu normal yolla açamamıştı. Angeline, oyuncağı çılgınca duvara vurmuş ve en sonunda bir çakmak çıkarınca, öğretmen onu durdurmak zorunda kalmıştı.

"Ama matematik yüzünden okuldan kovulabilirim."

Angeline'in bu sözleri, beni okulda yangın çıkarmasına ramak kalan piñata'dan, bu ana döndürdü. "Ah," diyebildim. Amberwood yüksek standartları olan bir okuldu. Bir derste başarısız olmayı hoş görebilirlerdi ama iki derste… Ve Angeline, okuldan atılırsa, Jill'in korumaları bir kişi eksiliyordu. Daha da kötüsü, bunun için beni suçlayacaklardı.

"Bayan Hayward özel ders almam gerektiğini söyledi. En azından çabaladığımı ispatlamalıymışım."

Pekala, bu da bir şeydi. Özel ders işe yaramasa bile, Angeline, en azından iyi niyetini göstermiş olacaktı.

"Tamam, sana özel bir öğretmen buluruz," dedim.

Kaşlarını çattı. "Sen yapamaz mısın? Matematikte harikasın."

Neden yapamayacakmışım? Ama önce masum kızların gençliğini emen şeytani bir büyücüyü durdurmam gerekiyordu. Sonra, hayatımı adadığım organizasyonun benden neler sakladığını öğrenecektim.

* Pinyata okunur. Karton ya da kilden yapılmış, içine sakız ve oyuncak doldurulan, kuş ya da bir hayvana benzetilen kukla oyuncak. Meksika kültürüne aittir. Ç.N.

Bunların yerine, "Vaktim yok," dedim.

"Ama senin için nedir ki? Alt tarafı birkaç problem çözdüreceksin."

"Bak, gerçekten çok meşgulüm. Neden Eddie'den istemiyorsun?"

Angeline'in suratı aydınlandı. "Zaten yardım etmeyi önerdi ama onun notları da vasat. Benim gerçekten başarılı birine ihtiyacım var."

"O zaman, sana *gerçekten* başarılı birini buluruz. Ben müsait değilim."

Angeline bu cevaptan hiç hoşlanmamıştı ama en azından çalışma masamı devirmeye kalkışmadı. "Tamam. Öyle olsun. Ama elini çabuk tut."

"Emredersiniz majesteleri," diye mırıldandım. Angeline, beni duymamıştı. Oflayıp puflayarak odadan çıktı.

En azından, Angeline'in akademik sorunlarıyla baş etmek, vaktimi alan diğer doğaüstü meselelerden daha kolaydı. Kahvemi de içtiğime göre, tekrar uyumamın anlamı yoktu. Duş alıp giyindim ve kahvaltıyı beklerken ödevlerimi yaptım. Sonra doğruca yemekhaneye indim ve kapıda beklemeye başladım. Beş dakikaya kalmadan, arkadaşım Kristin Sawyer göründü. Her sabah koşuya çıkar ve kahvaltıya ilk o inerdi. Kristin'le Kalkülüs dersine birlikte giriyorduk.

"Ne haber?" dedim. "Koşu nasıldı?"

"Süper," diye şakıdı. Esmer teninde hala ter damlacıkları vardı. "Hava serinken daha iyi koşuluyor." Gözlerini kıstı. "Ne oldu? Sen bu kadar erken kalkmazdın?"

"Kahvaltıyı kaçırmamak gerek. Sonuçta günün en önemli öğünü," dedim, bir kase yulaf ezmesi ve bir elma alırken. "Senden bir iyilik rica edeceğim."

Kristin, neredeyse omlet tabağını düşürecekti. Kahverengi gözlerini kocaman açtı. "Sen? Benden bir iyilik mi isteyeceksin?"

İnsan arkadaşlarımdan, Moroi ve dampirler gibi sorumlu değildim ama onlarla da ilgilenmeyi seviyordum. Kristin'e birkaç kez yardım etmiştim.

"Evet. Kuzenim Angeline'e matematik çalıştıracak birini arıyorum."

Kristin, sözümü bitirmemi bekledi ve sonra ondan ne isteyeceğimi anladı. "Nasıl yani? Bana mı soruyorsun? İmkanı yok."

"Ah, yapma. Senin için çocuk oyuncağı." Kristin, hızla yürümeye başladığı için arkasından koşmak zorunda kalmıştım. "Daha temel matematikte. Sen ona uykunda bile ders verebilirsin."

Kristin, bir masaya oturdu ve bana ters bir bakış fırlattı. "Sydney, kuzenin yetişkin bir adamı yumrukladı ve birine hoparlör fırlattı. Ona, öğrenmek istemediği, başarılı olmadığı bir derste yardım edecek kadar canıma susamadım. Ya bana kızarsa? Bir cetveli karnıma saplamayacağı ne malum?"

"Ama Angeline notlarını yükseltmeyi istiyor," dedim. "Yoksa okuldan atılacağını biliyor."

"Üzgünüm," dedi Kristin. "Dile benden ne dilersen. Ama bunu yapamam. Ondan korkmayan birini bul."

Tarih dersine giderken, Kristin'in haklı olduğunu düşündüm. Angeline'in yanında yalnızca Eddie ve Jill rahat davranabiliyorlardı. Onlar da matematik konusunda yetersizdiler. Belki de Kalkülüs dersinden, bu işi parayla yapacak birini bulabilirdim.

"Bayan Melbourne."

Bayan Terwilliger sınıfına geri dönmüştü. Dünkü yedek öğretmen rahatlamış olmalıydı. Dağınık masasından, bana yanına gelmemi işaret etti. Dediğini yaptığımda, bana bir kağıt uzattı. "Konuştuğumuz liste," dedi.

Listeye göz attım. Altı kızın adları ve adresleri vardı. Bunlar, büyü yeteneği olan ama belirli bir cadı meclisine bağlı bulunmayan kızlardı. Arkalarını kollayacak bir akıl hocasından yoksunlardı. Tüm adresler, Los Angeles şehri sınırlarındaydı.

"Bayan Santos projen için gereken bilgileri verdi mi?"

"Evet," dedim. Bayan Santos bana gönderdiği e-postada, bildiği bütün tarihi mahalleleri sıralamıştı. Ben de bunları birkaç seçeneğe kadar indirmeyi başarmıştım. "Bu haftasonu şeye... Projeme başlayacağım."

Bayan Terwilliger, tek kaşını kaldırdı. "Neden erteliyorsun? Daha önce hiçbir görevini böyle sürüncemede bırakmamıştın."

Doğrusu biraz şaşırmıştım. "Ben... Evet efendim. Ama bu biraz zaman alacak. Yolculuk yapmam gerekecek ve okul varken bunu yapamam."

"Ah, anlıyorum," dedi. "O halde, seninle serbest çalışmamızı bir süreliğine iptal edelim ve sen buna yoğunlaş. Bayan

Weathers'dan da yatakhaneye dönüş saatlerini esnetmesini iş-
teyeceğim. Biliyorsun, bu proje çok önemli."

İtiraz edecek bir şey kalmamıştı. "Öyleyse bugün başlayayım."

Sırama giderken, bir ses, "Vay canına Melbourne," dedi. "Ben de daha kolay bir serbest çalışma olamazdı diye düşünür-
ken, şimdi hepten iptal edildi, ha? Ne ballısın."

Duraksayıp Trey'e gülümsedim. Bayan Terwilliger'ın asis-
tanlığını bu dönem o yapıyordu. Dolayısıyla, ders programla-
rının bütün detaylarını biliyordu.

"Bu önemli bir proje," dedim.

"Belli. Neyle ilgili?"

"Şimdi anlatsam sıkılırsın." Birden suratına dikkatle bak-
tım. Konuyu değiştirmek için daha iyi bir sebep olamazdı. "Senin neyin var?"

Gözleri kançanağına dönmüştü. Saçlarının dağınıklığına bakılırsa, sabah duş da almamıştı. Bronz teninde hastalıklı bir sarılık vardı. Hafifçe gülümseyip sesini alçalttı. "Craig Lo'nun ağabeyi dün gece bize bir sürü bira içirdi. Butik bir bira fabri-
kasının imalatıymış. Çok kaliteli bir biraymış."

"Of, Trey," diye homurdandım.

Trey hemen savunmaya geçti. "Hey, bazılarımız ara sıra eğlenmeye ihtiyaç duyuyor. Bir ara sen de denemelisin. Sana Brayden konusunda yardım etmeye çalıştım ama bir çuval in-
ciri berbat ettin."

"Hiç de bile!" Brayden, Trey'le birlikte çalışıyordu. Genel kültür ve akademik başarıda bana rakip olabilirdi ama kısa süren ilişkimiz tutkudan çok uzaktı. "Benden ayrılan oydu!"

"Ya, ne demezsin! Onun için bütün boş zamanlarında sana aşk şiirleri yazıyor herhalde."

Şaşırmıştım. "Öyle mi?" Brayden benden, vampir ailemle ilgili bitip tükenmek bilmeyen görevlerim yüzünden ayrılmış-
tı. Onu sürekli ihmal etmeme ve ekmeme daha fazla dayana-
mamıştı. "Bak şimdi kendimi kötü hissettim. Ama bana karşı böyle bir tutkusu olduğunu bilmiyordum."

Trey alayla homurdandı. "Yerinde olsam, tutkudan söz et-
mezdim. Adam bütün gün şiir kitaplarında beşli ölçüleri ve sone analizlerini araştırıyor."

"Tamam, şimdi oldu," dedim. Zil çalmak üzereydi. Yerime dönmek üzereydim ki, Trey'in sırasında bir şey fark ettim. "Daha bitiremedin mi?"

Kimya ödevimizden söz ediyordum. Birtakım karmaşık asit baz problemleri içeren, zor ve uzun bir ödevdi. Tarihten sonraki ders kimyaydı ve böyle giderse, Trey'in başı kimya öğ-
retmeniyle derde girecekti.

"Dün gece bitirecektim ama..."

"Bira merakın ağır bastı," dedim. Hoşnutsuzluğumu gizle-
me gereği bile duymamıştım. "Biliyorsun, kimya not ortala-
mamızı çok etkiliyor."

"Tamam, tamam," dedi Trey, sıkıntıyla iç çekerek. "En azından yarısını yaptım."

Bir an suratına baktım ve temel ilkelerime aykırı bir karar verdim. Postacı çantamdan kendi ödevimi çıkardım.

"Al."

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Benim cevaplarımı kullan."

"Ama..." Ağzı beş karış açık kalmıştı. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Evet."

"Bana kendi ödevini veriyorsun."

"Evet."

"Ve onu kopyalamamı söylüyorsun."

"Evet."

"Ama ben, ödevimi yapmak yerine eğlenmeyi tercih ettim."

"Ödevi istiyor musun, istemiyor musun?" dedim öfkeyle. Kağıtları çekiştirirken beni durdurdu.

"Tabii istiyorum. Ama karşılığında ne istiyorsun? Çünkü bu, ailemden ve arkadaşlarımdan uzaklaştırılmamı telafi etmez." Ses tonunu kontrol etmeye çalışmıştı ama içindeki burukluğu hissettim. Trey'le birbirimize ne kadar arkadaşça davranırsak davranalım, Savaşçılar ve Simyacılar'la olan bağlarımız daima aramıza girecekti. Belki şimdilik bu bir şakaydı ama ileride öyle olmayabilirdi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim. "Önemsiz bir şey. Yani yaşadığımız şeylerle bir ilgisi yok."

Trey, doğal olarak konuya temkinli yaklaşıyordu. "Neymiş o?"

Tam o sırada zil çalınca sesimi alçalttım. "Angeline'in matematikte yardıma ihtiyacı var, yoksa sınıfta kalacak ve okuldan atılacak. Senin için zor bir şey olmasa gerek. Hem üniversite başvurularında da işine yarar."

"Kuzenin biraz dengesiz bir tip," dedi. En azından, hemen hayır dememişti.

"Eskiden onu seksi buluyordun," diye hatırlattım.

"Evet ama o, şeyden önceydi..." Cümlesini bitirmedi ama ben ne demek istediğini biliyordum. Angeline'in bir dampir olduğunu öğrenmeden önceydi. Tıpkı Simyacılar gibi, Savaşçılar'ın da türler arası ilişkiler konusunda tabuları vardı.

"Anladım," dedim. "Ödevimi geri alabilir miyim?" Elimi uzattım ama Trey kağıtları vermedi.

"Tamam, kabul ediyorum. Ama eğer bana zarar verirse, umarım yeterince vicdan azabı çekersin. Basketbol sezonu daha yeni başladı. Bensiz ne yaparlar?"

Sırıttım. "Mahvolurlar."

Öğle yemeğinde Angeline'e haberi verdiğimde, öfkeden kıpkırmızı kesildi. Hatta bir an, tepsisini karşı duvara fırlatacağını sandım.

"O... O vampir avcısıyla mı çalışacağım?" Galiba aklından daha kötü bir tanımlama geçiyordu ama son anda kendine saklamıştı. "Hele Sonya'ya yaptıklarından sonra!"

"Trey diğerleri gibi değil," dedim. "Onu öldürmeyi reddetti. Hatta ona yardım edebilmem için kendini tehlikeye attı. Sonunda hayatı altüst oldu."

Eddie bu kasvetli konuya rağmen pek eğleniyormuş gibiydi. "Ama eski hayatını geri almak için her şeyi yapabilir öyle değil mi?"

Çatalımı ona doğru salladım. "Sakın sen de Trey'e karşı olduğunu söyleme."

"Hangi konuda?" Kafasını salladı. "Eğer öğretmenlikten söz ediyorsan, sana katılıyorum. Ama onunla canciğer ol-

mamıza gerek yok. Unutma ki, Savaşçılar hala kuyumuzu kazıyor."

"O benim arkadaşım," dedim. Kararlı ses tonumun bu tartışmaya son noktayı koymasını umuyordum. Eddie bana arka çıkarak, Angeline'e notlarını yükseltmek zorunda olduğunu hatırlattı. Yine de söyledikleri aklıma takılmıştı. Trey'le dost olduğumuza inanıyordum ama aramızdaki o çirkin anlaşmazlığın ne zaman tekrar ortaya çıkacağını da merak etmekten kendimi alamıyordum.

Eddie'yle Angeline, derse gittiklerinde, Jill'e bir dakika beklemesini söyledim. "Adrian nerede?" diye sordum.

"Resim dersinde," dedi hemen.

"Bugün bağınız güçlü, ha?" Bazen Jill, Adrian'ın zihnini daha net görürdü.

Omzunu silkti. "Hayır ama salı günleri saat on birde resim dersi var."

"Haklısın, gereksiz bir soruydu," dedim, kendimi ahmak gibi hissederek. Herkesin ders programını ezbere biliyordum. Görevimin bir parçasıydı. "Sence okuldan sonra benimle buluşabilecek mi?"

"Cadı avı için mi? Evet, birazdan dersten çıkar."

Jill, Adrian'ın bildiği her şeyi bilirdi, dolayısıyla Veronica'yı araştıracağımı da öğrenmişti. Jill'le Adrian'ın bağını kabullenmeme rağmen, onunla bu tip konuları ulu orta konuşmaya hala alışamamıştım. Jill, suratımdaki ifadeye bakıp gülümsedi.

"Merak etme," dedi. "Sırrınızı saklarım." Sesindeki burukluk beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum. "Hala Adrian'la aramda yaşananları dert etmiyorsun, değil mi? Ben bu konuyu tatlıya bağladığımızı sanıyordum." Adrian, her ne kadar beni sonsuza dek seveceğini söylediyse de tavırlarındaki rahatlık Jill'e de yansımış olmalıydı.

"Adrian bağlamış olabilir," dedi. "O senin başka biriyle takılmanın ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyor."

"Başka biri mi? Marcus'tan mı bahsediyorsun? Saçmalama."

"Neden olmasın?" diye sordu Jill. Şu bağ olayı çok garipti. Bazen Adrian'ın adına beni kıskanıyordu. "İkiniz de insansınız. Simyacılar'a isyan ediyorsunuz. Onu gördüm. Çok yakışıklı. Aranızda neler olabileceğini kim bilebilir ki?"

"Ben sana ne olabileceğini söyleyeyim: Hiçbir şey," dedim. Demek Marcus, psişik bir bağ aracılığıyla bile kızları etkileyebiliyordu. "Onunla yeni tanıştım. Ona güvenebileceğimden bile emin değilim ve Marcus'a karşı kesinlikle o tip duygularım yok. Bak, Adrian'a yardım etme isteğini anlayabiliyorum ama yaşananlardan ötürü beni suçlayamazsın. Onu neden reddettiğimi anlaman gerek. Özellikle de Micah'dan sonra." Micah, Eddie'nin insan oda arkadaşıydı. Jill, insan-vampir ilişkilerinin ciddileşemeyeceğini bilmesine rağmen, onun için az üzülmemişti.

"Evet..." Kaşlarını çatmıştı. "Ama belki Adrian'la her şey farklı olabilir. Ya da en azından bu kadar acı çekmesini engellemenin mutlaka bir yolu vardır."

Gözlerimi kaçırdım. Adrian'ın acı çektiğini düşünmekten hoşlanmıyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Adrian ve Jill, benden ne bekliyorlardı? Hepimiz kuralları biliyorduk.

"Üzgünüm," dedim, tepsimi alıp ayağa kalkarak. "Bunların hiçbirini ben istemedim. Eminim, Adrian, yakında unutacaktır."

"Seni unutmasını gerçekten istiyor musun?"

"Ne? Bana neden böyle bir soru soruyorsun?"

Cevap vermedi. Onun yerine, dramatik bir tavırla püresini karıştırmaya koyuldu. Daha fazla konuşmayacağını fark edince, kafamı iki yana sallayarak çıkışa doğru yürüdüm. Tüm bu süre zarfında beni izlediğini hissedebiliyordum ve kafamın içinde aynı soru yankılanıyordu: *Seni unutmasını gerçekten istiyor musun?*

BÖLÜM 9

Jill'in söylediği gibi, Adrian, o öğleden sonra cadı avına hazırdı. Hatta vakit kaybetmeyelim diye, dersler bittiğinde beni almayı teklif etti. Adrian'ın Mustang'ine binmeyi dert edecek değildim. Tabii onu kendim kullanmayı tercih ederdim ya neyse.

"Arabana ne zaman isim koyacağız?" diye sordum, Los Angeles yolunda.

"Cansız bir nesneden söz ediyoruz. İsimler, insanlar ve evcil hayvanlar içindir."

Mustang'in kontrol panelini okşadım. "Sen ona bakma." Sonra Adrian'a döndüm. "Öyleyse teknelere ya da gemilere neden isim koyuyorlar?"

"Doğrusu onu da anlamıyorum ama eğer benim ihtiyar bana bir yat alsaydı, belki ben de ona isim takarım." Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana alaycı bir bakış fırlattı. "Senin kadar soğuk ve mantıklı biri, bu kadar önemsiz bir şeyi nasıl takıntı haline getirir?"

Beni hangisi daha çok rahatsız etmeliydi bilemiyordum: Soğuk olmam mı, yoksa takıntılı mı? "Ben yalnızca güzel bir araca saygı duyuyorum o kadar."

"Kendi arabana kahve adı verdin. Bunun neresi saygılı?"

"Bence saygıların en büyüğü," dedim.

Alayla homurdandı. "Tamam o zaman. Sen bir isim bul. Sorgusuz sualsiz kabul edeceğim."

"Sahi mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Evet, ona arabasının isim annesi olmakla ilgili takılıyordum ama böyle bir seçimin bana bırakılmasını istediğimden emin değildim. "Bu önemli bir karar."

"Ölüm kalım meselesi," dedi Adrian, ciddi bir yüzle. "İyi düşün."

"Evet ama yaratıcılığıyla tanınan sensin."

"Fena mı? Senin için iyi bir alıştırma olur."

Yolun geri kalanında düşüncelere daldım. Ona bulacağım isim, neyi ön plana çıkarmalıydı? Parlak sarı rengini mi? Kusursuz hatlarını mı? Güçlü motorunu mu? Doğrusu zor işti.

Los Angeles'ın dış mahallelerine yaklaşırken Adrian, beni düşüncelerimden uyandırdı. "Şehrin içine girmeyeceğiz değil mi?"

"Hı?" O sırada Yaz Rüzgarı'yla Altın Tozu arasında karar vermeye çalışıyordum. "Ah, hayır. Kuzeye gidiyoruz. Bir sonraki sapaktan gireceksin."

Bayan Santos, bana Viktorya dönemi evleriyle ünlü iki mahallenin adını vermişti. Onları Internet'ten etraflıca araştırmış, hatta uydu resimlerine bile bakmıştım. Sonunda büyüde

gördüğüme en çok benzeyenini seçmiştim. Marcus'un dairesi konusundaki gibi şanslı olacağımı umuyordum. Evrenin bana birkaç iyilik borcu olduğu kesindi.

Aradığımız sokağa vardığımızda, ne yazık ki, durum pek iç açıcı görünmüyordu. Burası güzel, tarihi evlerle dolu, sessiz sakin bir mahalleydi ama büyüdekine hiç benzemiyordu. Ana caddede bir aşağı bir yukarı dolaşıp dikkatle etrafımıza bakındık.

"Of," diye homurdandım. Şansım yaver gitmemişti. Evren beni yarı yolda bırakmıştı. "Diğer mahalleye bakalım ama orayı hiç benzetemedim."

"Dur bakalım, hemen ümidini kay…" Adrian, ani bir manevrayla neredeyse yanından geçip gideceğimiz sokağa saptı. Kaldırıma çarpmaktan kıl payı kurtulmuştuk.

"Ne yapıyorsun? Lastikleri yiyeceksin!" diye bağırdım.

"Bak." Ana caddeye paralel bir sokağa saptı. Buradaki evlerin çoğu modern California mimarisindeydi… Ama bir blok, tamamen Viktorya tarzı evlerden oluşuyordu. Heyecanla yutkundum.

"İşte bu!"

Adrian, işaret ettiğim evin karşısına park etti. Her şey büyüdeki gibiydi. Veranda. Ortancalar. Ve şimdi gün ışığında dışarıdaki tabelada ne yazdığını okuyabiliyordum: ESKİ DÜNYA PANSİYON. Alttaki daha küçük yazılarda, buranın tarihi bir mahalle olduğundan bahsediliyordu.

"Nihayet doğru yeri bulduk, ha?" Adrian, kendinden pek memnun görünüyordu. Belli ki, bunu, arabasının tekerlek-

lerini riske atmaya değer buluyordu. "Belki Jackie'nin ablası burada kalıyordur."

"Alçakça büyüler yapmak için tuhaf bir yer," dedim.

"Bilemiyorum. Belki etrafta eski şatolar yok diye, mecburen bir pansiyonu mesken tutmuştur."

Derin bir nefes aldım. "Haydi, biraz araştırma yapalım. Beni görenlerin zihinlerini bulandırabileceğinden eminmisin?"

"Tabii ama peruğunu taksaydın daha kolay olurdu."

"Tüh, unuttum." Hemen eğilip çantamdan Bayan Terwilliger'ın bana verdiği, omuz hizasında, kahverengi peruğu kafama geçirdim. Adrian'ın büyülerine rağmen, her türlü tedbiri almak istiyorduk. İnsanların hatırında, unutulmaz bir sarışın değil, unutulmaz bir kumral olarak yer etmek daha iyi olacaktı. Peruğu çekiştirirken beni kimsenin görmediğini umuyordum. Kafamı kaldırdım. "Oldu mu?"

Adrian'ın yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirdi. "Süper. Bu mümkün mü bilmiyorum ama eskisinden bile zeki görünüyorsun."

Arabadan inerken, *zeki görünmek istiyor muyum*, diye düşündüm. Pek çok insan bunu sıkıcı bulurdu. Sarışınlık belki de benim tek heyecanlı yanımdı. Sonra, daha geçen gün, bir yangın merdiveninden bir kaçağın evine zorla girdiğim ve onunla yumruk yumruğa dövüştüğüm aklıma geldi. Şimdi insanların zihinlerini kontrol edebilen bir vampirle, güçlü bir cadının peşinde olmamı saymıyordum bile.

Pekala, belki de hayatım o kadar sıkıcı değildi.

Pansiyona girdiğimizde, küçük, şirin bir resepsiyonla karşılaştık. Yan tarafta hasır mobilyalardan oluşan bir oturma alanı vardı. Rafları, balo kıyafetleri içindeki tavşan oyuncakları süslüyordu. Duvarlarda, Kraliçe Viktorya'nın yağlı boya tabloları asılıydı. Belli ki, pansiyonun sahipleri temalarına sıkı sıkıya bağlıydılar ama tavşanların amacını çözememiştim doğrusu.

Resepsiyondaki kız bir dergiye dalmıştı. Bizi fark edince şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Kısa, platin rengi saçları ve tarz bir gözlüğü vardı. Boynuna minimalist zevkime tamamen ters düşen bir sürü kolye takmıştı. Çingene pembesi plastik boncuklar, yeşil, simli bir yıldız, sahte altından taşlı bir madalyon, bir köpek tasması... İnsanın gözünü yoracak ne varsa oradaydı! Daha da kötüsü, ağzını yaya yaya sakız çiğniyordu.

"Selam," dedi. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Yolda bir hikaye uydurmuştuk. Adrian, hemen rolünü oynamaya başladı. Kolunu omzuma attı. "Romantik bir haftasonu kaçamağı için güzel bir yer arıyoruz. Burayı bir arkadaşımız tavsiye etti." Beni kendine çekti. "Yıl dönümümüz yaklaşıyor da. Bir yıldır birlikte olduğumuza hala inanamıyorum."

"Ya, ben de," dedim, sesimi güçlükle kontrol ederek. Sonra suratıma zoraki bir gülümseme oturttum.

Kızın surat ifadesi yumuşayıvermişti. "Ah, ne şeker. Tebrikler."

"Etrafa bakabilir miyiz?" diye sordu Adrian. "Yani tabii boş odanız varsa?"

"Tabii," dedi kız doğrularak. Sakızını çöp kutusuna atıp yanımıza geldi. "Ben Alicia. Burası teyzemle enişteminin."

"Taylor," dedim elini sıkarak.

"Jet," dedi Adrian. Az kalsın şaşkınlıktan bağıracaktım. Nedense Adrian, *Jet Steele* takma adını kullanmayı pek severdi. Oysa bugünkü provamızda, adının Brian olmasına karar vermiştik.

Alicia'nın kaşları hafifçe çatılmıştı ama çabucak düzeldi. Galiba Adrian, bizimle ilgili algılarını bulandırıyordu. "Beni izleyin. Size gösterebileceğim birkaç boş oda var." Son bir kez şaşkın bir yüzle bizi süzdükten sonra merdivenlere yöneldi.

"Ne sevimli bir yer, öyle değil mi?" diye sordu Adrian, gıcırtılı merdivenleri çıkarken. "Sen tavşanları çok seversin. Hani çocukken bir tavşanın varmış? Neydi adı? Zıpzıp mı?"

"Evet," dedim, kolunu yumruklamamak için kendimi zor tutarak. Zıpzıp ha? "Dünyanın en şirin tavşanıydı."

"Ah, o zaman sizi önce Tavşancık Süiti'ne götüreyim."

Tavşancık Süiti, girişteki elbiseli tavşanlarla doluydu. İki kişilik yatak örtüsünün kenarlarında da kalpler ve tavşanlar vardı. Şömine rafındaki kitaplara baktım. *Tavşan Peter'in Masalı*, *Tavşan Kaç*... O ana dek, bir temanın bu kadar saçma bir boyuta taşınabileceğini hayal bile edemezdim.

"Vay canına," dedi Adrian, yatağa oturup yaylanarak. "Gerçekten müthiş. Sence şekerparem?"

"Söyleyecek kelime bulamıyorum," dedim, tüm içtenliğimle.

Yanına oturmamı işaret etti. "Denemek ister misin?"

Ters bir bakış fırlattığımda ayağa kalktı. Doğrusu rahatlamıştım. Adrian ve yataklar, aklıma tuhaf şeyler getiriyordu.

Alicia, bize Gün Işığı, Kadife ve Londra Süitleri de gösterdi. Hepsi birbiriyle yarışacak tuhaflıktaydı. Yine de Adrian'ın bütün saçmalıklarına rağmen, etrafa göz atma fırsatı bulmuştum. Turumuz sona erdiğinde Alicia'yla aşağı indik.

"Safir Süit'le Prens Albert Süit'ini göremeyecek miyiz?" diye sordum.

Alicia kafasını salladı. "Üzgünüm. Onlar dolu. Ama isterseniz, size broşürümüzü vereyim, fotoğraflarına bakın."

Adrian, kolunu yine omzuma atmıştı. "Veronica'nın kaldığı Prens Albert Süiti değil miydi meleğim? Hala burada değil, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. En azından bu, önceden prova ettiğimize daha yakın bir hikayeydi. Alicia'ya göz attım. "Siz biliyor musunuz? Arkadaşımız Veronica burada mı? Güzel bir kızdır. Uzun, koyu kahverengi saçları var.

"Ah, evet," dedi Alicia, birden heyecanlanarak. "Kadife Süit'te kalıyordu ama dün pansiyondan ayrıldı."

Bir yerleri tekmelemek istiyordum. Böylesine yaklaşmışken, onu elimizden kaçırmıştık. Evren beni desteklemekten vazgeçmişti. Başka bir keşif büyüsü yapmak için, dolunaya kadar bir ay beklemem gerekecekti.

"Ah, ne yapalım," dedi Adrian, rahat bir gülümsemeyle. "Artık Noel'de görüşürüz. Yardımınız için teşekkürler."

"Rezervasyon yapacak mısınız?" diye sordu Alicia hevesle.

"Biraz düşünelim, size haber veririz," dedim. Sözü Adrian'a bırakamazdım. Yoksa bir oda tutup bunun gizli görevimizin bir parçası olduğunu iddia ederdi. "Birkaç yere

daha bakacağız. İnsan yıldönümü planı için hemen karar veremiyor."

"Ama," dedi Adrian, Alicia'ya göz kırparak. "Tavşancık Süiti'nde aklım kaldı doğrusu."

Alicia, bizi geçirmek için dışarı çıktığında Mustang'i gördü. Gözleri hayretle irileşti. "Ne güzel bir araba."

"Öyle," dedim.

"Gerçeğini yapana dek bizim bebeğimiz o. Sizce de bir isme ihtiyacı yok mu?" diye sordu Adrian. "Taylor'ı bu konuda bir türlü ikna edemedim." Bir kez daha kendimi tutmak zorunda kaldım."

"Ah, kesinlikle," dedi Alicia. "Böyle bir araba, bir kraliyet unvanını hak ediyor."

"Gördün mü?" Adrian, bana zaferle baktı. "Alicia, kraliyet ailesi konusunda uzman sayılır. İçerideki tabloları görmedin mi?"

"Tekrar teşekkürler," dedim, Adrian'ı çekiştirerek. "Sizi arayacağız."

Arabaya binip Alicia'ya el salladık ve Adrian, gaza bastı. Gözlerimi ön cama dikmiştim. "Tıpkı Tavşancık Süiti gibi, demin olanları da tarif edecek söz bulamıyorum. Neler saçmaladın öyle? Yok yıldönümümüzmüş. Yok adın Jet'miş."

"Jet bana Brian'dan daha çok uyuyor," dedi. "Hem bence arkadaşımız Veronica'ya yapacağımız sürpriz doğumgünü ziyaretinden daha inandırıcı bir hikayeydi.

"Orasını bilemem ama istediğimizi aldık. Veronica'yı elimizden kaçırmışız."

Adrian, birden ciddileşti. "Belki böylesi daha iyidir. Veronica buradan tamamen ayrılmışsa, sen ve diğer kızlar güvendesiniz demektir."

"Olabilir ama başka bir şehirdeki ya da eyaletteki zavallı bir kızın acı çekmesine göz mü yumacağız?" Bayan Terwilliger'ın büyücü kızlar listesini çıkardım. "Adreslerden biri Pasadena'da. En azından, dönüş yolunda uğrayıp onu uyarabiliriz."

Sözünü ettiğimiz kızın ismi Wendy Stone'du. California Teknik Üniversitesi'nde okuyordu. Bir cadı için tuhaf bir okul seçimiydi doğrusu. Tabii Bayan Terwilliger, bu kızların aktif olarak büyücülük yapmadığını söylemişti. Yalnızca büyücülük yeteneklerine sahiplerdi ve benim gibi bir akıl hocaları olmadığı için, doğuştan gelen özelliklerini görmezden geliyor olabilirlerdi.

Wendy'nin evini bulmak kolay oldu. Kampüse yakın bir apartmanda yaşıyordu. Genelde üniversitelilerin kaldığı, mütevazı bir binaydı ama Marcus'un evinden sonra bana saray gibi gelmişti. Ders muhabbeti yapan, sırt çantalı öğrencilerin yanından geçerken içimde derin bir özlem duydum. Bir Simyacı olduğum için, üniversiteye gidemezdim. Üniversite, uzun zamandır hayalimdi. Gerçi Amberwood'a kaydolduğumda özlemim biraz dinmişti. Şimdi bu akademik ortamda yine o yakıcı kıskançlığı hissediyordum. Böyle bir hayata sahip olmak nasıl bir şeydi? Günlerini yalnızca bilgi edinmeye adamak? Kimsenin, hayatını tehdit etmemesi? Adrian bile, yarım günlük resim dersleri sayesinde üniversite hayatını biraz olsun yaşayabiliyordu.

"Surat asmaktan vazgeç hadi," dedi Adrian, Wendy'nin oturduğu kata çıktığımızda. "Belki bir gün üniversiteye gidersin."

Ona hayretle baktım. "Ne düşündüğümü nereden bildin?"

"Seni tanıyorum," dedi. Gözlerindeki alaycı ifade kaybolmuştu. "Hüzünlendiğini hissedince, üniversiteyle ilgili olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi kaçırdım. "Hiç hoşuma gitmedi."

"Ne? Birinin hayatta neye önem verdiğini bilmesi mi?"

Haklıydı. Ama bu beni neden rahatsız ediyordu ki? Sonra sebebin Adrian, olduğunu fark ettim. Bir vampir, beni nasıl bu kadar iyi anlıyordu? Aynı şeyi arkadaşlarım neden yapamıyordu? İnsan arkadaşlarım?

"İstiyorsan Jet olabilirsin," dedim ters bir sesle. Bizi bu ana geri döndürüp duygularımı gizlemek istiyordum. Sonuçta bu, Sydney'in Terapi Saati değildi. "Ama bu kez çift numarası yapmayacağız."

"Emin misin?" diye sordu. Yine her zamanki alaycı Adrian'a dönüşmüştü. "Çünkü aklıma bir sürü sevgi sözcüğü geldi. Elmalı turtam. Çikolatalı pastam. Akide şekerim."

"Neden hepsi yüksek kalorili yiyecek isimlerinden oluşuyor?" diye sordum. Onu cesaretlendirmek istemiyordum ama ağzımdan kaçıvermişti işte. "Hem hiç romantik değiller."

Wendy'nin kapısına gelmiştik. "Ne dememi tercih edersin? Kereviz sapım mı? Doğrusu bu da bende sıcak duygular uyandırmıyor."

"Sydney de yeter." Kapıyı çaldım. "Yani, Taylor."

Kapıyı kıvırcık, kızıl saçlı, çilli bir kız açtı. Bizi görünce gözlerini kıstı. "Evet?"

"Wendy Stone'u arıyoruz," dedim.

Kaşlarını çattı. "Kayıt bürosundan mı geliyorsunuz? Çekiyolladığımı söylemiştim."

"Hayır." Etrafıma bakınıp sesimi alçalttım. "Adım Taylor. Buraya büyüyle ilgili konuşmaya geldik."

Kızdaki değişim ani ve şaşırtıcıydı. Deminki şüpheci ve temkinli tavırları, bariz bir öfkeye dönüşmüştü. "Hayır, istemiyorum. Size kaç kez söyledim, bu işe bulaşmayacağım! Beni o ucube cadı meclisinize almak için kapıma kadar geldiğinize inanamıyorum!"

Kapıyı kapamaya yeltendi ama Adrian, son anda araya ayağını koydu. Çok erkeksi. "Dur," dedi. "Bizim onlarla ilgimiz yok. Hayatın tehlikede olabilir."

Wendy iyice çıldırmıştı. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

"Hayır, lütfen," diye yalvardım. "Bırak da iki dakika içeri girelim. Söz, seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz."

Wendy bir an duraksadı. Sonra pes edercesine başıyla içeriyi işaret etti. "Öyle olsun. Ama önce biber spreyimi alacağım."

Evi, yerdeki kağıtlar ve birkaç mühendislik kitabı dışında derli topluydu. Belli ki, Wendy'yi ödevinden alıkoymuştuk. Bir kez daha içim özlemle doldu. Wendy göz yaşartıcı spreyini alıp kollarını göğsünde kavuşturarak karşımızda durdu.

"Ötün bakalım," dedi sertçe.

Ona Veronica'nın fotoğrafını gösterdim.

"Bu kadını tanıyor musun? Buralarda gördün mü?"

"Hayır."

"Güzel." Ya da belki Veronica, Wendy'yi çoktan kurban seçmişti ve onu avlamak için kendini belli etmiyordu. "Bu kadın çok tehlikeli Wendy. Nasıl söylesem bilemiyorum ama..."

"Büyü yeteneği olan kızları buluyor ve ruhlarını emiyor," diye açıkladı Adrian.

Wendy'nin ağzı beş karış açık kalmıştı. "Efendim?"

"Aslında tam olarak öyle değil," dedim. "Ama yakın. Bu tip güçlere sahip kızların peşine düşüyor ve onların güçlerini alıyor."

"Ama ben büyü yapmıyorum," dedi Wendy. "Dediğim gibi, büyücülükle bir ilgim yok ve olmasını istemiyorum. Anaheim'da yaşayan bir cadı var. Bana büyük bir potansiyelim olduğunu söyleyip duruyor. Çırağı olmam için ısrar ediyor. Her seferinde hayır diyorum. Daha önce hiçbir büyü denemesi yapmadım. Bahsettiğiniz ruh emici kadının, peşime düşmesi için hiçbir sebep yok."

Bayan Terwilliger, kızlardan bazılarının böyle söyleyeceğini tahmin etmişti.

"Önemi yok," dedim. "Bu onu durdurmayacaktır."

Wendy dehşete kapılmıştı ve onu suçlayamazdım. Benim tepkim de aynı olurdu. Kaçmaya çalıştığınız şeyden bir türlü kurtulamamak insanı tüketirdi.

"Ne yapacağım?" diye sordu.

"Ondan mümkün olduğunca uzak dur. Seni görmeye gelirse, onu içeri alma. Onunla yalnız kalma." Hepimiz biliyorduk ki, bunlar yetersiz tedbirlerdi. "Eğer onu görürsen,

Anaheim'daki cadıya haber ver. Belki sana yardımı dokunur. Hatta birkaç koruma büyüsü öğretir. Büyülere bulaşmak istemediğini biliyorum ama hayatını kurtarabilirler. Bir de bu var." Akik taşından tılsımı uzattım. "Bunu tak ve sakın çıkarma."

Wendy, tılsıma zehirli bir yılanmış gibi baktı. "Bunları beni büyücülüğe teşvik etmek için uydurmuyorsunuz, değil mi? Peşimde ruh emici bir cadı olduğundan nasıl emin olacağım?"

Ona hak vermemek elde değildi. Ben de tam olarak aynı şeyi düşünürdüm. "Bize inanmak zorundasın," dedim. "Sana sunabilecek bir kanıtım yok ama... Bir dakika, bana e-posta adresini versene. Sana, ruhu emilen bir kızla ilgili gazete haberini yollayacağım."

Wendy, her an göz yaşartıcı spreyini kullanabilirmiş gibi görünüyordu. "Böyle bir olay olsaydı kesin duyardım."

"İnsanlar büyü dünyasından haberdar değiller ki. Kızın başına gelenleri bambaşka bir sebebe bağlıyorlar. Nadir rastlanan bir hastalığa. Sana haberi yolladığımda kararını kendin verirsin."

Wendy isteksizce kafa sallayıp bir kağıda e-posta adresini yazdı. Adrian, bunu almak için yaklaştı ama biraz hızlı hareket etmiş olmalıydı ki, Wendy, birden spreyini sıktı.

"Geri çekil!" diye bağırdı. Aynı anda Adrian'ın önüne atıldım ve aklıma gelen ilk büyüyü yaptım. Gösterişli ama zararsız bir şeydi. Wendy'yle aramızda renkler patladı. Bir koruma büyüsü daha çok işe yarayabilirdi ama henüz onlara hakim değildim. Görevimiz sırasında biber gazına maruz kalacağımızı bilseydim, en azından birkaçını öğrenmeye çalışırdım.

"Asıl sen geri çekil!" diye uyardım.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, Wendy gibi bir büyü karşıtını dehşete düşürmüştüm. Odanın bir köşesine büzüldü ve neyse ki, bir daha spreyini kullanmaya kalkışmadı.

"Gi-gidin buradan!" diye kekeledi korkuyla.

"Lütfen dikkatli ol," dedim, tılsımı yere bırakarak. "Bunu takmayı unutma. Sana haberi yollayacağım."

"Gidin," diye tekrarladı, yerinden kıpırdamadan.

Adrian'la apartmandan çıktığımızda derin bir iç çektim. Wendy'yle olanlar, üniversite özlemimi bile unutturmuştu.

"Umduğumuz gibi gitmedi, ha?" dedim.

Adrian, bir an düşündükten sonra sırıttı. "Bilemiyorum Sage. Benim için kendini biber gazının önüne attın. Duygulanmamak elde değil doğrusu."

"Gü-güzel yüzünün mahvolmasını istemedim," diye kekeledim. Oysa o anda tek düşünebildiğim, Adrian'ın tehlikede olduğuydu. Onu korumak benim için, içgüdüsel bir şeydi.

"Ama etkileyici bir büyü olduğunu söyleyemeyeceğim."

Hafifçe gülümsedim. "En azından zararsızdı. Wendy, aklını başına toplar umarım. Veronica'nın o kızların peşine düşme sebebi, sihirli bir korumaları olmaması. O yüzden Veronica'yı durduramıyorlar. Biber gazının onda etkili olacağını hiç sanmıyorum. Belki Wendy, haberi okursa fikrini değiştirir. Ah, kahretsin. Taylor adına sahte bir e-posta hesabı oluşturmam gerekecek."

"Endişelenme," dedi Adrian. "Benim bir Jet Steele adresim var. Onu kullanırsın."

Dayanamayıp güldüm. "Tabii vardır. Herhalde kızlarla yazışmak için kullanıyorsundur, haksız mıyım?"

Adrian, cevap vermedi ve bu, beni beklediğimden daha çok rahatsız etti. Espri yapıyordum ama söylediğimde gerçeklik payı olabilir miydi? Dedikodulara ve bazı gözlemlerime bakılırsa, Adrian, çok kadınla birlikte olmuştu. *Pek çok.* Onu başkalarıyla düşünmek beni üzüyordu. Acaba kaç kızı benim gibi öpmüştü? Kaçını yatağa atmıştı? Ellerini kaçının vücudunda dolaştırmıştı? Hepsini sevmiş olamazdı. Bazıları yalnızca tek gecelik ilişkiler olmalıydı. Ertesi gün yüzlerini unuttuğu kızlar. Tek bildiğim, beni büyük bir hedef olarak gördüğüydü. Ben yetenekleri konusunda bir sınavdım. Vampirlere bu kadar önyargıyla yaklaşan birini daha bulamazdı.

Sonra aramızdaki tüm söylenen ve söylenmeyenleri düşündüm. Belki de beni gerçekten seviyor ya da sevdiğini düşünüyordu. Belki de onun için yalnızca bir ödül değildim. Bana karşı gerçek hisleri olmasa, şimdiye dek başkasının kollarına atılmaz mıydı? Aslına bakarsanız, bunu yapmasını önermek için iyi bir zamandı.

Ama sessiz kalmayı yeğledim.

BÖLÜM 10

Ertesi sabah, dersten önce Bayan Terwilliger'ın yanına gittim. Ben dünkü olayları anlatırken o masasına yaslanıp kapuçinosunu yudumladı. Yüzündeki ifade giderek ciddileşti ve bitirdiğimde iç çekti.

"Şanssızlık olmuş," dedi. "Wendy Stone denen kızı bulduğunuza sevindim ama bir sonraki dolunaya dek Veronica'nın izini kaybettik. Geç kalmaktan korkuyorum."

"Başka bir keşif büyüsü olmadığından emin misiniz?"

Kafasını iki yana salladı. "Çoğunda onu aradığımı anlar. Belki sadece bir tanesi beni gizleyebilir ama o da Veronica'nın engelini aşamaz."

"Yine de denemeye değmez mi?" diye sordum. O sırada birinci zil çaldı ve öğrenciler sınıfa akın etti. Bayan Terwilliger, doğrulurken, bana hafifçe gülümsedi.

"Sizden böyle öneriler duymak şaşırtıcı Bayan Melbourne ama haklısınız. Bunu öğleden sonra konuşuruz."

Büyü karşıtı içgüdülerim bir kez daha gün yüzüne çıkmıştı. Ama sonra, tüm bunlara irademe dışında bulaştığımı hatırladım. Veronica'nın kurbanları için duyduğum endişe, kendi huzursuzluklarımı unutturmuştu. Simyacılar büyü yapmayı korkunç bir şey olarak görüyorlardı. Ama bence masum insanları kaderlerine terk etmek daha korkunçtu.

Günün geri kalanı çabucak geçti. Serbest çalışmamız için Bayan Terwilliger'la buluştuğumda, onu toplanmış, beni beklerken buldum. "Benim eve gidelim," dedi. Sonra gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. "Keşke Spencer's'a uğrayabilseydik."

Kafein ve büyü iyi bir ikili değildi. Büyü yapmaya başlamadan önce böyle kısıtlamalarım olmadığını söyleyecektim ki, vazgeçtim. Bayan Terwilliger, kana susamış ablasına zaten yeterince üzülüyordu. Bir de benim iğnelemelerimle uğraşmak zorunda kalmamalıydı.

Bayan Terwilliger'ın kedileri bizi kapıda bekliyordu. İlk kez hepsini birarada görüyordum ve doğrusu ürkütücü bir manzaraydı. Tam on üç tane saydım. Bilerek seçilmiş bir sayı olduğunu tahmin ettim.

"Önce şunlara mamalarını vereyim," dedi, "sonra işe koyuluruz."

Kafamı sallamakla yetindim. Kediler biraz daha aç kalırsa, bizi yiyecek gibiydiler.

Bayan Terwilliger dediğini yaptı ve sonra atölyesine geçtik. Gözlemlemekten başka yapabileceğim fazla bir şey yoktu. Büyüler genellikle bütün detayları onu yapacak kişinin halletmesini gerektiriyordu. Yalnızca ölçülerde biraz yardım ettim

o kadar. Geçmişte Bayan Terwilliger'ın birkaç basit ve hızlı büyü yaptığını görmüştüm ama bu kadar önemli bir şeye ilk kez tanık olacaktım. Onu Veronica'ya bağlayacak hiçbir şey yoktu. Ne bir saç tutamı ne de bir fotoğraf. Büyücü zihnindeki görüntülerle yetinmek zorundaydı. Diğer malzemeler, bitkiler ve yağlar, büyüyü güçlendirmeye yarıyordu ama asıl yük, Bayan Terwilliger'ın omuzlarındaydı. Onu hazırlık yaparken izlemek, bende karmaşık hisler uyandırmıştı. Tabii ki, endişeliydim ama aynı zamanda gizli bir huşu içindeydim.

Tüm hazırlıklar tamamlandığında, Bayan Terwilliger büyülü sözleri söyledi. Odanın güçle dolduğunu hissettim. Neredeyse şaşkınlıkla inleyecektim. İlk kez başka birinin böylesine yoğun bir güç yaydığına tanık oluyordum. Bayan Terwilliger, birkaç adım ötesindeki bir noktaya bakıyordu. Bir süre sonra, havada ışıltılı bir nokta belirdi. Giderek büyüdü ve düz, parlak bir yüzeye dönüştü. Tıpkı bir aynayı andırıyordu. Yüzeyin giderek genişleyip bütün odaya yayılacağından korkarak birkaç adım geri çekildim. Nihayet yüzeyin genişlemesi durdu. Etrafımızı gergin bir sessizlik sardı. Bir dakika sonra oval yüzey, giderek küçüldü ve yok oldu. Bayan Terwilliger, bitkinlikle masanın kenarına tutundu. Ter içinde kalmıştı. Hemen, önceden hazırladığımız portakal suyunu uzattım.

"Bir şey gördünüz mü?" diye sordum. Ben hiçbir şey görememiştim ama asıl önemli olan, büyüyü yapandı.

Kafasını salladı. "Hayır. Büyü, zihnine erişemedi. Kalkanı çok güçlü olmalı."

"Öyleyse, gelecek aya dek elimiz kolumuz bağlı oturacağız." Doğrusu hayalkırıklığına uğramıştım. O ana dek, bu büyüden bu kadar medet umduğumu fark etmemiştim. Hayatımın çoğu, problem çözmeye dayalı olduğu için, seçeneklerim tükendiğinde kendimi kaybolmuş hissediyordum.

"Adrian'la diğer kızları uyarmaya devam edebilirsiniz," dedi Bayan Terwilliger. Yüzüne renk gelmeye başlamıştı. "En azından Veronica'yı yavaşlatırız."

Cep telefonumdan saate baktım. Büyü, düşündüğümden daha uzun sürmüştü. "Bugün Los Angeles'a gidebileceğimizi sanmıyorum. Yarın onunla buluşup listeyi bitirmeye çalışırız."

Bayan Terwilliger'ın kendini yeterince topladığından emin olunca gitmeye hazırlandım. Tam kapıdan çıkıyordum ki, beni durdurdu.

"Sydney?"

Birden huzursuz olmuştum. İnsanlar bana sürekli takma isimlerle hitap ettiği için, biri gerçek ismimi kullandığında otomatikman bir sorun olduğunu düşünüyordum.

"Evet?"

"Durmadan diğer kızları korumaktan söz ediyoruz ama sen de dikkatli ol, tamam mı? Kitabı incelemeye devam et. Kendini korumayı öğren. Ve sakın tılsımını çıkarma."

Gömleğimin altındaki kolyeye dokundum. "Merak etmeyin efendim."

Marcus'un söz verdiği mesaj, okula dönerken geldi. Onunla yakınlardaki atari salonunda buluşmamı istiyordu. Orayı biliyordum. Hatta bir keresinde mini golf sahasına git-

miştim. Marcus, beni kapının iç tarafında bekliyordu. Neyse ki, Sabrina ortalıkta yoktu.

Atari salonlarında vakit geçirmeyi anlayamıyordum. Babamın eğitim tarzıyla bağdaşan yerler değillerdi. Algılarımı karmakarışık ediyorlardı. Her yer yanık pizza kokuyordu. Heyecanlı çocuklar ve gençler, kendilerini oyunlara kaptırmıştı. Nereye baksam yanıp sönen ışıklar görüyordum. Oyun makinelerinin biplemeleri kulaklarımda çınlıyordu. Babam böyle yerleri onaylamamakta haklıydı galiba.

"Gizli planlarınızı burada mı konuşacağız?" diye sordum hayretle.

Marcus, tıpkı bir film yıldızı gibi gülümsedi. "Böyle yerlerde insanları gözetlemek zorlaşır. Hem yıllardır Skee-Ball oynamıyordum. Süper bir oyundur."

"Bilemeyeceğim."

"Ne?" Konu bir oyun bile olsa onu şaşırtmak hoşuma gitmişti. "Çok şey kaçırmışsın. Bana biraz jeton parası verirsen, sana nasıl oynandığını gösteririm." Kaçak bir lider olmanın insanı yoksul düşürdüğü ortadaydı. Marcus, Skee-Ball makinelerini bulmakta gecikmedi. Ona bir kupa jeton aldım. "Keyfine bak."

Jetonlardan birini makineye atıp ilk topunu fırlattı. Halkaların dışına gidince kaşlarını çattı. "Zamanımı boşa harcıyorsun," dedim.

İkinci atışı yine isabetsizdi. "Bu bir hayatta kalma taktiği. Sürekli kaçmak ve saklanmak zorunda olduğunda, özgür kaldığın her anı değerlendirmeye çalışıyorsun. Hele yanında güzel bir kız varsa."

"Özgür olduğumuzu nereden biliyorsun? Simyacılar'ın beni izlemediği ne malum?" diye sordum. Aslında izlenmediğimden emindim. Yalnızca onu denemek istemiştim.

"Eğer öyle olsaydı, ilk gün kendilerini belli ederlerdi."

Hakkı vardı. Ellerimi kalçalarıma dayayıp sakin olmaya çalıştım. "Daha ne kadar oynayacaksın? Ne zaman konuşacağız?"

"Şimdi konuşabiliriz." Topu bu kez on puanlık halkaya düşmüştü. Neşeyle zıpladı. "Aynı anda hem atış yapıp hem konuşabilirim. İstediğini sor. Sana elimden geldiğince şok edici sırlar vereceğim."

"Ben kolay kolay şok olmam." Yine de bu fırsatı kaçırmaya niyetim yoktu. Etrafıma baktım ama Marcus, haklıydı. Böylesine gürültülü bir yerde kimse konuşmamıza kulak misafiri olamazdı. Zaten birbirimizi zor duyuyorduk. "Simyacılar'ın arasından kovulmak için ne suç işledin?"

"Kovulmadım, ben onları bıraktım." Makineye bir jeton daha attı. "Bir Moroi kızı yüzünden."

Donup kalmıştım. Marcus Finch, bu büyük isyanı bir Moroi'a aşık olduğu için mi başlatmıştı? Benim durumuma ne kadar benziyordu. Benden tepki alamayınca yüzüme baktı.

"Ah, hayır. Sandığın gibi bir şey değil," dedi. "Ben bile o kadar ileri gidemem."

"Tabii canım," dedim, huzursuzluğumu gizlemeye çalışarak. "Bu kadarına kim kalkışabilir ki?"

Oyuna geri döndü. "Biz yalnızca arkadaştık. Görev için Atina'daydım ve o da ablasıyla birlikte orada yaşıyordu."

Heyecanlanmıştım. "Atina mı? Sen Atina'da mıydın? Görev için en çok gitmek istediğim yerlerden biri. Ben St. Petersburg'a gittim ama hep bir gün Yunanistan'a gönderilmenin hayalini kurdum. Ya da İtalya'ya." Neredeyse kekeliyordum ama Marcus fark etmedi bile.

"St. Petersburg'un nesi var? Tabii kalabalık Strigoi nüfusu dışında."

"Bir Atina ya da Roma değildi. Babam ikisine de gönderilmemi özellikle engelledi. Oralarda aklımın karışacağını ve kendimi görevime veremeyeceğimi düşünüyordu."

Marcus tekrar duraksayarak beni uzun uzun süzdü. Ailemle yaşadıklarımı tahmin edebiliyordu sanırım. Zira gözlerinde şefkat dolu bir ifade belirmişti. Bana acımasını istemiyordum. Neden çenemi tutamamıştım ki? Boğazımı temizledim.

"Eee, Atina'daki kızı anlatıyordun?"

"Dediğim gibi, arkadaşımdı. Komik bir kızdı. Beni gülmekten öldürüyordu. Sürekli birlikte takılıyorduk ama bunun hoş karşılanmadığını biliyorsun."

Neredeyse gülecektim. Hoş karşılanmamak hafif kalırdı. Sahaya çıkan Simyacılar'ın, Moroi'larla temas kurması bile yasaktı. Tabii görevleri gerektirmedikçe. Benim durumum biraz farklıydı çünkü görev icabı Jill'le her gün konuşmak zorundaydım.

"Her neyse," diye devam etti. "Biri bizi fark etti ve dikkatleri üzerime çektim. Aynı dönemde, kulağıma bazı söylentiler çalınmaya başladı. Simyacılar, Moroi'ları zorla alıkoyuyorlardı. Hatta Simyacılar'ın bazıları, Savaşçılar'la temastaydı."

"Ne? İmkansız. Biz asla o ucubelerle işbirliği yapmayız." Moroi tutsaklar fikri saçmaydı ama beni asıl şaşırtan, Marcus'un Savaşçılar'la ilgili iddiasıydı. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordum. Öyle ki, Simyacılar'ın uzaylılarla iş yaptığını söyleseydi, daha inandırıcı olurdu.

"Ben de öyle düşündüm." Fırlattığı top otuz puan alınca kıkırdadı. "Ama çeşitli kaynaklardan aynı söylentileri duymaya devam edince, sorular sormaya başladım. Pek çok soru. Ve işte o zaman işler sarpa sarmaya başladı. Eğer ortada gizli kapaklı şeyler dönüyorsa, kimse soru sormandan hoşlanmaz. Özellikle de soru sormakta ısrarcıysan."

Kendi deneyimlerimi hatırladım. "Doğru."

"O zaman kendi yolumu çizmeye karar verdim. Sınırı aşmıştım ve tekrar eğitime gönderileceğime dair işaretler vardı." Oyunun ikinci turu bitmişti. Bir jeton daha atmadan önce, "Denemek ister misin?" diye sordu.

Hala, söylediklerinin şoku içindeydim. Makineye yaklaşıp topu aldım. Simyacılar mantıklı ve organize bir gruptu. Evet, Strigoi'larla savaşımızda daha güçlü olmamızı isteyen Simyacılar vardı ama o silah manyağı fanatiklerle işbirliği yapıyor olamazdık. "Stanton, bana Savaşçılar'a özellikle göz yumduğumuzu söyledi. Böylece faaliyetlerini yakından takip edebiliyormuşuz."

"Bana da aynısı söylendi." Atışımı izlemeye koyuldu. "Başta kulağa mantıklı geliyor ama…"

Topum elli puanlık halkaya düştü. Marcus'un lafı yarıda kalmıştı. Hayretle yüzüme baktı.

"Daha önce hiç oynamadım demiştin!" diye bağırdı.

"Oynamadım." Ellilik bir atış daha yaptım.

"E, nasıl beceriyorsun bunu?"

"Bilmem." Yine elli puan. "Halkaların mesafesini ayarlayıp topu ona göre fırlatıyorsun. Zor değil ki. Hatta bence sıkıcı bile."

Marcus, hala afallamış bir haldeydi. "Nesin sen? Bir çeşit süper sporcu filan mı?"

Neredeyse onunla alay edecektim. "Bunu oynamak için sporcu olman gerekmiyor ki."

"Ama..." Bir halkalara bir bana bakıyordu. "Ben bu oyunu çocukluğumdan beri oynarım. Babamla yazları kasabadaki panayıra giderdik. Her seferinde en az bir saat oynardım."

"Belki de iki saat oynamalıydın." Bir top daha attım. "Savaşçılar'la Simyacılar'a geri dönsek? İş birliği yaptıklarına dair bir kanıtın var mı?"

Marcus'un konumuza odaklanması birkaç dakika sürdü. "Hayır. Çok uğraştım. Hatta bir ara Savaşçılar'la yakınlaşmayı denedim. Clarence'la öyle tanıştık. Grubum, Simyacılar'la ilgili karanlık sırlara ulaştı ve Savaşçılar'ın elinden başka Moroi'lar kurtardı ama iki grup arasında bir bağlantı kuramadık." Dramatik bir tavırla duraksadı. "Şimdiye dek."

Bir top daha aldım. Bu sıradan aktivite, Marcus'un söylediklerini düşünmemi kolaylaştırıyordu. "Nasıl yani?"

"Aslında şans eseri oldu. Bizimle çalışan biri var. Simyacılar'dan yeni ayrıldı ve dövmesini kırdı," diye açıkladı. Marcus, bunu sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ama ben,

dövme kırmakla ilgili huzursuzluğumu hala üzerimden atamamıştım. "O, Sabrina'nın ortaya çıkardığı bir şeyle ilgili bazı söylentiler duymuş. Geriye bir tek, kanıt bulmak kaldı."

"Nasıl yapacaksınız?"

"Aslında, *sen* yapacaksın."

Tam başka bir topu fırlatmak üzereyken söylemişti bunu. Top halkaları ıskalamakla kalmayıp makinenin dışına yuvarlandı. Sonra duvardan sekip ilerideki bir kız grubunun tam ortasına düştü. Marcus, topu almaya koşup kızlara özür dilercesine gülümsedi. Tabii kızlar yelkenleri hemen suya indirdiler. Marcus. yanıma döndüğünde, ona doğru eğildim.

"Ne dedin sen?"

"Beni duydun. Grubumuza katılmak ve dövmeni kırmak istiyor musun?" Kendini beğenmişliği sinirimi bozmaya başlamıştı doğrusu. "O halde bunu değişim sürecinin bir parçası olarak düşün."

"Ben değişmek istediğimi söylemedim," diye tısladım. "Tek istediğim, Simyacılar'la ilgili gerçekleri öğrenmek."

"Bahse girerim, Simyacılar arasında Savaşçılar'la çalışanlar var mı diye meraktan ölüyorsun."

Haklıydı. Bunu gerçekten bilmek istiyordum.

Elimi tuttu. "Sydney, söylediklerimi kabul etmenin zor olduğunu biliyorum. Bizden şüphelendiğin için seni suçlamıyorum. Sen zeki bir kızsın. Gözlemcisin. Sana söylenenleri sorguluyorsun. Ve tıpkı benim gibi, o sorular yüzünden başın derde girecek. Tabii şimdiye dek girmediyse. Hala vaktin varken kendi kararlarını kendin al. Kaderini kendin çiz."

"Seninle daha yeni tanıştım! Ortada bir kanıt yokken, beni yetiştiren gruba tavır alacak değilim." Elimi çektim. "Sizinle konuşmak istiyordum ama çok ileri gittin Marcus."

Dönüp kararlı adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Yine de söylediklerini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Rose konusunda bağışlansam da bu olay sicilime leke sürmüştü. Ve Marcus Finch'le ilgili onlara baskı yapmaktan kaçınmama rağmen, Stanton, yine de benden şüpheleniyor olabilir miydi?

Kapıları itip parlak gün ışığına çıktım. Dışarının aydınlığı, içimdeki karanlığı biraz dağıtmıştı. Marcus, arkamdan koşup omzuma dokundu.

"Sydney, özür dilerim. Amacım seni korkutmak değildi." Bilmiş tavrı yok olmuştu. "Ama sende bir şeyler var. Bana aynı tarafta olduğumuzu, aynı şeyleri istediğimizi düşündürüyor. İkimiz de Moroi'lara yakınız. Onlara yardım etmek istiyoruz. Bize yalan söylenmesini ya da kullanılmayı kaldıramıyoruz."

Ona şüpheyle baktım. "Devam et."

"Lütfen bize bir şans ver."

"Demin yaptığım neydi?"

"Sen yalnızca *beni* dinledin. Diğerleriyle de tanışmanı istiyorum. Sana neler yaşadığımızı daha detaylı anlatacaklardır. Ve bununla ilgili bazı şeyler." Dövmesine dokundu. "Senin için düşündüğümüz görevin detaylarını öğrendikçe, bence bunu yapmak isteyeceksin."

"Doğru ya? Simyacı-Savaşçı komplosunu *ben* gün yüzüne çıkaracağım, öyle değil mi?" Marcus, ciddiyetini korudu. "Benden tam olarak ne bekliyorsun?" diye sordum. "Sen gidip

diğerlerini çağırırken, sizi burada mı bekleyeceğim? Hep birlikte atari mi oynayacağız?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, burası olmaz. Onlara haber vereceğim ve yine son dakikada sana buluşma yerini bildireceğim. Yakalanma riskini göze alamayız."

"Fazla uzağa gidemem," diye uyardım. "Los Angeles yolculuklarıma kimse aldırmıyor ama eyalette dolaşmaya başlarsam dikkat çekerim."

"Biliyorum. Merak etme, yine yakın bir yer seçeceğiz." Her zamanki neşesi yerine gelmişti. "Gelecek misin?" diye sordu hevesle.

Bütün şüphelerime rağmen, merakım kabarmıştı. Simyacılar'ın Savaşçılar'la işbirliği yaptığına kesinlikle inanmıyordum ama bu insanları bunu düşünmeye iten sebebi öğrenmeliydim. Ayrıca Marcus'un gizli örgütüyle tanışmak istiyordum. Adrian, onlara ne demişti? Marcus zibidisinin şen grubu mu? Tabii bir de dövme konusu vardı. Marcus, yarım yamalak bir şeyler söyleyip duruyor ama bana tüm detayları vermeyi reddediyordu.

"Tamam," dedim sonunda. "Ama bir şartım var."

"Söyle."

"Yanımda birini getireceğim. Ona güvenebilirsiniz. Sonuçta Sabrina bana silah çekti. Aranıza tedbirsiz giremem."

Marcus, bir an kabul edecek gibi göründü ama sonra birden, "Adrian'dan bahsetmiyorsun, değil mi?" diye bağırdı.

"Hayır, hayır. Arkadaşım bir dampir. Eğer amacınız gerçekten Moroi'ları korumaksa, size Simyacılar'ı savunacak biri

değil. Benimle ilgili olumlu hislerin olduğunu söyledin. O halde bana güven. Kendimi güvende hissetmemi sağlayacak o kadar."

"Sana asla zarar vermeyiz," dedi Marcus.

"Size inanmak istiyorum. Ama henüz aynı olumlu his bende oluşmadı."

Önce bir şey söylemedi ama sonra bir kahkaha attı. "Pekala, arkadaşını da getirebilirsin." Önemli bir anlaşma yapmışız gibi elimi sıktı. "Sana detayları bildireceğim. Söz veriyorum, pişman olmayacaksın Sydney."

BÖLÜM 11

Marcus, sığınağına çekildi ve ben eve doğru yola çıktım. Söyledikleri hala tuhaf ve saçma geliyordu. Kendime hiçbirinin doğru olamayacağını tekrarlayıp duruyordum. Böylece, duyduklarımı sindirmem kolaylaşıyordu.

Amberwood'da akşamüzeri telaşı hüküm sürüyordu. Fanatiklerden ve büyülerden uzaklaşıp burada olmak içimi rahatlatmıştı. Odama adımımı attığım anda telefonuma bir mesaj geldi. Jill'dendi: *Döndüğünde yanımıza gel.* Sıkıntıyla iç çektim. Anlaşılan bana huzur yoktu. Çantamı odama bırakıp ikinci kata indim.

Jill, beni görünce rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür. Bir sorunumuz var."

"Ne zaman yok ki?" dedim. İçeri girdiğimde, Angeline'i yerde otururken buldum. Sırtını duvara yaslamış, somurtuyordu. "Ne oldu?"

Angeline, hemen kafasını kaldırdı. "Benim suçum değildi."

Midemdeki ağrı arttı. "Hiçbir zaman değildir zaten. Yine soruyorum. Ne oldu?"

Angeline'in yerine Jill cevap verdi. "Trey, beyin sarsıntısı geçiriyor. Angeline, ona matematik kitabıyla saldırmış."

Ben duyduklarımı hazmetmeye çalışırken, Angeline, ayağa fırladı. "Doktor beyin sarsıntısı olmadığını söyledi!"

"Bir dakika!" Bir şaka olduğunu düşünerek umutla yüzlerine baktım. "Trey'e tıbbi müdahale gerektiren bir şey mi yaptın?"

"Ona elimi bile sürmedim," dedi Angeline.

Jill'in yatağına oturdum ve yorganı başıma çekme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. "Hayır, bunu yapmış olamazsın. Yine mi? Müdür ne dedi? Tanrım." Angeline, bir motivasyon grubuyla kavga ettiğinde sert bir uyarı almıştı. Bir sorun daha çıkarırsa okuldan atılacaktı.

"Suçu Eddie üstlendi," dedi Jill. Konuşurken, yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçmişti. "Olayın fazla tanığı yokmuş. Eddie, kütüphanede birbirlerine kitap fırlatarak şakalaştıklarını söylemiş. Kazara kitabı hızlı attım ve Trey'in kafasına geldi demiş."

Angeline kafasını salladı. "Gerçekte de olan buydu zaten."

"Uydurma," dedi Jill. "Sizi gördüm. Trey, x'in her zaman farklı bir değeri olduğunu anlamanın o kadar zor olmadığını söylediğinde çılgına döndün."

"Aptal olduğumu ima etti!"

Yaşananları tahmin edebiliyordum. Angeline, burada bocalıyordu. Kendi halkının arasında bir kraliçeydi ama

Amberwood'a akademik ve sosyal açıdan uyum sağlayamıyordu. Aslında haklıydı. Doğup büyüdüğünüzden çok farklı bir dünyada, kendinizi güvensiz hissetmeniz doğaldı. Trey, belki de açık açık aptal olduğunu söylememişti ama Angeline'in onun alaycı yorumunu bu şekilde algılamasına şaşırmamıştım.

"Eddie'ye ne oldu?" diye sordum. Böyle bir şey için okuldan atılacağını sanmıyordum ama bende bu şans varken, Angeline'i kurtarmaya çalıştığı şey kendi başına gelmiş olabilirdi.

"Cezaya kaldı," dedi Jill.

"Onu görmeliydin," diye atıldı Angeline. "Cezasını kahramanca kabul etti."

"Eminim öyle yapmıştır," dedim, Eddie'den bahsederken gözleri hayranlıkla ışıldayan iki kıza bakarak. Ama onlar, birbirlerinin farkında bile değildi. "Bak Angeline, matematik dersi almaktan hoşlanmadığını biliyorum ama öfkene hakim olmalısın. Trey, yalnızca sana yardım etmeye çalışıyor."

Angeline suratını astı. "Ama bazen ukalalığı tutuyor."

"Biliyorum ama sana ders vermeyi bir tek o kabul etti. Burada sana ihtiyacımız var Angeline. Jill'in, Eddie'nin, benim... Hepimizin sana ihtiyacı var." Angeline'in yüz ifadesi yumuşamıştı. "Lütfen Trey'le iyi geçinmeye çalış," dedim.

Angeline, hafifçe kafa salladı ve gitmek için ayağa kalktım. Jill, koridorda peşimden koştu. "Hey, Sydney! Marcus'la buluşman nasıldı?"

"İyi," dedim. Marcus'un endişe verici sözlerini onunla paylaşamazdım. "Bilgilendirici bir görüşmeydi. Ayrıca Skee-Ball oynamayı öğrendim."

Jill'in suratı asılıverdi. "Skee-Ball mu oynadınız? Hani Simyacılar'ın gizli sırlarını öğrenecektin?"

Ses tonundan hiç hoşlanmamıştım. "Bir taşla iki kuş vurduk," dedim.

Daha fazla yorum yapmasına fırsat vermeden odama gittim ve Eddie'ye mesaj attım. *Olanları duydum. Çok üzüldüm. Teşekkürler.* Çabucak cevap verdi: *En azından beyin sarsıntısı geçirmemiş.*

Ertesi gün Adrian'la buluşmaya gittiğimde, kendimi savunmaya hazırdım. Jill, ona atari salonu gezimden söz etmiş olmalıydı. Adrian, kesin tavır yapacak, "Simyacılar'ı araştırırken eğlenmene sevindim," türü bir şeyler söyleyecekti.

Adrian, beni apartmanın önünde bekliyordu. Suratının halini görünce kalbim duracak gibi oldu. Arabadan fırladım.

"Ne oldu?" diye bağırdım, ona doğru koşarken.

Elini omzuma koydu ama bana dokunmasını dert edecek halde değildim. "Sydney, korkma, kalıcı bir hasar yok."

Telaşla onu baştan aşağı süzdüm. "Sen iyi misin? Yaralandın mı?"

Bir an, üzüntüsü hayrete dönüştü. Sonra anladı. "Ah, benim bir şeyim yok. Gel."

Beni apartmanın arkasındaki otoparka götürdü. Karşımdaki korkunç manzaraya bakakalmıştım. Apartman sakinlerinden birkaçı ortalıkta dolaşıyordu. Bir polis memuru not almakla meşguldü. Park halindeki yedi arabanın tekerlekleri parçalanmıştı.

Mustang de kurbanlar arasındaydı.

"Olamaz!"

Arabanın yanına koşup diz çöktüm ve hasarı incelemeye koyuldum. Kendimi bir savaşın ortasında, yaralanan bir silah arkadaşımın yanı başında hissediyordum. Az kalsın, "Dayan dostum, sık dişini!" diye bağıracaktım.

Adrian yanıma çömeldi. "Lastikleri değiştiririm olur biter," dedi. "Sigorta karşılar herhalde."

Hala dehşet içindeydim. "Kim yaptı bunu?"

Omzunu silkti. "Çocukların işidir. Geçen gün de yolun aşağısındaki arabalara zarar vermişler."

"Neden bana söylemedin?"

"Ah, buraya da geleceklerini düşünemedim. Hem işi abartıp otoparkı yedi yirmi dört izlettirmeye kalkışabilirdin."

"Fena fikir değil." Kafamı kaldırıp apartmana baktım. "Ev sahibiyle konuşmalısın."

Adrian benim kadar endişeli görünmüyordu. "Fazla önemseyeceğini sanmam. Sonuçta burası tehlikeli bir mahalle değil."

Mustang'i işaret ettim. "Öyleyse bu nasıl oldu?"

Los Angeles'a Latte'yle gidebilirdik ama önce polisin işini bitirmesini bekleyip bir çekici çağırmak zorundaydık. Çekicinin şoförüne belki bin kez dikkatli olmasını tembihledikten sonra, Mustang'in götürülüşünü kederle izledim. Arabanın parlak sarısı köşede gözden kaybolduğunda Adrian'a döndüm.

"Hazır mısın?"

"Yeterince zamanımız var mı?"

Cep telefonuma bakıp inledim. Gerçekten çok vakit harcamıştık. Yarına kadar bekleme fikrinden nefret ediyordum. Dün de Marcus'la buluştuğum için hiçbir şey yapamamıştım. Bayan Terwilliger'ı arayıp yatakhane müdürüyle konuşmasını rica ettim.

"Tabii," dedi. Ses tonuna bakılırsa, buna gerek bile duymadığı belliydi. "Siz kızlarla konuşun, ben gerisini hallederim."

Bayan Terwilliger, bana altı isim vermişti. Wendy Stone'la zaten konuşmuştuk. Kızlardan üçü birbirlerine yakın oturuyordu. Geceki hedefimiz onlardı. Son ikisinin evi kıyıya yakındı. Onlara da yarın ulaşmayı planlıyorduk. Adrian, yolda benimle sohbet etmeye çalıştı ama aklım hala Mustang'deydi.

"Tanrım, aptalın tekiyim," dedim, yolculuğumuzun sonuna doğru.

"Seni asla bu sıfatla tanımlamazdım," dedi hemen. "Mantıklı, şık, zeki, düzenli, güzel. Ben bunları kullanırdım."

Neredeyse neden güzeli en sonda söylediğini soracaktım ki, asıl endişemi hatırladım. "Masum kızların hayatı tehlikedeyken, bir arabayı dert ediyorum. Önceliklerimi daha iyi belirlemeliyim."

Gözlerim yoldaydı ama Adrian'ın gülümsediğini hissedebiliyordum. "Bence o kadar kötü durumda değilsin. Senden çekiciyi takip etmeni filan bekliyordum. Ama sen, hiç tanımadığın insanlara yardım etmek için yollara düştün. Bunun ne kadar asilce olduğunun farkında değil misin Sage?"

"Kendini de hafife alma," dedim. "Sonuçta sen de bana eşlik ederek aynı asaleti sergiliyorsun."

"Tabii Skee-Ball'un yerini tutmaz ama... Bu arada nasıl, bir şeyler öğrenebildin mi bari?"

"Evet ama hiçbiri inanılır gibi değil. Kanıta ihtiyacım var."

Başta şansımız yaver gitti. Wendy Stone'unkine benzer tepkiler verseler de ilk iki kız evdeydi. Gazete haberini yanıma almayı da akıl etmiştim. Haberdeki zavallı kızın korkunç fotoğrafı onları bir an duraksatmıştı. Tılsımları bırakıp gerekli uyarıları yaptıktan sonra yanlarından ayrıldık.

Listemizdeki son isim de bir üniversite öğrencisiydi. Dolayısıyla başka bir kampüsü daha ziyaret etmek zorundaydık. Kızın adı, Lynne Titus'tı ve bir kızlar birliği yurdunda kalıyordu.

Doğrusunu isterseniz, salonda pembe pijamalarıyla yastık savaşı yapan bir grup kızla karşılaşmayı bekliyordum. Ama içeri girdiğimizde, yurdun Wendy'nin oturduğu apartmandan çok da farklı olmadığını gördük. Yanımızdan birkaç kız geçti. Diğerleri, kucaklarında kitaplarla, oturma alanındaki koltuklara yayılmıştı.

"Lynne mi?" dedi bizi içeri alan kız. "Şimdi çıktı."

Şaşılacak bir şey yoktu. Sonuçta bu kızların bir hayatı vardı. Oturup bizi bekleyecek değillerdi. Pencereden dışarı göz attım. Gökyüzü, morumsu bir renge bürünmüştü. "Ne zaman gelir?"

Kız kafasını salladı. "Bilmem ki. Nereye gittiğini bile söylemedi."

Adrian'la birbirimize baktık. "Nasıl olsa belirli bir saatte dönmen gerekmiyor," dedi.

"Biliyorum ama bütün gece burada Lynne'i bekleyemeyiz." Bir hesap yaptım. "Ama bir iki saat bekleyebiliriz. Ya da en fazla üç."

Adrian pek memnun olmuşa benziyordu. Onu heyecanlandıran, bir üniversite kampüsünde vakit geçirmek miydi, yoksa benimle biraz daha takılmak mı, doğrusu kestirememiştim. "Nasıl oyalanabiliriz?" diye sordu, bizimle konuşan kıza. "Burada parti filan düzenlemiyor musunuz?"

Kızın gözlerinde hoşnutsuz bir ifade belirdi. "Biz ciddi bir birliğiz. Parti arıyorsanız, sokağın sonundaki yurda bakın. Onlar her gece parti verir." Adrian, bana hevesle baktı.

"Of, saçmalama," dedim. "Gel, bir müzeye filan gidelim."

"O zaman, Lynne'in geldiğini nereden bileceğiz?" Sanki sokağın aşağısındaki partide bunu bilebilecektik de. "Hem madem üniversiteye gitmeyi bu kadar istiyorsun," dedi, "bu tip şeylere alışmak zorundasın."

İster istemez kabul ettim ama onu içki içemeyeceği konusunda uyardım. Kahverengi peruk kafamdaydı ve Adrian'ın bizi gizlemek için ruhu kullanması şarttı. Alkol, aklını dağıtabilir, görevini layığıyla yerine getirmesini engelleyebilirdi. Ayrıca onu sarhoş görmek istemiyordum.

Parti evini bulmak kolay oldu. İçeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Kapıda bizi, ellerinde plastik bira bardaklarıyla bir kız ve bir erkek durdurdu. "Yalnızca üyeler girebilir," dedi kız. Olduğu yerde yalpalıyordu. "Kiminle geldiniz?"

Lynne'in kaldığı yurdu işaret ettim. "Şuradan gönderdiler."

"Alfa Yam Ergo Birliği'ndeniz," dedi Adrian, hiç tereddüt etmeden. Kapıdakilerin böyle bir numarayı asla yutmayacağını sanıyordum ama kızın yanındaki çocuk, girin der gibisinden elini salladı.

Kendimi yine atari salonundaki gibi hissettim. İçerisi sıkışıktı ve havasızdı. Sigara ve alkol kokusu bütün odaya sinmişti. Birkaç kişi bize içki ikram etti. Bir kız, bizi tam üç kez bira içme oyunu oynamaya davet etti. Her seferinde bunu bize zaten sorduğunu unutup tekrar yanımıza geliyordu. Tiksintimi belli etmemeye çalışarak etrafıma baktım.

"Üniversite hayallerim suya düştü!" diye bağırdım Adrian'a. "Burada, içmekten ya da aptal aptal ortalıkta dolaşmaktan başka bir aktivite yok mu?"

Boyu uzun olduğu için bütün odayı görebiliyordu. Birden suratı aydınlandı. "Gel," dedi, elimden tutarak.

Şaşılacak kadar güzel ve büyük bir mutfakta, birkaç kız yere oturmuş, düz beyaz tişörtleri boyuyordu. Yerlere dökülen boyalara ve fırçaları kontrol edememelerine bakılırsa, alkolü fazla kaçırmışlardı. Kızların biri, boyayla dolu plastik bardağı bira bardağının yanına koymuştu. İkisini karıştırmayacağını umdum.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Kızlardan biri kafasını kaldırıp gülümsedi. "Kış karnavalı için tişört hazırlıyoruz. Yardım etmek ister misiniz?"

Ben hayır diyemeden Adrian, yere oturmuştu bile. "İstemez miyiz?" Kendine beyaz bir tişört ve mavi boya buldu. "Ne çizmemiz gerekiyor?" Kızların çıkardığı yalapşap işe bakarak temayı anlamak imkansızdı.

"Adlarımızı yazıyoruz," dedi biri.

"Ve kışla ilgili resimler yapıyoruz," diye ekledi bir başkası.

Adrian, hemen tişörtün üzerine kar tanecikleri çizmeye başladı. Kendimi tutamayıp yanına oturdum. Adrian, karakterindeki tüm kusurlara rağmen yetenekli bir ressamdı. Maviye başka renkler karıştırarak, kar taneciklerini kendince yorumluyordu. Bir ara bir karanfilli sigara yakmak için durdu ve kızlardan biri onunla küllüğünü paylaştı. Adrian'ın sigara alışkanlığından hiç hoşlanmıyordum ama burası zaten dumandan geçilmiyordu. Resmini bitirdiğinde, bütün kızlar tişörte bakakaldı.

"Harika," dedi içlerinden biri. "Benim olabilir mi?"

"Hayır, ben istiyorum," dedi başka biri.

"Hepinize birer tane yaparım," dedi Adrian. Kızların ona bakışları, aklıma yine kadınlarla ilgili tecrübelerini getirmişti. Yanlış fikirlere kapılmasınlar diye, Adrian'a biraz daha sokuldum.

Adrian, tişörtü bizimle ilk konuşan kıza verip başka bir tane yapmaya koyuldu. Kızlara verdiği sözü tuttuğunda, tişört yığınından siyah bir erkek tişörtü buldu. "Bir tane de kendi birliğim için yapayım."

"Tabii," dedim alayla. "Alfa Yam Ergo."

Adrian, ciddiyetle kafa salladı. "Çok eski ve saygın bir birlik."

"Hiç duymadım," dedi ilk tişörtü verdiği kız.

"Fazla üyemiz yok. Seçici davranıyoruz," diye açıkladı Adrian ve tişörte sahte birliğinin baş harflerini yazdı: AYE.

"Bir simgeniz var mı?" diye sordu kızlardan biri.

"Ah, evet, kökenimiz korsanlara dayandığı için simgemizi motosiklete binen bir korsan iskeleti olarak belirledik." Adrian, tişörtün üzerine uydurma simgelerinin resmini yapmaya başladı.

"Of," diye homurdandım." Yine mi?"

Adrian'la bir keresinde bir dövmeciyi araştırmaya gitmiştik. Adrian, dükkan sahibini oyalamak için, bu tip bir dövmeyle ilgileniyormuş gibi yapmıştı. "Süper, değil mi?"

Doğrusu ben bu kelimeyi kullanmazdım ama Adrian'ın hakkını teslim etmek zorundaydım. Bu kadar aptal bir resmi bile kusursuz çiziyordu. Dizlerimi karnıma çekip sırtımı duvara yasladım. Adrian, atıp tutmaya ara vererek resmine yoğunlaştı. İskelet korsanın omzuna bir papağan bile kondurmuştu. Gözlerindeki pırıltılara baktım. Resim, onu karanlığından uzaklaştıran tek şeydi. Şimdi içten gelen bir ışıkla parlıyor gibiydi. Yakışıklı yüzü daha bir çekici görünüyordu. Tüm o ipsiz sapsız şakalarının ardındaki duygusallığı ve tutkulu kişiliği ortaya çıkmıştı. Aynı şeye bir kez daha tanık olmuştum. Beni öptüğünde.

Adrian, birden kafasını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldiğimizde, aklımdan geçenleri okuduğu hissine kapıldım. Acaba o da öpüşmemizi sık sık düşünüyor muydu? Ve eğer dediği gibi, bana deli oluyorsa, benimle ilgili başka fanteziler kuruyor muydu? Ne düşünüyor olabilirdi? Dudaklarını boynumda gezdirdiğini mi? Bacaklarımı okşadığını mı? Ve o bacağın çıplak olduğunu mu?

Gözlerimin bana ihanet edeceğinden korktuğum için hemen kafamı çevirdim. Anın yoğunluğunu dağıtacak esprili bir yorum bulmaya çalıştım. "Ninja yıldızlarını unutma," dedim.

"Doğru." Adrian, bana birkaç saniye daha baktı. Bütün vücuduma bir sıcaklık yayılmıştı ama o dikkatini tekrar tişörte verene dek, ısrarla gözlerimi kaçırdım. Yıldızları ekledi ve zaferle arkasına yaslandı. "Müthiş oldu, ha?"

"Fena değil," dedim. Aslında süperdi.

"Sen de bir tane ister misin?" Gülümsemesi, kalp atışlarımı hızlandırmaya yetmişti. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Vaktimiz yok," dedim. "Lynne'e bakmalıyız."

"Elimi çabuk tutarım."

"Ama korsanlı olmasın." Adrian, küçük beden, mor bir tişört buldu. "Mor mu?" dedim.

"Senin rengin." Vücuduma bir ürperti yayıldı. Adrian, auraları, insanları saran ışığı görebiliyordu. Bana, benimkinin sarı olduğunu söylemişti. Çoğu entelektüel gibi. Ama aynı zamanda, tutkulu ve duygusal yanımı gösteren mor ışıklar saçıyordum. Ben her ne kadar kendimde bu özellikleri göremesem de onlara sahip olmayı isterdim doğrusu.

Adrian, büyük, gümüş bir kalp çizerken, büyülenmişçesine onu izledim. Kalbin bir yanından alevler çıkıyordu. Kelt sembolleri tarzında ve çok güzeldi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum. Resimlerinin çoğunu görmüştüm. Böyle bir figürü ilk kez kullanıyordu.

Adrian, gözlerini kalpten ayırmadan, "Ben tasarladım," dedi. "Bana seni hatırlatıyor. Hem zorlu hem tatlı. Karanlıkta

bir ateş. Yolumu aydınlatıyor." Sesi... Söyledikleri... Bunun ruhunun yönettiği anlardan biri olduğunu fark etmiştim. Normalde huzursuz olurdum ama bu kez nefesimi tuttum. *Karanlıkta bir ateş.*

Adrian, birden fırçasını siyah boyaya batırdı ve onu durduramadan, kalbin üstüne AYE yazdı. Sonra daha küçük harflerle ONUR ÜYESİ diye ekledi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. Büyü bozulmuştu. "Mahvettin!"

Adrian, bana hınzır bir bakış fırlattı. "Onur üyesi olmak hoşuna gider diye düşündüm."

"Ben de size katılmak istiyorum," dedi kızlardan biri. "Üyelik şartlarınız nedir?"

Bütün öfkeme rağmen Adrian'ın bana uzattığı tişörtü aldım. Islak boyayı bozmamak için dikkatle havaya kaldırdım. Üzerindeki saçma sapan yazıya rağmen kalbe hayran kalmamak elde değildi. Böyle kaba biri, nasıl bu kadar güzel bir şey yaratabiliyordu? Tişörtü indirdiğimde, Adrian'ı beni izlerken buldum. Yine heyecanlanmıştım.

"Sen bir şey çizmedin," dedi usulca.

"Çünkü hiç yaratıcı değilim," dedim.

"Herkes biraz yaratıcıdır," diye üsteledi. Gümüş boyaya batırdığı fırçayı zorla elime tutuşturdu. Şimdi kollarımız ve bacaklarımız birbirine değiyordu. Kendi AYE tişörtünü kucağına serdi. "Haydi, bir şey çiz. Ne olursa."

Kafamı iki yana sallayıp fırçayı geri vermeye çalıştım. "Olmaz, mahvederim."

"Sydney," dedi, fırçayı iterek. "Bu yalnızca bir korsan iskeleti. *Mona Lisa* değil. Merak etme, değerini düşürmeyeceksin."

Doğru söylüyordu ama ne çizecektim ki? Belki elimden bir sürü iş gelirdi ama Adrian'ın resim yeteneğiyle boy ölçüşmem imkansızdı. Sonra birden cesaretlendim ve iskeletin boynuna bir kravat çizdim. Adrian kaşlarını çattı.

"Ne bu, ilmek mi?"

"Kravat!" diye bağırdım alınarak.

Gülmeye başladı. "Pardon, ben yanlış görmüşüm."

"Artık bir yönetim kurulu toplantısına katılabilir," dedim. "Bak, ne kadar düzgün oldu."

Adrian bir kahkaha daha attı. "Hem düzgün hem tehlikeli." Sonra birden ciddileşip gözlerimin içine baktı. "Tıpkı senin gibi."

Resim yeteneğimle ilgili o kadar büyük bir endişeye kapılmıştım ki, bana bu kadar yaklaştığını bile fark etmemiştim. Gözlerim, dudaklarına kaydı. Boynunun kavisine. "Ben tehlikeli değilim," dedim nefes nefese.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Benim için öylesin."

Ve birden öpüşmeye başladık. Gözlerimi kapadım ve nerede olduğumu bile unuttum. Gürültü, sigara dumanı... Hepsi yok olmuştu. Benim için yalnızca Adrian'ın ağzındaki tat vardı. Karanfil ve nane tadı. Öpüşmesi sertti. Adeta umutsuzca. Ona aynı şiddette karşılık verdim. Beni kendine çektiğinde direnmedim. Şimdi yarı yarıya kucağında oturuyordum. Daha önce hiç kimse beni böyle sarmalamamıştı. Kendi vücudumun verdiği tepkiye şaşıyordum. Kolunu belime dolayıp diğer eli-

ni boynuma koydu. Saçlarım parmaklarına dolanıyordu. Her *nasılsa* peruk düşmemişti. Dudakları boynuma kaydı. Kafamı *arkaya atıp inledim.* Dokunuşları bütün vücuduma şok dalga*ları yayıyordu.* Simyacılar bana vampirlerin tam olarak böyle *beslendiğini* söylemişti ama korkmuyordum. Adrian, bana *zarar vermezdi.* Ayrıca istesem bile, şu anda onu durduracak *halde değildim...*

"Aman Tanrım!"

Biri üzerimize soğuk su atmış gibi, hızla birbirimizden ay*rıldık.* Ama hala kucak kucağaydık. Panikle kafamı kaldırdım. Nedense bir an, Stanton'ı tepemizde öfkeyle dikilirken bula*cağımı sanmıştım.* Onun yerine, tanımadığım bir kız gördüm. Bize bakmıyordu bile. Suratı dehşetle çarpılmıştı.

"Olanlara inanamayacaksınız!" diye bağırdı, birlikte tişört boyadığımız kızlara. "Kappa'da baygın bir kız bulmuşlar. Bir türlü uyandıramıyorlarmış. Galiba saldırıya uğramış. Her yer polis kaynıyor."

Adrian'la şok içinde birbirimize baktık. Sonra tek kelime etmeden ayağa fırladık. Bacaklarımın titrediğini görünce elimi tuttu. *Aldığım haber yüzünden sarsıldım*, diye düşündüm. *Bir vampirle yiyiştiğim için değil.*

Lynne'in kaldığı yurda gittiğimizde, Adrian'la tehlikeli yakınlaşmamız aklımdan çıkıverdi. Kampüs güvenliği binaya girip çıkıyordu. Bütün kızlar korkuyla birbirleriyle fısıldaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, kumral bir kıza.

"Lynne," dedi dudaklarını kemirerek. "Onu konferans salonunda bulmuşlar."

"Yaşıyor mu?" diye atıldım.

Kız kafasını salladı. "Bilmiyorum. Galiba. Ama ona bir şey olmuş. Baygınmış ve sanki birden… *Yaşlanmış*."

Adrian'a baktım. Saçına gümüş boya bulaşmıştı. Herhalde beni kollarına aldığında fırça hala elimdeydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Geç kaldık."

Çığlık atmak, bir yerleri yumruklamak istiyordum. Onu uyarmaya bu kadar yaklaşmışken… Lynne, biz gelmeden önce apar topar gitmişti. Onu diğer iki kızdan önce ziyaret edebilirdik. Ya da sarhoş kızlarla resim yapmak yerine onu arayabilirdik.

Lynne'i kurtarabilirdim ama ben, Adrian'ın kollarına atılmayı seçmiştim. Tamam, belki bunu ben başlatmamıştım ama karşı da koymamıştım.

Orada biraz daha vakit geçirdiğimizde, boşuna vicdan azabı çektiğimi anladım. Lynne'in nereye gittiğini kimse bilmiyordu. Onu yurttan çıkarken gören tek kişi, kıvırcık saçlı, sarışın bir kız bile, kampüs polisine net cevaplar veremiyordu.

"Üzgünüm," deyip duruyordu. "Galiba yanında bir kadın vardı ama…"

"Nasıl biriydi? Uzun boylu muydu? Kaç yaşlarındaydı? Saçları ne renkti?"

Kız kaşlarını çattı. Hatırlamak için ne kadar uğraştığı belliydi. Sonunda kafasını iki yana salladı.

"Üzgünüm."

"Saçları koyu kahverengi miydi?" diye sordum. "Siyaha yakın bir kahve?"

Kızın suratı aydınlandı. "Evet, galiba. Ama bir dakika, kızıl da olabilir."

Daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimizi anlayınca uzaklaştık. "Kafası allak bullak olmuş," dedim, arabaya doğru yürürken.

"Öyle. Tanıdık geldi mi?"

"Hem de nasıl," diye mırıldandım. Bir büyücünün işiydi bu. Veronica, yapacağını yapmıştı ve biz onu durduramamıştık.

BÖLÜM 12

Ertesi gün, okuldan önce Bayan Terwilliger'a haberi verirken, kendimi koca bir başarısızlık abidesi gibi hissediyordum.

Solgun bir yüz ve kederli bir ifadeyle, benim yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledi. Ama ona bir türlü inanamadım. Dün geceden beri aklımda aynı soru vardı. Önceki günü Marcus'la geçirmeseydim, Mustang'le bu kadar zaman kaybetmeseydim, Adrian'la yerlerde öpüşmeye kalkışmasaydım, her şey farklı mı olurdu? Kendimi kişisel meselelerime kaptırmıştım ve bir kız, bunun bedelini canıyla ödemişti. Okulu asıp bir an önce diğerlerini uyarmak istiyordum ama Bayan Terwilliger, Veronica'nın bu kadar çabuk beslenemeyeceğini söyledi. En iyisi, ertesi günü beklemekti.

İsteksizce kafamı sallayıp sırama dönmeye hazırlandım. "Bayan Melbourne?" diye seslendi arkamdan. Ona baktığımda, kederli yüzünün muzip bir ışıltıyla aydınlandığını gör-

düm. Neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu ki, içinde bulunduğumuz durumda bu, tuhafıma gitmişti.

"Efendim?"

"Boynun konusunda bir şeyler yapsan iyi edersin."

Şaşırmıştım. "Boynum mu?"

Çantasından bir el aynası çıkardı. Aynayı alıp boynuma baktım. Hala neden bahsettiğini anlamış değildim. Sonra gördüm. Boynumun bir yanında, kahverengimsi bir morluk vardı.

"Aa, bu ne?" diye bağırdım.

Bayan Terwilliger alayla homurdandı. "Sana sormak gerek." Durup tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten hatırlamıyor musun?"

"Hayır, hiçbir şey anlamadım." Aynayı indirdim. "Bir yere çarpmadım. Acaba uykumda mı…"

Bayan Terwilliger, elini kaldırıp beni susturdu. "Özel hayatın beni ilgilendirmez. Sadece uyarmak istemiştim. Dersin başlamasına daha on beş dakika var."

Bayan Terwilliger, lafını bitirmeden sınıftan fırlamıştım bile. Neyse ki, dışarı çıktığımda kolayca bir kampüs otobüsü buldum. Birkaç dakika içinde yatakhanedeydim ama bana sonsuzluk gibi geldi. Tüm bu süre zarfında aklımda tek bir şey vardı.

Adrian Ivashkov'un, boynumu morartmasına izin verdim.

Nasıl yapardım bunu? Lynne'le ilgili üzücü haber, bana ahlaksızlığımı unutturmuştu. Ama şimdi, Adrian'la öpüştüğüm gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım. Bütün prensiplerime rağmen, bana yaklaşmasına izin vermiştim. Sırf öpüşsek iyiydi.

Ama dün geceki kucak kucağa halimizi hatırladıkça utançtan kıpkırmızı kesiliyordum.

Hayır, hayır, hayır! Düşünmemeliydim. Dün geceyi unutmalıydım. Aramızda geçenler bir daha asla tekrarlanmamalıydı. Bana neler olmuştu? Adrian'a aşık değildim. Olamazdım. O bir Moroi'du. Haydi bunu bir kenara bıraktım, benim için dünyadaki en uygunsuz erkekti. Benim ciddi birine ihtiyacım vardı. İleride meslek sahibi olabilecek birine. Tıpkı Brayden gibi.

Onunla ilişkiniz çok mu iyi gitti sanki?

Adrian'la yaptığımız yanlıştı. Yasak olanın cazibesine kapılmıştım hepsi o. Şehvet gözümü kör etmişti. Kadınlar zaman zaman böyle tuzaklara düşebilirlerdi. İlişkilerle ilgili araştırmalarımda *Kötü Çocuklar*'ı ve onlara aşık olan kadınları anlatan bir sürü kitaba rastlamıştım. O zaman bunları okuma zahmetine bile katlanmamıştım çünkü Brayden, *Kötü Çocuk* denen kavramın tam zıddıydı. Belki de şimdi o kitaplardan birini edinmeliydim.

Karanlıkta bir ateş. Adrian'ın sözlerini unutmak zorundaydım.

Alelacele Adrian'a mesaj attım: *Boynum mosmor. Bir daha beni asla öpemezsin.* Doğrusu bu kadar erken uyanmasını beklemezdim. Hemen cevap gelince şaşırdım: *Tamam, bir daha boynundan öpmem.*

Tipik Adrian! *Hayır, bir daha HİÇBİR YERİMİ öpemezsin. Hani mesafeni koruyacaktın?*

Deniyorum, diye yanıt verdi. *Ama senin için aynısını söyleyemeyeceğim.*

Cevap vermeye tenezzül bile etmedim.

Otobüs yatakhane binasının önüne yaklaştığında, şoföre beni bekleyip bekleyemeyeceğini sordum. "Olmaz," dedi.

"Lütfen," diye yalvardım. "Yalnızca bir dakika. Parası neyse verirm."

Suratında alıngan bir ifade belirdi. "Rüşvet kabul etmiyorum."

Ama odamda üzerime boğazlı bir kazak geçirip geri dönüğümde hala oradaydı. Zil çalmadan birkaç saniye önce, tekrar Bayan Terwilliger'ın sınıfındaydım. Bana anlamlı bir bakış fırlattıysa da kıyafet değişikliğimle ilgili bir yorum yapmadı.

Dersteyken Marcus'tan mesaj geldi. *Bugün buluşabilir miyiz? Akşamüzeri dörtte, San Bernardino'da.*

Bana buluşma yerini son dakikada bildireceğini söylemişti. San Bernardino bir saat uzaklıktaydı. Eddie'ye bu haftaki buluşmadan söz etmiştim ve benimle gelmeyi kabul etmişti. Akşamüzeri bir işi olmadığını umuyordum. Orada olacağımızı yazdığımda, Marcus bana adresi gönderdi.

Dersin sonunda, İngilizce sınıfımdan bir kız yanıma gelip dünkü ders notlarımı istedi. Hasta olduğu için dersi kaçırmıştı. Kızla işim bittiğinde Eddie, çoktan ortalıktan kaybolmuştu. Onunla ancak öğle yemeğinde konuşabildim.

"Tabii, gelirim," dedi, o sert gardiyan tavrını takınarak.

Planımızdan Adrian'a söz ettiğim için, Jill, zaten konudan haberdardı. Eddie'yi Jill'den ayırdığım için kendimi biraz kötü hissediyordum. Tamam, *çok kötü* hissediyordum. Eddie'yi buradan uzaklaştırmak büyük bir risk olabilirdi

ama işimiz kısa sürecekti. Hem Angeline ne güne duruyordu? Yine de Simyacılar'dan biri, Jill'in baş muhafızını kişisel işlerim için alıkoyduğumu öğrenirse, başım büyük belaya girerdi. Hoş, bir grup isyancıyla buluştuğum için başım zaten beladaydı ya neyse. Angeline, denklem çözmeye dalmıştı. Ona döndüm.

"Angeline, biz dönene dek Jill'le kalman gerek," dedim. "Doğruca yatakhaneye gidin. Kampüste dolaşmayın."

Jill, tamam dercesine kafa salladı ama Angeline, suratını astı. "Trey'le ders çalışacaktık. Benden sınıfı geçmemi istemiyor muydunuz?"

Kendimi yine akademik bir tartışmanın ortasında bulmuştum. "Yatakhanenin lobisinde çalışabilirsiniz. Jill de sizinle oturup ödevlerini yapar."

Angeline, bu seçenekten pek hoşlanmasa da itiraz etmedi. Denklemine geri dönecekken birden tekrar bana baktı. "Neden kazak giydin? Bugün çok sıcak." Doğru söylüyordu. Kış ortasında, güneş bütün yakıcılığıyla parlıyordu.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diye atıldı Eddie.

"Ah, ben, şey…" *Sakın kızarma*, dedim içimden. "Nedense bugün biraz üşüdüm."

"Hayret," dedi Jill, ifadesiz bir yüzle. "Senin kadar soğuk biri üşümeyi dert etmez sanırdım."

Bir an Adrian konuşuyor sandım. Jill, tabii ki, neden boğazlı kazak giydiğimi biliyordu. Ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlattım. Eddie'yle Angeline, şaşkın şaşkın bize bakıyorlardı. Yemeğime doğru düzgün dokunmamama rağmen ayağa

kalktım. Zaten normalde de pek iştahlı olmadığım için hiçbiri bunu tuhaf bulmadı.

"Gitmeliyim. Seninle sonra görüşürüz Eddie." Beni daha fazla sorgulamalarına fırsat vermeden hızlı adımlarla uzaklaştım.

Eddie'yi Marcus'un yanına götürme konusunda biraz tereddütlüydüm. Marcus'la beni ispiyonlayacağından değil. Ama onun, Simyacılar'ın Moroi'larla ilgili korkunç planları olduğunu öğrenmesini de istemiyordum. Eddie, halkının güvenliğini ön planda tutarsa, aramızda bazı diplomatik sorunlar çıkabilirdi. Dolayısıyla, Simyacılar'ın Savaşçılar'la potansiyel bir bağı olabileceğini duyması bile tehlikeliydi. Ama sonra, Eddie'nin, güvenliğim için önemli olduğuna karar vermiştim. O benim arkadaşımdı. Eddie'ye güvenim tamdı. Yine de San Bernardino yolunda, onu duyacaklarına karşı biraz hazırlamaya çalıştım.

"Kim bu insanlar?" diye sordu.

"Eski Simyacılar," dedim. "Prosedürlerle ve formalitelerle uğraşmaya karşılar. Moroi ve dampirlerle, kendi yöntemlerince ilişki kurmak istiyorlar."

"Kulağa o kadar kötü gelmiyor." Böyle dese de sesi temkinliydi. Eddie aptal değildi. "Beni neden yanında götürüyorsun?"

"Onları yeterince tanımıyorum. Niyetlerinin iyi olduğunu biliyorum ama tedbiri elden bırakmamak gerek." Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim. Onu uyarmak zorundaydım. "Bir sürü komplo teorileri var. Hatta… Simyacılar'ın Savaşçılar'la işbirliği yaptığını düşünüyorlar."

"Ne?" Eddie'nin şaşkınlığı sürpriz olmamıştı.

"Somut bir kanıtları yok," diye ekledim hemen. "Savaşçı bir kız onlara casusluk yapıyor. Bir şeyler duymuş ama bana saçma geldi. Onlara yardım etmemi istiyorlar ama ben, ortaya çıkarılacak bir sır olduğundan emin değilim. Yani sonuçta Simyacılar, Savaşçılar'a baskın düzenledi. Savaşçılar'ın idam çılgınlığına engel oldular. Bu, aralarındaki ilişkiyi nasıl bir boyuta taşımış olabilir ki?"

"Haklısın," dedi Eddie ama huzursuzluğu sesinden belliydi.

Daha güvenli bir konuya geçmeye karar verdim. Adrian'ın tabiriyle, Marcus'la şen grubu hakkında konuşacak daha fazla bir şey yoktu.

"Sen nasılsın?" diye sordum. "Angeline'le mutlu musun? Jill'le aran nasıl? Son günlerde o kadar yoğunum ki, hiç konuşma fırsatı bulamadık."

Eddie, hemen cevap vermedi. "Jill'le her şey yolunda. Zaten biliyorsun, Jill'in fazla dikkat çekmesini istemiyoruz. Micah konusu da kapandı. Başta Micah'nın çoğu arkadaşı, Jill'le konuşmadı. Ama şimdi Micah, ayrılık acısını atlatmış gibi görünüyor. Jill'le yeniden arkadaş gibiler. Diğerleri de Jill'le aralarını düzeltti."

"Süper."

Amberwood'a ilk geldiğimizde, Jill, okula ayak uyduramamıştı. Ama Micah'yla birlikteyken pek çok sosyal çevreye girmişti. Ayrıldıklarında, neler olacağı konusunda biraz endişeliydim doğrusu. Jill'in Palm Springs'li, iddialı moda tasarımcısı Lia DiStefano'ya modellik yapmasını engellediğimde, işler

daha da karışmıştı. Ama başka çarem yoktu. Jill'in herkesçe tanınması riskini göze alamazdım. Jill, kendini her şeyini kaybetmiş gibi hissediyordu. Şimdi işlerin tekrar rayına oturması, hepimiz için büyük rahatlamaydı.

"Jill sevilmeyecek biri değil," dedim. "Eminim hepsi onunla arkadaş kalmaktan memnundur."

"Evet." Eddie'nin bu basit cevabı öylesine yoğun duyguları içinde barındırıyordu ki. Yan gözle ona baktığımda, gözlerinde özlem dolu bir ifade gördüm. Micah, Jill'i unutmuş olabilirdi ama aynısı Eddie için geçerli değildi. Hoş, kendisi bu duygularının farkında mıydı, ondan bile emin değildim.

"Angeline nasıl?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Kafa karıştırıcı."

Güldüm. "Kesinlikle."

"Hep uçlarda yaşıyor. İlk çıkmaya başladığımızda, bana doyamıyordu." Tam anlamıyla neyi kastettiğini sorgulamaya kalkışmadım. "Ama şimdi onunla beş dakika yalnız kalamıyorum. Nedense birden basketbol maçlarına merak sardı. Galiba bir oyunun bu kadar çok kuralı olmasını ilgi çekici buluyor. Onun halkının eğlence anlayışı göz önünde bulundurulursa normal tabii. Ayrıca kafayı matematiğe taktı. Hoş, sanırım bu iyi bir şey." Eddie'nin sesi o kadar emin değildi ama ben sevinmiştim.

"Sanırım okuldan atılma ihtimali onu cidden korkuttu. Buraya uyum sağlamakta zorlansa da evine dönmek istemiyor." Rose firardayken, Dimitri'yle onu, Bekçiler'in arasında saklamıştım. Angeline'le ilk o sayede tanışmıştık. O zaman

bile, onu kırsal hayattan kurtarması için Rose'a yalvarmıştı. "Ona zaman tanı," dedim. "İlişkinizle ilgili coşkusu geri dönecektir."

San Bernardino'daki adres, bir hırdavatçı çıktı. Doğrusu, gizli bir toplantı için tuhaf bir mekan seçimiydi. Arabayı otoparka çekip Marcus'a orada olduğumuzu bildirdim. Cevap gelmedi.

"Tuhaf," dedim. "Umarım fikrini değiştirmemiştir."

Eddie, kız mevzularını unutmuşa benziyordu. Keskin bakışlarla etrafı süzüyordu. "Bahse girerim, izleniyoruz. Dediğin kadar paranoyaklarsa, asıl buluşma yeri burası değildir. Seni buraya mahsus getirip peşine birini taktın mı diye kontrol ediyorlar."

Hayretle ona baktım. "Ben bunu hayatta akıl edemezdim."

"Bırak da beni yanında getirmen bir işe yarasın, ha?" dedi gülümseyerek.

Eddie haklıydı. On dakika sonra Marcus, başka bir adres yolladı. Testi geçmiş olmalıydık. Yeni buluşma yerimiz, kalabalık ve gürültülüydü: Hayvan kostümlü oyuncuların etrafta dolaştığı, çocuklu ailelere yönelik bir restoran. Atari salonundan bile tuhaf bir ortamdı. Tabii eğer bu mümkünse.

"Daha tuhaf yerler seçemezdi," dedim.

Eddie dikkatle etrafı kolaçan ediyordu. "Ama zekice. Gürültüden kimse bizi duyamaz. Önde ve arkada birer çıkış var. Hem Simyacılar bizi bulsalar bile bu kadar çocuğun arasında olay çıkaramazlar."

"Doğru."

Marcus, bizimle lobide buluştu. "Selam tatlım. Gelin, masamız hazır." Eddie'nin elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Davamız için her zaman yeni insanlara ihtiyacımız var."

Marcus'un *şen* grubunu nasıl hayal ediyordum, bilmiyorum. Belki de Wolfe gibi, vücutları savaş yaralarıyla dolu, korsanlarınki gibi göz bantları takan, bir avuç kaba saba kaçak olarak. Onun yerine, masada kızarmış tavuk dolu bir tabağı paylaşan bir kızla bir erkek bulduk. Yanaklarında altın zambaklar vardı.

Marcus, bize oturmamızı işaret etti. "Sydney, Eddie. Bunlar da Amelia ve Wade."

El sıkıştık. "Sabrina yok mu?" diye sordum.

"Ah, var tabii," dedi Marcus, gizemli bir ifadeyle.

Etrafıma bakındım. Demek yanımda korumamla gelen yalnızca ben değildim. Sabrina, kalabalığın arasında bizi izliyor ve bekliyordu. Belki hayvan kostümlülerden biri de oydu. Acaba buraya bir silah sokmayı başarabilmiş miydi?

Amelia, tabağı bize doğru itti. "İster misiniz? Mozzarella çubukları da söyledik. Birazdan gelir."

Kibarca teşekkür ettim. Son zamanlarda daha çok yemeye çalışsam da kızartmalardan hala uzak duruyordum. "Konuya gelelim," dedim. "Bana dövmeleri ve benim için düşündüğünüz gizli görevi anlatacaktınız."

Wade kıkırdadı. "Fasa fisoyla vakit harcamaya tahammülün yok, ha?"

"İşte benim kızım," dedi Marcus. *Onu davaya bu yüzden uygun bulduk,* demeye çalışıyordu. Kedi kılığındaki garson kız

(kız olduğunu tahmin ediyordum ama kedi maskesi yüzünden o kadar da emin değildim) mozzarella çubuklarını getirdi ve içeceklerimizi ısmarladık.

"Dövme süreci kolay," dedi Marcus, tekrar yalnız kaldığımızda. "Sana Simyacılar'ın, onun içine Moroi'ların etkileme yeteneğinden koyduğunu söylemiştim. Gerektiğinde iletişimi ve diğer şeyleri engellemek için."

Dövmelerdeki zihin kontrolü iddiasını inandırıcı bulduğumdan emin değildim ama devam etmesini bekledim.

"Moroi'lar kan mürekkebinin yapımına yardım ederken, Dünya Kullanıcıları da ona vampirlerle ilgili konuları konuşmanı yasaklayan etkileme yeteneğini kattılar. Dünya büyüsü, diğer üç fiziksel elementle, hava, su ve toprakla ahenk içinde. Dövmeye gücünü veren de o ahenk zaten. Eğer bir Moroi, mürekkepteki etkilemeyi kaldırırsa, diğer elementlerle arasındaki bağ yok olur ve içindeki etkileme özelliği kaybolur. Sonra bu *kırılmış* mürekkebi dövmene karıştırırsın ve senin elementlerinin ahengi de bozulur. Böylece Simyacılar'ın ona yüklediği diğer şeylerden de kurtulmuş olursun."

Eddie'yle ben hayretle ona baktık.

"Yani tüm yapmam gereken bu mu?" diye sordum.

"Düşündüğünden bile kolay," dedi Amelia. "Asıl zor kısmı... Marcus bu sürece başka bir işlem ekledi. Teknik açıdan gerekli değil ama bize yardımı dokunduğu kesin."

Henüz geleli on dakika olmuştu ama şimdiden başım ağrımaya başlamıştı. "Biraz doğaçlama mı yapmaya karar verdin?" diye sordum.

Marcus'un kahkahası her zamanki gibi bulaşıcıydı ama ortada gülünecek bir sebep yine yoktu. Ona katılmamızı bekler gibi duraksadıktan sonra devam etti. "Bu da bir bakış açısı," dedi. "Ama Amelia haklı. Birinin bunu yapmasına izin vermeden önce, ondan başka bir görev bekliyorum. Simyacılar'a doğrudan isyan etmeyi gerektiren bir görev."

Eddie kendini daha fazla tutamadı. "Nasıl yani? Bir kabul töreni gibi mi?"

"Daha etkili bir şey," dedi Marcus. "Benim bir teorim var. Bir Simyacı'nın aldığı eğitime tamamen aykırı düşen bir şey yapmasının, dövmenin etkisini azalttığı görüşündeyim. Böylece hem davamıza hizmet etmiş oluyor hem de diğer mürekkebin etkisini göstermesini kolaylaştırıyor. Tabii yıllarca süren bir zihinsel şartlanmayı kırmak kolay değil. Dolayısıyla, isyana yakın insanları bulmaya çalışıyorum. Ama bazen yumurta kapıya dayandığında, vazgeçebiliyorlar. En iyisi, dövmeyle ilgili bir süreçten geçmeden önce, onları sınamak."

Amelia'yla Wade'e döndüm. "Siz bu süreçten geçtiniz mi? Cesaret isteyen bir şey yaptınız ve dövmeleriniz devre dışı bırakıldı, öyle mi?" Evet dercesine kafalarını salladılar.

"Şimdi tek yapmaları gereken, onu çivit mavisiyle mühürlemek." Wade şaşırdığımı görünce açıklamaya koyuldu. "Elementleri kırdıktan sonra bile, dövme hala tamir edilebilir. Biri seni zorla etkisi altına alıp yeniden mürekkepleyebilir. Ama dövmeni çivit mavisi mürekkeple mühürlersen, bir daha kimsenin kontrolüne girmezsin."

"Ben o dövmeyi yalnızca estetik kaygılarla yaptırdığını sanıyordum," dedim Marcus'a.

Dalgın bir ifadeyle yanağındaki aylara dokundu. "Ah, desen tamamen benim seçimimdi. Ama mürekkep bir zorunluluktu. Bu kolay kolay bulunmayan, özel bir karışım. Meksika'da birine yaptırdım. Amelia'yla Wade de birkaç hafta içinde kendi dövmelerini mühürletecekler. İstersen bizimle gelebilirsin."

Önerdiği çılgınca fikri düşünmek bile istemiyordum. "Simyacılar yeni dövmenizi görünce, bir şeyler karıştırdığınızı anlamayacaklar mı?"

"Ah, onlardan çoktan kaçtık," dedi Amelia. "Artık onların bir parçası değiliz."

Eddie, bir kez daha araya girdi. "İyi ama bunu neden yapıyorsunuz? Madem Simyacılar'dan şüpheleniyorsunuz, neden onların arasında kalıp neler döndüğünü araştırmıyorsunuz? Nasıl olsa, dövmeniz şu anda tıpkı Sydney'inki gibi görünüyor."

"Çok riskli," dedi Marcus. "Çünkü her an, dövmenin daha önce izin vermediği bir şeyi ağzından kaçırabilirsin. Ayrıca yeterince tedbirli olmazsan, isyancılarla buluştuğun anlaşılabilir. O zaman yeniden eğitime yollanırsın ve dövmeni tamir edebilirler."

"İçeriden bilgi almak için değmez mi?" diye sordum. "Eğer dikkatli olursan..."

Marcus kafasını iki yana salladı. "Bunu deneyenler oldu. Kimsenin onları kandıramayacağını düşündüler. Ama yanılıyorlardı. Ve o hataya bir kez daha düşemeyiz." Tekrar dövmesine dokundu. "Artık işleri böyle yürütüyoruz. Görevini tamamlıyorsun, dövmeyi kırıyorsun, Simyacılar'dan ayrılıyorsun ve mühürleniyorsun. Sonra faaliyetlerimizi dışarıdan sürdürüyoruz. Bu bizi Simyacı rutinlerinden de kurtarıyor."

"O halde, sizin gibi başkaları da var?" diye sordum.

"Elbette," dedi Marcus alayla. "Sadece üçümüz olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Ne yanıt vereceğimi bilemedim. "Bana dövmemle ilgili bir peri masalı vaat ediyorsunuz, öyle mi? Sizin için Simyacılar'a hainlik edeceğim ve karşılığında bunu alacağım?"

"Ben sana özgürlük vaat ediyorum," diye düzeltti Marcus. "Entrikalardan uzak bir şekilde Moroi ve dampirlere yardım edebilmeyi vaat ediyorum. Kendi iradenle hareket etmeyi vaat ediyorum."

Eddie'yle birbirimize baktık. "Hainlikten söz açılmışken," dedim, "bana Simyacılar'la Savaşçılar'ın arasındaki bağı kanıtlamanızın vakti gelmedi mi?"

Alaycı ses tonumu fark etmemiş gibiydiler. "Haklısın," dedi Marcus hevesle. "Anlat ona Wade."

Wade, çatalına taktığı tavuk parçasını ağzına atıp bize doğru eğildi. "Marcus'a katılmadan önce, St. Louis'deki tesiste görevliydim. Operasyon bölümünde çalışıyordum. Ziyaretçileri kontrol ediyor, isteyenlere tur ayarlıyordum. Öyle ilginç bir iş değildi."

Kafamı salladım. En azından bu kadarını biliyordum. Simyacılar'dan olmak, her türlü role bürünebilmek demekti. Bazen Strigoi'ları yok ederdiniz. Bazen tesisi ziyarete gelen

yetkililere kahve yapardınız. Hepsi, büyük bir davanın birer parçasıydı.

"Pek çok şeyle karşılaştım. Herhalde tahmin edebilirsin." Sıkıntılı görünüyordu. "Sert tavırlarla. Katı kurallarla. Ara sıra bazı Moroi'lar gelip gidiyordu. Onları seviyordum. Etrafımdaki herkes, böylesine şeytani yaratıklara hizmet etmek zorunda kalmanın bir lanet olduğunu düşünse de ben elimden geldiğince onlara yardımcı oluyordum. Ama insanların davranışlarını da kabullenmiştim. Sonuçta biz böyle bir eğitim almıştık. Her neyse, bir hafta, ülkede bir sürü Strigoi saldırısı yaşandı. Gardiyanlar çoğunu indirdi ve sahadaki Simyacılar olayları örtbas ettiler. Ama aklıma bir soru takıldı. Bir sürü kaynağımız olmasına rağmen, neden devreye hep en son biz giriyorduk? Tabii ki, Strigoi'ların peşine kendimiz takılmayı önermiyordum ama belki Moroi'larla gardiyanlara yardım edebilirdik. Bunu şefimle paylaştım."

Marcus'la Amelia'nın suratlarındaki ifade o kadar dürüsttü ki, beni bile etkilemeyi başarmışlardı. "Eee, sonra?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Wade, bakışlarını uzak bir noktaya dikti.

"Fena azarlandım. Üstlerim bana Moroi'larla ilgili böyle şeyler düşünmenin ne kadar yanlış olduğunu söyleyip durdular. Onlardan konuşmamız bile doğru değildi. Beni yeniden eğitime yollamadılar ama iki hafta askıya aldılar. Her gün, ne kadar korkunç bir insan olduğumla ilgili vaazlar dinledim. Onlara bakılırsa, yozlaşmanın eşiğindeydim. Sonunda onlara inandım. Ta ki Marcus'la tanışana dek.

Onun sayesinde, artık bu hayata katlanmak zorunda olmadığımı fark ettim."

"Ve kaçtın," dedim. Birden Marcus'a karşı bir sempati duymuştum.

"Evet ama önce Marcus'un bana verdiği görevi yerine getirdim. Gizli ziyaretçi listesini ele geçirdim."

İşte bu beni şaşırtmıştı. Simyacılar, sırlarını iyi korurdu. Çoğu faaliyetimizin kayıtları özenle tutulsa da liderlerimiz bazı bilgileri halkımızdan saklardı. Bunu yine davamız için yaptıklarını söylerlerdi. Ziyaretçi listesinde aramıza girebilen isimler kayıtlıydı. Üstler bunu kimseyle paylaşmazdı. Sıradan bir Simyacı'nın böyle bir bilgiye ulaşması imkansızdı.

"Henüz çok gençsin," dedim. "Böyle bir bilgiyi sana vermezler."

Wade homurdandı. "Tabii. İşte o yüzden işim zordu. Marcus'un görevleri asla kolay değildir. Kendimi tehlikeye atacak bir sürü şey yaptım. Sonrasında kaçmak, işime yaradı. Her neyse, o listede, Savaşçılar'la bağımız olduğu açıkça ortadaydı."

"Nasıl? Üzerinde *Çok Gizli Vampir Avcıları Toplantısı* gibi bir şeyler mi yazıyordu?" diye sordu Eddie. Ölümcül yetenekleri dışında, onu yanımda taşımayı sevmemin bir sebebi de buydu. Eddie, kolay kolay kimseye güvenmezdi.

Wade, biraz öfkelenmişti. "Hayır. Liste şifreliydi. Tam isimler yoktu, yalnızca baş harfleri vardı. Ben bile tam isimlere ulaşamadım. Ama baş harflerden biri de, Z.J.'ydi."

Marcus'la *şen* grubu bana hevesle baktı. O harflerin ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyordu? Eddie'ye baktım ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Eee?" dedim.

"Zebulon Jameson," diye açıkladı Marcus ve duraksadı. Boş boş baktığımı görünce hayretle kafasını iki yana salladı. "Sen Savaşçılar'la vakit geçirdin. Onu hatırlamıyor musun? Efendi Jameson?"

Aslında hatırlıyordum. Savaşçılar'ın liderlerinden biriydi. Eski moda, altın rengi tören cübbeleri giyen, siyah-beyaz sakallı, uyuz bir adamdı.

"İlk adını bilmiyordum," dedim. "Ama Z. J., Zackary Johnson da olabilir."

"Ya da Zeke Jones," dedi Eddie.

Kedi kılığındaki garson, Marcus'un limonatasını tazelemeye geldiğinde, cinsiyetinden emin oldum. "Teşekkürler tatlım," dedi Marcus gülümseyerek ve kız neredeyse tepsiyi düşürüyordu. Marcus, bize döndüğünde, yine ciddi bir ifade takınmıştı. "Burada Sabrina devreye giriyor. Wade, listeyi ele geçirmeden kısa bir süre önce, Efendi Jameson'ı kurmaylarından biriyle konuşurken duymuş. St. Louis'e yapacağı geziden söz ediyormuş. Kayıp bir kızla ilgili araştırma yapacakmış. Zamanlama tutuyor."

"Bu büyük bir tesadüf de olabilir," dedim. Ama sonra aklıma, Sonya Karp'ın Moroi ve Simyacılar'ın dünyasıyla ilgili söylediği bir şey geldi: *Tesadüf diye bir şey yoktur.*

"Hangi kayıp kız?" diye sordu Eddie, temkinli bir sesle.

Göz göze geldik ve neyi kastettiğini hemen anladım. *Savaşçılar'ın* ilgilenebileceği tek bir kayıp kız olabilirdi. Ve *Moroi'ların*. Ve Simyacılar o kızı korumaya kararlıydılar. Beni *Palm Springs'e* yollama sebepleri oydu. Okulda kardeş numarası yaptığım o kız.

Jill.

Hiçbir şey söylemeyip dikkatimi tekrar Marcus'a verdim. Marcus omzunu silkti. "Sırf onu bulmaları bile, Moroi'larla pek çok sorun yaratabilir. Detaylar henüz önemli değil. Önce aralarındaki bağı kanıtlamalıyız."

O detaylar, Eddie'yle benim için fazlasıyla önemliydi ama Marcus'la arkadaşlarının Jill konusunun ne kadarını bildiklerinden emin değildim. Dolayısıyla bu aşamada kendimizi açık edemezdik.

"Benden beklediğiniz bu mu?" diye sordum, atari salonundaki tartışmayı hatırlayarak. "Efendi Jameson'ı ziyaret edip ona Simyacılar'la ne ilgisi olduğunu mu soracağım?"

Wade, söylediklerimi duymazdan gelerek açıklamalarını sürdürdü. "Güvenli giriş kapısından geçen her ziyaretçinin kaydı tutulur. En gizlilerin bile. Tek yapman gereken, o kaydı çalmak. Kayıtları bilgisayarlarda saklıyorlar."

Tek yapmam gereken mi? Sanki dünyanın en basit işinden söz ediyordu.

"Ben Palm Springs'te görevli bir Simyacı'yım," diye hatırlattım. "Bir bilgisayar korsanı değilim. Üstelik St. Louis'de bile değilim. Oraya elimi kolumu sallaya sallaya girip böyle bir kaydı nasıl çalarım?"

Marcus başını yana eğip yüzüme baktı. Altın rengi saçlarının bir tutamı yüzüne düşmüştü. "Sen bir yolunu bulursun diye düşünmüştüm. St. Louis'i ziyaret etmek için sudan bir sebep yaratamaz mısın?"

"Yok canım..." Birden sustum. Ian'ın, düğünde, baygın bakışlarla beni St. Louis'e davet edişi aklıma gelmişti. Sırf benimle bir şans yaratabilmek için, kilise hizmetlerini kullanmaya bile cüret etmişti.

Marcus'un gözleri parladı. "Şimdiden aklına bir şey geldi, değil mi? Harika. Ben de tam böyle düşünmüştüm." Amelia, onun bana iltifat etmesinden pek hoşlanmamış gibiydi.

"Bu uzun vadeli bir plan," dedim.

"Önemli değil," diye atıldı Marcus.

Hala emin olamıyordum. "Bakın, orada birini tanıyorum, ama St. Louis'e gitmek için izin alabilir miyim, onu bile bilmiyorum." Tek tek yüzlerine baktım. "Bunun nasıl olduğunu bilirsiniz. Hepiniz Simyacı'ydınız. Aklıma her estiğinde izne çıkamam."

Wade'le Amelia, bir şey söyleyemeyecek kadar gururluydular ama Marcus, üstelemeyi sürdürdü. "Bu fırsatın kaçmasına izin veremezsin. Bize katılmak ve dövmeyi kırdırmak istemiyorsan bile, bir düşün. Savaşçılar'ı gördün. Neler yapabileceklerini biliyorsun. Simyacılar'ın kaynaklarına ulaştıkları takdirde neler olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

"Varsayımlar üzerine konuşuyorsunuz," dedi içimdeki bilim insanı.

"Sydney," diye araya girdi Eddie.

Ona döndüm ve gözlerinde hiç beklemediğim bir ifade gördüm. Bir yalvarış. Simyacılar'ın ya da Marcus'un şen grubunun planları onu ilgilendirmiyordu. Eddie, tek bir kişi için endişeleniyordu: Jill. Onun tehlikede olmasına katlanamazdı. Jill'i korumak için şüphesiz elinden geleni yapardı ama o bile Simyacılar'dan bilgi çalamayacağını biliyordu. Böyle bir şeyi yalnızca benim yapabileceğimi düşünüyor ve sessizce yardım rica ediyordu.

Marcus, bu avantajı kullandı. "Kaybedecek hiçbir şeyin yok. Tabii yakalanmadığın sürece. Eğer kaydı bulursan ve biz haksız çıkarsak, yanlış alarm deyip geçersin. Ama Jameson'ın orada olduğunu kanıtlarsak, sana bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu söylememe bile gerek yok. Her iki şekilde de dövmeni kırdırıp bize katılmalısın. Hem böyle tehlikeli bir görevden sonra, onlarla kalmak istemeyeceğini tahmin ediyorum." Dikkatle yüzüme baktı. "Ama yine de bu senin kararın. Şimdilik, bize yardım et yeter."

Mantığıma rağmen, zihnim bu işi nasıl kotaracağımın planlarını yapmaya başlamıştı bile. "Operasyonlar hakkında daha detaylı bilgiye ihtiyacım var," diye mırıldandım.

"Sorun değil," dedi Wade, hemen.

Cevap vermedim. Çıldırmış olmalıydım. Ama sonra gözlerim, Marcus'un dövmesine kaydı. Diğerlerinin onun peşinden gidişini düşündüm. Sabrina bile ona güvenmişti. Marcus'un çekiciliğiyle bir ilgisi yoktu bunun. Söylediklerinde ve davalarında gerçekten haklı olabilirlerdi.

"Sydney," dedi Eddie yine. Ve bu kez, "Lütfen," diye ekledi.

Yelkenleri suya indirmeye başladığımın farkındaydım. Bahsettikleri kayıp kızı bulmaları pek çok soruna yol açabilirdi. Tabii, o kız gerçekten Jill'se.

Ama ya yakalanırsam?

Yakalanma o zaman, dedi içimden bir ses.

Derin bir iç çekerek tekrar Wade'e baktım. "Tamam," dedim, "anlat bakalım."

BÖLÜM 13

Wade, bana bildiği her şeyi anlattı. Hepsi değerli bilgilerdi ama işime yarayacak mıydı? Doğrusu emin değildim. Önce St. Louis'e gitmenin bir yolunu bulmalıydım. Dolayısıyla kendimi yapmam gereken telefon konuşmalarına hazırlamalıydım. Bu konuda Simyacı düzenbazlığıma güveniyordum.

Görevime başlamadan önce, bir süreliğine yatakhanedeki odamın huzuruna ihtiyacım vardı. Amberwood yolunda, Eddie'yle detayların üzerinden geçtik. Gelişmelerden mutlaka haberdar olmak istiyordu. Onu habersiz bırakmayacağıma söz verdim.

Odamın kapısında telefonum çaldı. Arayan, Bayan Terwilliger'dı. Bazen odamın dışına bir sensör taktırdığından şüpheleniyordum. Döndüğüm anı her seferinde nasıl bilebiliyordu?

"Bayan Melbourne," dedi. "Buluşmamız gerek."

Kalbim duracak gibi oldu. "Birine bir şey olmadı, değil mi? Daha zamanımız olduğunu söylemiştiniz."

"Var zaten," dedi. "Ama ne kadar çabuk görüşürsek, o kadar iyi. Büyülere hakim olman gerek. Veronica'nın sana ulaşmasına izin veremem."

Sözleri bende karmaşık duygular uyandırdı. Yine her zamanki gibi, büyülere karşı tepkiliydim. Ama sonra birden, Bayan Terwilliger'ın benim için endişelendiğini fark ettim. Beni umursuyor, korumak istiyordu. Tabii ben de güçlü bir büyücünün beni komaya sokmasını istemiyordum.

"Ne zaman buluşmak istiyorsunuz?" diye sordum.

"Yarın sabah."

Yarın cumartesiydi. Bir hafta nasıl da çabuk geçmişti! Sabah Adrian'ı arabasını almaya götürecektim. İşimin uzun sürmeyeceğini umdum. "Öğlen olmaz mı? Sabah bir işim var."

"Tamam," dedi Bayan Terwilliger isteksizce. "Benim eve gel. Sonra Yalnız Kaya Parkı'na gideceğiz."

Tam yatağıma uzanacaktım ki, donup kaldım. "Neden çölün ortasına gidiyoruz?" Yalnız Kaya, turistlerin nadiren uğradığı, ıssız bir yerdi. Beni son kez çöle götürdüğünde, bundan hiç hoşlanmamıştım. Neyse, en azından bu kez gündüz olacaktı.

"Okulda alıştırma yapamayız," dedi.

"Haklısınız ama..."

"Kitabını ve gereken malzemeleri getirmeyi unutma."

Telefonu kapadığımızda Adrian'a bir mesaj yazdım: *Yarın elimizi çabuk tutmalıyız. 12'de Bayan T'yle buluşacağım.* Cevabı, beklediğim gibiydi: *Neden?* Adrian, hayatımda olan biten her şeyi bilmek isterdi. Bayan Terwilliger'la koruma

büyüleri üzerinde çalışacağımızı yazdım. Bu kez cevabı beni şaşırttı: *İzleyebilir miyim? Seni nasıl koruduğunu bilmek istiyorum.*

Vay canına! En azından sorma kibarlığını göstermişti. Zira Adrian, kendini her yere zorla davet ettirmekle nam salmıştı. Ateşli yakınlaşmamızdan sonra tereddüt ediyordum. Adrian, sonrasında bundan hiç söz etmemişti ve şimdi, benim için endişelenmesi içime dokunmuştu. Gelebileceğini söylediğimde bana bir gülen surat yolladı.

Bir büyü eğitiminde ne giyeceğime karar veremediğim için, günlük kıyafetler tercih ettim. Adrian, Latte'ye bindiğinde beni baştan aşağı süzdü. "Rahat takılıyorsun, ha? Wolfe günlerinden beri seni böyle görmemiştim."

"Bayan Terwilliger'ın aklından geçeni bilmiyorum," dedim, Adrian'ın sokağından U çekerken. "Bunun uygun olduğunu düşündüm."

"AYE tişörtünü de giyebilirdin."

"Kirlenmesini istemedim," dedim sırıtarak.

Aslında bir bakıma doğruydu. Adrian'ın çizdiği kalbe bayılmıştım. Ama o tişörte her baktığımda hatıralarım canlanıyordu. O gün çıldırmış olmalıydım. Kendime defalarca aynı soruyu soruyordum: Aklın neredeydi Sydney? Ama bulabildiğim bütün cevaplar uydurma geliyordu. Dolayısıyla, Adrian'ın, sanatına duyduğu tutku ve sadakatten etkilendiğim sonucuna varmıştım. Kızlar, *Kötü Çocuklar* kadar sanatçılardan da hoşlanırlardı, öyle değil mi? Adrian'ın kendinden geçmiş ifadesini hatırladığımda, şimdi bile kalbim çarpıyor-

du. İçinde böylesine güçlü bir tutkuyu barındırmasını seviyordum.

Öte yandan, Adrian'ın beni kucağına oturtup öpmesine izin vermemin geçerli bir mazereti olamazdı. *Hem de boynumdan! Kötü Çocuk* kitaplarından birine göz atmıştım ama içinde işe yarar bir bilgi yoktu. Sonunda, o an hiç yaşanmamış gibi davranmaya karar vermiştim. Tabii böylesi, aramızda geçenleri unutabileceğim anlamına gelmiyordu. Arabada yanımda oturrken, ona dokunmanın nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemiyordum. Parmaklarını saçlarıma dolayışı. Beni öpüşü...

Sydney! Kes şunu! Latince fiil çekimi yap. Periyodik cetveli düşün.

Hiçbiri işe yaramıyordu. Adrian, o geceyle ilgili suskunluğunu koruyordu. Ona San Bernardino gezimi anlatarak sapkın düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Komplo teorilerinden bahsetmek, neyse ki, tutkumu biraz köreltmişti. Adrian, Simyacılar'ın Savaşçılar'la iş birliği yapma fikrinden hoşlanmamıştı. Dövmemin beni kontrol etme fikrinden de öyle. Ama tehlikeye atılmamı da istemiyordu. St. Louis'deki tesise girmenin zorluğunu hafife almaya çalıştım ama bana inanmadı.

Bayan Terwilliger, iki kez mesaj atıp randevumuza geç kalmamamı tembihlemişti. Durmadan saatime bakıyordum ama Mustang'in bakımı da es geçebileceğim bir konu değildi. İyi durumda olduğundan emin olmadan tamirciden ayrılamazdım. Adrian, yine standart tekerlekler taktırmak istemiş ama ben, kaliteyi yükseltmesi, kesinlikle buna değeceği konusunda ısrar etmiştim. Yeni tekerlekleri görür görmez, seçimimden ötürü kendimi tebrik ettim. Ve ancak Mustang'in sağını solunu iyice kontrol ettikten sonra Adrian'ın tamir ücretini ödemesine izin verdim. İki arabayla Vista Azul'a döndük. Zamanlamam mükemmeldi. Geç kalmamıza rağmen, Bayan Terwilliger, bizi verandada bekliyordu.

Adrian'ı şoförümüz tayin etmiştik. "Hey," dedim, Bayan Terwilliger, telaşla arabaya bindiğinde. "Buradan sonra bir yere mi yetişeceksiniz?"

Bayan Terwilliger, gergin bir ifadeyle gülümsedi. Suratının solgunluğu gözümden kaçmamıştı. "Hayır ama izlememiz gereken bir program var. Sabah bir büyü yaptım ama etkisi sonsuza dek sürmeyecek. Geri sayım başladı."

Parka varana dek başka bir şey söylemedi ve bu sessizliği iyice sinirlerimi gerdi. Aklıma her türlü korkutucu seçenek geliyordu. Bayan Terwilliger'a güvenmeme rağmen, Adrian'ı yanıma aldığıma memnundum.

Yalnız Kaya Parkı kalabalık değildi ama yine de, etrafta birkaç doğa yürüyüşçüsüne rastladık. Bayan Terwilliger, sağlam yürüyüş botları giymişti. Kayalık arazide aklındakini gerçekleştirebileceği uygun bir yer arayışına girdi. Birkaç görkemli kaya katmanının yanından geçtik ama manzaranın güzelliğini takdir edecek halde değildim. Güneş en tepedeydi. Yaz olmamasına rağmen, yakıcı sıcağı hissediyorduk.

Yürürken bir ara Adrian'a baktım ve onu da bana bakarken buldum. Ceketinin cebinden bir güneş kremi şişesi çıkardı.

"Kremin var mı diye soracağını biliyordum. Onun için hazırlıklı geldim."

"Ne hoş," dedim. Yine yapmıştı; düşüncelerimi okumuştu. Kısacık bir an, orada yalnız olduğumuzu hayal ettim. Güzel bir öğle yürüyüşü yaptığımızı. Birlikte geçirdiğimiz zamanların çoğunda hep bir yerlere yetişiyorduk. Dünyanın ağırlığını üzerimizde hissetmeden, öylesine takılmak ne güzel olurdu. Çok geçmeden Bayan Terwilliger, bizi acı gerçeklere döndürdü.

"Burası iyi," dedi, etrafına bakınarak. Parkın en ıssız yerlerinden birini bulmayı başarmıştı. Tepemizde turlayan akbabalar görseydim, şaşırmazdım doğrusu. "Söylediklerimi getirdin mi?"

"Evet efendim." Yere diz çöküp çantamı karıştırmaya koyuldum. İçinde büyü kitabı ve onun isteği üzerine hazırladığım bazı bitkisel karışımlar vardı.

"Alev topu çırasını çıkar," dedi Bayan Terwilliger.

Adrian'ın gözleri açıldı. "Alev topu mu? Nasıl yani?"

"Neden şaşırdın? Sen bu tip şeylere alışkın değil misin?" diye sordum. "Ateşi kullanan Moroi'lardan?"

"Evet ama bir insanın kullandığına ilk kez tanık olacağım. Ya da *senin*."

Keşke bu kadar şaşkın görünmeseydi. Yapacağımız şeyin ciddiyetini hatırlatıyordu. Adrian, durumu hafife alsa, belki biraz rahatlayabilirdim. Ama bu, her halükarda önemli bir büyüydü.

Bir keresinde, özenle hazırladığımız bir tılsımı alevlerin içine attığım bir büyü yapmıştım. Ama onda bir sürü somut

malzeme vardı. Şimdiki büyüyse daha çok zihne dayalıydı ve ateşi çağırmayı içeriyordu.

Bayan Terwilliger'ın sözünü ettiği çıra ağzı, büzgülü, küçük bir kesedeki porsuk ağacı tahtası külleriydi. Keseyi benden alıp içine baktığında memnuniyetle kafa salladı. "Evet, harika. Tam bize gerekecek kadar getirmişsin." Keseyi bana geri verdi. "Bir süre sonra buna ihtiyacın olmayacak. Büyüyü güçlü kılan, az bir hazırlıkla çabucak yapılabiliyor olması. Ama o noktaya erişmeden önce bol bol alıştırma yapman şart."

Kafamı sallayıp öğrenci tavrımı sürdürmeye çalıştım. Şimdilik Bayan Terwilliger'ın söyledikleri, kitapta tarif edilenlere uyuyordu. Eğer tüm bunları bir sınıf çalışması gibi düşünürsem, belki de o kadar korkutucu gelmezdi.

Bayan Terwilliger, kafasını kaldırıp omzumun üzerinden arkama baktı. "Adrian? Sen mesafeni korusan iyi edersin."

Pekala, kabul etmeliyim ki, biraz korkutucuydu.

Adrian, hiçbir şey söylemeden geri çekildi. Bayan Terwilliger'ın kendi için bir endişesi yok gibiydi, zira benden yalnızca birkaç adım ötede durdu. "Şimdi," dedi, "elini küllere sürüp öne uzat."

Elimi kesenin içine sokup, başparmağım ve işaret parmağımla küllere dokundum. Sonra parmaklarımı hafifçe birbirine sürttüm. Avcumu gri bir kül tabakası kaplamıştı. Keseyi bırakıp elimi avcum yukarı bakacak şekilde öne uzattım. Bir sonraki adımı bilmeme rağmen, Bayan Terwilliger'ın talimatını bekledim.

"Alevleri küllerden geri çağırmak için büyünü kullan. Büyülü sözleri söyleme, bunu yalnızca iradenle yapmanı istiyorum."

İçimdeki büyüyü hissettim. Dünyadan bir elementi çağırmak, Moroi'ların yaptıklarını hatırlatmıştı bana. Girişimim başarılı oldu ve havada, avcumun hemen üzerinde kızıl bir ışıltı gördüm. Yavaşça büyüdü ve bir tenis topu boyutuna ulaştı. Başım dönmeye başlamıştı. Yaptığım şeyin şaşkınlığı içinde nefesimi tuttum. Kızıl alevler titreşip dönüyor, sıcaklıklarını hissetmeme rağmen beni yakmıyordu.

Bayan Terwilliger, hayret ve memnuniyetle inledi. "Müthiş. Bazen sende doğal bir yetenek olduğunu unutuyorum. Şimdilik alevler yalnızca kırmızı ama kısa bir süre içinde, küller olmadan mavilerini de yaratabileceksin. Havadan element çağırmak, bir maddeyi başka bir maddeye dönüştürmekten daha kolaydır."

Büyülenmişçesine alev topuna baktım ama çok geçmeden yorulmaya başladım. Alevler titreşti, küçüldü ve tamamen söndü.

"Ondan ne kadar çabuk kurtulursan o kadar iyi," dedi Bayan Terwilliger. "Alev topunun devamlılığını sağlamak için kendi enerjini tüketiyorsun. Onu bir an önce düşmanının üzerine fırlatıp hemen yeni bir tanesini çağırmalısın. Bir kez daha dene ve bu kez fırlat."

Yeniden alevi çağırdım. Şimdikinin daha turuncumsu olduğunu görünce hafifçe gülümsedim. Çocukluğumdaki ilk kimya derslerimden hatırlıyordum: Alevlerin rengi ne kadar

açıksa, o zaman kızgınlar demekti. Ama mavi bir alev elde etmek, hala imkansız ve tehlikeli geliyordu.

Ve tehlikeli demişken... Alev topunu fırlattım.

Daha doğrusu, fırlatmayı denedim. Onu doğruca yere yapıştırmaya çalıştığımda, kontrolümü kaybettiğimi hissettim. Alev topu dağıldı ve ardında bıraktığı dumanlar, rüzgarda savruldu.

"Zormuş," diye mırıldandım. "Alevi tutup somut bir şeymiş gibi fırlatmak ve bu arada büyüyü devam ettirmek hiç kolay değil."

"Kesinlikle," dedi Bayan Terwilliger. "Onun için, bol bol alıştırma yapman gerek."

Neyse ki, birkaç denemeden sonra başardım. İlk alev topum hedeflediğim kayaya isabet ettiğinde, Adrian, beni alkışladı. Bayan Terwilliger'a zaferle bakıp bir sonraki büyüye geçmeyi bekledim. Ama o, umduğum kadar etkilenmiş görünmüyordu.

"Tekrar yap," dedi.

"Ne gerek var?" diye itiraz ettim. "Başka bir şey denesek? Kitabın diğer bölümlerinde..."

"Henüz onlara hazır değilsin," dedi sertçe. "Bunun yorucu olduğunu mu düşünüyorsun? O zaman, daha etkili büyülerde bayılıp kalırsın." Çölün sert zeminini işaret etti. "Haydi."

Ona kitabın diğer bölümlerini de okuduğumu söylemek istedim. Derslerde de böyleydim. Asla benden istenenle yetinmezdim. Ama içimden bir ses, itiraflar için iyi bir zaman olmadığını söylüyordu.

Bayan Terwilliger, bana defalarca aynı alıştırmayı yaptırdı. Başarabildiğime ikna olduğunda, bu kez alevin ısısını arttırmaya odaklanmamı istedi. Nihayet alevi sarıya döndürmeyi başarmıştım ama daha ileri gidemedim. Sonra büyüyü küller olmadan yapmaya çalıştım ve bunun üstesinden geldiğimde yine fırlatma çalışmalarına geri döndük. Bayan Terwilliger'ın benim için seçtiği çeşitli hedefleri zorlanmadan vuruyordum.

"Tıpkı Skee-Ball gibi," diye mırıldandım. "Kolay ve sıkıcı."

"Öyle," dedi Bayan Terwilliger. "Sabit hedefleri vurmak kolaydır. Ama hareketli hedefleri? Canlıları? İnan bana, o kadar kolay değil. Haydi, deneyelim."

Şoktan kontrolümü yitirince, avcumun üzerinde tuttuğum alev topu kayboldu. "Ne demek istiyorsunuz?" Eğer kuşlara ya da kemirgenlere nişan almamı kastediyorsa, daha çok beklerdi. Canlı bir hedefi yakıp kül etmeye hiç niyetim yoktu. "Neyi vuracağım?"

Bayan Terwilliger, gözlüğünü arkaya itip birkaç adım geriledi. "Beni."

Mantıklı bir açıklama bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Belki beni aydınlatır umuduyla, arkamda duran Adrian'a baktım. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Tekrar önüme döndüm.

"Sizi vuramam Bayan Terwilliger. Benden bunu isteyemezsiniz."

Bayan Terwilliger, belli belirsiz gülümsedi. "Tabii ki, isteyebilirim. Haydi, dene. Merak etme, bana zarar veremezsin."

Birkaç saniye duraksadım. "Bu konuda yetenekli olduğumu ispatladım. Sizi vurabilirim."

Bayan Terwilliger, içten bir kahkaha attı. "Evet, vurabilirsin ama canımı yakamazsın. Bekliyorum Sydney. Zamanımız daralıyor."

Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama güneş alçalmıştı. Tekrar Adrian'a baktım. Bu çılgınlık ne zaman sona erecekti? Adrian, omzunu silkmekle yetindi.

"Sen tanıksın," dedim. "Bayan Terwilliger, bunu kendi istedi."

Adrian, kafasını salladı. "Sen tamamen masumsun."

Derin bir nefes alıp yeni alev topumu çağırdım. O kadar bitkin düşmüştüm ki, alev önce kırmızıydı. Onu ısıtmak için bir süre uğraşmam gerekti. Sonra Bayan Terwilliger'a bakıp kendimi atışa hazırladım. Beklediğimden zordu. Yalnızca onu incitmekten korktuğum için değil. Bir şeyi neredeyse hiç düşünmeden yere atabilirdiniz. Hedefe odaklanır ve atışınızı yapardınız. Ama bir insanla karşı karşıya olmak farklıydı. Gözlerine bakmak. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalktığını görmek. Bayan Terwilliger haklıydı. Böylesi, sabit bir hedefi vurmaktan çok farklıydı. Titremeye başlamıştım.

"Boşuna zaman harcıyorsun," diye uyardı Bayan Terwilliger. "Yine enerjini tüketmeye başladın. Fırlat şunu."

Sesindeki buyurgan ton beni harekete geçirdi. Alev topunu attım.

Elimden kayıp doğruca ona doğru gitti ama Bayan Terwilliger'a değmedi. Gözlerime inanamıyordum. Alev topu,

öğretmenime bir adım kala görünmez bir duvara çarpıp dağılmıştı. Etrafa sıçrayan kıvılcımlardan geriye, ince bir duman kaldı. Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

"Nasıl olur?" diye bağırdım.

"Etkili bir koruma büyüsü yaptım," dedi. Belli ki, tepkim hoşuna gitmişti. Gömleğinin altından bir kolye çıkardı. Uzaktan bakıldığında hiçbir özelliği yoktu. Gümüş bir zincirin ucunda, cilalanmamış bir akik taşı sallanıyordu. "Bunu yapmak zor oldu ama etkisini sürdürmek daha da zor. Sonuçta, çoğu fiziksel ve büyülü saldırıya karşı görünmez bir kalkan oluşturdu."

Adrian, anında yanımda bitmişti. "Bir dakika. Seni her şeye karşı koruyan bir büyü biliyorsun ve bundan bize şimdi mi söz ediyorsun? Üstelik Sydney, bunca zamandır tehlikedeyken! Neden ona yalnızca bunu öğretmiyorsun? O zaman ablan ona dokunamaz." Adrian, Bayan Terwilliger'a saldıracak değildi tabii ama tıpkı Marcus'la karşılaştığı günkü gibi öfkeden titriyor, gözlerinde tehlikeli pırıltılar oynaşıyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ama bunun farkında bile olduğunu sanmıyordum.

Bayan Terwilliger soğukkanlılığını korudu. "Eğer o kadar kolay olsaydı, inan bana yapardım. Ama ne yazık ki, bazı sorunlar var. Birincisi, Sydney tüm yeteneğine rağmen, böyle bir büyü için yeterince güçlü değil. Düşün, *ben* bile zorlanıyorum. İkincisi, etkisi çok kısa sürüyor. Şimdi neden acele ettiğimi anladınız mı? Sadece altı saat etkili olabiliyor ve o kadar büyük bir çaba gerektiriyor ki, onu sürekli yanında tutamı-

yorsun. Şimdiden yorgun düştüm. Büyünün etkisi azaldıkça, gücüm daha da tükenecek. En az bir gün boyunca, bunu ya da başka bir büyüyü yapamayacağım. Sydney'in her an hazırlıklı olmasını isteme sebebim bu."

Adrian da ben de bir yorum yapmadık. Arabaya bindiğimizde, Bayan Terwilliger'ın yorgunluğunu fark etmiş ama üzerinde durmamıştım. Burada geçirdiğimiz süre zarfında hiç durmadan terlemesini sıcağa bağlamıştım. Ne kadar tükendiğini ancak şimdi görebiliyordum.

"Tüm bu çaba niye?" diye sordum.

"Seni hayatta tutabilmek için," diye yapıştırdı cevabı. "Haydi, bir kez daha dene. Büyünün etkisinin geçmesine yalnızca bir saat kaldı. Birine düşünmeden nişan alabilecek duruma gelmelisin. Bir anlık tereddüt, hayatına mal olabilir."

Haklıydı. Bayan Terwilliger'a zarar veremeyeceğimi bilmeme rağmen, hala bocalıyordum. Şiddete hala alışamamıştım. Ama şimdi, içimdeki tüm endişelerden arınıp bunu bir Skee-Ball oyunu gibi görmeliydim. *Nişan al, fırlat. Nişan al, fırlat. Düşünme.*

Nihayet bocalamadan alev topunu fırlatmayı başardım. Bayan Terwilliger, bana gerçek bir düşmanla karşı karşıyaymışım hissi vermek için sağa sola hareket etti. Ama o kadar yorgundu ki, benden kaçması mümkün değildi. Ona acımaya bile başlamıştım. Bayılacakmış gibi duruyordu. Bir atış daha yapmalı mıydım?

"Ahh!"

Tam alev topumu fırlatmıştım ki, Bayan Terwilliger'ın parmak uçlarından alevler çıktı. Alev topum geniş bir kavisle ona doğru uçtu ama Bayan Terwilliger'a yaklaşamadan dağıldı. Onun çıkardığı ateş bir adım öteme düştü. Bitkinlikle dizlerinin üzerine çöktü.

"Dersimiz bitmiştir," dedi.

"Ne yapıyorsunuz? Bende koruma büyüsü yok ki."

Bayan Terwilliger, gayet rahat görünüyordu. "Seni nişan almadım," dedi. "Ama sana ufak bir ders vermek istedim. Biri sana gerçekten saldırdığında, bu işin sandığın kadar kolay olmadığını ispatlamak için. Adrian, bana çantamı getirebilir misin lütfen? Yanıma biraz hurma almıştım. Sydney'le benim onlara ihtiyacımız var."

Haklıydı. Kendimi derse öyle kaptırmıştım ki, ne kadar yorulduğumu şimdi fark ediyordum. Bayan Terwilliger, daha kötü bir durumdaydı ama büyü beni de tüketmişti. Uzun zamandır ilk kez bu kadar etkin bir çalışma yapıyordum ve kan şekerim oldukça düşmüş olmalıydı. Bayan Terwilliger'ın verdiği hurmaları iştahla yedim. Adrian, kolumuza girerek bizi arabaya götürdü.

"Çölün ortasında olmamız ne fena," diye homurdandım arabada. "Şu anda dünyayı yiyebilirim. Herhalde medeniyete dönene dek bayılacağım."

"Aslına bakarsan, şanslısın," dedi Adrian. "Buraya gelirken yolda bir yer görmüştüm"

Sözünü ettiği yeri fark etmemiştim ama Bayan Terwilliger'ın dersi konusundaki endişemden, zaten burnumun ucunu göre-

cek halde değildim. Otoyola çıktıktan beş dakika sonra, Adrian çakıl taşlı bir otoparka sapıp yeni boyanmış, beyaz bir binanın önünde durdu.

Şaşkınlıkla tabelaya baktım.

"Turta Dünyası mı?"

"Tatlı yemek istemiyor muydun?" diye sordu Adrian. Mustang'in toza bulandığını görünce suratımı buruşturdum. "Kusura bakma ama fazla seçeneğin yok."

"Bari bilinen bir yer olsaydı," dedim.

"Karar ver," diye çıkıştı Adrian. "İstemiyorsan hemen gidebiliriz."

Tüm önyargılarıma rağmen, Turta Dünyası şirin ve temiz bir pastaneydi. Puantiyeli perdeleri ve her çeşit turtanın, havuçlu ve çikolatalı keklerin sergilendiği camekanlı bir dolabı vardı. Dükkandaki altmış yaş altı tek müşteriler bizdik.

Turtalarımızı sipariş edip bir köşeye oturduk. Ben şeftalili istemiştim, Adrian, çikolata ve kremalı, Bayan Terwilliger, fındıklı. Ve tabii garson kızdan bize hemen kahve getirmesini rica etmiştik. Kahveden bir yudum alır almaz, kendimi daha iyi hissettim.

Adrian, turtasını normal bir insan gibi yerken, Bayan Terwilliger'la ben, bizimkilere kıtlıktan çıkmış gibi saldırdık. Hiçbir şey konuşmak istemiyordum. Şu anda tek önemli olan, turtaydı. Adrian, tabaklarımızdakileri silip süpürmemizi gülümseyerek izledi.

"Bir tane daha?" dedi bana.

"Kahve istiyorum." Gözlerim tabaktaki kırıntılara kaydı. Beni aldığım kaloriler konusunda sürekli uyaran iç sesim, nedense bugünlerde susmuştu. Adrian'a yediğime içtiğime karıştığı için çok sinirlenmiştim ama sözleri, benim üzerimde beklediğimden daha etkili olmuştu. Tabii bunun onun şahsıyla bir ilgisi yoktu. Diyet kısıtlamalarımı biraz esnetmek mantıklı bir fikir gibi gelmişti o kadar. "Oh, rahatladım," dedim.

"Sana kahve alayım," dedi Adrian. Az sonra iki fincanla geri döndü. "Siz de istersiniz diye düşündüm," dedi Bayan Terwilliger'a.

Bayan Terwilliger minnetle gülümsedi. "Teşekkürler." Kahvemi içerken, öğretmenimin bunca şeker yüklemesinden sonra bile hala yorgun göründüğünü fark ettim. Artık bayılacakmış gibi durmuyordu ama belli ki, benim kadar çabuk toparlanmayacaktı.

"İyi misiniz?" diye sordum.

"Merak etme, düzelirim." Dalgın bir yüzle kahvesini yudumladı. "Koruma büyüsünü yapmayalı yıllar olmuştu. İnsanı ne kadar tükettiğini unutmuşum."

Benim için bunca zahmete girmesi, beni bir kez daha afallatmıştı. Oysa o beni potansiyel bir büyücü olarak tanımladığından beri, Bayan Terwilliger'a inatla karşı koymuştum. Hatta zaman zaman onu düşmanım bellemiştim.

"Teşekkürler," dedim. "Her şey için. Keşke hakkınızı ödeyebilmemin bir yolu olsaydı."

Kahve fincanını masaya koyup içine biraz daha şeker attı. "Ben bunu karşılık beklediğim için yapmıyorum. Gerçi bu

olay kapandığında, seni cadı meclisimle tanıştırmayı çok istiyorum. Yanlış anlama, bize katıl demiyorum," diye ekledi hemen. "Ama Stelle'yi son derece ilginç bulacağından eminim."

"Stelle," diye tekrarladım. Onlardan ilk kez bu isimle söz ediyordu. "Yıldızlar."

Bayan Terwilliger kafasını salladı. "Evet, kökenimiz İtalyan ama pek çok farklı kültüre ait büyüleri kullanıyoruz."

Diyecek kelime bulamıyordum. Bayan Terwilliger, benim için bir sürü zahmete katlanmıştı. Başka cadılarla da tanışmaktan ne çıkardı ki? Ama bu, böylesine basit bir şeyse, neden korkuyordum? Birkaç saniye sonra cevabımı kendim verdim. Başka cadılarla konuşmak ve bir organizasyonun içine girmek, büyüyle ilişkimi farklı bir boyuta taşıyacaktı. Şimdi yaptığım büyüleri kabullenmem bile uzun zaman almıştı. Korkularımın büyük bir kısmını yenmiştim ama bir yanım, büyücülüğe hala bir hobi olarak bakıyordu. Başka cadılarla tanışmak bunu değiştirecekti. Büyük bir topluluğun parçası olduğumu görecektim. Bir cadı meclisinin karşısına çıkmak resmi bir işti. Ve ben, şimdiden bir cadı sayılıp sayılamayacağımdan bile emin değildim.

"Düşüneceğim," dedim sonunda. Keşke Bayan Terwilliger'a daha fazlasını vaat edebilseydim ama kendimi koruma içgüdüm beni bir kez daha ele geçirmişti.

"Bu da bir gelişme," dedi, hafifçe gülümseyerek. O sırada telefonu çaldı. "İyi insan lafının üzerine arar. Stelle'den bir kız kardeşim. Sizinle arabada görüşürüz." Kahvesini kafasına dikip dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra, Adrian'la ben de kalktık. Hala cadı meclisi konusunda endişeliydim. Adrian'ı kolundan yakaladım.

"Adrian, ben ne zaman bu noktaya geldim?" dedim usulca. "Şu halime bak! Simyacılar'a karşı bir isyan hazırlığı içindeyim ve çölde büyü denemeleri yapıyorum." Geçen yaz, Rose'la Rusya'dayken, onunla aynı odada uyuma fikrine bile karşıydım. Hayatımı katı Simyacı kurallarına göre yaşıyordum. Vampirlere şeytan gözüyle bakıyordum. Ve şimdi, vampirlerle takılıp Simyacılar'ı sorguluyordum. Artık Rusya'daki o kız değildim.

Hayır, içimde hala aynı insanım. Öyle olmalıydım. Çünkü aksi takdirde, kim olduğumu bile bilmiyordum.

Adrian, bana sevgiyle gülümsedi. "Bence doğal bir süreçtesin," dedi. "Sen, merak eden, sorgulayan bir kızsın. Daima doğruyu bulmaya çalışıyorsun. Seni bu noktaya getiren, bu özelliklerin. Simyacılar'ın sana belirli bir fikri dayatmaya çalıştığını biliyorum ama şimdi yaptığın şey asla bir hata değil."

Elimi saçlarıma daldırdım. "Yine de Bayan Terwilliger'ın cadı meclisiyle tanışmaya bile korkuyorum."

"Hala tabuların var da ondan." Yüzüme düşen bir saç tutamını arkaya attı. "Her hissettiğin ya da kararın için kendini suçlamaktan vazgeçmelisin."

"Marcus, beni dövmenin tuttuğunu söylerdi."

Adrian elini indirdi. "Marcus, birçok şey söylüyor."

"Marcus'un beni etkilemeye çalıştığını sanmıyorum. O davasına sonuna kadar bağlı ve hala zihin kontrolü konusunda

endişeliyim... Ama doğrusunu istersen, dövmenin beni engellediğine inanasım gelmiyor." Pencereden Bayan Terwilliger'ı işaret ettim. "Simyacı inançları bu tip büyülerin anormal ve yanlış olduğunu savunuyor."

Adrian tekrar gülümsedi. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, çölde gayet normal görünüyordun."

"Ne yaparken? Etrafa alev topları fırlatırken mi?" Kafamı iki yana salladım. "Bunun hiçbir normal yanı yok."

"Bana inanmayabilirsin ama muhteşemdin. Tıpkı savaşçı bir tanrıça gibiydin."

Öfkelenerek arkamı döndüm. "Benimle alay etme."

Kolumu tutup beni yeniden kendine çevirdi. "Gayet ciddiyim."

Yutkundum ve bir an cevap veremedim. Birbirimize çok yakındık. *Tıpkı o geceki gibi.* "Ben ne savaşçıyım ne de tanrıça," diyebildim en sonunda.

Adrian bana doğru eğildi. "Bence öylesin."

O bakışı tanıyordum. Çünkü daha önce de görmüştüm. Beni öpmesini bekledim ama parmağını boynumun yan tarafında kaydırdı. "Şeref madalyan hala burada, ha?"

Morluktan bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Rengi solmuş ama tamamen kaybolmamıştı. Geri çekildim. "Hiç komik değil! O bir hataydı. Haddini aştın."

Adrian, kaşlarını kaldırdı. "Sage, inan bana, her anını hatırlıyorum. Bana hiç de isteksiz gibi gelmedin. Resmen üzerimdeydin."

"Detayları hatırlamıyorum," diye yalan attım.

Elini boynumdan çekip parmağını dudaklarıma bastırdı. "Ama kendini daha iyi hissettirecekse, öpüşmeyle yetinebilirim. Bir daha boynunda iz bırakmam." Bana doğru eğilirken yana kaydım.

"Yapma! Bu doğru değil."

"Ne? Seni öpmem mi, yoksa Turta Dünyası'nda öpmem mi?"

Etrafıma baktığımda utançla kızardım. Kasabanın ihtiyarlarına eğlence çıkmıştı. Konuştuklarımızı duyamasalar da pürdikkat bizi izliyorlardı.

"İkisi de," dedim, yanaklarım yanarak. "Eğer uygunsuz bir şeye kalkışacaksan, artık yapmayacağına söz verdiğin bir şeye, en azından daha iyi bir yer seç."

Hafifçe kıkırdadı ve gözlerindeki ifade kafamı daha da karıştırdı. "Pekala," dedi. "Bir dahaki sefere, seni daha romantik bir yerde öperim."

"Denemeye bile kalkışma!" deyip yürümeye başladığımda peşime takıldı. "Hani beni uzaktan sevecektin?" dedim. Adrian'a kızıyordum ama bunun bir suçlusu da bendim. Cüretini benden alıyordu.

Geçip kapının önünde durdu. "İstemediğin sürece sana yaklaşmayacağımı söylemiştim. Ama bana karışık sinyaller veriyorsun Sage."

"Yanılıyorsun," dedim. Bunu bile yüzüne bakarak söyleyebildiğime şaşırmıştım. "Eğer fikrimin değiştiğini düşünüyorsan, küstah, kibirli ve daha pek çok şeysin demektir."

"Ve sen o şeyleri seviyorsun," dedi, bana yaklaşarak.

Büyülenmişçesine yüzüne baktığımı fark edince, kafamı hızla iki yana salladım. "Ben *insanlardan* hoşlanıyorum."

Aklıma başka bir Simyacı dersi gelmişti. *Tıpkı bize benzer ama görünüşleri sizi yanıltmasın. Moroi'lar Strigoi'lar gibi açıkça kötülüklerini sergilemezler ama bu yaratıklar, kan içer ve doğanın düzenini bozar. Ancak mecbur kaldığınızda onlarla işbirliği yapın. Biz onlarla aynı değiliz. Mümkün olduğunca mesafenizi koruyun. Ruhunuzun iyiliği için.*

Adrian, bana inanmış gibi görünmüyordu ama tek kelime etmeden dışarı çıktı. Birkaç saniye sonra peşine takılırken, bugün birden fazla kez ateşle oynadığımı düşündüm.

BÖLÜM 14

Pazar sakin başladı. Veronica, her an tekrar saldırabilirdi. Sıradaki adımının ne olacağını düşündükçe mideme kramplar giriyordu. Sonra hiç beklenmedik bir kaynaktan yardım aldım. Telefonum çaldı ve ekranda bilmediğim bir numara belirdi.

Genelde böyle aramalara cevap vermezdim ama bu aralar hayatımda ne normaldi ki? Ayrıca ekrandaki numaranın kodu Los Angeles bölgesine aitti.

"Alo?"

"Merhaba. Taylor'la mı görüşüyorum?"

Bir anlık duraksamanın ardından takma adımı hatırladım. Ama Veronica konusunda uyardığım kızlara telefon numaramı verdiğimi hatırlamıyordum.

"Evet," dedim şüpheyle.

"Ben Eski Dünya Pansiyon'dan Alicia."

"Ah, selam." Beni neden arıyor olabilirdi ki?

Alicia, en az o günkü kadar şen şakraktı. "Yıldönümünüz için oda tutacak mısınız diye soracaktım."

"Hala karar verme aşamasındayız. Ama... Galiba kıyıya daha yakın bir yeri tercih edeceğiz. Romantik kumsal yürüyüşleri yapmayı hayal ediyoruz."

"Anlıyorum," dese de hayalkırıklığı sesinden belliydi. "Fikrinizi değiştirirseniz, haber verirsiniz. Bu ay özel bir kampanyamız var. Son derece makul bir fiyata Tavşancık Süiti'nde konaklayabilirsiniz. Hani evcil tavşanınızı hatırlatmıştı. Neydi adı?"

"Zıpzıp," dedim.

"Evet, Zıpzıp. Ne şirin bir ad."

"Evet, öyle." Sonraki sorumu sormanın kibar bir yolunu aradım ama birkaç saniyelik duraksamanın ardından açık konuşmaya karar verdim. "Alicia, numaramı nereden buldun?"

"Ah, Jet verdi."

"Öyle mi?"

Belli ki, hayalkırıklığını üzerinden atmıştı. Yine kuş gibi cıvıldıyordu. "Buraya geldiğinizde iletişim formunu doldurmuştu."

Neredeyse inleyecektim. Tipik Adrian.

"İlgin için teşekkürler," dedim. Acaba Adrian, numaramı başka kimlere vermişti?

"Rica ederim. Ah, neredeyse unutuyordum," diye kıkırdadı. "Arkadaşınız geri döndü."

Donup kaldım. "Ne?"

"Veronica. Dün giriş yaptı."

İlk tepkim heyecan oldu, ikincisi panik. "Ona bizden söz ettin mi?"

"Hayır. Sürpriz yapmak istediğinizi hatırladım."

Rahat bir nefes aldım. "Çok sağol. Biz bir ara uğrarız. Ama sakın ona söyleme."

"Bana güvenebilirsiniz!"

Telefonu kapadığımızda ekrana bakmayı sürdürdüm. Veronica geri dönmüştü. Tam da onu elimizden kaçırdığımızı düşünürken. Hemen Bayan Terwilliger'ı aradım ama karşıma telesekreter servisi çıktı. Sesli bir mesaj bıraktım. Sonra bununla yetinmeyip bir de mesaj attım. Telefonum tekrar çaldığında, Adrian'ı aramak üzereydim. Bir an Alicia olduğunu umdum ama Stanton'dı. Derin bir nefes alıp elimden geldiğince sakin bir şekilde telefonu açtım.

"Bayan Sage," dedi. "Dünkü mesajınızı aldım."

"Evet efendim. Aradığınız için teşekkürler."

Dün Adrian'la buluşmadan önce onu aramıştım. O sırada Bayan Terwilliger'ın büyücülük eğitimi birinci önceliğimdi ama Marcus'la anlaşmamı da unutmamıştım.

"Sizden bir iyilik rica edeceğim," dedim.

Nadiren şaşıran Stanton, bu kez gerçekten şaşırmıştı. "Hayret," dedi. "Senden böyle cümleler duymaya alışkın değilim."

"Biliyorum ve kendimi kötü hissediyorum. Onun için, eğer hayır derseniz, bunu anlarım." Aslında hayır demesi bütün planlarımı suya düşürürdü ama fazla istekli görünmek istemiyordum. "Burada Noel'i Moroi'larla nasıl geçireceğimi

düşünüp duruyordum. Bunun görevimin bir parçası olduğunu biliyorum ama üzülmediğimi söylesem yalan olur. Acaba tatil hizmetlerinin birinden faydalanabilir miyim? Kendimi daha... Nasıl desem, arınmış hissedeceğim. Burada sürekli onlarlayım. Bazen nefes alamadığımı hissediyorum. Kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama..."

Marcus, St. Louis'de bir tanıdığım olup olmadığını sorduğumda aklıma ilk Ian gelmişti. Ama şimdi bunun yetmeyeceğinin farkındaydım. Görevdeki Simyacılar, arkadaşlarını ziyaret etmeyi talep edemezlerdi.Daha manevi ve grup odaklı bir şey için izin almak, hedefime ulaşmamı kolaylaştırabilirdi. Simyacılar, Noel ayinlerine katılmaları için teşvik edilirdi. İnancımızı ve toplum bilincimizi kuvvetlendirmemiz beklenirdi. Ian bile beni görmek için bunları özellikle bahane etmişti. Ama önerisini değerlendireceğim, belki onun bile aklına gelmezdi.

"Hiç de saçma değil," dedi Stanton. Yumruk yaptığım elimin parmaklarını gevşettim.

"Hatta belki Noel'den önce bile gidebilirim," diye atıldım. "Jill, okulun güvenli ortamında kalır. Eddie'yle Angeline, hiç yanından ayrılmaz. Ben de kısa bir haftasonu tatili için St. Louis'e giderim."

"St. Louis mi?" Neredeyse kaşlarını çattığını görür gibi oldum. "Phoenix'te de ayinler düzenleniyor. Orası sana daha yakın."

"Biliyorum efendim ama..." Gerginliğimin, inandırıcılığımı arttıracağını düşünüyordum. "Ben... Ian'ı da görmeyi umuyordum."

"Ah, anlıyorum." Uzun bir sessizlik oldu. "Doğrusu buna daha çok şaşırdım. Düğünde Bay Jansen'la o kadar ilgili değildin."

Yanılmamıştım. Stanton, Ian'ın bana vurgun olduğunu fark etmişti. Ve benim ona karşılık vermediğimi... Stanton'ın bu tip küçük detayları bile gözden kaçırmaması, bana Marcus'un uyarısını hatırlatmıştı. Simyacılar'ın bizimle ilgili bilmedikleri yoktu. Marcus'un korkularını ve yandaşlarını Simyacılar'dan uzak tutmaya neden bu kadar özen gösterdiğini anlamaya başlıyordum. Yoksa şimdiden şüpheyi üzerime mi çekmiştim? Stanton'dan bunu isteyerek kendimi riske mi atmıştım?

Endişeli sesimin beni aşık bir kız gibi göstereceğini umdum. Stanton, bana acıyacak ve ötesini düşünmeyecekti. Hem St. Louis, uçakla uzak değildi. "Orada görev icabı bulunuyorduk efendim," dedim. "Başka nasıl davranabilirdim ki?"

"Elbette." Bir an daha duraksadı ve bu süre, bana bir saat gibi geldi. "Gitmemen için bir sebep göremiyorum. İşinde gayet başarılısın ve tekrar tanıdık yüzlerin arasında olma isteğini anlayabiliyorum. Moroi'larla, çoğu Simyacı'nın hayatı boyunca geçirmediği kadar zaman geçirdin. Düğünde o Ivashkov denen çocuk sana emrivaki yaptığında bile tereddüt etmedin."

Öğrenci birliğinde üzerime atladığında da tereddüt etmedim. Hoş, kim kimin üzerine atladı, orası da belli değil ya.

"Teşekkür ederim efendim."

Stanton, bir sonraki haftasonu için bana izin verdi ve yolculuk masraflarımın fondan karşılanacağını söyledi. Telefonu kapadığımda Ian'ı aramayı düşündüm ama sonra, daha resmi

bir iletişim yolu seçmeye karar verdim. Yakında şehre geleceğimi ve buluşmayı umduğumu söyleyen alelacele bir e-posta yazıp gönderdim. Birkaç dakika düşündükten sonra Marcus'a cep telefonundan mesaj attım: *Gerekli ayarlamalar yapıldı.*

Öğle yemeği saatinde Eddie, bana bir mesaj atıp Jill ve onunla yatakhanenin kafeteryasında buluşmamı söyledi. Aşağı indiğimde, Eddie'yi bir masada tek başına otururken buldum. Angeline, neredeydi acaba? Ama sonra, mesajında ondan bahsetmediğini hatırladım.

"Jill nerede?" diye sordum.

Kafeteryanın karşı tarafını işaret etti. Jill, bir masanın yanında ayakta duruyordu. Elinde bir tepsi vardı. Masada oturan Micah ve birkaç arkadaşıyla konuşuyordu. Micah'nın onunla yeniden arkadaş olmasına sevinmiştim.

"Ne hoş," dedim önüme dönerek. "Jill, herkesle arasını düzeltmiş."

Eddie, hayretle yüzüme baktı. "Neler olduğunu görmüyor musun?"

Tam elmamı ısıracakken durdum. Böyle sorulardan nefret ederdim. Bir şeyler kaçırdığımı ima ederlerdi ve ben bundan hiç hoşlanmazdım. Tekrar Jill'e baktım.

"Micah onunla yeniden birlikte olmaya mı çalışıyor?"

"Tabii ki hayır," dedi Eddie. "Şimdi Claire Cipriano'yla çıkıyor."

"Affedersin, magazin haberlerini yeterince iyi takip edememişim. Simyacı komplolarını ortaya çıkardıktan ve Savaşçılar, Jill'in peşinde mi, öğrendikten sonra buna da vakit ayırırım."

Eddie'nin bakışları Jill'e kilitlenmişti. Söylediklerimin tek kelimesini bile duymamışçasına kafasını salladı. "Travis'le Juan, ona kur yapmak için birbirleriyle yarışıyor."

"Eee? Jill, insan vampir ilişkilerinin yürümeyeceğini anladı." Keşke ben de anlayabilseydim. "Çıkma teklif ederlerse kabul etmez, olur biter."

"Yine de onu rahatsız etmelerine dayanamıyorum," diye homurdandı Eddie.

İşin komiği, Jill'in hiç de rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. Hatta onu gülerken görmek hoşuma gitmişti. Kendinden emin olmak ona yakışıyor, asaletini vurguluyordu. Belli ki, insanların ilgisinden memnundu. Sosyal eğitimimden aldığım bir ders varsa, o da flört etmenin biriyle çıkmakla aynı şey olmadığıydı. Arkadaşım Julie, bu konuda uzmandı. Eğer Jill mutluysa, istediğiyle konuşabilirdi.

Asıl rahatsız görünen Eddie'ydi. Tamam, teoride onu korumak zorunda olması gibi bir bahanesi vardı ama bu bana daha şahsi bir mesele gibi görünmüştü. Onu kendi aşk hayatına geri döndürmeye karar verdim. Asıl endişe etmesi gerekene.

"Angeline nerede?"

Jill, bize doğru yürümeye başlamıştı. Eddie rahatlayarak bana döndü. "Biz de seninle bunu konuşmak istiyorduk."

Ne zaman biri benimle konuşmak istese, tuhaf bir şeyler olacak demekti. Zira acil durumlar habersiz patlak verirdi.

"Ne oldu?" diye sordum, Jill, oturduğunda. "Angeline'le ilgili bir sorun mu var?"

Jill'le Eddie, birbirlerine imalı bakışlar fırlattı. "Angeline'in bir şeyler karıştırdığını düşünüyoruz," dedi Jill. Birkaç saniye sonra açıkladı. "Kötü şeyler."

Yine mi? Eddie'ye döndüm. "Hala soğuk mu davranıyor?"

"Evet. Dün bizimle öğle yemeği yedi." Kaşlarını çattı. "Ama hali bir tuhaftı. Son günlerde neden bu kadar meşgul olduğunu açıklamaya yanaşmadı."

"Onu sorguya çektiğimizde ne diyeceğini bilemedi," diye atıldı Jill. "Bence başı belada."

Arkama yaslandım. "Angeline'in bulaştığı belalar, genelde anlık ve beklenmedik şeyler olur. Ama siz, bizden bir sır saklıyormuş gibi konuşuyorsunuz. Bu onun tarzı değil. En kötüsü, bizden gizli birkaç parça kıyafet filan almıştır."

Eddie, bir an gülümser gibi oldu. "Haklısın."

Ama Jill ikna olmamıştı. "Onunla konuşup neler olduğunu öğrenmelisin."

"*Siz* neden konuşmuyorsunuz?" diye sordum, tek tek suratlarına bakarak.

"Denedik dedim ya?" diye bağırdı Jill. "Biz konuştukça o iyice delirdi."

"Tahmin edebilirim," dedim. "Bakın, Angeline'in tuhaf davranmasına üzüldüm ve inanın bana, başının derde girmesini hiç istemem. Ama ben de bir yere kadar yardım edebilirim. Matematik sorununu çözdüm. Benim görevim onun okulda kalmasını ve seni korumaya devam etmesini sağlamak. Bunun ötesi beni ilgilendirmiyor. Hem sizinle konuşmadıysa, benimle hiç konuşmaz."

Planladığımdan daha sert bir çıkış olmuştu. Hepsine ayrı ayrı değer veriyordum. Arkadaş grubumuz arasında sorun çıkmasını istemiyordum. Ama bana böyle sorunlarla gelmeleri bıktırıcı olmaya başlamıştı. Ben anneleri değildim ki. Ayrıca onlar, tanıdığım en zeki ve yetenekli insanlardandı. Bana ihtiyaçları yoktu. Angeline, bir suç dehası filan değildi. Neden böyle davrandığını anlamak pek zor olmasa gerekti.

İkisi de bana hemen cevap vermedi. "Sen insanlarla iyi anlaşıyorsun," dedi Jill sonunda. "Onlarla iyi iletişim kurabiliyorsun."

Sık sık duyduğum bir iltifat değildi bu doğrusu. "Özel bir şey yapmıyorum. Yalnızca ısrarcıyım. Siz de denemeye devam ederseniz, eminim başarılı olursunuz." Jill'in itiraz etmeye hazırlandığını fark edince, "Lütfen," dedim. "Bu ara bununla uğraşamayacak kadar çok işim var."

İkisi de Marcus'u biliyordu. Jill, Bayan Terwilliger'ın ablasından da haberdardı. Birkaç dakika sonra utançla başlarını eğdiler.

Eddie, Jill'i hafifçe dürtükledi. "Haklı. Angeline konusunu biz halletmeliyiz."

"Tamam," dedi Jill. Ama rahatlamam kısa sürdü. "Biz biraz daha uğraşırız. Baktık hala işe yaramıyor, Sydney, devreye girer."

Öfkeyle homurdandım.

Yanlarından ayrıldığımda, yine Marcus'un San Bernardino'daki sözleri aklıma geldi. Simyacılar'ın boş yere önemsiz konulara takılıp kaldıklarını söylemişti. Jill'le

Eddie'nin başlarının çaresine bakacağını umuyordum. Benim devreye girmeme gerek kalmayacaktı. Tabii Angeline'in başı gerçekten belada değilse.

Beni kampüsün merkezine götürecek otobüse bindim. Haftasonları, tüm binalar arasında turlayan yalnızca bir otobüs vardı ve erkekler yatakhanesinden başlayan seferine yeni çıkmıştı. Trey'i cam kenarında bir koltukta otururken buldum. Mutlu mesut dışarıyı seyrediyordu. Beni gördüğünde gülümsemesi kayboldu.

"Selam," dedim, yanına oturarak. Birdenbire böyle gerilmesine anlam verememiştim doğrusu. "Ders çalışmaya mı?"

"Ben… Angeline'le buluşacağım."

Anlaşılan bugün Angeline'den kaçış yoktu. Ama eğer matematik çalışacaksa, belli ki, bir darbe hazırlığı içinde değildi. Ya da bir yerlerde kundakçılık yapmıyordu. Öte yandan, Trey'in sıkıntılı ifadesi beni endişelendirmişti.

"Sana yine vurmadı, değil mi?" Trey'in suratında bir morluk filan yoktu ama Angeline'in ne yapacağı belli olmazdı.

"Ne? Ah, hayır." Tekrar konuşmadan önce bir an duraksadı. "Melbourne, bu iş daha ne kadar sürecek?"

"Bilmem." Günü kurtarmaya o kadar dalmıştım ki, geleceği düşünmeye fırsat bulamamıştım. "Angeline'in tatilden önce finalleri var. Matematikten geçer bir not alırsa, özgürsün demektir. Yoksa tatilden sonra da çalışmak zorunda kalırsınız. Tabii seni çok yormuyorsa."

Nedense heyecanlanmıştı. "Tamam. Bunu duyduğum iyi oldu."

Kütüphanenin önünde otobüsten indiğimizde o kadar zavallı görünüyordu ki, *o kimya ödevi buna değdi mi*, diye düşünmeden edemedim. Trey'i seviyordum. Angeline'e ders çalıştırmanın onu bu kadar etkileyeceği aklıma gelmezdi doğrusu. Sanırım Angeline, dünya üzerindeki herkeste böyle bir etki yaratıyordu.

Bir süre Trey'in arkasından baktıktan sonra, dönüp fen binasına girdim. Öğretmenlerden biri, Bayan Whittaker, aynı zamanda amatör bir botanikçiydi. Bayan Terwilliger'a ihtiyacı olan bitkileri memnuniyetle temin ediyordu. Bayan Terwilliger'ın onları potpuri ya da kokulu mum yapımında kullandığını sanıyordu. Dolayısıyla Bayan Terwilliger adına belirli aralıklarla buraya uğramama alışkındı. Sınıfa girdiğimde, Bayan Whittaker'ı masasında sınav kağıtlarını okurken buldum.

"Merhaba Sydney," dedi, kafasını kaldırmadan. "Senin malzemeler şurada."

"Teşekkür ederim efendim."

İşaret ettiği tezgaha yaklaştığımda kocaman bir koliyle karşılaştım. Bayan Terwilliger, bir sürü kurutulmuş yaprak, çiçek ve bitki istemişti. İlk kez bu kadar yüklü bir teslimat alıyordum.

"Bu sefer bir sürü şey sipariş etti," dedi Bayan Whittaker, düşüncelerimi okumuşçasına. "Potpuride sarımsak kullanmasına biraz şaşırdım doğrusu."

"Ah, onu yemeklere koymak için istemiştir."

Bayan Whittaker, kafasını sallayıp sınav kağıtlarına geri döndü. Simyacılar'la (ve büyücülerle) ilgili meselelerde, insan-

ların tuhaf davranışları doğaüstü olaylara bağlamamaları çok işimize yarardı.

Kütüphaneye, Trey'le Angeline'in yanına uğramayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. En iyisi hiç burnumu sokmamaktı. Eddie'yle Jill, bu sorunu kendileri çözebilirdi. Yapacak başka bir işim olmadığı için odamda biraz kitap okuyabileceğimi umuyordum. Ama yatakhaneye döndüğümde, gözlerime inanamadım. Marcus, bahçedeki bir banka oturmuş, akustik bir gitar çalıyordu. Etrafını saran dört kız huşuyla onu izliyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup onlara doğru yürüdüm.

"Hayal mi görüyorum?" diye sordum.

Marcus, kafasını kaldırıp bana gülümsediğinde, kızlardan biri hayranlıkla iç geçirdi.

"Ne haber Sydney?"

Dört çift göz bana çevrildi. Bakışları, merak ve haset doluydu. "İyilik," dedim. "Seni burada görmeyi hiç beklemezdim."

"Beklenmedik hareketler yapmakta üstüme yoktur." Marcus, saçlarını arkaya atıp gitarını kılıfına koydu. "Üzgünüm kızlar ama Sydney'le konuşmam gerekiyor."

Kızlar beni öfkeyle süzdüler. Doğrusu biraz uyuz olmuştum. Yakışıklı bir çocuğun benimle konuşmak istemesi bu kadar mı inanılmazdı? Kızlar isteksizce uzaklaşırlarken, Marcus'la yürümeye başladık.

"Senin saklanıyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Sokak çalgıcılığına soyunmak da nereden aklına geldi?"

"Ben kimseden para istemedim ki. Hem kılık değiştirdim." Yanağına dokundu. Gerçeği bilmesem, bir dövmesi olduğunu fark etmeyebilirdim.

"Makyaj mı yaptın?"

"Lütfen beni yargılama," dedi. "Daha serbest hareket etmemi sağlıyor. Sabrina, doğru rengi seçmeme yardım etti."

Sık ağaçların arasında durduk. "Neden geldin?" diye sordum. "Neden aramadın ya da mesaj atmadın?"

"Çünkü sana vermem gereken bir şey var." Gömleğinin cebinden katlanmış bir kağıt çıkardı. Bana gelmeden önce dünyayı dolaşmış gibi bir hali vardı. Kağıdı açtığımda, titizlikle çizilmiş şemalar gördüm. Tekrar Marcus'a baktım.

"Wade'in kat planları."

"Söz verdiği gibi." Sonra Marcus'un kendini beğenmiş gülümsemesi, hayranlık dolu bakışlara dönüştü. "St. Louis'e gitmenin bir yolunu buldun mu gerçekten?"

"Her şey ayarlandı," dedim. "Sunucuya nasıl ulaşacağım dışında. Ama o konuda da birkaç fikrim var."

Güldü. "Hiç şaşırmadım. Detayları sormayacağım. Her kızın kendine göre sırları vardır. Belki bir gün onları benimle paylaşırsın." Ses tonuna bakılırsa, profesyonel sırlardan söz etmiyordu. "Her şey sona erdiğinde," diye ekledi.

"Sence o günleri görecek miyiz?" Şaka yapmak istemiştim ama sesim beklediğimden daha hüzünlü çıkmıştı.

Marcus, beni uzun uzun süzdü. "Bilemem. Ama Meksika'da dövmeyi mühürletmek eğlenceli oluyor. Umarım bizimle gelirsin. En azından kumsallarda margaritanı yudumlayarak

biraz kafa dağıtabiliyorsun. Herhalde bir bikinin vardır, öyle değil mi?"

"Yok," dedim. "Hem ben içki içmem."

"Öyleyse belki bir ara kahve içeriz. Ona da bir itiraz yoktur herhalde?"

"Ne yazık ki, çok meşgulüm," dedim, üzerimdeki sorumlulukları düşünerek. "Ayrıca henüz dövmemi kırdırmaya karar vermiş değilim."

"Mutlaka yapmalısın Sydney." Marcus, birden ciddileşmişti. "Hiç olmazsa bunu yap. Seni kontrol etmelerine izin verme. Bazı çekincelerin olduğunu biliyorum ama inan bana, o konuda bize güvenebilirsin."

"Merhaba Sydney."

Döndüğümde, arkadaşım Julia Cavendish'i kucağında bir sürü kitapla gördüm. Birkaç saniye sonra Marcus da döndü. Julia'nın gözleri irileşti ve tökezleyip kitapların hepsini yere düşürdü. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

"Ah Tanrım, ne aptalım!"

Julia'ya yardım etmek için eğildim ama Marcus, benden önce davrandı. Suratında yine o film yıldızı gülümsemesi belirmişti. "Herkesin başına gelebilir. Ben Dave."

"Ju-Julia," diye kekeledi Julia. Onu tanıdığımdan beri, ilk kez bir erkeğin yanında bu şekilde davrandığını görüyordum. Resmen eli ayağı birbirine dolanmıştı. Oysa Julia, erkekleri kahvaltı niyetine yerdi.

"İşte buradalar." Marcus, yerden topladığı kitapları ona verdi.

"Teşekkürler. Çok sağol. Zahmet oldu. Yani ben toplayabilirdim. Aslında hiç sakar değilimdir. Ben... Kusura bakmayın, konuşmanızı böldüm." Julia'nın böyle saçmaladığını da ilk kez görüyordum.

Marcus, onun sırtına dokundu ve bir an Julia'nın bayılacağını sandım. "Zor durumdaki güzel bir hanıma yardım etmek benim için zevktir." Bana döndü. "Artık gitmeliyim. Konuşuruz Sydney."

Kafamı salladım. Marcus, hızlı adımlarla uzaklaşırken Julia, yine kitaplarını düşürdü. Ama aldırmadan yanıma koştu. "Sydney, çabuk söyle, kim bu?"

"Adını söyledi ya? Dave."

"Evet, ama *kim*?" Koluma yapışmıştı. Utanmasa beni sarsacaktı.

"Bir arkadaşım," dedim.

"Aranızda bir şey var mı?" diye sordu nefes nefese.

"Ah, hayır! Bunu da nereden çıkardın?"

"Kızım, acayip yakışıklı," diye bağırdı. Sanki bu, bizi ruh eşi yapmaya yetecekmiş gibi. "Onunla konuşurken üstünü başını parçalamak istemiyor musun?"

"Yok artık."

"Şaka," dedi, beni şüpheyle süzerek. "Cidden mi?"

"Evet."

Julia, kitaplarını toplamaya başladı. "Vay canına Sydney. Bazen senin hakkında ne düşüneceğime karar veremiyorum. Yani, birlikte olmadığınıza sevindim tabii. Başka bir kız arkadaşı yok, değil mi? Ama senin yerinde olsam üzerine atlardım!"

Jill'in sözleri aklıma geldi. Marcus'un bir insan olduğunu ve Simyacılar'a isyan etmemizin bizi yakınlaştıracağını söylemişti. Belki Marcus'u ya da bir başka eski Simyacı'yı romantik bir seçenek olarak değerlendirebilirdim. Hayatımda bana yasak bir vampir olmasından daha iyiydi. Marcus'u diğer kızların gözüyle görmeye çalıştım. Ama içimde beklediğim gibi bir his uyanmadı. Ne kadar denersem deneyeyim, olmuyordu. Galiba benim zevkime göre fazla sarışındı. Ve belki, gözleri biraz daha canlı bir yeşil olmalıydı.

"Üzgünüm," dedim Julia'ya. "Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bence kafayı yemişsin. İnsan böyle birinin peşinden cehenneme bile gider."

Ağır adımlarla yatakhaneye doğru yürümeye başladığımızda, birden içimi bir sıkıntı kapladı. Cehennem kelimesi, kendimi atacağım tehlike için ne kadar da uygundu. "Biliyor musun," dedim "haklı olabilirsin."

Julia'nın suratı aydınlandı. "Gördün mü? Sonunda dediğime geldin işte."

BÖLÜM 15

Julia'yla yatakhaneye döndüğümüzde, Bayan Terwilliger, lobide beni bekliyordu. "Bana takip cihazı filan mı taktırdınız?" diye sordum. Julia, öğretmenimizin asık suratını görünce anında kayıplara karıştı.

"Mükemmel zamanlama diyelim," dedi Bayan Terwilliger. "Bana haberlerin varmış."

"Garip ama evet."

Bayan Terwilliger, ciddi bir yüzle beni tekrar dışarı çıkardı. Bugünlerde, Amberwood'a ilk geldiğim günlerdeki, dağınık, hippi kılıklı öğretmenden çok farklıydı. "Anlat," dedi.

Ona Alicia'nın telefonundan söz ettim. Doğrusu, Bayan Terwilliger, hiç de beklediğim kadar sevinmedi. Oysa ben, bu haber karşısında heyecanlanacağını ve bana uzun zamandır yaptığı müthiş planın detaylarını vereceğini hayal etmiştim.

"İyi o halde," dedi, anlatmayı bitirdiğimde. "Sanırım oraya gitmem gerekecek."

"*Ben* giderim," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Sen elinden gelenin fazlasını yaptın. Bundan sonrasını bana bırak."

"Ama beni daha önce oraya yollamıştınız."

"Çünkü o zaman, gördüğün yerin neresi olduğunu ya da Veronica'nın orada ne yaptığını bilmiyorduk. Bu kez onun pansiyonda olduğundan eminiz. Bu fırsatı kaçıramam." Kapının yanındaki saate bakıp iç çekti. "Aslında bu gece giderdim ama henüz gerekli hazırlıkları yapmadım. Hemen çalışmaya başlayıp yarın akşam yola çıkmayı planlıyorum. Umarım onu yine kaçırmam."

"Olmaz." Sesimdeki kararlılık beni bile şaşırttı. Öğretmenlerime ya da başka bir otoriteye karşı gelmek hiç adetim değildi.

"Bizi daha önce atlattı. İzin verin, onu takip edelim. Yarın gece hazırlıklarınızı tamamladığınızda siz de gelirsiniz. Eğer yarın için bana okuldan izin alabilirseniz..."

Bayan Terwilliger güldü. "Sanırım bunu yapabilirim. Ama seni tehlikeye atmaktan nefret ediyorum."

"O noktayı uzun zaman önce aştığımızı sanıyordum."

Bayan Terwilliger, haklı olduğumu biliyordu. Benimle tartışmadı. Adrian'ı arayıp ertesi sabah beni almasını söyledim. Tabii önce *Jet*'i, *Taylor*'ın numarasını önüne gelene verdiği için bir güzel payladım. Sabah, Bayan Terwilliger, sözünü tutmuştu. O gün, bir *araştırma gezisi* için derslerden muaf tutulacaktım. Yıldız bir öğrenci olmanın iyi yanı, kimsenin birkaç dersi kaçırmana aldırmamasıydı. Her halükarda üzerime düşeni

yapacağımı biliyorlardı. Hatta belki, dönemin geri kalanında okula hiç uğramasam bile olurdu.

Yolda Adrian'a, Marcus'un verdiği görev için St. Louis'e gitmenin bir yolunu bulduğumu söyledim.Ben anlattıkça Adrian'ın suratı asıldı ama bu konuda sessiz kalmayı yeğledi. Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Marcus'tan hoşlanmıyordu. Kendimi tehlikeye atmamı istemiyordu. Ama kararlarıma saygı duyuyordu. İçten içe bunu istese bile, bana neyi yapıp yapamayacağımı söylemek onun doğasında yoktu. Beni destekleyecek birkaç şey söyledi o kadar.

"Dikkatli ol Sage. Tanrı aşkına dikkatli ol. Daha önce de bazı çılgınlıklar yaptın ama bu farklı. Sonunda mutlaka başarılı olacaksın ama sakın bir an bile gardını düşürme."

Ona Ian'dan faydalanmayı umduğumu söylediğimde, birden ifadesi değişti.

"Bir dakika. Casusluk etmene yardım etsin diye birini baştan mı çıkaracaksın?"

Ian'ı baştan çıkarmak mı? Iyy. "Hemen saçma sapan sonuçlara varma," diye uyardım. "Ben yalnızca, istediğimi elde etmek için onun hislerini kullanmaya çalışacağım."

"Vay canına. Çok acımasızca Sage. Gerçekten çok acımasızca."

"Hop." Doğrusu biraz içerlemiştim. "Onunla evlenmeyi vaat ettiğim filan yok, tamam mı? Bana akşam yemeğine çıkmayı teklif etti. Ben de kabul ettim. Onu bana tesisi gezdirmesi için ikna etmeye çalışacağım, hepsi bu."

"İkna taktiklerin neleri kapsıyor merak ettim doğrusu."

Ona öfkeyle baktım.

"Adrian, sence ben öyle bir kız mıyım?"

"Bir düşüneyim..." Bir an duraksadı. "Galiba, hayır. Yani Ian gibi biriyle hayatta olmaz. Yeni bir elbise aldın mı?"

İşte yine başlamıştık. Adrian, konudan konuya atlıyordu. "Akşam yemeği için mi? Merak etme, bir sürü elbisem var."

"Anlıyorum." Tuhaf yorumlarına devam etmemek için kendini zor tuttuğu belliydi. "Sana birkaç tavsiye vereyim," dedi.

"İstemez."

"Erkeklerin zayıf yönlerini kim daha iyi bilebilir? Sen mi, ben mi?"

Sorusuna doğrudan cevap vermemeyi yeğledim. "Devam et."

"Yeni bir elbise al. Şöyle açık saçık bir şey. Mini etekli. Straplez. Belki dolgulu sütyen de takabilirsin." Çabucak göğüslerime baktı. "Aslında gerek yok. Ama mutlaka topuklu ayakkabı giy."

"Adrian!" diye bağırdım. "Simyacılar'ın nasıl giyindiğini gördün. Sence bir kilise ayinine öyle bir elbiseyle gidebilir miyim?"

Adrian istifini bozmadı. "Bir yolunu bul. Ya da ayinden sonra kıyafetini değiştir. Ama eğer bir erkeği zor bir konuda ikna etmek istiyorsan, mutlaka dikkatini dağıtmalısın. Aklını çalıştırmasını engellemelisin."

"Bakıyorum kendi cinsine hiç inancın yok?"

"Ne yani, yalan mı söyleyeyim? Geçmişte ben de sık sık seksi elbiselere kandım."

Gerçi Adrian'ın aklını pek çok şeyle dağıtabilirdiniz. Fondü. Tişörtler. Kedi yavruları. "Yani vücudumu sergileyeceğim ve bütün dünya ayaklarıma kapanacak, öyle mi?"

"Yardımı olacağı kesin." İşin tuhafı, son derece ciddiydi. "Ayrıca kendinden emin davranmalısın. Ona konuyu açmadan önce, istediğini yaparsa ne kadar minnettar olacağını hissettir. Ama detay verme. Bunu onun hayalgücüne bırak."

Hayretle kafamı iki yana salladım. Neyse ki, yolculuğumuzun sonuna gelmiştik. Buna daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum. "Hayatımda aldığım en saçma tavsiyeydi," dedim. "Ve en cinsiyetçi. Ama erkekleri mi kadınları mı daha çok gücendirmeli, bilemiyorum."

"Ben kimyadan, bilgisayar korsanlığından ya da fotosinsizden anlamam. Ama bu konuda engin bir tecrübeye sahibim." Sanırım *fotosentez* demek istemişti ama onu düzeltmedim. "Güven bana."

Adrian, o kadar içten görünüyordu ki, ona düşüneceğimi söyledim. Ama kendimi öyle bir elbiseyle hayal edemiyordum. Neyse ki, cevabımdan tatmin olup daha fazla üstelemedi.

Pansiyona vardığımızda, yine Taylor ve Jet olabilmemiz için kahverengi peruğumu taktım.

"Kim bilir kendimizi nasıl bir şeyin içine atıyoruz?" diye mırıldandım kapıda. Bayan Terwilliger'la konuşurken pek cesurdum ama şimdi şeytani bir büyücüyle karşılaşma fikri beni korkutuyordu. Henüz başkalarındaki büyüyü hissetme konusunda usta değildim. Veronica, beni gafil avlayabilirdi. Tek güvencem, Adrian'ın ruhu ve Bayan Terwilliger'ın tılsımıydı. Veronica, oradaysa, sıradan bir çift gibi görüneceğimizi umuyordum.

Pansiyona girdiğimizde, Alicia'yı yine dergi okurken bulduk. Gözlüğünü ve o tuhaf kolyelerini takmıştı. Bizi görünce suratı aydınlandı. "Ah, hoşgeldiniz."

Adrian, hemen kolunu omzuma attı. "Veronica'nın döndüğünü duyunca, onu hemen ziyaret etmek istedik, öyle değil mi çileğim?"

"Evet, evet," dedim. Neyse, en azından Adrian, bugün daha sağlıklı takma isimler kullanıyordu.

"Ah." Alicia'nın ışıltılı gülümsemesi gölgelenir gibi oldu. "Veronica şimdi çıktı."

"Şaka ediyor olmalısın," dedi. "Nasıl yani? Pansiyondan mı ayrıldı?"

"Hayır, hala Kadife Süit'te kalıyor. Galiba dışarıda işleri varmış. Ama..."

Alicia'nın suratında aptal bir ifade belirdi. "Ben... Sürprizinizi mahvetmiş olabilirim."

"Ya?" dedim aşırı bir tepki vermemeye çalışarak. Adrian, beni kendine çekti ama bu kez beni etkilemekten çok, frenlemeye çalışıyordu.

"Kendime hakim olamadım. Yakında sürpriz ziyaretçileri olabileceğini söyledim. Hani dışarıda fazla oyalanmasın ve geldiğinizde onu bulabilesiniz diye."

"Çok şekersin," dedi Adrian. Gülümsemesi, benimki kadar zorakiydi. Alicia, bize yardım edeyim derken bir çuval inciri berbat etmiş olabilirdi.

Şimdi ne yapacaktık? Tam o sırada orta yaşlı bir kadın kapıdan içeri girince acele bir karar almaktan kurtuldum.

"Merhaba," dedi Alicia'ya. "Yeğenim için düğün yeri arıyorum. Biraz bilgi alacaktım."

"Tabii," dedi Alicia bir bize, bir ona bakarak. Bocaladığını görünce araya girdim.

"Madem buraya kadar geldik, Tavşancık Süiti'ne bir daha bakabilir miyiz?" diye sordum. "Doğrusu, onda aklımız kaldı."

Alicia, kaşlarını çattı. "Yıldönümünüz için, kıyıya yakın bir yer istemiyor muydunuz?"

"Öyleydi," diye atıldı Adrian. "Ama Taylor geçen gün Ponpon'u hatırladı ve kararımızı yeniden gözden geçirmeye karar verdik." Bana yardım etmeye çalıştığının farkındaydım. Ah, bir de hayali tavşanımın adını doğru hatırlayabilseydi!

"Zıpzıp," diye düzelttim.

"Tavşancık Süiti hala boş mu?" diye sordu Adrian. "Sen hanımefendiyle ilgilenirken, biz kapıdan şöyle bir göz atsak?"

Alicia, birkaç saniyelik kararsızlığın ardından bize anahtarı verdi. "Tabii. Merak ettiğiniz bir şey olursa sormaktan çekinmeyin."

Anahtarı alıp Adrian'ı izledim. Düğün için gelen kadının, arka bahçeye bir çadır kurabilirler mi diye sorduğunu duydum. Ve o çadır, kaç elektrikli ısıtıcıyı kaldırabilirdi? İkinci kata çıktığımızda "Dur, tahmin edeyim," dedi Adrian. "Kadife Süit'e bakmak istedin, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet. Süper fikir, değil mi? Umarım, kadın Alicia'yı bir süre daha oyalar."

"Onu etkileyebilirdim."

"Enerjini boşa harcama."

Kadife Süit'i buldum ve Alicia'nın bize ortak anahtarı verdiğini umarak, kilide soktum. Geçen sefer bize odaları gösterdiğinde, tek anahtar kullandığı gözümden kaçmamıştı. *Klik* sesini duyduğumda, şansımızın yaver gittiğini anladım. Neyse ki, bugün, kilit eritici kimyasallar kullanmak zorunda kalmayacaktık.

İlk gelişimizde, Kadife Süit'i görmüştük. Kadife yatak örtüsü ve kadife kaplı mobilyalar tamamen aynı görünüyordu. Duvar kağıdının bile kadifemsi bir dokusu vardı. Ama bu kez yatak dağınıktı ve banyodan şampuan kokusu geliyordu.

"Alicia, Veronica'nın döneceği konusunda yanılıyor olabilir," dedi Adrian. Bir çekmeceyi açtı. İçi boştu. Dolabın bir köşesinde, uzun topuklu ayakkabılar ve bir kemer duruyordu. Sanki odanın sahibi alelacele toplanırken bunları gözden kaçırmış gibi. "Baksana, etrafta doğru düzgün hiçbir eşyası yok."

Bütün umutlarım tükenmişti. Alicia, sürprizimizi ağzından kaçırarak Veronica'yı uyarmıştı. Adrian, haklıydı. Duş kabinindeki jilet, banyodaki küçük parfüm şişesi ve komodinin üzerindeki çeşitli restoran broşürleri gibi, kolayca unutulabilecek birkaç şey dışında oda boştu.

Yatağa oturup restoran broşürlerine baktım. Çin, Hint, Meksika... Veronica'nın zengin bir damak tadı olmalıydı. Hepsini tek tek gözden geçirdikten sonra broşürleri yere attım.

"Gitmiş," dedim. Gerçeği daha fazla saklayamazdım. "Salak Alicia, onu kıllandırmış. Veronica'yı yine elimizden kaçırdık."

Adrian, hayalkırıklığıyla yanıma çöktü. "Merak etme, onu bulacağız. Diğerlerini uyararak onu yavaşlatmış olduk. Belki gelecek dolunayda onu yeniden bulursun."

"Umarım," dediysem de onun kadar olumlu düşünemiyordum.

Peruktan suratıma dökülen saçları kulağımın arkasına atıp yüzümü kendine çevirdi. "Her şey yoluna girecek. Veronica, seni bilmiyor."

Adrian, haklıydı ama içim hiç rahat değildi. Kafamı omzuna koydum. "Ne fark eder? Benim yerime bir başkası acı çekecek. Tek istediğim, onu bir an önce durdurabilmek."

"Çok cesursun, ha?" Hafifçe gülümsedi. Sonra parmak uçlarını yüzümden aşağı kaydırdı. Boynumu okşadı ve elini omzuma koydu. Dokunduğu her yerde tüylerim dikendiken olmuştu. Nasıl yapabiliyordu bunu? Bütün kızların ayılıp bayıldığı Marcus'un benim üzerimde sıfır etkisi vardı. Ama Adrian, en ufak bir dokunuşuyla beni heyecanlandırabiliyordu.

"Castile bile eline su dökemez."

"Kes şunu," diye uyardım.

"Seni Castile'le kıyaslamayı mı?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Elleri hala üzerimdeydi ve bir yataktaydık. Beni tekrar öpeceğinden korkarak geri çekildim. Yaptığım ani hareket onu şaşırtmıştı. Parmakları, saçlarıma ve iki kolyeme dolandı. İki zincir de açılmıştı ve az kalsın peruğum düşüyordu. Hızlı davranıp tılsımı yakaladım ama haç elimden kaydı. Neyse ki, tılsım hala üzerimdeydi. "Bir daha beni öpmek yok," dedim ve tılsımı boynuma takıp peruğu düzelttim.

"Romantik bir yerde olmadıkça, evet," dedi. "Ama burası bana gayet romantik göründü." Kadife mobilyaları gösterdi. Sonra küçük haçı alıp havaya kaldırarak altın yüzeyinin ışığı yakalamasını izledi. "Bunu bana vermiştin."

"Sen de geri verdin."

"Kızmıştım."

"Ya şimdi?"

Omzunu silkti. "Şimdi yalnızca kararlıyım."

"Adrian," diye iç çektim. "Neden hiç vazgeçmiyorsun? Bana dokunmanı istemediğimi biliyorsun."

"Ama hareketlerin öyle demiyor."

"Saçmalama. Utanmasan, sana kuyruk salladığımı iddia edeceksin." Böylesine sinir bozucu olmak zorunda mıydı? Tamam, o gece, partide ona yanlış bir mesaj vermiş olabilirdim. Ya da Turta Dünyası'nda. Ama bu kez... "Beni öpeceğini anlayınca geri çekildim. Daha ne kadar açık olabilirim?"

"Aslında tam olarak, hareketlerin de değil," dedi. Haç hala elindeydi. "Auran."

"Of," diye homurdandım. "Sakın yine auralardan söz etmeye başlama."

"Ama doğruyu söylüyorum." Yanlamasına yatağa uzandı. "Gel," dedi, yanına yatmamı işaret ederek.

"Adrian..."

"Söz veriyorum, seni öpmeyeceğim."

"Bu numaraya kanmamı beklemiyorsun herhalde?"

Bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Seni taciz edeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır," dedim hemen.

"O halde güven bana."

Aramızda mesafe bırakarak yatağa uzandım. Gözlerinde dalgın bir ifade belirdi. Kendini ruha teslim etmişti. "Şimdi ne görüyorum biliyor musun? Her zamanki auranı. Sabit bir altın sarısı. Sağlıklı ve güçlü. Aralarında morluklar var. Ama bunu yaptığımda..."

Elini kalçama dayayınca, bütün vücudum yay gibi gerildi. Sonra elini yukarı kaydırıp gömleğimin altından sırtıma dokundu. Parmaklarının değdiği yerler yanmaya başlamıştı ve değmediği yerler, o sıcağın özlemiyle sızlıyordu.

"Gördün mü?" dedi. Hem ruhun devinimine kapıldığını, hem de bana odaklanmaya çalıştığını hissettim. "Ama göremezsin ki. Sana dokunduğumda, auran için için yanmaya başlıyor. Renkler yoğunlaşıyor, morluklar çoğalıyor. Neden Sydney?" Elini sırtıma bastırarak beni kendine çekti. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyorsam, neden böyle bir tepki veriyorsun?" Sesinde bariz bir çaresizlik vardı.

Sesimi güçlükle buldum. "İçgüdüsel bir şey olmalı," dedim. "Sen bir Moroi'sun. Ben bir Simyacı'yım. Tabii ki, bir tepki vereceğim. Bana dokunmana aldırmayacağımı mı sandın?"

"Çoğu Simyacı'nın bize tepkisi, tiksinti ve kutsal su olur."

Mükemmel bir noktaya parmak basmıştı. "Ben Moroi'ların yanında birçok Simyacı'dan daha rahatım. Belki bu sadece hormonlarımla ilgili bir şeydir. Ben de şehvete herkes kadar duyarlıyım." Cinsellikle ilgili bir kitaptan ya da *Cosmopolitan*'daki bir makaleden alıntı yapar gibiydim.

Dudaklarında bir gülümseme uçuştu. "Hayır, değilsin. Yani bu tepkin sebepsiz değil. Sen birine karşı bir şeyler hissetmeden şehvete kapılabilecek bir kız değilsin." Elini tekrar kalçama koyup bacağıma doğru kaydırdı. Ürperdiğimi fark edince bana biraz daha yaklaştı. "Gördün mü? Yine aynısı oldu. Karanlıktaki ateşim."

"Sakın beni öpme," diye fısıldadım. Tek savunma mekanizmam buydu. Beni öperse, kontrolümü kaybedecektim. "Söz vermiştin."

"İstemediğin sürece öpmem," dedi. Bana nefesini duyabileceğim kadar yakındı.

Gözlerimi açtım. Ona aurama aldırmamasını söyleyecektim. Arzularımın ardında bir his aramaması gerektiğini. Moroi'ların yanında o kadar rahattım ki, ona herhangi bir erkek gibi tepki verebiliyordum. Ellerine, dudaklarına, vücuduna...

Kolumdan tutup beni sırtüstü çevirdi. Tekrar gözlerimi kapayıp kollarımı boynuna doladım. Dudakları benimkilere değdi...

Pat diye kapı açılınca irkildim. Alicia, dehşetle elini ağzına götürdü. "Ah, pardon," dedi. "Ben..."

Adrian'la birbirimizden ayrılıp doğrulduk. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Otomatikman elim kafama gitti. Neyse ki, peruğum hala duruyordu. Adrian, benden çabuk toparlandı.

"Asıl biz özür dileriz. Bir an kendimizi kaybettik. Diğer odalara da bakalım demiştik." Konuşurken hafifçe dili dolanmasına rağmen, suratında zafer dolu bir ifade belirmişti. Bu da oyununun bir parçası mıydı, yoksa başka bir sebebi mi vardı?

Alicia, en az benim kadar sıkıntılı görünüyordu. "Anlıyorum. Ama bu oda dolu." Kaşlarını çatıp etrafına bakındı. "Veronica kalıyordu. Ama galiba gitmiş."

Nihayet konuşabildim. "Biz de o yüzden boş sandık," dedim telaşla. "Hiç eşya yoktu."

Alicia, neyse ki, demin tanık olduğu uygunsuz manzarayı unutmuşa benziyordu. "Çok tuhaf. Çünkü resmi olarak çıkış yapmadı. Odanın parasını önceden nakit ödemişti ama..."

Alicia'ya, Veronica'yı arayacağımızı söyleyerek pansiyondan mümkün olduğunca çabuk ayrıldık. Arabaya bindiğimizde ikimiz de fazla konuşmadık. Ben kendi düşüncelerime dalmıştım. Veronica'yı elimizden kaçırdığımız için öfkeliydim ve Adrian konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Adrian'ı unutmaya çalıştım. Gerçi bir yanım, gelecek sefere bir kitapçıya gittiğimde, inkar konusunu işleyen bir kitap almamı söylüyordu.

"Yine çıkmaza girdik," dedim, otoyola çıktığımızda. Bayan Terwilliger'a mesaj attım: *V gitmiş. Harekete geçmenize gerek kalmadı.* Birkaç dakika sonra cevabı geldi: *Şansımızı zorlamaya devam edeceğiz.* Ne kadar büyük bir hayalkırıklığına uğradığını hissedebiliyordum. Ben de aynı durumdaydım. Adrian, dönüş yolunda bütün sorularıma cevap verdi ama aklı başka bir yerde gibiydi.

Gece beni Amberwood'a bıraktığında, etraf sessizdi. Kimse ağlamıyordu. Tehlikeli gizli görevler beni beklemiyordu. En son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamaya çalıştım. Yatağıma kıvrılıp huzur içinde ödevlerimi yaptım. Matematik kitabının üzerinde uyuyakalmışım.

Saçma sapan bir rüya gördüm. Kedimiz konuşabiliyor ve Adrian'ın Mustang'ini kullanıyordu. Bana, "Birmingham'a gidelim mi?" diye sordu. Ona bir sürü ödevim olduğunu, ama Fargo'ya gitmek isterse bunu düşünebileceğimi söyledim.

Benzini kimin ödeyeceğini tartışırken rüyam birden karanlığa karıştı. İçime soğuk bir ürperti yayıldı. Ardından, Adrian'ın dairesinde Strigoi'larla karşılaştığımız anı aratmayacak bir endişeye kapıldım. Bir kadının korkunç sesi etrafımı sardı. Tıpkı zehirli bir duman gibiydi. Karanlıktan gelen ses, zihnimde yankılandı.

Seni iyi saklamış ama bu sonsuza dek böyle süremez. Seninki gibi bir gücü maskelemek imkansızdır. İzini buldum. Artık benimsin.

Birden karanlıktan uzanan eller boğazıma sarıldı. Nefes alamıyordum. Çığlık çığlığa uyandığımda kendi odamda, kendi kitaplarımla çevriliydim. Işığı açık unutmam, rüyanın dehşetini biraz olsun dağıttı. Ama dediğim gibi, yalnızca birazını. Her bir gözeneğimden terler fışkırıyordu. Gömleğim, üzerime yapışmıştı. Boynuma dokunduğumda hiçbir tuhaflık hissetmedim. Tılsım yerindeydi ama haçım yoktu.

Yalnızca bir kabustu, diye düşündüm. Hiçbir anlamı ya da son günlerde yaşadıklarımla ilgisi yoktu. Aslında daha sık ka-

bus görmemem bile bir mucizeydi. Ama tekrar düşündüğümde, o kadar emin olamadım. Öyle korkunç ve gerçekçiydi ki, adeta ruhuma dokunmuştu.

Uyumak istemediğim için bir kahve içip tekrar okumaya çalıştım. Bir süreliğine işe yaradı ama saat dört gibi, vücudum daha fazla dayanamadı. Yine kitaplarımın üzerine yığıldım ve bu kez hiç rüya görmedim.

BÖLÜM 16

Ertesi sabah, Bayan Terwilliger'a pansiyon ziyaretimizin tüm detaylarını verdim. Bizden beklenmeyecek kadar erken bir saatte Spencer's'da buluşmuştuk. Adrian da bize katılmıştı. "Birazdan çalışma grubu toplantım var," diye açıkladı. Ruh hali daha iyiydi. Dünkü patavatsızca tavırlarının konusunu açmadı.

Söylenecek fazla bir şey olmasa da hikayemizi dinlediğinde, Bayan Terwilliger'ın yüzünde endişe çizgileri belirmişti. Kabusumdan söz ettiğimde iyice panikledi. Gözleri hayretle irileşti ve kahve fincanını öyle bir sıktı ki, bir an kırılacağını sandım.

"Seni öğrenmiş," diye mırıldandı. "Ya o Alicia denen kız yüzünden ya da başka bir şekilde, Veronica, seni öğrenmiş. Seni oraya asla yollamamalıydım. Diğer kızlara da tılsım verirsek radarından kaçabileceğini sanmıştım ama yanılmışım. Bencillik ettim. Ne safım! Baştan beri peşinde olduğumu bil-

mesi daha iyi olurdu. Sydney'in görüntüsünü maskelediğinden emin misin?" Soru, Adrian'aydı.

"Evet," dedi. "Konuştuğumuz kızlar, hatta Alicia bile Sydney'i tarif edemez."

"Belki sizi gözetliyordu," dedim. "Ve bizi birlikte gördü. Sizinleyken olduğum gibiyim."

"O da bir seçenek tabii," diye mırıldandı Bayan Terwilliger. "Ama Veronica, faaliyetlerini Los Angeles'ta sürdürüyor. Bence kurbanlarını izlerken buraya gelecek vakit bulamamıştır. Yetenekleri arasında ışınlanma yok." Bayan Terwilliger'ın ifadesi hafifçe yumuşadı. "Şimdilik, hasar kontrolü yapmaktan başka çaremiz yok. Henüz nerede olduğunu bilmiyor. Benimle bağlantından da haberi yok. Sana başka bir tılsım yapacağım ama eğer Veronica, sana ulaşmanın bir yolunu bulduysa, işe yaramayabilir. Saldırı planlarını unut. Savunmaya odaklan. Özellikle görünmezlik büyülerine. Bu noktada Veronica'dan korunmanın en iyi yolu, Palm Springs civarına gelirse, seni bulamamasını sağlamak olur."

Bayan Terwilliger'ın uyarılarına rağmen, gelişmiş saldırı büyülerini okumaya devam etmiştim. Ama bu yeni gelişmeyle, savunmaya yoğunlaşmam konusunda haklı olduğunu biliyordum. Yine de Veronica'nın bana Bayan Terwilliger'ı gözetleyerek ulaştığı endişesini aklımdan çıkaramıyor ve öğretmenim için korkuyordum. "Durmadan sizin peşinizde olmadığını söylüyorsunuz. Bundan emin misiniz?"

"Elinden gelse, beni dikkate bile almaz," dedi Bayan Terwilliger, kendinden emin bir sesle. "Veronica'nın istediği

güç bende var. Ama ne gencim ne de güzel. Hem kardeşine zarar vermez. İçinde kalan son insanlık kırıntıları bunu engeller."

"Onunla yüzleştiğinizde, hala kardeşliğinizi umursayacağından emin misiniz?" diye sordu Adrian.

Bayan Terwilliger kafasını salladı. "Hayır. O zaman her şey bitecek. Bu gece buluşalım da seninle birkaç savunma büyüsü alıştırması yapalım Sydney."

Gözlerimi kısarak onu dikkatle süzdüm. "Bunu kaldırabilecek misiniz? Alınmayın ama şimdiden yorgun görünüyorsunuz."

"Akşama bir şeyim kalmaz. Onda parkta ol. Weathers'dan senin için izin alırım. Seni korumalıyız." Birkaç saniye gözleri başka bir noktaya daldı ve sonra yine bana baktı. "Bu gelişmenin ışığında, bazı temel savunma taktiklerine de başvurmak gerekebilir."

"Temel savunma taktikleri mi?"

"Silah ya da bıçak taşınmandan söz ediyor," diye açıkladı Adrian.

Bayan Terwilliger, kafasını salladı. "Veronica'yla karşılaşırsan, bu, iki büyücünün savaşı olacak. Ama fazladan güvenlik önlemleri almanın kimseye bir zararı olmaz, öyle değil mi?"

Öğretmenimin fikri hoşuma gitmemişti. "Bıçak kullanmayı bilmiyorum," dedim. "Ve silahlardan hiç hoşlanmam."

"Komaya girmek ve vaktinden önce yaşlanmak hoşuna gider mi?" diye sordu Adrian.

Ona öfkeli bir bakış fırlattım.

"Tabii ki, hayır. Ama bu kadar kısa sürede silahı nereden bulacağız?"

Adrian'ın bakışlarından bana hak verdiği belliydi. Ama birden heyecanlandı. "Sen o işi bana bırak."

"Eminim ikiniz bir yolunu bulursunuz," dedi Bayan Terwilliger. Sonra saatine baktı. "Dersler başlamak üzere."

Hep birlikte kalkıp kendi yollarımıza gitmeye hazırlanırken, Adrian'ı durdurdum. Kimseye belli etmeden nereden silah bulmayı planladığını merak etmiştim. Ama Adrian, bunu söylemeye yanaşmadı ve benimle okuldan sonra buluşacağını söylemekle yetindi. Gitmeden önce aklıma son bir soru geldi.

"Adrian, haçım sende mi?"

"Haç mı?" Gözlerini kıstı. Dün yaşadıklarımızı bir bir hatırlıyor olmalıydı. Veronica'nın odasını, yataktaki yuvarlanışımızı... "Ah, ben odadan çıkmadan önce onu düşürmüştüm. Sonra sen almadın mı?"

Kafamı iki yana salladığımda suratı asıldı.

"Kahretsin, özür dilerim Sage."

"Önemli değil," dedim otomatikman.

"Önemli olmaz mı? Ona ne kadar değer verdiğini biliyordum. Hepsi benim suçum."

Evet, gerçekten de benim için anlamı büyüktü ama kendimi de suçluyordum. Odadan çıkmadan önce onu almayı akıl etmeliydim. "Yalnızca bir kolye," dedim.

Ama bu, Adrian'ı rahatlatmadı. Ayrılırken o kadar üzgün görünüyordu ki, akşamki buluşmayı unutmayacağını umdum. Ama boşuna endişelenmiştim. Dersler bittiğinde,

Adrian, Mustang'iyle beni yatakhanenin önünde bekliyordu. Neşesi yerine gelmiş gibiydi. Kolyeden hiç söz etmedi.

Bana silahla ilgili planından bahsettiğinde şok oldum ama birkaç dakika sonra ona hak verdim. Bir saat içinde, şehrin dışında, ıssız bir arazideki, terk edilmiş gibi duran bir eve doğru ilerliyorduk. Burası Wolfe Savunma Sanatları Okulu'ydu.

"Buraya bir daha adımımızı atmayacağımızı düşünmüştüm," dedim.

Wolfe'un binasının penceresi yoktu. Kapıya doğru yürürken dışarıda park edilmiş bir araba da görmedik. "İçeride olmayabilir," diye fısıldadım Adrian'a. "Keşke önce arasaydık."

"Wolfe, nadiren dışarı çıkar," dedi Adrian. Kapıyı çalar çalmaz, köpek havlamaları ve telaşlı pati sesleri duyuldu. Suratımı buruşturdum. Wolfe, asla anlayamayacağım bir sebeple, evinde bir Chihuahua sürüsüyle birlikte yaşıyordu. Bir keresinde bize, tek bir komutuyla bir adamı öldürebileceklerini söylemişti.

Birkaç dakika bekledik ama içerideki tek hayat belirtisi havlamalardı. Adrian, bir kez daha kapıyı çalınca köpekler iyice çıldırdı. Yine bekledik ve Adrian omzunu silkti. "Galiba haklıydın..."

Birden kapı aralandı ve gri bir göz, kapıdaki zincirin altından bize baktı. "Ah," dedi çatallı bir sesle. "Siz misiniz?"

Kapı kapandı ve zincirin sesini duydum. Birkaç saniye sonra Wolfe, köpekleri kaçırmamaya özen göstererek dışarı süzüldü. Sol gözünde, korsanlarınki gibi bir göz bandı vardı. Diğer

gözüyle bana dikkatle baktı. "Önce arasaydınız ya," dedi. "Az kalsın köpekleri üzerinize salacaktım."

Wolfe, en sevdiği bermuda şortunu ve bir tişört giymişti. Tişörtün önünde dev bir kamyonun üzerine tüneyen bir kel kartal resmi vardı. Kartal, pençelerinden birinde Amerikan bayrağını, diğerinde bir samuray kılıcı tutuyordu. Böylesine vatansever bir tişört için tuhaf bir silahtı doğrusu ama Wolfe'un giyim zevkini sorgulamamayı çoktan öğrenmiştik. Bir keresinde ona, yalnızca bir şortu mu, yoksa aynı şorttan birkaç tane mi olduğunu sorma cüretini gösteren bir kadını sınıftan atmıştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Dersler yılbaşından sonra başlayacak."

Adrian'la birbirimize baktık. "Bizim... Silaha ihtiyacımız var," dedim. "Sadece ödünç alacağız."

Wolfe sakalını kaşıdı. "Ateşli silahlar dersime katılmayan öğrencilere silah veremem. Önce güvenlik." Demek en azından birilerine silah ödünç veriyordu? Eh, bu da bir şeydi. Wolfe, silahı neden istediğimizi sorma zahmetine bile katlanmamıştı.

"Ben o eğitimi aldım," dedim. Doğruyu söylüyordum. Ateşli silah eğitimi tüm Simyacılar için bir zorunluluktu. Gayet de başarılıydım ama daha önce de söylediğim gibi, silahlardan hiç hazzetmiyordum. En azından bıçak, başka amaçlar için de kullanılabiliyordu. Ama bir silah? Onun tek amacı, yaralamak ya da öldürmekti.

Wolfe, sağlam gözünün üzerindeki kaşı kaldırdı. Belli ki bana inanmamıştı. "Bu dediğini ispatlayabilir misin?"

"Atış poligonunuz var mı?" diye sordum, sakin bir sesle. Alınmış gibi suratını astı.

"Elbette var."

Bizi eğitim gördüğümüz garajın arkasındaki bir binaya götürdü. Buraya ilk kez giriyordum ve tıpkı evi gibi, pencere-sizdi. Kapı, Simyacılar'ın güvenlik standartlarını karşılayabilecek kadar çok sayıda kilitle kaplıydı. Bizi içeri aldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burası yalnızca bir poligon değildi. Duvarlarda aklınıza gelebilecek hemen her çeşit silah asılıydı. Wolfe, etrafa şöyle bir göz attı.

"Kulaklıklar evde olmalı. Hemen geliyorum."

Hayretle duvarlara bakmayı sürdürdüm. "Hepsinin ruhsatlı olduğuna hayatta inanmam."

Adrian, beklenmedik bir şey söyledi. "Göz bandını fark ettin mi?"

Gözlerimi silahlardan güçlükle ayırıp ona baktım. "Evet, tabii."

"Onu demiyorum. Wolfe'u son gördüğümüzde diğer gözünde değil miydi?"

"Yok canım," dedim hemen.

"Emin misin?"

Değildim. Kelimeleri ve sayıları kolayca aklımda tutabilirdim. Ama diğer detaylar, kıyafetler ya da saç modelleri, bazen gözümden kaçabiliyordu. "Bunu neden yapsın ki?" dedim. "Hiç mantıklı değil."

"Malachi Wolfe'tan söz ediyoruz. Neden yapmasın ki?"

Doğru söze ne denirdi?

Wolfe, kulaklıklarla geri döndü. Tekrar duvarlarda göz gezdirdi ve küçük bir tabanca seçtikten sonra cephane dolabını açtı. En azından silahları dolu bırakmıyordu.

"Ben yaparım," dedim, tabancayı alıp kolayca doldurarak. Wolfe, takdirini hafifçe homurdanarak belirtti. Sonra, üzerine hedefler çizilen, kağıttan bir insan siluetinin olduğu poligona gittik.

"Pekala," dedi Wolfe. "Göster marifetini."

Ateş etmeye başladım ve şarjörü en zor hedeflerin üzerine boşalttım. Sonra tabancayı Wolfe'a geri verdim. Ama Wolfe, onu yeniden elime tutuşturdu. Adrian, hayretle bizi izliyordu.

"Sende kalsın," dedi Wolfe. "Sınavı geçtin. Cephaneni kendin alırsın ama kira sözleşmesini imzaladığın sürece, tabanca senindir."

Kira sözleşmesi, silahın modelini not ettiği bir kağıt parçasından ibaretti. Arkasına adımın baş harflerini yazdım. "Hepsi bu mu?" diye sordum. "Yani bana güvenmenize sevindim tabii ama…" Doğrusu ne diyeceğimi bilemiyordum.

Wolfe, boşversene dercesine elini salladı. "Sen iyi bir çocuksun. Eğer bir silaha ihtiyacım var diyorsan, sana inanırım. Ne oldu, biri başına bela mı oldu?"

Tabancayı postacı çantama koydum. "Öyle sayılır."

Wolfe, Adrian'a baktı. "Ya sen? Sana da silah lazım mı?"

"Ben böyle iyiyim," dedi Adrian. "Hem eğitimim de yok. Önce güvenlik, öyle değil mi?"

Wolfe, tekrar cephane dolabını açıp uzun, tahta bir çubuk ve içinde küçük okların bulunduğu bir kılıf çıkardı.

"Tüftüfümü ister misin? Nasıl kullanılacağını öğrenmen uzun sürmez. Tabii asla, bunu çaldığım Amazon savaşçıları kadar usta olamazsın ama birkaç hedefi tutturabilirsin."

"Teşekkürler ama ben kendi yöntemlerime sadık kalacağım," dedi Adrian, birkaç saniye sonra. Sesi tüftüf seçeneğini gerçekten değerlendirmişçesine inandırıcıydı.

Ben Wolfe'un sözlerine takılmıştım. "Amazon Ormanları'na mı gittiniz?"

Wolfe, bu kez göz bandının üzerindeki kaşını kaldırdı. "Ne o, yoksa inanmıyor musun?"

"Ah, hayır, tabii inanıyorum," dedim hemen. "Daha önce hiç söz etmemiştiniz de."

Wolfe, gözlerini uzak bir noktaya dikti. "Yıllardır orayı unutmaya çalışıyorum. Ama insan bazı şeylerden kaçamıyor."

Wolfe'un sözlerini, uzun ve rahatsız edici bir sessizlik izledi. Sonunda, boğazımı temizledim. "Teşekkürler bayım ama artık gitmeliyiz. Umarım tabancayı size en kısa sürede iade edebiliriz."

"İstediğiniz kadar kalsın," dedi. "Gerekirse ben sizi bulurum."

Wolfe, son sözünü söyledikten sonra, Adrian'la oradan ayrıldık. Bayan Terwilliger'ın endişelerini anlamama rağmen, silah taşımaktan hiç rahat değildim. Onu arabamda bırakmak en iyisiydi. Zira okulda bir arama filan yapılırsa başım büyük belaya girerdi. Simyacı ve büyücü malzeme kutularım, zaten beni yeterince huzursuz ediyordu. Bir de bunu kaldıramayacaktım.

Adrian, beni Amberwood'a geri götürdü. Arabanın kapısını açtığımda duraksadım. "Teşekkürler," dedim. "Her şey için. Benimle pansiyona geldiğin için. Wolfe'u önerdiğin için."

"Sırf Wolfe'un bir tüftüfü olduğunu öğrenmeye bile değerdi."

Güldüm. "Aslına bakarsan, olmasaydı şaşardım. Sonra görüşürüz."

Adrian, kafasını salladı. "Sandığından daha çabuk görüşeceğimiz kesin."

"Ne demek o?"

Sorumu duymazdan gelip koltuğunun altından ufak bir kutu çıkardı. "Alicia'yı aradım. Haçını bulamadı. Oda temizlenmiş ama yatağa bir daha bakacağına söz verdi. Veronica'yı da sordum. Geri dönmemiş."

Üzücü haberlerdi ama en azından elinden geleni yapmıştı. "Teşekkürler," dedim.

Kutuyu açtı ve ucunda, minik, tahta bir haçın sallandığı bir kolye çıkardı. "Bu senin. Diğerinin yerini tutmaz ama içimden geldi. Pahalı bir hediye kabul etmeyeceğini bildiğim için, bir sokak satıcısından beş dolara aldım. Eminim zinciri de bakırdır."

Kolyeyi elime aldım. Tüy gibi hafifti. Tahta haça yakından baktığımda, yüzeyindeki minik, gümüş rengi çiçekleri gördüm. "Bunları sen yapmışsın," dedim.

"Sadelikten yana olduğunu biliyorum ama kendimden bir şeyler katmak istedim."

Parmağımı haçın yüzeyinde gezdirdim. "Neden boru çiçeği?"

"Çünkü zambakları sevmiyorum."

Gülümsedim.

Odama döndüğünde, kolyeyi komodinin üzerine koydum. Onu son bir kez beğeniyle süzdükten sonra günümün geri kalanını nasıl geçireceğime karar vermeye çalıştım. Wolfe'a yaptığımız ziyaret, beklediğimden kısa sürmüştü. Akşam yemeğine dek daha bir sürü vaktim vardı. Biraz ödev yaptım. Yemeği Kristin ve Julia'yla yedim. Doğrusu, arkadaşlarımdan biraz uzaklaşmak iyi gelmişti. Gerçi Julia, yemeğin çoğunda *Dave*'i sayıklayıp durdu. Kristin'le ikisi, onu yeniden kampüse davet etmem için resmen başımın etini yedi.

Yemekten sonra, Bayan Terwilliger'la buluşmama hazırlandım. Ne çeşit bir büyü yapacağımızdan emin değildim. Dolayısıyla, yanıma bir sürü malzeme aldım. Hatta çantama, büyü sonrası için bir enerji barı koymayı bile akıl ettim. Toparlandığımda tekrar aşağı indim. Dışarı çıkıyordum ki, Bayan Weathers beni durdurdu.

"Sydney?"

"Evet efendim?"

"Bu saatte nereye gidiyorsun?"

Kaşlarımı çatarak masasına doğru yürüdüm. "Bayan Terwilliger, size haber vermedi mi?"

Bayan Weathers, sıkıntıyla suratını buruşturdu. "Üzgünüm ama hayır." Özür dilercesine yüzüme baktı. "Senin yanlış bir şey yapmayacağını biliyorum ama kurallara uymak zorundayız."

"Tabii," dedim. "Ama sizden benim için izin alacağını söylemişti. Belki bir not yollamıştır. Ya da mesaj bırakmıştır."

Bayan Weathers kafasını salladı. "Maalesef."

"Anlıyorum," diye mırıldandım ama hiçbir şey anladığım yoktu. Bayan Terwilliger'ın aklı genelde dağınık olurdu ama ilk kez böyle bir konuyu ihmal ediyordu. Bayan Weathers, onu aramamı, telefonda görüşebilirlerse beni bırakacağını söyledi. Ben de odama geri dönüp Bayan Terwilliger'ı aradım ama karşıma telesekreter servisi çıktı. Mesajıma cevap da vermedi. Yoksa başına bir şey mi gelmişti?

Sonraki bir saat boyunca endişeyle kıvrandım. Kafamın içinde hep aynı isimler dönüyordu: Veronica, Marcus, St. Louis. Bir de şu kabus vardı tabii.

Olabilecek en korkunç ihtimalleri düşünürken, Bayan Terwilliger nihayet aradı.

"Neden gelmedin?" diye sordu, ben telefonu açar açmaz. Rahat bir nefes aldım. Demek parka gitmişti. Oradan telefonlar çekmiyordu tabii.

"Bayan Weathers izin vermedi. Onunla konuşmayı unutmuşsunuz."

"Yok canım. Ben..." Duraksadı. "Ben konuştum sanıyordum."

"Önemli değil. Bu aralar aklınızda çok şey var tabii."

"Hay aksi," dedi öfkeyle. "Koca geceyi boşa harcadım."

"Bayan Weathers'ı arayabilirsiniz," dedim. "Sizden onay alırsa beni bırakacağını söyledi."

"Çok geç. Ben eve döndüm bile. Başka bir buluşma ayarlarız."

"Üzgünüm. İnanın çok uğraştım."

Bayan Terwilliger sıkıntıyla iç çekti. "Biliyorum. Senin hatan değil. Ben kendime kızıyorum. Daha dikkatli olmalıydım. Sonuçta Veronica belasını senin başına ben sardım."

Komadaki kızları hatırlayınca birden içime bir ürperti yayıldı. Araştırmalarımız sırasında soğukkanlılığımı korumuştum ama dün geceki kabus beni derinden sarsmıştı. Kulağımda telefonla odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken, gazetedeki fotoğraf aklımdan çıkmıyordu. Aynanın önünde durup kendimi o halde hayal etmeye çalıştım. Sonra gözlerimi kapayıp aynadan uzaklaştım. Bunun benim başıma gelmesine izin veremezdim. Güvenliğim için Bayan Terwilliger'a ihtiyacım vardı. Pek çok konuda yetenekli olabilirdim ama onun ablası gibi güçlü biriyle baş edemezdim.

"Biraz dinlenin efendim," dedim. "Sesiniz yorgun geliyor."

"Deneyeceğim. Siz de dikkatli olun Bayan Melbourne."

"Tamam."

Şimdilik kendim için yapabileceğim tek şey dikkatli olmaktı zaten. Bunun yeteceğini umuyordum.

Telefonu kapadığımızda uyumak istemedim. Dün geceki rüyamı hatırladıkça dehşete kapılıyordum. Bayan Terwilliger, insanlara uykularında ulaşmanı sağlayan bir büyüden söz etmişti. Veronica'nın yerimi tespit edeceğinden korkuyordum. Ama dün gece doğru düzgün uyumadığım için, gözlerim kapanıyordu. Her zamanki, kahve ve aklımı başka bir şeylere verme taktiklerim işe yaramadı ve çok geçmeden uyuyakaldım.

Ne kadar bir süre sonra rüya görmeye başladım, bilmiyorum. Bir an, uykunun kucağında karanlıkta sürükleniyor-

dum. Sonra birden kendimi Sonya ve Mikhail'in düğününe ev sahipliği yapan salonda ayakta dururken buldum. Her şey aynıydı: Çiçekler, beyaz masa örtüleri, kristal kadehler... Tek fark, odanın boş ve sessiz olmasıydı. Tüm o ihtişam şimdi gözüme tuhaf ve ürkütücü görünüyordu. Sanki hayalet bir kasabadaydım. Kendime baktım. Üzerimde, o geceki elbisem vardı.

"Kırmızı da olabilirdi. Mavi kötü durduğu için değil ama o sana daha çok yakışırdı."

Adrian, o geceki lacivert takım elbisesiyle bana doğru yürüdü. Birden anladım. Bir ruh rüyasındaydım. Ruhun inanılmaz özelliklerinden biri de buydu. Ruh kullanıcısı, başka birinin rüyalarına davetsiz girebilirdi. Hatta girmekle kalmayıp rüyayı kendi yaratabilir, her detayı kontrol edebilirdi.

"Uzun zamandır beni böyle bir rüyanın içine çekmiyordun," dedim.

"Gelişme kaydetmişsin. Son seferinde etrafı tekmeleyip çığlıklar atıyordun." Elini uzattı. "Dans edelim mi?"

"Müziksiz mi?" diye sordum. Hoş, müzik olsa da dans etmeye niyetim yoktu. Ama tepkim konusunda haklıydı. Aslında o zaman da çığlık filan atmamıştım ama korkmuştum. Tamamen büyüyle yaratılmış bir dünyada, vampirler ve büyülerle ilgili tüm endişelerim ayaklanmıştı. Ama şimdi o kadar rahattım ki, en büyük endişem bu elbise içinde olmaktı.

"Elbisemi değiştirebilir misin?" diye sordum.

"Bunu sen de yapabilirsin. Kontrolü sana bırakıyorum. Kendini gerçekte olduğun şekilde hayal et."

Dediğini yaptığımda, kendimi kot ve açık mavi, ince bir kazakla buldum. Adrian, hayalkırıklığına uğramış gibiydi. "Böyle mi uyuyorsun?"

"Hayır," dedim gülerek. "Uyanık kalmaya çalışıyordum ama işe yaramadı. Beni neden buraya getirdin?"

Etrafta dolaşıp kristal kadehlerden birini eline aldı ve onu bir cam ustası edasıyla süzdü. "Kabusun etkisinden kurtulman için. Seni bunlardan birine çekerek Veronica'dan koruyabileceğimi düşündüm."

Vampir büyüsünü başka bir şeye tercih edeceğim aklıma gelmezdi doğrusu. Odayı beğeniyle süzdüm. Burası benim sığınağımdı. Veronica, burada bana dokunamazdı. En azından, öyle umuyordum. Aslında büyüleri, Adrian'ınkinden daha etkili olabilirdi. Her an, elinde Sonya'nın buketiyle şu kapıdan içeri girebilirdi.

"Teşekkür ederim," dedim, masalardan birine otururak. "Çok düşüncelisin." Adrian, yine aklımdan geçenleri okumuş, korkularımı hissetmişti.

"Belki biraz da bencil," dedi. "Seni o elbiseyle bir kez daha görmek istedim." Bir an düşündü. "Aslında kırmızı Cadılar Bayramı elbiseni tercih ederdim ama şansımı zorlamak istemedim."

Gözlerimi kaçırarak Adrian'ın sözünü ettiği elbiseyi düşündüm. Lia DiStefano, onu benim için tasarlamıştı. Eski Roma'dan ilham almış ama beyaz yerine, kırmızı ve altın rengini kullanmıştı. İşte o zaman Adrian, bana dünyadaki en güzel yaratık olduğumu söylemişti. Bana hislerini açmadan

önceydi. Yine de sözleri beni etkilemişti. Ona ufak bir jest yapmaya karar verdim ve kıyafetime odaklandığımda, mavi elbisem geri döndü.

"Şimdi memnun musun?" diye sordum.

Yüzü mutlulukla aydınlanınca gülümsedim. "Evet," dedi.

"Eee, şimdi ne yapacağız?"

"Dans etmek istemediğinden emin misin? Müzik çalabilirdim." Cevap vermeyince, "Tamam, tamam," dedi. "O zaman oyun oynayalım. Monopol ya da Amiral Battı olabilir. Ama bir daha seninle asla Scrabble oynamayacağım."

Bir süre Amiral Battı oynayıp Monopoly'ye geçtik. Adrian, hayal ederek istediğini yaratabildiği için, oyunu kurmak kolay oldu. Ama tüm sokakları ve kartları hatırlayamadı. İkimiz de sarı sokaklardan birinin adını çıkaramayınca, ona *Jet Yolu* dedik.

Adrian da ben de hırslıydık. Çok geçmeden kendimi oyuna kaptırmıştım. Bir o öne geçiyordu, bir ben. Oyunu kazanacağıma kesin gözüyle bakarken, Adrian beni gafil avladı.

"Ne o? İlk kez mi yeniliyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki, hayır. Sadece…"

"Seni yenebileceğimi düşünmedin, öyle değil mi?"

"Oyun kaybetmeye alışık değilim, hepsi o." Adrian'a bakıp kafamı iki yana salladım. "Tebrikler."

İskemlesine yaslanıp güldü. "Bence, seni yenmem, gözündeki itibarımı arttırdı. Yanılıyor muyum?"

"Ben sana daima saygı duymuşumdur." Gerindim ve vücudumun gevşediğini hissedince şaşırdım. Rüyaların fiziksel

gerçeklere yakınlığı, beni hala hayrete düşürüyordu. "Ne zamandır buradayız?"

"Bilmem. Ama henüz sabah olmadı." Öyle olmasından memnun görünüyordu. "Şimdi ne oynamak istersin?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktım. "Saatlerdir birlikteyiz. Ben uyuyorum ama sen uyanıksın. Bütün geceyi ayakta geçiremezsin."

"Ben bir vampirim Sage. Bir gece yaratığıyım. Unuttun mu?"

"İnsan programına göre yaşayan bir vampir," dedim.

Hiç istifini bozmadı. "Yarın sadece bir dersim var. Sorun olmaz."

"Ya ruh?" Huzursuzca, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. "Onu bu kadar çok kullanman senin için iyi değil."

"Şansımı zorluyorum." *Senin için* demeye getiriyordu.

Masaya geri dönüp tam önünde durdum. "Dikkatli olmalısın. Tüm bunlar. Veronica…" Birden kendimi kötü hissettim. Onu bu işe ben bulaştırmıştım. "Veronica'yı durdurduğumuzda, ruhu geçici olarak kendinden uzaklaştırmalısın."

"Merak etme," dedi sırıtarak. "O kaltaktan kurtulduğumuzda, kırk gün kırk gece alem yapacağım."

"Hımmm. Aslına bakarsan ben bunu kastetmemiştim. Antidepresan almayı düşündün mü hiç?" Bazı ruh kullanıcılarına büyüyü engellemekte yardımcı olduklarını duymuştum.

Gülümsemesi kayboldu. "Ben o şeylere elimi sürmem. Lissa bir ara kullandı ve nefret etti. Ruhla bağını kesmek neredeyse onu çıldırtıyordu."

Kollarımı göğsümde kavuşturup masaya yaslandım. "Evet ama ruhu kullanmak da seni çıldırtabilir."

"Bu gece vaaz dinlemek istemiyorum Sage. Monopoly zaferimi gölgelemene izin vermeyeceğim."

Ciddi bir konuyu bu kadar hafife almasına bozuluyordum ama Adrian'ın inadı tutmuştu bir kere. Daha fazla üstelemedim. "Tamam. O zaman bu geceyi tadında bırakalım. Beni geri gönder ve biraz uyu."

"İyi olacağından emin misin?" diye sordu endişeyle. Doğrusu, ondan başka kimsenin benim için bu kadar endişelenebileceğini düşünmüyordum. Belki bir de Bayan Terwilliger vardı.

"Veronica, bu gece bana ulaşmayı denediyse bile, şimdiye dek vazgeçmiştir," dedim. Aslında emin değildim ama Adrian'ın kendini tüketmesine izin veremezdim. Veronica'dan korkuyordum ama Adrian'a bir şey olmasından daha çok korkuyordum. Benim için o kadar çok riske atılmıştı ki, altta kalamazdım. "Ama eğer istersen, yarın arayıp beni kontrol edebilirsin."

Onunla çıkmayı kabul etmişim kadar sevindi. "Anlaştık."

Ve bununla birlikte, salon kayboldu. Huzurlu rüyalarıma geri dönerken, "İyi uykular Sage," diye fısıldadığını duydum.

BÖLÜM 17

Büyü planlarımız suya düşmesine rağmen, Bayan Terwilliger, derslerden önce odasına uğramamı istemişti. Zira yeni bir strateji belirlememiz şarttı. Kahvaltı için kafeteryaya indiğimde, Jill, Eddie ve Angeline'i aynı masada otururlarken buldum. Uzun zamandır normal bir ortamda biraraya gelmemiştik. Fırsatı kaçırmadım. Son günlerde hayatımı yerle bir eden fırtınalardan bir süreliğine uzaklaşmak iyi gelecekti doğrusu.

Jill, Eddie'nin komik bulmadığı bir şeyle ilgili sırıtıyordu. "Bana hiçbir şey demedi," dedi Eddie.

"Tabii demez." Jill, bir kahkaha attı. "Çünkü utanıyor."

Tepsimi masaya koyup oturdum. "Kim utanıyor?" Adrian'dan söz ettiklerini sanmıştım. Gerçi Adrian, hiçbir şeyden kolay kolay utanmazdı ya neyse.

"Micah," dedi Jill. "Onu dikiş kulübümüz için mankenlik yapmaya ikna ettim. Sonra Juan'la Travis de işin içine girdi."

"Nasıl becerdin?" diye sordum. Jill, okulun dikiş kulübü aracılığıyla Lia'yla tanışmıştı. Micah'yla birlikteyken Jill, onu birkaç berbat kıyafet için modellik etmeye ikna etmişti. Micah sırf Jill'in hatırı için buna katlanmıştı.

Jill, gözleri heyecanla parlayarak öne eğildi. "Asıl Claire yaptı! Çok komikti. Ama Juan'la Travis'i nasıl ikna etti bilmem. Belki Micah'ya bir iyilik borçları vardı."

"Ya da belki farklı amaçları vardır," diye homurdandı Eddie. Son magazin haberlerini hatırladım. Claire, Micah'nın yeni kız arkadaşıydı. Juan'la Travis, Micah'nın kankalarıydı ve Jill'den hoşlanıyorlardı. Eddie, onların Jill'den hoşlanmasından hiç hoşlanmıyordu. Ama belli ki, Eddie, düşüncelerini kendine saklamamıştı. Jill gözlerini devirdi.

"Endişelenmekten vazgeç," dedi. Hala gülümsüyordu ama Eddie'ye biraz sinir olmuş gibiydi. "Juan'la Travis, iyi çocuklar. Ayrıca aptal bir şey yapacak değilim. Bana insanlar ve Moroi'larla ilgili ders vermene ihtiyacım yok."

Jill'in yeşil gözleri bana kaydı ve gülümsemesi söner gibi oldu. Beni birkaç saniye uzun uzun süzdü. Kim bilir ne düşünüyordu? Yoksa hala Adrian'la aramda romantik bir şeyler olabileceğini mi umuyordu? Adrian'la neden hiç ayrılmadığımızı mı merak ediyordu?

Onun merak ettiğini ben de bilmek istiyordum doğrusu. Sonunda bana bakmaktan vazgeçip yeniden neşeli ruh haline büründü.

"Ben yalnızca seni korumaya çalışıyorum," dedi Eddie, inatla.

"Sen katillerle ilgilen. Bunlarla ben başa çıkabilirim. Çocuk değilim. Hem ilk kez bu kadar erkeksi modellerimiz oluyor. Birkaç kişi daha bulabilirsek, kulübümüz, erkek giyimi üzerine bir proje gerçekleştirebilir."

Eddie, hala bu tartışma için fazlasıyla ciddi görünüyordu. "Belki Eddie gönüllü olur," diye önerdim. "Bahse girerim, gardiyan duruşu podyuma çok yakışır."

Eddie, utançla kızaran yanaklarıyla pek sevimli olmuştu. Jill, Eddie'nin önceki aşırı korumacılığına bozulmuşsa bile, şimdi hülyalı bakışlarla onu süzüyordu. Ama Eddie, bir podyumda yürüme fikrinden o kadar huzursuz olmuştu ki, bunu fark edecek halde değildi.

Angeline sessiz sedasız oturuyordu. Erkek arkadaşının mankenliğe teşvik edilmesi üzerine komik bir yorum yapabileceğini düşünerek ona baktım. Ama Angeline, bizi dinlemiyordu bile. Önünde geometri kitabı açıktı ve yanındaki defterе daireler çizmekle meşguldü. Belki bir pergel, işini kolaylaştırabilirdi. Ama sonra Kristin'in cetvel yorumunu hatırladım ve pergel fikrinden hemen vazgeçtim.

"Sen ne düşünüyorsun Angeline?" diye sordum. "Sence Eddie'den iyi bir manken olur mu?"

"Hı?" Kafasını bile kaldırmadı. "Ah, evet. Bırak da Jill, üzerinde birkaç kıyafet denesin."

Şimdi kızarma sırası Jill'deydi ve Eddie, olgun bir domatesten farksızdı.

Durumun daha ne kadar saçmalaşabileceğini düşünürken, Trey yanımıza uğradı. Ayağıyla Angeline'in iskemlesini ittirdi.

"Hey McCormick." Grafik kağıdını işaret etti. "Bakalım neler yapmışsın?"

Angeline'den ters bir cevap bekledim. Ama o kafasını kaldırıp kocaman gülümsedi. "Sabahtan beri çalışıyorum. Umarım başarabilmişimdir."

"Fena görünmüyorlar," dedi Trey.

Aslına bakarsanız, hayatımda gördüğüm en berbat daireler- di ama Trey'in onu cesaretlendirmeye çalıştığını tahmin ettim. Angeline, matematiği hiç ummadığım kadar ciddiye alıyordu. Hatta özel hayatının bile önüne koyuyordu. Trey'le kütüphaneye gitmek için hemen eşyalarını toplamaya koyuldu. Eddie, bozulmuş görünüyordu ama Angeline'le ilişkisi ortaya çıkmasın diye çaktırmadı. Trey, akraba olmadığımızı biliyordu ama Eddie'yle Angeline'in ilişkisinden habersizdi.

Bayan Terwilliger'la buluşma saatimin geldiğini fark ettim. Çabucak muzumu yiyip Eddie'yle Jill'e veda ettim. Artık benden sonra Jill'in aşk hayatını mı konuşurlardı, Eddie'nin mankenliğini mi, orası onlara kalmıştı.

Buluşmaya tam vaktinde gittim ama Bayan Terwilliger'ın kapısı kilitli, odası karanlıktı. Böyle kriz anlarında bile ara sıra geç kalmaya hakkı olduğunu düşünerek koridorda yere oturdum ve İngilizce dersinde aldığım notları okumaya başladım.

O kadar dalmışım ki, uyarı zilini duyunca irkildim. Öğrenciler koridorları doldurmaya başladı. Kafamı kaldırdığımda, elindeki anahtarlarla Bayan Terwilliger'ın kapısını açmaya çalışan yedek öğretmeni gördüm. Hemen doğruldum.

"Bayan Terwilliger gelmeyecek mi?" diye sordum. "Hasta filan değildir umarım."

"Bana herhangi bir açıklama yapılmadı," dedi sertçe. "Yalnızca yerine bakmamı söylediler. Umarım bu kez bir ders programı bırakmayı akıl etmiştir."

Bayan Terwilliger'ı tanıdığım için, bunun yine bir ödev günü olacağını tahmin ettim. Midemde endişeli bir burun- tuyla, yedek öğretmenin arkasından sınıfa girdim.

Sonraki bir saat işkence gibiydi. Hayal meyal, yedek öğretmenin, "Ödevlerinizi yapın," dediğini duyar gibi oldum. Ders boyunca belki Bayan Terwilliger'dan bir mesaj gelir diye gizlice cep telefonuma göz atmayı sürdürdüm. Ama hiç şansım yoktu.

Bütün günüm bir dersten diğerine koşmakla geçti ama hiçbirine dikkatimi veremedim. Hatta İngilizce dersinde bir sınav sorusunu cevaplarken, IV. Henry'yle VI. Henry'yi karıştırarak kendimi bile şaşırttım. Neyse ki, son anda hatamı anlayıp rezil olmaktan kurtuldum.

Günün sonunda, bağımsız çalışmamız için Bayan Terwilliger'ın sınıfına döndüğümde, yedek öğretmenin beni yine erken göndereceğini sanıyordum. Ama onun yerine, Bayan Terwilliger'ı buldum. Masasındaki kağıtları karıştırıyordu.

"Dönmüşsünüz!" diye bağırdım. "Başınıza bir şey geldi sandım."

"Ben iyiyim," dedi. Yüzü solgun ve üzgündü. "Ama başka biri o kadar şanslı değildi."

"Ah, yine mi?" Gün boyunca yanımda taşıdığım korkularım gerçeğe dönüşmüştü. Bir sandalyeye çöktüm. "O kızları koruduğumuzu sanıyordum."

Bayan Terwilliger karşıma oturdu. "Onlardan biri değil. Dün gece Veronica, cadı meclisimden birini hedef almış. Alana'yı."

Söyleneni hazmetmem birkaç saniyemi aldı. "Cadı meclisiniz mi? Yani tam teşekküllü bir cadıyı mı kurban seçmiş?"

"Evet."

"*Sizin* gibi birini?"

Suratının ifadesinden cevabını tahmin ettim. "Evet."

Başım dönmeye başlamıştı. "Ama yalnızca genç kızların peşinden gittiğini söylemiştiniz."

"Normalde öyleydi. Güçleriyle birlikte, gençlik ve güzelliklerini de çalıyordu." Bayan Terwilliger, gençliğinin çalınacağından endişelenecek son kişi olmalıydı. Yorgunluk ve stres dolayısıyla, gerçekte olduğundan kat kat yaşlı duruyordu. "Bazı büyü kullanıcıları, bu büyüyü yaparken yalnızca gücü düşünür. Gençliği umursamazlar. Ama bu asla Veronica'nın tarzı olmadı. O hep kolay avların peşinden gitti. Cadı meclisinden kız kardeşim gibi birini avlamak zordur. Doğrusu beni çok şaşırttı."

"O halde siz de hedeflerinden biri olabilirsiniz," dedim. "Şimdiye dek hep güvende olduğunuzu söylediniz ama artık işler değişti."

Bayan Terwilliger, gözlerinde öfke kıvılcımlarıyla kafasını salladı. "Hayır. Bunu beni yanıltmak için yapmış olabilir.

Belki büyülerin ardında başka birinin olduğunu düşünmemi sağlamaya çalışıyordur. Ya da belki seninle ilgilenmediğini sanmamı istiyordur. Sebep ne olursa olsun, beni hedef almayacaktır."

Bayan Terwilliger'ın, ablasının ona zarar vermeyeceğine dair inancını takdir ediyordum. Ama ne yazık ki, ben onun gibi düşünmüyordum. "Alınmayın efendim ama Veronica'nın peşinize düşmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz? Yalnızca acemileri avladığını söylediniz ama şu olanlara bakın. Şimdiden, beklemediğiniz işlere kalkışıyor."

Bayan Terwilliger, geri adım atmamakta ısrarcıydı. "Veronica bir sürü korkunç şey yapabilir ama mecbur kalmadıkça benimle karşı karşıya gelmek istemez." Bana yeni bir büyü kitabı ve ağzı büzgülü, küçük bir kese verdi. "Sırf daha yaşlı bir büyücüyü hedef aldı diye, artık tehlikede olmadığını düşünme. Okumanı istediğim sayfaları işaretledim. Özellikle, büyülerden birinin işine yarayacağını düşünüyorum. Senin için bazı malzemeleri topladım. Diğerlerini sen bulursun. Büyüleri ıssız bir yerde denediğinden emin ol. Bu arada, sana ikinci bir tılsım yapacağım. Çok işimiz var çok!"

Yine bir duygu patlaması yaşıyordum. Bayan Terwilliger'ın limitlerini zorlaması, beni bir kez daha şaşırtmıştı. Yine de onun için duyduğum endişeyi görmezden gelemiyordum. "Belki kendinize de bir tılsım yapmalısınız," dedim. "Ne olur ne olmaz."

Bana gülümsedi. "Hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? Pekala, seninkini hallettiğimde kendime de bir tane yaparım. Ama bu

biraz vakit alabilir. Çünkü senin için karmaşık ve etkili bir tılsım düşünüyorum."

Şimdi kendimi daha da kötü hissediyordum. Bayan Terwilliger, son zamanlarda zaten tükenmiş haldeydi. Benim için yaptıkları onu iyice yoruyordu. Ama ne dersem diyeyim, bana kulak asmıyordu. Sınıftan çıktığımda hem üzgündüm hem de kafam karışmıştı. Birine içimi dökmeye ihtiyacım vardı. Tabii bu bakımdan seçeneklerim sınırlıydı. Adrian'a mesaj attım: *V dün gece gerçek bir cadıya saldırmış. Bayan T kendini korumaya yanaşmıyor. Tek derdi benim.* Her zamanki gibi, cevabı gecikmedi: *Buluşup konuşmak ister misin?*

Bilmem. İster miydim? Oturup düşüncelerimi analiz edebilen biri değildim ama şu anda bir arkadaşa ihtiyacım olduğu kesindi. Adrian'la bu kadar vakit geçirmemem gerektiğini biliyordum. Ona karşı hislerim zaten yeterince karmaşıktı. Ama konuşabileceğim tek insan oydu. *Bayan Terwilliger için birkaç büyü yapmam gerek. Benimle gelmek ister misin?*

Adrian, cevap olarak, bana bir gülen yüz gönderdi.

Bayan Terwilliger, bana ıssız bir yer seçmemi söylemişti. Dolayısıyla yine Yalnız Kaya Parkı'na gitmeye karar verdim. Adrian'la parka bunaltıcı akşamüzeri sıcağında vardık. Noel'e yalnızca birkaç hafta kala, böyle bir hava inanılmazdı doğrusu. Tıpkı daha önceki gibi, kat kat giyinmiştim. Amberwood sweatshirtümü çıkardım ve Adrian'la kayalık arazide yürümeye başladık. O da montunu çıkarmıştı. İçindekini görünce şaşkınlığımı gizleyemedim.

"AYE tişörtünü giymişsin!"

Sırıttı. "Evet, süper değil mi? Carlton kampüsünde yeni bir moda akımı başlatacağım." Carlton, Adrian'ın resim dersleri aldığı üniversiteydi. Kampüsü o kadar küçüktü ki, bir kız ve erkek öğrenci birliği bile yoktu.

"Bir moda akımı mı? Ne yani, tek akademik derdin bu mu?"

"Eh, insan bir yerlerden başlamalı, öyle değil mi?"

Bayan Terwilliger'la alıştırma yaptığımız yere gelmiştik. Kayalık zemindeki yanık izlerini görmezden gelmeye çalıştım. Adrian, bunu bir çöl pikniğine dönüştürmeye karar vermiş. Sırt çantasında bir battaniye ve bir termos limonata getirmişti. "Dönüşte Turta Dünyası'na uğrarız diye düşündüm. Orayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Bana bir bardak limonata uzattı. "Bu, seni büyüden sonra bir süre idare eder."

"Keşke tüm bunlar bir an önce bitse," dedim, elimi Bayan Terwilliger'ın verdiği kitabın deri cildinde gezdirerek. Eski, el yazması bir kitaptı. Adı, *Ruh Çağırma ve Büyücülük*'tü. "Belirsizlik içinde yaşamaktan nefret ediyorum. Veronica, her an bir yerden fırlayacakmış gibi geliyor. Hayatım zaten yeterince karmaşıktı. Beni avlamaya çalışan bir büyücüye hiç ihtiyacım yoktu doğrusu."

Adrian ciddi bir yüzle battaniyeye uzandı ve başını dirseğine dayadı. "Tabii, gerçekten senin peşindeyse."

Bağdaş kurup oturdum. Aramızda Kadife Süit'tekinden daha çok mesafe bırakmaya özellikle dikkat etmiştim. "Bayan Terwilliger'a laf anlatamıyorum. Kafayı Veronica'nın bana saldıracağına takmış."

"Bırak neye istiyorsa ona inansın," dedi Adrian. "Tamam, onun için endişelenmeni anlıyorum. Ben de endişeleniyorum. Ama neden bahsettiğini bildiğine güvenmeliyiz. O böyle konularda bizden daha tecrübeli."

Elimde olmadan gülümsedim. "Bakıyorum, kendini benimle aynı kategoriye sokuyorsun? Senin büyücülükle ne ilgin var?"

"Sana göz kulak olmaya başladığımdan beri, hemen her gün yeni bir büyünün peşindeyiz Sage."

"Öyle mi?" dedim. "Nedense ben farklı hatırlıyorum. Sonuçta, benim sayemde üniversitedesin. Asıl ben sana göz kulak oluyorum."

Bana doğru eğildi. "O halde, birbirimizi kolluyoruz diyelim."

Göz göze geldik ve Adrian, gülümsedi ama bu kez bana yaklaşımının tensel bir yanı yoktu. Dürüst, hesapsız bir andı. Hiç korkmadım. Yalnızca birbirini önemseyen iki insandık o kadar. Tüm bu romantik karmaşadan önce bizi birbirimize yaklaştıran buydu. Bir bağ kurmuştuk. Her şeye rağmen, birbirimizi anlıyor ve Adrian'ın dediği gibi, kolluyorduk. Daha önce kimseyle böyle bir ilişkim olmamıştı. Birden, ona ne kadar değer verdiğimi fark ederek bir kez daha şaşırdım.

"İşe koyulsam iyi olur," dedim, kitaba bakarak. "Bayan Terwilliger'ın işaretlediği sayfaları okuma fırsatım olmadı. Ama bu, bana hiç de savunmaya yönelik bir kitap gibi gelmedi."

"Belki alev toplarından şimşeklere terfi ediyorsundur," dedi Adrian. "Bahse girerim, etrafa Ninja yıldızları fırlatmaktan farkı yoktur. Tabii gerçek insanları yakıp kül edebilmen dışında."

Bayan Terwilliger'ın işaretlediği sayfayı açıp yüksek sesle okumaya başladım: "Callistana çağırmak."

"*Callistana* ne demek?" diye sordu Adrian.

Gözlerimi kısıp el yazısını doğru okudum mu diye baktım. "Bilmem. Güzel kelimesinin Yunanca'daki karşılığına benziyor. Başlığın altında, *Korunma ve Gelişmiş Uyarı* için yazıyor."

"Belki Jackie'ninki gibi bir kalkandır," dedi Adrian. "Belki basit bir şeydir."

"Olabilir," dedim. Doğrusu, öyle bir kalkana itirazım olmazdı.

Bayan Terwilliger'ın verdiği keseyi açtım. İçinden ejder kanı reçinesi, küçük bir şişe gardenya yağı, ardıç dutu dalları ve altın damarlı bir kuvars kristali çıktı. Öğretmenim, benim için tüm malzemeleri tedarik etse de büyü için kullanılan oranlar çok önemliydi. Ve her zamanki gibi, büyüyü etkin kılan, büyücünün gücüydü. Adrian, doğrulup omzumun üzerinden kitaba baktı.

"Sonunda ne olduğunu söylemiyor," dedi.

"Evet. Ve doğrusunu istersen, bu hiç hoşuma gitmedi." Herhalde büyücünün ne yaptığını bilmesi yeterliydi. Eğer bu bir koruma büyüsüyse, belki etrafımda bir kalkan oluşacaktı. Tıpkı Bayan Terwilliger'ın geçen büyüde yaptığı gibi. "Zaman harcamanın anlamı yok. Nasıl olsa yakında öğreneceğiz," dedim.

Adrian, yakındaki bir açıklığa doğru yürümemi izlerken kıkırdadı. "Körü körüne büyü yapmanı bir tek ben mi tuhaf buluyorum?"

"Hayır," dedim. "İnan bana, yalnız değilsin."

Ardıç dutu dallarını tek tek çıkarıp küçük bir halka oluşturdum. Her birini yere koyarken, "Ateş ve duman," diyordum. İşimi bitirdiğimde, dallara birer damla yağ damlattım ve "Nefes ve hayat," diye mırıldandım. Halkanın içinde, biraz ejder kanı reçinesi yaktım ve kuvars taşını bunun üzerine koydum. Sonra geri çekilip büyüyü tekrar okudum. Tüm kelimeleri ve hareketleri ezberlediğimden emin olunca, kitabı Adrian'a verdim.

"Bana şans dile," dedim.

"Kendi şansını yaratacağından şüphem yok."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Kitaptaki talimatlara uyarak, büyünün Yunanca kelimelerini tekrarladım ve dört ana yönü işaret ettim. İçimde büyüyü hissetmem birkaç saniyemi aldı. Son kelimeleri söylerken yerdeki halkayı gösterdim.

Büyünün benden kuvars taşına aktığını hissettim. Sonra bir şey olmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Belki o bir değişiklik fark etmiştir diye Adrian'a baktım. Omzunu silkti. "Bir şeyi yanlış mı yaptın?"

"Hayır, büyüyü hissettim," dedim.

"Belki göremeyeceğin bir şeydir. Ama doğrusu, bu iş kendimi tehlikeye atmama değiyor. Büyü yaparken ne kadar güzelleştiğini anlatamam. Ne kadar asil ve..." Birden gözleri hayretle irileşti. "Sydney, taştan dumanlar çıkıyor!"

Tekrar halkaya baktım. "Reçineyi yaktım ya, ondan..."

Birden sustum. Haklıydı. Dumanlar kuvarstan çıkıyordu. Sonra şaşkınlık dolu bakışlarım altında, kuvars erimeye başladı. Ama bir sıvı birikintisine dönüşmek yerine, farklı bir şekle büründü. Yerdeki kristal ejderhaya bakakalmıştım.

Avcuma sığacak kadar küçük, tıpkı koyu kahverengi kuvars gibi ışıl ışıldı. Avrupa efsanelerindeki kanatlı yaratıklardan çok, genelde Çin kültürüyle özdeşleştirilen, yılana benzer ejderleri andırıyordu. Sırtındaki dikenlerden pullarına dek, her bir detayı özenle oyulmuştu. Gerçekten inanılmazdı.

Ve daha inanılmazı, hareket ediyordu!

Çığlığı basıp Adrian'a doğru geriledim. Korumacı bir tavırla kolunu bana doladı ama cesur duruşuna rağmen onun da tırstığı belliydi. Ejderha kristal göz kapaklarını açtı ve minik, altın gözleriyle bize baktı. Sonra tiz bir ses çıkararak kayalarda bize doğru yürümeye başladı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Adrian.

"Bir bilsem!"

"Onu sen yarattın Sage! Bir şeyler yap."

Tam, *hani beni kolluyordun*, diye soracaktım ki, haklı olduğuna karar verdim. Bu şeyi ben çağırmıştım. Nereye kaçarsak kaçalım, ejderha kara tahtayı tırmaladığında çıkan sese benzer, tiz çığlıklar atarak bizi takip ediyordu. Cep telefonumu çıkarıp Bayan Terwilliger'a ulaşmaya çalıştım ama burada telefon çekmiyordu. Battaniyenin üzerindeki büyü kitabını kapıp tekrar

Adrian'ın yanına koştum. İçerik kısmında *callistana* kelimesini aradım. İki başlık vardı. *Callistana Çağırmak* ve *Callistanayı Geri Göndermek*. İkisinin kitapta sırayla olmasını beklerdiniz, değil mi? Ama değildi. Aralarında sayfalar vardı. *Callistanayı Geri Göndermek* kısmını açıp okumaya başladım: *Callistananız beslendikten ve dinlendikten sonra, onu bir yıl bir gün boyunca istediğiniz zaman çağırıp geri gönderebilirsiniz.* Arkasından, büyülü sözlerden oluşan kısa bir cümle geliyordu.

Adrian'a baktım. "Onu beslememiz gerektiğini söylüyor."

"O zaman çenesini kapatacak mıymış?" diye sordu, kolunu yine bana dolayarak.

"Bilmiyorum."

"Belki onu atlatabiliriz."

Doğaüstü dünyayı gizleme içgüdülerim ayaklandı. "Ne yapacağız? Birilerinin bulması için onu burada mı bırakacağız? En iyisi, kitabın dediğini yapmak." Gerçi ejderhanın ne yediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Menüsünde insanlar ya da vampirler olmadığını umuyordum.

Adrian'ın suratında kararlı bir ifade belirdi. Sonra büyük bir cesaret örneği göstererek, yanında getirdiği piknik sepetini ejderhanın üzerine kapayıp ters çevirdi. Sepete hapsolan küçük yaratığın sesi biraz alçaldı ama tamamen kesilmedi.

"Vay canına. Çok cesurcaydı," dedim.

Adrian, endişeyle sepete baktı. "Umarım ateş püskürtmüyordur. Şimdi ne yapacağız?"

"Onu besleyeceğiz," dedim. "Yürü, Turta Dünyası'na gidiyoruz."

Ejderhalar turta yer mi bilmiyordum ama buraya en yakın besin kaynağı orasıydı. Ayrıca oradan telefonlar da çekiyordu. Ben gürültülü sepeti tutarken, Adrian, ikimizi Turta Dünyası'na götürdü. O içeri girdi, ben arabada kalıp Bayan Terwilliger'ı aramaya çalıştım. Yine telesekreter servisine aktarılınca öfkelendim. Bu kadın artık telefonuna bakmıyor muydu?

Kibarlığı bir kenara bırakarak "Beni hemen arayın!" diye mesaj bıraktım. Ejderhanın tiz sesi, iyice sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

Adrian, on dakika sonra iki kesekağıdıyla geri döndü. Arabaya bindiğinde hayretle suratına baktım. "Ne o, bütün dükkanı mı aldın?"

"Neyi seveceğini bilemedim," dedi. İki kesekağıdından, toplam yarım düzine turta dilimi çıktı. Her biri özenle kutulara yerleştirilip etiketlenmişti.

"Doğrusu bunu ben de bilmiyorum," dedim.

Adrian, hindistan cevizli turtanın kutusunu açtı. "Eğer bir ejderha olsaydım, buna bayılırdım."

Mantıklı bir yorum yapamayacağım için sustum. Adrian, kutunun kapağını kaldırıp beklentiyle yüzüme baktı. Derin bir nefes alıp sepetin kapağını araladım. Bir yandan da içimden, ejderhanın üzerime saldırıp beni tırmıklamaması için dua ediyordum. Adrian, turtayı sepete attı. Sonra birlikte, sepetin üzerine eğildik.

Başta kristal ejderha bizi pis pis süzdü ama sonra turtayı fark etti. Etrafında birkaç kez turlayıp turta dilimini

kokladıktan sonra, minicik lokmalarla onu yemeye başladı. En güzeli, sesi kesilmişti. Küçük ejderhanın, hindistan cevizli turtanın üçte birini mideye indirişini hayretle izledik. Sonra birden sırtüstü yatıp horlamaya başladı. Adrian'la o kadar şaşırmıştık ki, birbirimize bile bakmaya cesaret edemiyorduk.

"Ejderhaların ağız tadını iyi biliyorsun," dedim.

"Sence şimdi onu geri gönderebilir misin?" diye sordu. "Yani yeterince beslendi ve dinlendi, öyle değil mi?"

Büyü kitabını açıp sihirli sözcüklere göz attım. "Göreceğiz."

Sözcükleri söyledim ve ejderhanın vücudundan dumanlar çıkmaya başladı. Bir an ışıldadı ve saniyeler içinde, ondan geriye şekilsiz bir kuvars taşı kaldı. Adrian, yine bir cesaret örneği sergileyerek taşı alıp kendinden mümkün olduğunca uzak tutarak elinde evirip çevirdi. Telefonum çalınca ikimiz de yerimizden sıçradık. Adrian, taşı sepete geri attı. Telefonumun ekranında, Bayan Terwilliger'ın adı belirmişti.

"Bana bir ejderha çağırttınız!" diye bağırdım.

"Daha neler," dedi. "Callistana'lar bir tür iblistir."

Donup kaldım. "İblis mi?"

"Ama küçük ve zararsız bir türdür." Bir süre cevap vermeyince, "Sydney? Hala orada mısın?" diye sordu.

"Bana bir iblis çağırttınız," dedim, buz gibi bir sesle. "Şeytani güçler ve doğaüstü olaylarla ilgili hislerimi biliyorsunuz. Bunca zamandır bana, büyüleri iyi bir amaç uğruna yaptığımızı söylüyorsunuz ama bana bir cehennem yaratığı çağırttınız."

"Cehennem yaratığı mı?" Alayla homurdandı. "İblisler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Sana zararsız olduklarını söyledim ya. Callistana'lar gayet faydalı yaratıklardır. Seni kara büyülere karşı uyarırlar. Hatta saldırıya uğrarsan, seni savunmaya çalışırlar. Tabii ellerinden fazla bir şey gelmez ama olsun."

Dediklerini yutmayacaktım. "Madem o kadar faydalılar, sizin neden bir callistana'nız yok?"

"Ah, çünkü ben kara büyüyü kendim sezebilecek düzeyde bir büyücüyüm. Ve affına sığınarak şunu da söylemeliyim ki, callistana'lar gerçek birer baş belasıdır. Açken, boktan bir ses çıkarırlar. Dolayısıyla, evcil hayvan tercihimi kedilerden yana kullanıyorum."

"Evet," dedim. "Sesini duydum. Ona turta verdim ve tekrar taşa dönüştürdüm."

"Gördün mü?" Sesi günlerdir ilk kez bu kadar neşeli geliyordu. "Şimdiden ne kadar ilerledin! Veronica belasından sağ salim kurtulur muyuz bilmem ama sana büyücülük yolunda rehberlik ettiğim için asla pişman olmayacağım."

Ne yazık ki, bu övgüyü takdir edecek halde değildim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Callistana bir yıl bir gün sonra kendiliğinden kaybolacak. O zamana dek, onu her ihtiyaç duyduğunda çağırabilirsin. Onu eğitmeye çalışabilirsin. Ve tabii onu beslemen gerekecek. Ne yaparsan yap, sana hep sadık kalacak. Callistana'lar, gördükleri ilk insanla bağ kurar. Seninle zaman geçirmek isteyecektir. Sydney? Orada mısın?"

Yine sus pus olmuştum. "Gördüğü ilk insanla mı? Yani büyücü olması şart değil, öyle mi?"

"Genelde onu ilk çağıran kişiyi görürler."

Böğürtlenli turtasını yerken dikkatle beni dinleyen Adrian'a baktım. "Gözlerini açtığında orada iki kişi varsa ne olur? Onu çağırdığımda Adrian da yanımdaydı."

Bayan Terwilliger duraksadı. "Ah, öyle mi? Hım, belki de bu büyüyü yapmadan önce sana bir şeyi açıklamalıydım."

Herhalde bu konuyu daha hafife alamazdı! "Bence pek çok şey açıklamalıydınız!" dedim. "O şey ikimizi aynı anda görünce ne oluyor? İkimizle de mi bağ kuruyor?"

"Aslına bakarsan," dedi Bayan Terwilliger, birkaç saniye sonra, "şu anda sizi annesiyle babası sanıyor."

BÖLÜM 18

Bugünkü geziden minyatür bir ejderhanın ortak vesayetiyle dönmeyi planlamıyordum doğrusu. (Ona iblis demeyi reddediyordum). Ayrıca Adrian, daha şimdiden, iyi bir baba olmayacağının sinyallerini veriyordu.

"Oğlan şimdilik sende kalsın," dedi, Amberwood'a döndüğümüzde. "Haftasonları alırım."

"Ama sen benden daha boşsun," diye itiraz ettim. "Hem haftasonuna daha kaç gün var. Ve onun erkek olduğunu da nereden çıkardın?"

"Ona oğlan dememe aldırmayacağından eminim. Herhalde cinsiyet kontrolü yapmamı beklemiyorsun." Adrian, kuvarsı sepete koyup bana verdi. "İstersen onu çağırmayabilirsin."

Sepeti alıp arabanın kapısını açtım. "Biliyorum. Ama onu taş olarak bırakmak vicdanımı sızlatıyor." Bayan Terwilliger, onu ara sıra serbest bırakmamın daha iyi olacağını söylemişti.

"Gördün mü? Şimdiden annelik içgüdülerin kabardı. İleride müthiş bir anne olacaksın Sage." Adrian, sırıtıp bana turtaları uzattı. Birkaçını kendine ayırmıştı. "Baksana, dövmeni kırdırmana bile gerek kalmadı. Bir ay önce yavru bir ejderhaya annelik edeceğin aklına gelir miydi?"

"Bilmiyorum." Ama hakkı vardı. Benden, ardıma bile bakmadan ondan kaçmam beklenirdi. Ya da belki onu dualarla başımdan defetmeye çalışmam. "Tamam, şimdilik benle de kalsın," dedim. "Ama bir noktada sorumluluklarınla yüzleşmek zorunda kalacağını hatırlatırım. Bayan Terwilliger, callistana'nın ikimizle de vakit geçirmesi gerektiğini söyledi. Ama bir dakika."

"Ne oldu?"

Kafamı salladım. "Meksika'ya gidersem onu ne yapacağım diye düşündüm."

Adrian, şaşkın şakın suratıma baktı. "Ne Meksika'sı?"

Doğru, bunu ona anlatmamıştım. Adrian'ın tek bildiği, Marcus'un verdiği görev ve dövme kırdırma işlemiydi. Sonraki mühürleme aşamasından habersizdi. Birden, Adrian'a bunu açıklamak zorunda kalacağım için huzursuz oldum.

"Ah. Marcus görevimi yerine getirdikten sonra elementleri kırabileceğimizi ve beni dövmenin kontrolünden kurtarabileceğini söylüyor. Ama büyünün etkisini tamamen yok etmek için, üzerine onunki gibi bir dövme yaptırmam gerekiyor. Marcus, bu işleme mühürleme diyor. Ama mühürlemede sıradan bir mürekkep kullanılamıyormuş. Marcus, dövmesini

Meksika'da mühürletmiş ve yakın bir zamanda, *şen* grubundan birkaç kişiyi oraya götürmek niyetinde."

"Anlıyorum." Adrian'ın gülümsemesi kaybolmuştu. "Eee, sen de onlara mı katılacaksın?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum. Marcus gelmem için ısrar ediyor, ama..."

"Eminim ediyordur."

İmalı ses tonunu duymazdan geldim. "Bunu çok düşündüm ama henüz bu kadar büyük bir adımı atmaya hazır mıyım bilmiyorum. Yani dövmemi mühürletirsem, geri dönüşü olmayacak. Simyacılar'a sonsuza dek sırt çevirmiş olacağım."

"Ve bize," dedi. "Tabii eğer Jill'e yalnızca görev icabı yardım ediyorsan."

"Bu noktayı çoktan aştığımızı biliyorsun." Ses tonundan yine hoşlanmamıştım. "Ona ve size ne kadar değer verdiğimi biliyorsun."

Adrian'ın ifadesi yumuşamadı. "Ama yeni tanıştığın biriyle Meksika'ya kaçmayı düşünebiliyorsun."

"Kaçtığım filan yok! Tabii ki, geri döneceğim. Oraya belirli bir amaç uğruna gideceğiz."

"Kumsallarda fink atıp margarita içmek gibi mi?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Marcus da aynı şeylerden söz etmişti. Meksika denince insanların aklına yalnızca bunlar mı geliyordu?

"Ah, demek öyle?" dedim. "Lafta dövmeyi kırdırıp kendi irademle hareket edebilmemi destekliyordun. Ama iş ciddiye binince geri adım atıyorsun. Zaten sana neden inandım

ki? Beni uzaktan seveceğini söyleyip üzerime atlayan sen değil misin?"

Adrian, nadiren öfkeden deliye dönerdi. Şimdi de tamamen kontrolden çıkmış değildi ama kesinlikle sinirliydi. "Duygularını nasıl bu kadar inkar edebiliyorsun anlamıyorum. Aramızda olanlardan sonra bana karşı hiçbir şey hissetmediğini nasıl söyleyebilirsin?"

"Aramızda olan bir şey yok," dedim otomatikman. "Fiziksel çekimi aşkla karıştırma. Senin bunu herkesten daha iyi bilmen gerekmez mi?"

"Of!" diye bağırdı. Yüz ifadesi değişmemişti ama gözlerindeki kırgınlığı fark ettim. Onu incitmiştim. "Seni rahatsız eden bu mu? Geçmişim mi? Senin olmadığın bir alanda uzman olmam mı?"

"Eminim, beni o konuda seve seve eğitirsin. Zaferlerine bir yenisini katarsın," dedim.

Bir an konuşamadı. Sonra parmağını kaldırdı. "Bir kere ben, zaferlerimin listesini tutmuyorum." Bir parmağını daha kaldırdı. "İkincisi, eğer bir listem olsaydı, ona ekleyecek senden daha az sinir bozucu birini bulabilirdim." Üçüncü parmağını kaldırdığında bana doğru eğildi. "Ve son olarak, seni bir zafer olarak görmediğimi gayet iyi biliyorsun. Seninle bunu düşünemeyeceğin kadar çok şey yaşadık. Biz birbirimize yakınız Sage. Birbirimize bağlıyız. Karanlıktaki ateşim olduğunu söylediğimde, ruhun etkisi altında filan değildim. Biz birbirimizin etrafındaki gölgeleri dağıtıyoruz. Geçmişlerimiz önemli değil. Bizimki bundan daha derin ve yoğun bir şey. Ben

seni hesapsız seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Meksika'ya kaçman bunu değiştirmeyecek. Sonunda iyice kafan karışacak."

"Benim kafam zaten karışık," dedim.

Adrian, geri çekilip arkasına yaslandı. Yorgun görünüyordu. "Şimdiye dek ağzından çıkan en doğru laf bu."

Sepeti sıkıca kavrayıp arabanın kapısını ittim. Tek kelime daha etmeden, hızlı adımlarla yatakhaneye doğru yürüdüm. Gözlerimdeki yaşları görmesin diye, arkama bile bakmamıştım. Neden ağladığımı bilmiyordum. Aramızda geçen konuşmanın hangi kısmı beni daha çok üzmüştü, emin değildim.

Odama çıktığımda gözyaşlarım diner gibi olmuştu ama hala sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Kendimi biraz toparladığımda, bana söylediklerini düşündüm. *Karanlıktaki ateşimsin. Biz birbirimizin etrafındaki gölgeleri dağıtıyoruz.* Ne demek istemişti?

Odama gizlice bir ejderha sokmak, en azından bana aklımı dağıtacak bir fırsat vermişti. Neyse ki, merdivenlerde kimse, sepette ne olduğunu sormaya kalkışmamıştı. Onu geri çağırsam, bir daha nasıl yakalayabileceğimi düşündüm. Sepet yüzde yüz güvenli bir çözüm değildi ve odamda serbestçe dolaşmasına izin veremezdim. Jill'i kapıda beni beklerken buldum. Yeşil gözleri heyecanla irileşmişti.

"Onu görmeye geldim," dedi. Duyguların dorukta olduğu anlarda, Adrian'la aralarındaki bağ sağlamlaşıyordu. Ve ejderha bizi kovalarken, Adrian'ın suratındaki ifadeye bakılırsa, duyguları kesinlikle tavan yapmıştı. Jill'in tartışmamıza da ta-

nık olup olmadığını merak ettim. Ama belki artık Adrian'la yaşadığımız gerginliklere alışmıştı.

"Önce, onu kapatacak, kuş kafesi gibi bir şey bulmalıyım. Belki yarın bir evcil hayvan mağazasına uğrarım."

Jill, kaşlarını çattı ve sonra birden suratı aydınlandı. "Benim bir fikrim var." Çalar saatime baktı. "Umarım çok geç değildir."

Başka bir açıklama yapmadan ve yakında döneceğini söyleyerek gitti. Büyü yüzünden hala biraz sersemlemiş bir haldeydim ama buna aldırmayacak kadar gergindim. Çalışma masama oturup hindistan cevizli turtanın kalanını yedim. Tabii önce ejderhanın kemirdiği kısmı dikkatle kestim. Callistana'lardan insanlara mikrop bulaşır mıydı bilmiyorum ama risk almaya niyetim yoktu.

Jill, bir saat sonra, elinde dikdörtgen bir akvaryumla geri döndü.

"Nereden buldun onu?" diye sordum, akvaryuma yer açmak için çalışma masamdaki lambalardan birini kaldırarak.

"Biyoloji öğretmeni verdi. Hint domuzumuz birkaç hafta önce öldü ve öğretmen o kadar üzüldü ki, yeni bir tane almak istemedi."

"Sana bunu neden istediğini sormadı mı?" Akvaryum tertemizdi. Belli ki biri, Hint domuzunun talihsiz vefatından sonra onu yıkamıştı. "Biliyorsun, okulda hayvan beslemek yasak."

"Ona bir diyorama yapacağımızı söyledim. Başka soru sormadı." Jill, hevesle akvaryumu çalışma masama koydu. "Sen kendine uygun bir şey aldığında geri vereceğiz."

Kuvarsı içine koyup akvaryumun kapağını kapadım. Jill, heyecandan yerinde duramıyordu. Onu daha fazla bekletmeyip büyülü sözleri söyledim. Biraz duman çıktı ve taş, ejderhaya dönüştü. Neyse ki, bu kez bağırmadı. Karnı hala tok olmalıydı. Akvaryumda dolaşarak yeni evini tanımaya çalıştı. Bir süre sonra cama tırmanmaya çalıştı ama minik pençeleri kaydı.

"Neyse, en azından buradan çıkamaz," dedim.

Jill, hayranlıkla ejderi izliyordu. "Bence bir süre sonra sıkılır. Yanına birkaç oyuncak koymalısın."

"Bir iblise oyuncak mı vereceğim? Turta neyine yetmiyor?"

"Görmüyor musun, seni istiyor!" diye diretti Jill.

Akvaryuma baktığımda, Jill'in haklı olduğunu gördüm. Minik ejder, var gücüyle bana ulaşmaya çalışıyordu. Hatta kuyruğunu bile sallıyordu!

"Hayır," dedim sertçe. "Bir Disney filminde değiliz. Olduğun yerde kal bakayım."

Böğürtlenli turtadan bir parça kesip gece acıkırsa yesin diye akvaryuma attım. Beni uykumdan uyandırması riskini göze alamazdım. Bir an duraksadıktan sonra, akvaryuma bir stres topu ve bir eşarp koydum.

"Oldu mu?" diye sordum Jill'e. "Artık yemeği de var oyuncağı da ve hatta yatağı da. Şimdi mutlu musun?"

Callistana'nın öyle olduğu kesindi. Topu bir iki ittirdikten sonra eşarptan yatağının üzerine kıvrıldı. Hala yan yan bana bakıyordu.

"Ay, ne şirin," dedi Jill. "Adını ne koyacaksın?"

Sanki başka derdim yokmuş gibi. "*Babası* koysun," dedim. "Ben hala Mustang'e isim düşünüyorum."

Jill, ejderle biraz daha vakit geçirdikten sonra nihayet odasına gitti. Yatmaya hazırlanırken, bir gözüm hep ejderin üzerindeydi. Sakin görünüyordu. Çok geçmeden uykuya daldım. Gerçi biraz tavşan uykusuydu ya neyse. Callistana'nın, akvaryumdan çıkmanın bir yolunu bulup yatağa geleceğinden endişeleniyordum. Ve tabii, bir de Veronica'yla ilgili korkularım vardı.

Derin bir uykuya geçer geçmez, kendimi bir ruh rüyasının içinde buldum. Adrian'la kavgamız yüzünden onu bu gece görmeyi beklemiyordum ve nedense, bu düşünce beni hüzünlendirmişti. Yine düğünün düzenlendiği salondaydım. Ama etrafımdaki görüntüler dalgalanıyor, bir türlü netleşmiyorlardı.

"Gelmeni beklemiyorum," dedim.

Şimdi düğün kıyafetleri içinde değildik. Adrian'ın üzerinde, önceki giysileri vardı. AYE tişörtü ve kotu. Gerçi ikisi de biraz buruşuk görünüyordu.

"Seni Veronica'nın eline bırakacağımı mı düşündün?"

"Hayır," dedim. "Yalnızca… Odanın nesi var? Neden titriyor?"

Adrian, utanmış gibi başını önüne eğdi. "Bu geceki kontrolüm bu kadar."

Başta anlayamadım. "Sen sarhoşsun," dedim sonra.

"Evet, içki içtim, ama sarhoş değilim," diye düzeltti. "Sarhoş olsaydım, burada bile olamazdım. Hem dört White Russian'dan sonra bu kadarını yaptığıma şükret."

"White ne?" Neredeyse oturuyordum ki, sandalyenin aniden yok olacağından korkup vazgeçtim.

"Bir kokteyl," dedi. "Gerçi Ruslarla tecrübelerimden sonra belki bu isimde bir içki içmemeliyim ama ne yapayım, çok lezzetli. Yanlış anlama, Ruslar değil, içki. İçine Kahlua konuyor. Bir ara sen de denemelisin. Hayatın boyunca beklediğin içki bu olabilir."

"Hani şu tadının kahveye benzediğini iddia ettiğin ama aslında benzemeyen Kahlua mı? Sağol, almayayım." Neden içtiğini çok merak ediyordum. Bazen bunu ruhu uyuşturmak için yapardı ama bu gece ona ihtiyacı vardı. Tabii çoğu zaman da içmek için bir sebep aramazdı. Acaba benimle tartıştığı için mi içmişti? Kendimi suçlu mu hissetmeliydim, sinir mi olmalıydım, karar veremiyordum.

"Hem, özür dilemek için gelmek zorundaydım," dedi. İskemlelerle ilgili bir korkusu yoktu ki, rahatça oturdu.

Nedense, karanlıktaki ateş konusunu açacak diye birden panikledim. Ama Adrian, "Eğer bu sürecin bir parçası olarak Meksika'ya gitmen gerekiyorsa, seni anlarım," dedi. "Seni eleştirmekle ve hareketlerinin altında başka sebepler aramakla hata ettim. Senin en hayran olduğum özelliklerinden biri, ne yaparsan yap, sonunda daima doğru kararlar alman. Ama aynısını kendim için söyleyemem. Ne yapman gerekiyorsa onu yap Sage. Sonuna kadar arkandayım."

O sinir bozucu gözyaşları geri dönmüştü. Onları engellemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı büyük. Doğrusu, şu anda ben de ne yapa-

cağımı bilmiyorum. Marcus, hem başımı belaya sokmamdan korkuyor, hem de Simyacılar'ın beni kontrol etmesini istemiyor. Simyacılar'ın bir parçası olarak kalmanın beni daha güçlü kılacağını biliyorum. Sizden ayrılmak da istemiyorum."

Gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. *Karanlıktaki bir ateş gibi.* "Bunu duyduğumuza *sevindik*. Ayrıca aşkımızın meyvesi minik ejderhamıza, memnuniyetle babalık ederim."

Güldüm. "Taş halindeyken mi, gerçek halindeyken mi?"

"Henüz karar vermedim. Şu anda ne yapıyor?"

"Bir akvaryumda takılıyor. Koynuma girse uyanacağıma göre, hala orada olmalı." En azından öyle umuyordum.

"Eminim, senin koynuna girmek..." Adrian, kendini tutup daha fazla ileri gitmedi. Onun yerine, masada beliren Monopoly tahtasını işaret etti. "Oynayalım mı?"

Yanına gidip tahtaya baktım. Aldığı alkol yüzünden, sokakların yarısı yoktu. Diğerlerininse Domuz Bataklığı ve Hapishane Kuşu Caddesi gibi adları vardı. "Bu tahta biraz eksik," dedim, diplomatça bir tavır takınmaya çalışarak.

Adrian aldırmadı. "Fena mı? Şansın artar."

Karşısına geçtim ve ona gülümseyip parayı saymaya başladım. En azından şimdilik, dünyamız, olması gerektiği gibiydi.

BÖLÜM 19

Nasıl olduysa, yine kaybettim.

Adrian, anlık hesaplar yapabiliyor olsa, güçlerini zarı etkilemek için kullandığına yemin edebilirdim. Daha akla yatkın bir açıklama aradığımda iki sonuca vardım: Ya Monopol'e olağanüstü bir yeteneği vardı ya da çok ama çok şanslıydı. Ama yine de eğlendim ve Adrian'a yenilmek, Veronica'nın beni uykumda gafil avlamasından iyiydi. Adrian, sonraki birkaç gün boyunca, uykuma yaptığı ziyaretleri sürdürdü. Kendimi asla tam olarak güvende hissedemesem de en azından Veronica'yı bir süreliğine unutabiliyordum. Ama St. Louis'e gitme vaktim gelip çattığında gerçekle yüzleşmek zorunda kaldım.

Uçağa bindiğimde, kalkıştığım işin tehlikesi suratıma bir tokat gibi çarptı. Artık geri dönüşüm yoktu. Palm Springs'in güvenli ortamında soğukkanlılığımı koruyabilmiştim. St. Louis gezisi benim için çok uzaklardaydı. Şimdi önümdeki hedefler gözümü korkutuyor, fazlasıyla çılgınca geliyordu. Ve

tehlikeli. Marcus'un verdiği görevin, başımı ciddi bir belaya sokmayacak hiçbir yanı yoktu. Stanton'a yalan söylemiştim. Ana bilgisayarın şifrelerini kırıp çok gizli bilgilere ulaşacaktım. Ian'ı emellerime alet etmemin bile, hiç beklemediğim yan etkileri olabilirdi.

Hem ben kimdim ki, onun aklını başından alacaktım? Ben Rose ya da Julia değildim ki. Erkekler onlara deli oluyordu. Ama ben sosyallik bakımından yeteneksiz, gönül ilişkilerinde tamamen beceriksizdim. Ian, benden hoşlanıyor olabilirdi ama bu, üzerinde sihirli bir etkim olacağı anlamına gelmezdi. Tabii, planımın o kısmı başarısız olursa, diğer aşamalara geçmem de imkansızlaşıyordu.

Uçağın camından, giderek yaklaşan St. Louis'e bakarken, endişelerim iyice tavan yaptı. Avuçlarımın terlemesinden, kitabımı bile tutamıyordum. Yolculuk boyunca ağzıma lokma koymamıştım. Kalori takıntımdan değil, mide bulantısından.

Nerede kalacağım konusunu uzun uzun düşünmüştüm. Bir otelde oda tutmak mı işime gelirdi, yoksa tesisin konuk evinden yararlanmak mı? Sonunda otelde kalmaya karar vermiştim. Üstlerimden ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi.

Hem otelde kalırsam, kıyafetimin dikkat çekmesinden endişelenmeme de gerek kalmazdı. Adrian'ın önerisine harfiyen uyduğum söylenemezdi ama bu gezi için satın aldığım elbise, her zamanki kıyafetlerimden biraz daha iddialıydı. Simyacılar'ın giydiği, donuk renkli, mütevazı kılıkların yanında, hemen göze batacağı kesindi. Ama Ian'la akşam yemeği

için otelin lobisinde buluştuğumuzda, doğru seçimi yaptığımı hemen anladım.

"Vay canına," dedi, gözlerini kocaman açarak. "Müthiş olmuşsun."

Belli ki, kıyafetim, Ian'ın Simyacı mantığına ters düşmemişti. Hani elbisem için biraz iddialı demiştim ya? Aslında bu tanım hafif kaçardı. Bir kere eteği miniydi. Sırtı tamamen açıktı ve derin V yakasıyla, benim bile varlığından habersiz olduğum göğüs dekoltemi vurguluyordu. Elbisenin tek kapalı kısmı, kollarıydı. Onu da kumaşının yarattığı göz yanılgısı telafi ediyordu. Siyah ve kızıl hareli dantelin altındaki bej rengi kombinezon, içime hiçbir şey giymemişim imajı veriyordu. Satıcı kadın bana elbisenin bedenime tam uyduğunu (hayatımda ilk kez, bir büyük bedende ısrar etmiştim) ve altına mutlaka yüksek topuklu, siyah ayakkabılar giymem gerektiğini söylemişti. Ve saçlarımın katlı kesimine rağmen, siyah firketelerin yardımıyla onları seksi bir atkuyruğu yapmayı başarmıştım.

Lobide yürürken kendimi bir vitrinde gibi hissediyordum ama birkaç hayranlık dolu bakışın dışında kimsenin bana aldırdığı yoktu. Otel, şık ve pahalıydı. Dolayısıyla, etraftaki tek gece elbiseli kadın ben değildim. Hatta kıyafetim, ortamın ihtişamına kıyasla, sıradan bile sayılabilirdi. *Başarabilirsin* Sydney. Hem, oranı buranı gösteren bir elbise giymek, tesisin ana bilgisayarına ulaşmak kadar zor olmasa gerekti, öyle değil mi?

Tabii canım!

Ian'a yaklaştığımda gülümseyip boynuna sarıldım. Doğrusu biraz tuhaftı. Çünkü sarıldığım kişi Ian'dı ve bu elbisenin içinde de kendimi çıplak gibi hissediyordum. Yok, yok, vamplık hiç bana göre değildi.

"Seni görebildiğime sevindim," dedim. "Umarım böyle pat diye gelmem sorun olmamıştır."

Ian kafasını öyle hızlıca iki yana salladı ki, bir an boynu kopacak sandım. "Yok canım, ne sorun olacak?"

Beni yeterince gördüğünden emin olunca, siyah trençkotumu giyip kapıyı gösterdim. "Gidelim mi?"

Ian önden koşup bana kapıyı tuttu. Dışarı çıktığımda, omuzlarıma ve saçlarıma kar tanecikleri üşüştü. Soğuk havada ağzımdan dumanlar çıkarken, Adrian'la tarlaya gidişimiz aklıma geldi. O zamanlar, Marcus'la tanışmanın başıma ne işler açacağını bilmiyordum. Demek kaderde, açık saçık bir elbiseyle Ian'la romantik bir akşam yemeğine çıkmak da vardı?

Ian arabasını otelin önüne park etmişti. Beyaz bir Toyota Corolla kullanıyordu. *Daha sıkıcı olamazdı,* diye düşünürken, dikiz aynasından sarkan çam ağacı şeklinde araba kokusunu fark ettim. Ama çam ağacından çok, plastik gibi kokuyordu ya neyse. Suratımdaki ifadeyi kontrol etmeye çalıştım. Marcus için nelere katlanıyordum. Bana büyük bir iyilik borçluydu.

"Ünlü bir deniz ürünleri restoranına yer ayırttım," dedi Ian. "Hem tesise de yakın. Sonrasında doğruca ayine gidebiliriz."

"Harika," dedim. İlk kez, dört tarafı karayla çevrili bir yerde deniz ürünleri yiyecektim.

Restoranın adı, Fransız Hazinesi'ydi. Doğrusu, ortamı romantikleştirmek için epey çaba harcamışlardı. İçerisi mum ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Bir köşedeki piyanist, hafif bir yemek müziği çalıyordu. Masalardaki şık giyimli insanlar, içkilerini yudumlayıp karides kokteyllerini atıştırıyorlardı. Garson bizi köşe masalardan birine götürdü. Masa örtümüz Burgonya ketenindendi ve yeşil orkidelerle süslenmişti. Bu çiçekleri ilk kez böylesine yakından görüyordum ve kokuları gerçekten olağanüstüydü. Keşke burada başka biriyle olabilseydim.

Trençkotumu çıkarmakta tereddüt ettim. İçimdeki elbise bana Simyacılar'la Savaşçılar'ın olası bir ittifakını hatırlatıyor, kendimi savunmasız hissetmeme sebep oluyordu. Ama üzerimi çıkardığımda, Ian'ın gözleri bir kez daha hayranlıkla ışıldadı. Adrian'ın kendime güvenli olmamla ilgili tavsiyesini hatırlayıp gülümsedim ve bu gece buraya gelerek Ian'a büyük bir şeref bahşetmişim gibi davranmaya başladım. Ve ne tuhaftır ki, taktiğim hemen işe yaradı. Ama sonra aklıma tehlikeli bir fikir geldi: Belki de keramet elbisede değildi.

Belki de bu etkiyi yaratan *bendim.*

Menüyü açıp et ya da kümes hayvanları seçeneklerimi gözden geçirdim. "Ne tavsiye edersin?"

"Burada mahi mahiyi nefis yapıyorlar," dedi. "Kılıçbalığını da öneririm."

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, tavuklu salata söyledim. Sonuçta üzerindeki ançüezi ne kadar mahvedebilirlerdi ki?

Baş başa kaldığımızda, mecburen havadan sudan konuşmaya başladık. Ian, sazı eline almakta gecikmedi. "Bana hala nerede görevli olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

"Kusura bakma ama hayır. Bu işleri bilirsin." Küçük bir ekmek parçasına tereyağı sürdüm. Herhalde yarım çay kaşığı filandı. Aslında yemekten önce kendimi doyurmak istemiyordum ama oyalanacak bir şeylere ihtiyacım vardı. "Yalnızca sahada olduğumu söyleyebilirim o kadar."

Ian, gözlerini göğüslerimden ayırıp masadaki muma dikti. "Biliyor musun, bazen sahada olmayı özlüyorum."

"Sen de sahadaydın, değil mi? Sonra ne oldu?" Son zamanlarda bunu hiç düşünmemiştim ama Ian, Stanton'la bana Moroi sarayında eşlik ettiğinde, bu gezi için sahadaki görevinden alınmış ve güneye gönderilmişti. Florida ya da Georgia diye tahmin ediyordum.

"O Moroi'lar bizi esir aldılar. Olan bu." Bakışları tekrar bana kaydığında, gözlerindeki nefretle irkildim. "Durumu iyi idare edemedim."

"Hiçbirimiz edemedik."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, bütün suç benimdi. Aşırı heyecanlandım. Korkuya kapıldım. Zaten sonrasında beni, öfke kontrolü eğitimine yolladılar."

Neredeyse ekmeğimi düşürüyordum. Böyle bir şeyi beklemiyordum doğrusu. Biri bana öfke kontrolüne ihtiyacı olan on kişiyi say dese, Ian'ı listeye bile almazdım. Öte yandan babam, ilk sıralarda yer alırdı.

"Ne-ne kadar sürdü?" diye kekeledim.

"İki hafta. Sonra gidebileceğimi söylediler."

Ian'ın psikolojik durumu üzerine yorum yapabilecek konumda değildim ama onu yeniden göreve göndermek için iki haftayı yetersiz bulmuştum doğrusu. Keith'in para kazanmak için Moroi'ları kullanma planı, ona en az iki aylık bir yeniden eğitim sürecine patlamıştı. Hatta belki çok daha fazlasına.

"Ama sahada çalışmama izin vermediler," dedi Ian. "Bir süre Moroi'lardan uzak durmam gerekiyormuş. O yüzden, burada tıkılıp kaldım."

"Arşivdesin, değil mi?"

"Evet."

"Kulağa o kadar kötü gelmiyor," dedim içtenlikle. "Bütün gün kitaplarla haşır neşirsin."

"Kendini kandırma Sydney." Küçük bir çavdar ekmeği somununu parçalamaya başladı. "Bir kütüphaneci olmak için fazla nitelikliyim."

Belki öyleydi ama bu beni ilgilendirmiyordu. Beni asıl ilgilendiren, Wade'in, arşivin güvenlik katında olduğunu söylemesiydi. Güvenlik kayıtlarının tutulduğu gözetleme odasının bir kat üstündeydi. Wade, giriş çıkışları iyice ezberleyebilmem için, bana her katın planını çizmişti.

"Yine de onları görmek isterdim," dedim. "Sonuçta içlerinde koca bir tarihi barındırıyorlar." Söylediklerimde samimiydim. Öne eğilip dirseklerimi masaya dayadım. Ian'ın gözlerinin yine dekolteme kilitlendiğini fark edince, memnuniyetle gülümsedim. O kadar da zor değildi. Aslına bakarsanız, kadınlığımı uzun zaman önce kullanmaya başlamadığıma piş-

mandım. Şimdiye dek, böyle bir çekiciliğim olduğunun farkında bile değildim. "Bana tesisi gezdirsene," dedim. "Tabii, özellikle arşivi görmek istiyorum. Sorun olmaz, değil mi? Yani sen... Her yere girip çıkabilen birine benziyorsun."

Ian, bu imalı sözlerim karşısında o kadar şaşırdı ki, lokması boğazında kaldı. Birkaç kez öksürdükten sonra, önce suratıma, sonra göğüslerime ve tekrar suratıma baktı. "Ben, şey, çok isterdim ama orası halka açık değil. Yani Simyacılar'a bile. İçeri yalnızca belirli kimseler girebiliyor. Ama istersen, sana binanın diğer yerlerini gezdirebilirim tabii."

"Ah, anlıyorum." Dudaklarımı hafifçe büzerek tabağıma baktım ve başka bir şey söylemedim. Garson yemeklerimizi getirdiğinde, bu sessizliğin Ian'a durumu yeniden gözden geçirme fırsatı vereceğini umdum.

Sonunda Ian daha fazla dayanamadı. Boğazını temizledi ve "Şey... Aslında asıl sorun, güvenlik katlarına girmende," dedi. "Yani kontrol noktasından geçtin mi, arşivi kolaylıkla görebilirsin. Özellikle de benim mesai saatlerimde."

"Ama ana kontrol noktasıyla ilgili bir şey yapamazsın, öyle mi?" dedim. Duyan da bunu bir erkeklik göstergesi olarak kabul ettiğimi düşünebilirdi.

"Hayır, yani belki. Orada çalışan bir arkadaşım var. Yarın çalışıyor mu bilmiyorum ama yine de yardımı olabilir. Bana biraz borcu var. Belki onu silersem..."

"Ah, Ian." Ona Marcus'unkiyle boy ölçüşebileceğini umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Bu müthiş olur." Sonra Adrian'ın sözleri aklıma geldi. "Sana minnettar kalırım."

Ian, zevkten dört köşe olmuştu. Hele son cümlem, kim bilir aklına neler getirmişti? "Bu geceki ayinden sonra onu ararım," dedi. Şimdi kararını vermiş gibiydi. "Umarım yarın, havaalanına gitmeden önce sana arşivi gösterme fırsatım olur."

Yemek boyunca anlattığı her hikayeyi can kulağıyla dinleyerek, onu kendimce ödüllendirdim. Marcus'un görevini gerçekleştirmeye bir adım daha yaklaştığım için, heyecandan yerimde duramıyordum. Acaba hayatım boyunca hizmet ettiğim organizasyonla, o fanatikler arasında bir bağ olduğunu ispatlayabilecek miydim?

Salatam o kadar küçüktü ki, yemekten sonra tatlı menüsüne bakmakta sakınca görmedim. Ian, ortak bir şey yememizi önerdi ama bu benim için biraz fazla samimi olacaktı. Tabii hijyen kaygılarımdan söz etmiyorum bile. Dolayısıyla, koca bir dilim limonlu turtayı kendim yedim. Nasıl olsa, iki buçuk kiloluk hedefimden hala çok uzaktım. Adrian bana, biraz kilo alırsam daha sağlıklı görüneceğimi söylediğinde, bunun aynı zamanda sütyen ölçümü de değiştirebileceğini iddia etmişti. Ama öyle bir durumda, bir daha bu elbiseyi giymem söz konusu bile değildi.

St. Louis'deki Simyacı tesisi, dev gibi bir fabrikanın içindeydi. Dışarıdan bakıldığında, gerçek işlevini kimse anlayamazdı. Moroi tesisleri -saray ve okullar- genelde üniversite kampüsleri gibi görünürdü. *Gece yaratıkları* güzelim bahçelerde yaşarken, *ışığın hizmetkarlarının*, penceresiz, çirkin binalara mahkum olması ne kadar ironikti.

Ne var ki, içerisi, tertemiz, aydınlık ve düzenliydi. Lobiye girdiğimizde, bir resepsiyonist kimliklerimizi aldı. Etrafımız bir anda ayini bekleyen insanlarla sarılmıştı. Her yerde altın zambaklar göze çarpıyordu. Birçoğu için, bu eğlenceli bir aile aktivitesiydi. Simyacı ailelerinin yanındaki çocuklara bakarken, birden tedirgin oldum. Böyle bir hayata doğmanın ne demek olduğunu biliyordum. Acaba on yıl sonra hala aynı coşkuyu hissedebilecekler miydi? Yoksa onlar da benim gibi, sorular mı sormaya başlayacaklardı?

Merkezin, üçü üstte, beşi yer altında olmak üzere toplam sekiz katı vardı. Sokaktan geçen insanların içeriyi görmeleri mümkün değildi ama daha zararsız ofisleri üst katlarda bulundurarak kendimize göre ekstra bir önlem almıştık. Koridordan konferans salonuna doğru ilerlerken, Muhasebe, Seyahat ve Bina Bakım Onarım odalarının önünden geçtik. Hepsinin koridora bakan büyük pencereleri vardı. Simyacılar saklayacak bir şeyleri olmamasıyla gurur duyarlardı.

Ama alt katlardaki güvenli odalar, sıradan Simyacılar'a açık değildi.

İçinde bulunduğumuz binaya bir eğitim seminerine gelmiştim ve ayinin düzenlendiği konferans salonunu biliyordum. Bu geceki manevi etkinliğe rağmen salon, bir kilise ortamından çok uzaktı. Biri, duvarları kırmızı fiyonklu çelenklerle süsleme zahmetine katlanıp sahnenin iki yanına ponsetya çiçekleri yerleştirmişti. Odanın, son teknoloji, görsel işitsel sistemi, dev bir ekranı da kapsıyordu. Böylece sahnede olup bitenler, salonun her yerinden detaylı bir şekilde görülebi-

liyordu. Aslında salonun oturma düzeni o kadar güzeldi ki, zaten en arka sıralar bile ortama kolayca hakim olabiliyordu. Dolayısıyla, ekranın daha çok, insanları etkileme amaçlı kullanıldığını düşündüm.

Ian'la orta sıralarda iki boş yer bulduk. "Trençkotunu çıkarmayacak mısın?" diye sordu umutla.

Etrafıma bakındım. Şu ilikli yakalar ve köstebek rengi kulklar denizinde, o elbiseyle oturmaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca trençkotumu çıkarmazsam, Ian'a heyecanla bekleyeceği bir şey vermiş olacaktım. Doğrusu Adrian, şu halimi görse, karşı cinsi etkileme yeteneklerime hayran kalırdı. İster istemez, Adrian'ın bu elbiseyi nasıl bulacağını düşündüm. Galiba bu yeni gücüm hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Üşüyorum," dedim, yakalarımı çekiştirerek. Gerçi aydınlatma sistemi ve salonun kalabalığı bunu imkansız kılıyordu ama kolayca, dışarının soğuğunu bahane edebilirdim.

Senin kadar soğuk biri üşümeyi dert etmez sanırdım.

"Sydney?"

Birden donup kaldım. Adımı duyduğum için değil, onu söyleyen ses yüzünden. O sesi nerede duysam tanırdım. Yavaşça dönüp babamın yüzüne baktım. Sıranın başında duruyordu. Kalın, yün bir takım elbise giymişti. Kırlaşmaya yüz tutan koyu sarı saçlarında, erimiş kar tanecikleri vardı.

"Merhaba baba," dedim. Sonra yanındakini fark ettim. "Zoe?"

Yerimden fırlayıp kardeşimin boynuna sarılmamak için kendimi zor tuttum. Kardeşimle, Palm Springs görevi için ya-

tağımdan kaldırıldığımdan beri görüşmemiştim. Zoe, bu görevi ondan çaldığımı düşündüğü için bana öfkeliydi.

Ona dikkatle bakıp şimdiki hislerini anlamaya çalıştım. Son görüşmemizdeki inatçı nefreti geçmiş gibiydi. Ama karşılaştığımıza sevinmiş gibi de görünmüyordu. Beni mesafeli bakışlarla süzüyordu. Henüz yanağında altın bir zambak olmadığını fark ettim.

"Seni burada gördüğüme şaşırdım," dedi babam.

Ayrılırkenki son sözleri, "Beni utandırma," olmuştu. Dolayısıyla, sıcak bir baba kız buluşması beklemiyordum zaten. "Noel için geldim," dedim. Şimdi sahte gülümsememi korumam daha da güçleşmişti. "Burada grupla birlikte olmak istedim. Ian Jansen'ı tanıyor musun?"

Ian, ayağa fırlayıp babamın elini sıktı. Belli ki, hoşlandığı kızın ailesiyle bu kadar çabuk karşılaşmayı beklemiyordu. "Sizinle tanıştığıma sevindim efendim."

Babam, buz gibi bir ifadeyle kafasını sallayıp bir bana, bir ona baktı. Beni burada görmesinin şaşkınlığına, şimdi bir de erkek arkadaş sürprizi eklenmişti. Ian'a göz atıp babam gibi birinin onu nasıl göreceğini hayal etmeye çalıştım. Kılık kıyafeti düzgün, efendi bir Simyacı. Ian'ın bana ne kadar sıkıcı geldiği önemli değildi. Babam benim birini bulabileceğimi bile düşünmezken, Ian'ı görünce iyice afallamış olmalıydı.

"Bize katılmak ister misiniz efendim?" diye sordu Ian. Hakkını teslim etmeliydim ki, ilk şaşkınlığını attıktan sonra durumu gayet iyi idare etmeye başlamıştı. "Bundan şeref duyarım."

Başta Ian'ın yalakalık yaptığını sandım. Ama sonra, babamla tanışmanın onun için gerçekten şeref olduğunu fark ettim. Jared Sage bir rock yıldızı değildi ama Simyacılar arasında sayılan biriydi. Babam da pohpohlanmaktan hoşlanmış gibiydi. Başını sallayıp Ian'ın yanına oturdu.

"Sen ablanın yanına geç," dedi Zoe'ye.

Zoe, tek kelime etmeden bana doğru ilerledi. Benim kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Onu ne kadar özlediğimi fark edince içim sızladı. İkimizin gözleri de babam gibi kahverengiydi ve Zoe, annemin kahverengi saçlarını almıştı. Doğrusu bunu hep biraz kıskanmıştım. Ayrıca, onu son gördüğümden daha derli topluydu. Koyu kahverengi, kaşmir bir elbise giymiş, saçlarını sımsıkı toplamıştı. O hali nedense beni huzursuz etmişti. Sonra birden sebebini anladım. Daha büyük görünüyordu. Genç bir hanım gibi. Zoe, artık on beş yaşındaydı. Sonsuza dek küçük bir kız olarak kalamazdı tabii. Ama birden hüzünlenmiştim işte.

"Zoe," diye fısıldadım. Gerçi babam çoktan Ian'ı sorguya çekmeye başlamıştı, bize baktığı bile yoktu. "Seninle ne zamandır konuşmak istiyordum."

Zoe kafasını salladı. "Biliyorum. Annem mesajlarını iletti." Ama her seferinde beni atlattığı için hiç de özür diler gibi bir hali yoktu.

"Seninle bazı konuları açıklığa kavuşturamadan gitmek zorunda kaldım. Seni asla üzmek ya da ezmek istemedim. Bu işe bulaşmanı engelleyerek sana iyilik yaptığımı düşünüyordum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben bulaşmaya aldırmıyordum," dedi, gözlerinde kıvılcımlarla. "Aksine, bulaşmayı *istiyordum*. On beş yaşında, bir saha görevine atanacaktım. Harika bir kariyerim olabilirdi. Babam benimle gurur duyacaktı."

Alınmasın diye, sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. "Evet ama, bir yıl daha babamın yanında kalmak, onun tecrübelerinden faydalanmak açısından daha iyi. On altı yaşında bir göreve atansan bile, yine de hepimizi geçmiş olacaksın."

Ağzımdan çıkan her bir kelime midemi bulandırıyordu ama Zoe, etkilenmiş gibiydi. Davamızın bir parçası olmak istemesini anlıyordum ama bunu babamı etkilemek için yapması beni öldürüyordu. "Öyle tabii," dedi. "Babamdan çok şey öğreniyorum. Ama kendi görevim için olmasa bile, biraz saha tecrübesi edinmek isterdim. Babamın bana verdiği bütün bilgiler teoride kalıyor. Daha bir Moroi bile görmedim."

"Eminim, yakında babam bunun icabına bakar." Zoe'yi cesaretlendirmeyi istemesem de en azından benimle konuşuyordu.

Salonun ışıkları kararınca, konuşmamız bölündü. İçeriyi org müziği ve tütsü kokusu doldurdu. Tütsü ve reçine, büyülerde sıkça kullanılırdı. Dolayısıyla, ister istemez, okuduğum ve üzerinde çalıştığım büyü kitaplarını hatırladım. *Tütsü, yanıkları iyileştirmede kullanılır. Aynı zamanda arındırma ve kutsama büyülerinde...*

Hemen başka bir şeyler düşünmeye çalıştım. Bunları yüksek sesle dile getirmesem de bir Simyacı ayininin ortasında

büyüleri düşünmek büyük bir günahtı. Yerimde huzursuzca kıpırdandım. Tüm bu insanlar büyü yaptığımı ve bir vampirle öpüştüğümü bilseydi, kim bilir hakkımda ne düşünürlerdi?

Simyacı rahiplere Hierophant denirdi. Gerektiğinde insanları kutsar, onlara ahlaki öğütler verirlerdi. Günlük hayatlarında takım elbise giyerlerdi ama bu ayin için tercih ettikleri giysiler, bana bazı Savaşçılar'ın giydiği cübbeleri hatırlatmıştı. Onlarla aynı geçmişi ve geleceği paylaşıyorduk. Marcus haklıydı. Dövmemi kırdırmak konusundaki kararım ne olursa olsun, bu esrarı çözmeliydim.

Daha önce de benzer ayinlere katılmıştım ve Latince duaları ezbere biliyordum. Cemaatle birlikte bunları mırıldanıp rahibin vaazını dinledim. Simyacı dininin Hıristiyanlıkla bazı benzerlikleri olmasına rağmen, Tanrı, İsa ya da Noel'den pek az söz edildi. Ayinin büyük bir kısmı, insanlığı Strigoi'ların sunduğu lanetli ölümsüzlüğe karşı korumamızla ilgiliydi. En azından bu uyarılarında haklıydılar.

Strigoi'lara hizmet etmeye karar veren insanlarla ilgili hikayeleri çok duymuş, hatta bazılarına bizzat tanık olmuştum. Strigoi'lar, hizmetlerinin karşılığında onları dönüştürmeyi vaat etmişlerdi. Artık bir insan olmaktan çıkıp Strigoi'lara şeytani etkilerini yaymakta yardım edeceklerdi. Dolayısıyla o karanlık vampirleri bir sır olarak saklamak, kendilerini korumaktan aciz insanların yararınaydı. Rahibin Moroi'lardan söz ettiğini fark edince kulak kesildim. Onlara sıcak hisler beslemiyordu tabii ama en azından, Moroi'larla dampirlerin yok edilmesine ilişkin bir şey söylemedi.

Vaazın geneli benim düşüncelerimle örtüşüyordu ama eskiden olduğu gibi, içimi coşkuyla doldurmamıştı. Rahip, görev bilinci ve itaatten konuşmaya başladığında, konudan iyice koptum. Normal bir kilise ayinindeki gibi, Tanrı'dan ve maneviyattan söz etmesini yeğlerdim. Hayatımdaki son olaylardan sonra, ilahi bir güçle bağ kurmaya daha çok ihtiyaç duyuyordum. Hatta rahibi dinlerken, bir ara, söylediği her şeyin Orta Çağ zihniyetindeki bir grup insanın saçmalıklarını andırdığını düşünmeden edemedim.

Ayin bittiğinde, kendimi bir hain gibi hissediyordum. Belki de Adrian, haklıydı: grupla bağımı koparmak için, Marcus'un dövmemi kırmasına bile gerek yoktu. Salondaki kalabalığa ve yanımdaki insanlara baktım. Belli ki, bir tek ben böyle hissediyordum. Hepsi ayinin etkisi altındaydı. Davaya tamamen sadıklardı.

Yine aklıma Savaşçılar'ın fanatikçe inançları geldi. *Hayır! Belki Simyacılar da sütten çıkmış ak kaşık değiller ama bu tip kontrolden çıkmış davranışlarla ilgileri olamaz.* Ama içimden bir ses, bu işin bu kadar basit olmadığını söylüyordu. Tamam, Simyacılar önce ateş edip sonra sorguya çekmiyorlardı. Ya da üyelerimizi birbirlerine düşürmüyorlardı. Biz medeni ve mantıklıydık ama bizden isteneni sorgusuz sualsiz yerine getirmek gibi bir eğilimimiz vardı. Savaşçılar'la ortak yanımız buydu.

Hep birlikte dışarı çıktık. "Ne harikaydı, değil mi?" dedi Zoe. "Bunları dinledikten sonra, babamın ailede bir Simyacı daha yetiştirmekle ne kadar doğru bir karar verdiğini anlıyorum. Sayımızı arttırmamız, hepimizin yararına olur."

Babamın amacı bu muydu? Yoksa Rose'a yardım ettikten sonra, bana olan inancını yitirdiği için mi Zoe'yi bir Simyacı yapmaya karar vermişti?

Zoe'yle tek sohbet konumuzun, Simyacılar'ın etkileyici konuşma yetenekleri olması hiç hoşuma gitmiyordu ama aylarca süren sessizliğimizden sonra, buna bile razıydım. Keşke onunla eskisi gibi olabilseydik. Kardeşçe sohbetlerimizi öyle özlüyordum ki. Zoe'nin öfkesi biraz dinse de bir zamanlarki yakınlığımızdan eser yoktu.

"Keşke birlikte daha çok vaktimiz olsaydı," dedim, otoparkta ayrılırken. "Seninle konuşmak istediğim çok şey vardı."

Zoe içtenlikle gülümseyince sevindim. Belki de aramızdaki mesafeyi aşabilirdik. "Benim de öyle. İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Umarım yakın bir zamanda yine görüşürüz. Ben... Seni özledim."

Daha fazla dayanamayıp ona sıkıca sarıldım. "Söz, yakında yeniden birlikte olacağız."

Babamın müstakbel damadı olarak görmeye başladığı Ian, beni otelime bırakırken, Jared Sage'i dilinden düşürmedi. Bense hala Zoe'yle kucaklaşmamızın etkisi altındaydım.

Ian, beni ertesi sabah arayacağına söz verdi. Sonra tuhaf bir şekilde gözlerini kapayıp bana doğru eğildi. Bir iyi geceler öpücüğü beklediğini ancak saniyeler sonra anlayabildim. Ciddi olamazdı, değil mi? Yani insan bir kıza böyle mi yaklaşırdı? Daha önce biriyle öpüştüğünden bile emin değildim. Brayden bile daha tutkuluydu. Tabii kimse Adrian'la boy ölçüşemezdi, o başka.

Ben hiçbir şey yapmayınca nihayet gözlerini açtı. Ona sarıldım ve babamla tanışmasına sevindiğimi söyledim. Neyse ki, trençkotum üzerimdeydi. Ian, bununla tatmin olmuşa benziyordu.

Odama gidip uyuduğumda, Adrian, rutin kontrollerinden birini yaptı. Özellikle elbisemle ilgili detayları bilmek istiyordu. Ian'ın aklını nasıl çeldiğimi sorup durdu ve anlattıklarım onu pek eğlendirdi. Ama ben yalnızca Zoe'yi anlatmak istiyordum. Sonunda Adrian, pes edip kardeşimle ilgili sevincimi paylaşmak zorunda kaldı.

"Ah, Adrian, benimle konuştu!" Davet salonunda heyecanla bir aşağı bir yukarı dolaşıyordum. "Bana kızmadı. Hatta beni gördüğüne sevindiğini söyledi. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Tamam, senin kardeşin yok ama değer verdiğin biriyle yeniden kavuştuğunu düşün."

"Bilmiyorum," diye kestirip attı. "Ama hayal edebiliyorum."

Kendi heyecanıma o kadar kapılmıştım ki, hapisteki annesinden bahsediyor olabileceği neden sonra aklıma geldi.

"Seni mutlu gördüğüme sevindim," dedi. "Son zamanlarda hep endişeliydin."

Güldüm ama sonra birden durdum. "Şeytani cadılar ve ispiyonculuk biraz stresli tabii."

Bana doğru yürüdü. "Bunlar bize vız gelir. Ama şimdi, biraz uyumak istiyorum. Bana bu gece kendin idare edebilirmişsin gibi geldi."

Veronica'yla ilgili kabusumdan beri beni her gece ziyaret ediyordu. Benimle olduğu süreleri giderek azaltsa da, bunun

onu tükettiğini biliyordum. "Sana ne kadar teşekkür etsem az," dedim.

"Rica ederim. Sana yardım edebilmek benim için zevk Sage. Yarın için iyi şanslar."

Doğru. Bir an, yüksek güvenlikli bir tesisten gizli bir bilgi çalacağımı unutmuştum.

"Teşekkürler," diye tekrarladım. Sevincim biraz gölgelenir gibi olmuştu. "Ama ne olursa olsun, en azından Zoe'yla aramı düzelttim."

"Sakın yakalanma," dedi Adrian, yüzümü avuçları arasına alıp bana yaklaşarak. "Seni hapishanedeki rüyalarında ziyaret etmek istemem. Ya da kötü Simyacılar'ı her nereye kapatıyorlarsa orada."

"Hey, hiç olmazsa, yalnız kalmam."

Kederli bir bakışla kafasını salladı ve rüyam bir anda yok oldu.

BÖLÜM 20

Ian, ertesi gün sabahın köründe aradı. Başta, tesise diğer Simyacılar uyanmadan gizlice girmeyi planladığını düşündüm. Meğer asıl derdi, öncesinde benimle kahvaltı etmekmiş. Beni içeri sokmanın bir yolunu bulduğuna göre onu reddedemezdim. Aslında tesise sabah gitmeyi planlıyordu ama ben onu öğlene ikna ettim. Böylesi, kahvaltıda daha uzun süre oyalanmamız gerekeceği anlamına gelse de fedakarlığıma değecekti. Gerçi kanvas pantolonumla pamuklu gömleğime geri dönmüştüm. Sonuçta kahvaltıda gece kıyafeti giyecek halim yoktu ya? Ama gömleğimin *iki* düğmesini açık bıraktım. Zaten bu bile, tesis için fazla sayılırdı. Ama cüretim, belli ki Ian'ın hoşuna gitmişti.

Pazar sabahı tesis, düne oranla daha sessizdi. Simyacılar hiçbir zaman görevlerine tam olarak ara veremeseler de tesisin geneli, normal iş saatleri içinde faaliyetteydi. Resepsiyonda bir sıkıntı yaşamadım ama tıpkı tahmin ettiğimiz gibi, güvenlikli

bölgeye geçişte ufak bir gecikme oldu. Ian'a borcu olan arkadaşı bugün görevli değildi. Onun arka odadan gelmesini beklemek zorunda kaldık. Sonra Ian, bir süre, meslektaşını beni içeri sokmak için ikna etmeye çalıştı. Bence ikisi de Ian'ın beni etkilemeye çalıştığının farkındaydı ve nihayet arkadaşı, benden kimseye bir zarar gelmeyeceğine karar verdi. Sonuçta ben de bir Simyacı'ydım ve tek istediğim, kütüphanede bir tur atmaktı. Bundan ne çıkardı ki?

Çantamı arayıp beni metal detektörden geçirdiler. Aklımda fiziksel malzemeler gerektirmeyen iki büyü vardı. Böylece çantamdaki herhangi bir taşı ya da bitkiyi açıklamak zorunda kalmadım. En önemlisi, sütyenime sıkıştırdığım USB'yi içeri sokabilmekti. Onu çantamda bulurlarsa beni sorguya çekebilirlerdi. Dolayısıyla bu riski göze almak istemiştim. Aynı şekilde, eğer USB tarama cihazına takılırsa, bu sefer de onu neden gizlediğimi sorgulayacaklardı. Tarama cihazından geçerken vücudum yay gibi gerildi. Kendimi kaçmaya ya da Wolfevari bir hamle yapmaya hazırladım. Ama neyse ki, USB çok küçüktü ve görevli, eliyle geçebileceğimizi işaret etti. Bir engeli aşmıştım ama rahatlamış mıydım? Tabii ki hayır.

Ian'la arşive doğru yürürken "Bunu senden borç aldığı para karşılığında mı yaptı?" diye sordum.

"Hım." Suratını buruşturdu. "En azından paranın yarısını koparmaya çalıştım ama ya hep ya hiç dedi."

"Yani sonuçta, bu gezi sana kaça patladı?"

"Elli dolar. Ama değer," diye ekledi çabucak.

Akşam yemeği de aşağı yukarı o kadar tutmuştu. Birlikte geçirdiğimiz bu haftasonu, Ian, için maddi bir yıkım olma yolundaydı. Kendimi biraz suçlu hissediyordum ama sonra, bunu önemli bir dava uğruna yaptığımı hatırladım. Aslında Ian'a masrafını karşılamayı önerebilirdim. Öte yandan, içimden bir ses, bunun kadınlığımla elde ettiğim her şeyi mahvedeceğini söylüyordu.

Arşivler Ian'ın anahtar kartıyla açtığı elektronik bir kilit sistemiyle korunuyordu. İçeri girdiğimizde, buraya geliş amacımın daha büyük bir planı saklamak olduğunu unutuverdim. Etrafım bir anda, kitaplar ve parşömen dokümanlarla çevrilmişti. Eski ve narin eserler, camlı dolaplarda muhafaza ediliyordu. Arkalarındaki duvarda, bilgisayardaki dijital kopyalarına nasıl erişilebileceği yazıyordu. Bizim gibi, iki genç Simyacı, masalara oturmuş, eski kitapları bilgisayara geçirmekle meşguldü. Kız yaptığı işten memnun görünüyordu ama oğlan sıkılmıştı. Bizi görünce hevesle kafasını kaldırdı.

Hayranlığım yüzüme yansımış olmalıydı ki, Ian'a döndüğümde beni gururla izlediğini gördüm. "Süper, değil mi?" Belli ki, kendine layık bulmadığı kütüphanecilik görevi, onun için birden heyecanlı bir işe dönüşüvermişti. "Beni izle."

İsteğini yinelemek zorunda kalmadı. Yürümeye başladığımızda, arşivin sandığımdan da büyük olduğunu gördüm. Simyacılar bilgiye değer verirlerdi ve bu koleksiyonun, yüzyıllar öncesine uzandığı belliydi. Her başlığı okuma arzusuyla rafların arasında dolaştım. Farklı dillerdeydiler ve davamıza

faydalı bilgilerle doluydular: Kimya, tarih, mitoloji, doğaüstü olaylar... Gerçekten baş döndürücüydü.

"Tüm bunları nasıl düzenliyorsunuz?" diye sordum. "Aradığınızı nasıl buluyorsunuz?"

Ian, raflardaki, daha önce fark etmediğim küçük plakaları işaret etti. Üzerlerinde, tanımadığım bir dosyalama sistemine ait alfanümerik kodlar vardı. "Bu şekilde listeleniyorlar," dedi. "Ve bu da rehberimiz."

Duvardaki bir ekrana dokunmamı işaret etti. Dediğini yaptığımda, ekranda bir seçenekler menüsü belirdi: YAZAR, ZAMAN ARALIĞI, KONU, DİL. KONU'ya dokunduğumda, ekran bir sürü alt başlıkla doldu. Birden, doğaüstü olaylar bölümünden, büyü alt başlığını aradığımı fark ettim. Karşıma yine pek çok alt başlık çıktı. Her birinin, sistemde kendi kodu vardı.

Simyacılar'ın arşivinde büyüyle ilgili bu kadar kapsamlı bilgilere rastlamak merakımı kabartmıştı. Simyacılar gerçekten cadıların kaydını mı tutuyorlardı? Yoksa bu, bir söylentiden mi ibaretti? Ama sonra, listedekilerin, insanların böyle sapkınlıklara bulaşmasının tehlikesini anlatan ahlak kitapları olmaları, daha akla yatkın geldi.

"Birkaç kitap araştırabilir miyim?" diye sordum Ian'a. "Bütün öğleden sonrayı burada kitap okuyarak geçiremeyeceğimi biliyorum ama tarih beni büyülüyor. En azından, arşivde olduğumu hissetmek istiyorum. Beni biraz yalnız bırakırsan, sana minnettar olurum."

İlk kez işe yarayacağını düşünmemiştim ama yaradı.

"Tamam," dedi, arkadaki küçük bir odayı işaret ederek. "Benim birkaç işim var. Bir saat sonra burada buluşalım mı?"

Ona içtenlikle teşekkür edip dokunmatik ekrana döndüm. Büyü kitaplarını araştırmak için yanıp tutuşuyordum ama buraya geliş amacım farklıydı. En iyisi, arşivdeki süremi, davamıza yardım edecek birkaç araştırma yapmakla değerlendirmekti. Menülerde dolaşıp Simyacılar'ın erken tarihini açtım. Vampir avcıları ya da özellikle Savaşçılar'la ilgili birkaç bilgiye rastlayabileceğimi umuyordum. Ama şansım yaver gitmedi. Tek yapabildiğim, kodları takip edip grubumuzun kurulma aşamasıyla ilgili bilgileri içeren raflara ulaşmak oldu. Kitapların çoğu kalındı ve eski harflerle yazılmıştı. Hatta bazıları, bizim dilimizde bile değildi.

Birkaçına göz atayım dedim ama bu, öyle bir saatlik bir iş değildi. Yeni kitaplarda, Savaşçılar'ın adı bile geçmiyordu. Şaşırmamıştım, zira onlarla ilgili her şey artık gizli tutuluyordu. Vampir avcılarıyla ilgili bilgileri ancak en eski kitaplarda bulabilirdim. Ama onların da içerik listeleri yoktu ve hepsini baştan sona okumam imkansızdı. Asıl görevimi hatırlayıp on dakika sonra Ian'ı buldum. Yine gerilmiş, terlemeye başlamıştım.

"Burada lavabo var mı?"

Olmaması için dua ettim. Koridorun sonunda bir tane görmüştüm. Oraya gitme bahanesiyle arşivden çıkabilirsem işim kolaylaşacaktı.

"Koridorun sonunda, merdivenin orada var," dedi. İşine dönmek için acele ettiğini fark etmiştim. Biraz şansım varsa,

saate dikkat etmeyebilirdi. "Döndüğünde kapıyı çal. Katiplere seni içeri almalarını söylerim."

Bütün gündür midemde hissettiğim endişe ağrısına aldırmamaya çalışıyordum. Ama artık buna imkan yoktu. Beklediğim an gelmişti.

Simyacı güvenlik sisteminde gizliliğe yer yoktu. Koridorun iki ucundaki güvenlik kameraları açıkça belliydi. Birbirlerine bakıyor ve koridorun tamamını görüyorlardı. Tuvaletler, koridorun bir tarafında, neredeyse kameranın tam altındaydı. Kadınlar tuvaletine girip etrafı dikkatle inceledim. Neyse ki, en azından burada izlenmiyorduk.

Görünmezlik büyüsünü yapmak kolaydı. Dışarı çıkmak biraz daha zordu. Kameraların konumundan anladığım kadarıyla, tuvaletin kapısını tam olarak göremiyorlardı. Kapı içeri doğru açılıyordu, dolayısıyla yavaşça dışarı süzüldüğümde, hiçbir kameranın bu hayaletvari kapı açılışını yakalamadığından emindim. Asıl sorun, merdivenlere açılan kapıydı. Orası, kameralardan birinin görüş alanındaydı. Bayan Terwilliger, görünmezlik büyüsünün beni filme çekilmekten kurtaracağını söylemişti. Yani beni görme şansları yoktu. Ama kamera, kapının kendi kendine açıldığını kaydedecekti.

Güvenlik görevlilerinin, kameralardan binayı her an gözetlediğini biliyordum. Ama bütün kameralara dikkat etmeleri güçtü. Hızlı hareket etmezsem, görevliler kapının açıldığını fark etmeyebilirlerdi. Ve kimse şüpheli bir durum sezmedikçe kamera kayıtlarının tekrar izlenme ihtimali dü-

şüktü. Ama operasyon katında işler değişecekti. Eğer her şey plana uygun ilerlerse, bu tembel pazar günü epey hareketlenecekti.

Merdivene açılan kapıyı yavaşça araladım. Operasyon katı, arşivden bile iyi korunuyordu. Ağır, fabrika kapıları, hem anahtar kart hem de şifre gerektiriyordu. Onlardan birinin kilidini kırmam söz konusu bile değildi. Tıpkı görevimin geri kalanı gibi, güvenlik ofisine de girmem, büyülere ve şansa bağlıydı. Simyacılar, çalışma saatlerini kesinlikle aksatmazlardı. Öğle yemeği arası bir saatti. Görevliler, mesailerine göre, yemeklerini on bir, on iki ve birde yerlerdi. Ian'dan, ziyaretimizi biraz geciktirmemizi isteme sebebim buydu. Özellikle nöbetçi değişimi saatini seçmiştim. Öğleye beş dakika vardı. Birilerinin kapıdan çıkmasını beklerken içimden dua etmeye başladım.

Ama birileri dışarı çıkmadı. Biri içeri girdi. Bir adam ıslık çalarak koridordan bana doğru yürüdü. Kapıya vardığında, öğle yemeğinde yediği fast food hamburgerlerin kokusunu aldım. Kartını okutup şifreyi tuşlarken nefesimi tuttum. Kilitten *klik* diye bir ses yükseldi ve adam kapıyı itti. Hemen arkasından kapıdan geçtim. Ama şanssızlık bu ya, adamın zınk diye duracağı tuttu. Tabii kendimi frenleyemeyip yanından geçerken ona hafifçe sürtündüm. Görevli irkilerek yerinden sıçradığında, olduğum yerde büzüldüm.

Lütfen burada görünmez biri olduğunu düşünme. Buraya kadar gelip de yakalanmak ne korkunç olurdu. Neyse ki, Simyacılar, büyü olasılığını kolay kolay akıllarına getirmezler-

di. Adam birkaç saniye daha etrafına bakındıktan sonra omzunu silkip iş arkadaşlarından birini selamladı.

Wade, odayı eksiksiz tarif etmişti. Bir duvar, farklı kamera açılarını gösteren monitörlerle kaplıydı. Birkaç görevli kayıtları izlerken, diğerleri bilgisayar başında çalışıyordu. Wade, bana ihtiyacım olan dosyaların bulunduğu bilgisayarın hangisi olduğunu da söylemişti. Ona yaklaşırken kimseye değmemeye özellikle dikkat ettim. Bilgisayarın başında bir kadın vardı.

"Canım Tay yemeği çekti," dedi, mesai arkadaşlarından birine. "Ama önce şu raporu bitirmem gerek."

Olamaz! Kadın öğle yemeğine çıkmayı düşünüyordu. Planımın düzgün yürümesi için bunun olmaması lazımdı. Eğer giderse, bilgisayarı kilitlenecekti. Hemen harekete geçmem lazımdı.

Binanın diğer her yeri gibi, bu oda da izleniyordu. Güvenlik görevlilerini bile denetliyorlardı. Neyse ki, yalnızca tek bir kamera vardı. Ekranı kameraya dönük boş bir bilgisayar seçip arkasında durdum. Bilgisayardan kablolar çıkıyor, içindeki fanlar alçak bir sesle uğulduyordu. Elimi kasasına dayadım. Bilgisayarın arkası kameranın görüş alanının dışındaydı ama odadakilerden birinin beni fark etmesi olasılığı her zaman vardı. Neyse ki, herkes işine dalmıştı.

Bir alev topu yarattım. Küçük bir tane. Bunu avcumda tutup bilgisayar kasasının yanına bıraktım. Alev topunun, küçüklüğüne rağmen, mümkün olduğunca sıcak olmasını istiyordum. Rengi maviye dönüşmese de yeterince kızması nı sağlamıştım. Hemen etkisini gösterdi ve saniyeler içinde

kablolar erimeye başladı. Yanık plastik kokusunu duydum. Kablolardan dumanlar yükselmeye başladı. O kadarı yeterdi. Alev topunun yok olmasına izin verdim ve bilgisayarın arkasından tam zamanında çekildim. Herkes yanan bilgisayarı fark etmişti. Alarm çalmaya başladı. Birkaç kişi şaşkınlıkla bağırdı. Biri yangın söndürücü istedi. Biraz önce öğle yemeğine gitmeyi planlayan kadın da dahil, hepsi yerlerinden fırlayıp bilgisayarın yanına koşmuştu.

Kaybedecek zaman yoktu. Hemen kadının iskemlesine oturup USB'yi bilgisayara taktım. Eldivenli ellerimle mouse'u tıkladım. Wade'in bu noktada fazla bir yardımı olmamıştı. Tek umudumuz, doğru dosyaları sezgilerimle bulabilmemdi. O sırada, zamanın ilerlediğinin ve birinin mouse'un kendi kendine hareket ettiğini görebileceğinin farkındaydım. Simyacılar yangını söndürdükten sonra bile, dumanları tüten bilgisayarın etrafında dolaşıp neler olduğunu anlamaya çalıştılar. Aşırı ısınma sık rastlanan bir durumdu ama bu kadar çabuk yangın çıkmazdı. Ve bunlar, son derece önemli bilgiler barındıran bilgisayarlardı.

Benim baktığım bilgisayarda milyonlarca dosya vardı. Birkaç olası aday seçip içlerine göz attım. Ama işime yarayacak bir bilgiye rastlayamadım. Her başarısız denememde, boşa harcadığım zamana usulca küfrediyordum. Diğer Simyacılar, sonsuza dek yanan bilgisayarın başında kalmayacaktı. Nihayet, eski bir kayıt dosyası buldum. Binadaki her kameraya bağlı kayıtların dosyalarını içeriyordu. Ve bunlara ANA KONTROL NOKTASI da dahildi. Onu açıp aradığım tarihe ait dosyayı

buldum. Wade, bana dosyaların belirli aralıklarla arşive aktarıldığını söylemişti. Ama aradığım dosya hala buradaydı. Kameralar yirmi dört saatin her anını kaydetmişti. Neyse ki, dosya USB'me aktarabileceğim boyutlardaydı. Kopyalama işlemine başladım.

Bağlantı hızlı olmasına rağmen dosya büyüktü. Ekranda on saniye kaldığı yazıyordu. On saniye! Kadın her an masasına dönebilirdi. Simyacılar'a göz attım. Hala yanan bilgisayarla ilgili fikir yürütüyorlardı. Bizim gibi bilim insanları için, teknolojik bir hata son derece ilgi çekici olabilirdi. Neyse ki, hiçbirinin aklına, yangının doğaüstü bir açıklaması olabileceği gelmiyordu. Çok geçmeden, ortaya farklı teoriler atarak bilgisayarı sökmeye koyuldular. Dosya USB'ye aktarılmıştı. Kadın tam masasına doğru yürümeye başladığı sırada sandalyeden fırladım. Hazır dikkatleri başka taraftayken yine bir *hayalet kapı* girişiminde bulunacaktım ki, yangın alarmını duyan başkaları koridora üşüştü. Durmadan birileri içeri girip çıkıyordu. Tabii bu durumda, kimseye fark ettirmeden dışarı süzülüverdim.

Arşiv katına koşup tekrar tuvalete girdiğimde nefes nefeseydim. Görünmezlik büyüsünü geri alıp nefesimin düzene girmesini bekledim. USB'yi tekrar sütyenime sıkıştırdım. Aynada kendime baktım ve arşive dönecek kadar masum göründüğüme karar verdiğimde, tuvaletten çıktım.

Katiplerden biri beni içeri aldı. Hani şu işini zevkle yapıyormuş gibi görünen kız. Onu görevinden alıkoyduğum için alınmış gibiydi. Ian'ın hala arkada kendi işiyle meşgul olduğu-

nu görünce rahat bir nefes aldım. Normal bir tuvalet ziyareti bu kadar sürmezdi ve beni aramaya kalkışacağından endişelenmiştim. Kızı, beni bulması için tuvalete yollaması tam bir facia olurdu. Tarih bölümünde, rastgele seçtiğim bir kitapla yere çöktüm. Ama kitabı okumak ne mümkündü! Kelimeler dalgalanıyor, kalbim hala küt küt atıyordu. Kendime Simyacılar'ın benden şüphelenmesi için hiçbir sebep olmadığını tekrarlayıp duruyordum. Onlardan bilgi çaldığımı anlamaları imkansızdı. Tüm bunlarla bir ilgim olduğu akıllarına bile gelmezdi.

Bir saat dolduğunda Ian, yanıma geldi ve gitmek zorunda olduğumuz için hayalkırıklığına uğramışım gibi yaptım. Aslında, bu binadan bir an önce çıkmaya can atıyordum. Ian, arabasıyla beni havaalanına götürdü ve yolda hiç durmadan, birbirimizi bir daha ne zaman görebileceğimizi sordu. Gülümseyip görevimizin diğer her şeyden önce geldiğini söyledim. Ian, belli ki, hayalkırıklığına uğramıştı ama bozuntuya vermedi. Hem Simyacılar'ın en önemli ilkesine nasıl karşı gelirdi ki? Neyse ki, ayrılırken o korkunç öpüşme girişimlerinden birinde bulunmadı. Ama ara sıra Internet üzerinden görüntülü konuşmayı önerdi. Ona, bana e-posta atmasını söylerken, içimden hiçbir mesajını açmamaya yemin ediyordum.

Uçak kalkana dek rahatlayamadım. Her an bir Simyacı baskını bekliyordum. Paranoyak yanım beni Palm Springs havaalanında karşılayabileceklerinden endişeliydi ama en azından, birkaç saatimi huzur içinde geçirebilecektim.

Kaydı Marcus'a teslim edip gerisini ona bırakacağımı sanıyordum. Ama şimdi, merakım kabarmıştı. Gizemi çözmek

zorundaydım. Simyacılar'ı ziyaret eden Z. J., gerçekten Efendi Jameson mıydı?

Elimde taze kahvemle dizüstü bilgisayarımdaki dosyayı açıp izlemeye başladım.

Saniyede bir kareyle, kayıt sonsuza dek sürüp gidiyormuş gibiydi. Çoğunda, kontrol noktası sessiz sakindi. En heyecanlı kısımları, nöbetçi değişimleriydi. İçeri bir sürü Simyacı girip çıktı ama ziyaretler arasında geniş zaman dilimleri vardı. Hatta bir ara, ekranda Ian, belirdi.

Uçak inişe geçtiğinde, daha kaydın yarısına bile gelmemiştim. Anlaşılan, yatakhanedeki odamda, beni sıkıcı bir gece bekliyordu. Neyse, en azından doğru düzgün bir kahve içebilecektim. Bir ara kaydı Marcus'a verip bu işten sıyrılmayı bile düşündüm. Ama içimden bir ses, bu sırrı kendim çözmem gerektiğini söylüyordu. Sırf merak da değildi. Marcus'un böyle bir konuda yalan söyleyeceğini sanmıyordum ama kendi gözlerimle görmek farklıydı. Öylesi daha…

Ve birden, ekranda o belirdi.

Her zamanki cüppelerinden birini giymemişti ama sakalı hemen göze çarpıyordu. Takım elbiseliydi ve yanındaki adama gülüyordu. Adamın yanağında zambak vardı ama tanıdığım biri değildi.

Efendi Jameson, bir Simyacı'yla birlikteydi.

Marcus'la şen grubu haklı çıkmıştı. Şüpheci yanım, bunun bir düzmece olduğuna inanmak istiyordu. Kaydı bir şekilde değiştirdiklerine. Ama hayır. Kaydı kendim kopyalamıştım. Hem de Simyacılar'a ait bir bilgisayardan. Marcus'un içeride

adamları olabilirdi ama kullandığım büyülere rağmen, güvenlikli katlara ulaşmak benim için bile kolay olmamıştı. Ayrıca Marcus, sırf beni kendilerine inandırmak için bu kadar zahmete neden katlanacaktı? Beni yalan dolanla onlara katılmaya ikna etmenin daha basit yolları vardı.

Gördüklerim gerçekti. Ayinlerimiz arasındaki benzerlikleri ve Savaşçılar'ın bizimle kaynaşmayı ne kadar istediğini unutmamıştım. Belki Simyacılar'la Savaşçılar henüz kanka değillerdi ama birileri Efendi Jameson'ı tesise davet etmişti. Asıl önemlisi, o toplantıda neler konuşulduğuydu. Kayıttaki Simyacı'yla, Jameson, artık müttefik miydiler? Birlikte mi hareket ediyorlardı?

Sonuç ne olursa olsun, Simyacılar'la Savaşçılar'ın hala temasta olduğu kanıtlanmıştı. Oysa Stanton, onlarla hiçbir bağımız kalmadığını, yalnızca bir gözümüzün, onların üzerinde olduğunu söylemişti.

Bir kez daha kandırılmıştım.

BÖLÜM 21

Bir yanım, bunda bir yanlışlık olması için dua ediyordu. Kaydı üç kez daha izlemiş, kafamda çılgınca teoriler oluşturmuştum. Belki, Efendi Jameson'ın, vampirlerden o kadar nefret etmeyen bir ikizi vardı. Hayır. Kamera kayıtları yalan söylemezdi. Yalnızca Simyacılar söylerdi.

Artık bunu görmezden gelemezdim. Bekleyemezdim. Derhal bir şeyler yapmalıydım.

Uçak iner inmez Marcus'a mesaj attım: Bu gece buluşmamız gerek. Durum ciddi. BENİ ARA.

Yatakhaneme dönene dek ondan cevap alamadım. Ne yapıyordu? Yine *Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı mı okuyordu? Eğer girdiği deliği bilseydim, doğruca oraya giderdim. Ama şimdi, beklemekten başka çarem yoktu. Oyalanmak için Bayan Terwilliger'ı aradım.

"Bir gelişme yok," dedi, telefonu açar açmaz. "Hala bekliyoruz. Ama iyi haber: Yeni tılsımın bitmek üzere."

"Sizi o yüzden aramadım," dedim. "Bana bu gece için izin almanızı rica ediyorum." Kendi meselem için onu kullanmaktan nefret ediyordum ama mecburdum.

"Ah, yoksa bana mı geleceksin?"

"Şey, hayır. Bu tamamen farklı bir konu."

Bayan Terwilliger, alayla kıkırdadı. "Ne o, yoksa beni kişisel meselelerin için mi kullanmaya başladın?"

"Sizce bu hakkı çoktan kazanmadım mı?"

Uzun süredir ilk kez içten bir kahkaha attı ve yatakhane müdürünü arayacağını söyledi. Telefonu kapadığımda, Marcus'tan mesaj geldi. Verdiği adres, arabayla buraya yarım saat mesafedeydi. Beni orada beklediğini varsayarak, postacı çantamı kaptığım gibi yola çıktım.

Marcus'la önceki buluşmalarımızın ışığında, kendimi bir karaoke barda ya da bir alışveriş merkezinde bulsam şaşırmayacaktım. Onun yerine eski plaklar satan bir müzik dükkanına geldim. Kapıda kocaman bir KAPALI tabelası asılıydı. Otopark ve dükkanın içi karanlıktı. Arabadan inip adresi kontrol ettim. GPS beni yanlış bir yere mi yönlendirmişti? Nedense birden gerilmiştim. Wolfe'un derslerini hatırladım. Tedbiri elden bırakıp kendimi böyle açık etmek akıllıca mıydı?

Sonra gölgelerin arasından ismimin fısıldandığını duydum. Sese doğru döndüğümde, Sabrina elinde bir silahla karanlıktan çıktı. Belki ona torpidodaki tabancayı göstersem bir bağ kurabilirdik.

"Arkaya geç," dedi. "Kapıyı çal." Tek kelime etmeden yine gölgelerin arasına karıştı.

Binanın arkası, bir darp olayı için ideal bir ortamdı. Öyle bir durumda, Sabrina, yardıma gelir miydi? Kapıyı tıklatırken, *acaba parolayı soracaklar mı,* diye düşünmeden edemedim. Neyse ki, Marcus kapıyı açtı ve suratında yine o baş döndürücü gülümsemelerinden biri belirdi. Ama nedense, o gülümseme bu gece beni huzursuz etti.

"Merhaba tatlım. Gel."

Yanından geçip içeri girdiğimde, kendimi dükkanın arka odasında buldum. Her yerde masalar, raflar, kaset ve plak kutuları vardı. Wade'le Amelia, kollarını göğüslerinde kavuşturup duvara yaslanmışlardı.

Marcus kapıyı kapayıp kilitledi. "Seni tek parça halinde gördüğüme sevindim. Mesajından ve suratından anladığım kadarıyla, bir şey bulmuşsun."

Büyük keşfimden beri içime attığım öfkem su yüzüne çıkıverdi. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp masaya koydum. "Evet!" diye bağırdım. "İnanamıyorum ama sen haklı çıktın. Çılgınca teorin doğruydu. Simyacılar bana yalan söylüyorlarmış. Ya da en azından bazıları. Zaten bence, herkes birbirinden bir şeyler saklıyor."

Marcus'tan, "Sana söylemiştim," benzeri ukalaca bir yorum bekledim. Ama yakışıklı yüzünde kederli bir ifade belirdi. Şimdi tıpkı Clarence'ın verdiği fotoğraftaki haline benziyordu.

"Bir yanım, bize hiçbir işimize yaramayacak, sıkıcı kayıtlarla dönmeni istiyordu. Amelia, git, Sabrina'yla yer değiştir. Bunu onun da görmesini istiyorum."

Amelia, dışarı gönderildiği için hayalkırıklığına uğramış gibiydi ama tek kelime etmeden Marcus'un dediğini yaptı. Sabrina, yanımıza geldiğinde videoyu ayarlamıştım. Etrafıma toplandılar. "Hazır mısınız?" dedim. Kafalarını salladılar. Karmaşık duygular içinde olduklarını görebiliyordum. Hepsinin beklediği ispatı görme zamanı gelmişti. Aynı zamanda, az sonra izleyecekleri görüntülerin, başlarına ne gibi işler açabileceğinin de farkındaydılar.

Videoyu başlattım. Yalnızca birkaç saniye sürüyordu. Sakallı figür ekranda belirdiğinde, Sabrina'nın nefesini tuttuğunu duydum.

"Bu, o. Efendi Jameson." Tek tek yüzlerimize baktı. "Burası gerçekten Simyacılar'ın tesisi mi? Oraya gerçekten gitmiş mi?"

"Evet," dedi Wade. "Yanındaki de Dale Hawthorne. Yöneticilerimizden biri."

Birden hafızam canlanmıştı. "Bu adı biliyorum. Stanton'la aynı konumda, öyle değil mi?"

"Evet."

"Stanton'ın bu ziyaretten haberi olmaması mümkün mü?" diye sordum. "O düzeyde biri, Efendi Jameson'ın tesise geldiğini bilmiyor olabilir mi?"

"Belki," dedi Marcus. "Gerçi onu güvenlikli kata almaları bile bayağı cesurca bir hareket. Stanton, bu buluşmayı bilmiyorsa bile, birileri mutlaka biliyordur. Sonuçta Hawthorne onunla tesis dışında da buluşabilirdi. Tabii konuk listesi çoğu Simyacı'dan gizleniyor, o ayrı konu."

O halde Stanton, beni kandırmamış olabilirdi. En azından Simyacılar'la Savaşçılar'ın ilişkisi konusunda. Ama Simyacılar'ın Marcus'u bilmediği konusunda kesinlikle yalan söylemişti. Ayrıca Stanton'ın, Efendi Jameson'ın ziyaretinden haberi olmaması, bazı üst düzey Simyacılar'ın onunla işbirliği yaptığı gerçeğini değiştirmiyordu. Belki Simyacılar'ın bütün prosedürlerinden hoşlanmıyordum ama onların, dünyanın iyiliği için çalıştığına dair inancım tamdı. Belki gerçekten öyle yapıyorlardı. Ya da yapmıyorlardı. Artık hiçbir şeyden emin değildim.

Gözlerimi Efendi Jameson'ın ekranda donan görüntüsünden çektiğimde, Marcus'u beni izlerken buldum. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Ne için?"

Başka bir masadan küçük bir kılıf aldı. Bunu açtığında, içindeki, gümüş bir sıvıyla dolu küçük şişeyi ve şırıngayı gördüm.

"Nedir bu? Ah..." Birden anlamıştım. "Dövmeyi kıracak kan."

Marcus, kafasını salladı. "Elementleri çıkarınca bir reaksiyon oluşuyor ve rengi gümüşe dönüyor. Birkaç yıl alacak ama sonunda, tenindeki altın rengi de gümüşe dönüşecek."

Hepsi beklentiyle bana bakıyordu. Bir adım geriledim. "Buna hazır mıyım, bilmiyorum."

"Neden bekleyesin?" diye sordu Marcus. Dizüstü bilgisayarı gösterdi. "Kendi gözlerinle gördün. Artık neler yapabileceklerini biliyorsun. Kendine yalan söylemeyi sürdürebilecek

misin? Yoluna kendi kararlarını kendin alarak devam etmek istemiyor musun?"

"Şey, evet ama tuhaf bir sıvıyı kendime enjekte ettirmeye hazır olduğumdan emin değilim."

Marcus şırıngayı doldurdu. "Kendini daha iyi hissedecek-sen, kendi dövmem üzerinde gösterebilirim. Canını yakmayacak ve hiçbir yan etkisi yok."

"Bunun kişiden kişiye değişmeyeceği ne malum?" diye karşı çıktım. Mantıklı konuştuğunun farkındaydım ama hala bu adımı atmaya korkuyordum. Ellerim, titremeye başlamıştı. "Zaten bende grup zihniyeti kalmadı. O sıvıya ihtiyacım yok."

"Asla emin olamazsın," dedi Marcus. "İlk dövmeye mutlaka biraz sadakat koyarlar. Tamam, belki seni bir robota dönüştürmeye yetmez ama yine de aklını karıştırır. Kontrolün tamamen sende olmasını istemez misin?"

Gözlerimi iğneden alamıyordum. "Kendimi farkı hissedecek miyim?"

"Hayır. Gerçi sokakta, önüne gelene, vampirlerden söz edebilirsin." Şaka mı yapıyordu, doğrusu emin olamamıştım. "O zaman da kendini bir psikiyatri kliniğinde bulursun."

Acaba buna hazır mıydım? Şimdi ben de Marcus'un şen grubunun bir üyesi mi olacaktım? Testi geçmiştim ve Marcus, haklı çıkmıştı. Belli ki, karşımda hafife alınacak insanlar yoktu. Hem Simyacılar'dan hem Savaşçılar'dan haberdarlardı. Ayrıca onlar da benim gibi Moroi'ları korumak istiyorlardı.

Tabii beni özellikle bir Moroi ilgilendiriyordu, o başka. Sabrina'nın, Savaşçılar'ın kayıp bir kızı bulmaya çalıştığıyla

ilgili söylediklerini, unutmamıştım. Aradıkları, Jill'den başka kim olabilirdi? Hawthorne denen adam onun yerini biliyor muydu? O bilgiyi, Efendi Jameson'la paylaşmış mıydı? O zaman Jill ve etrafındaki herkes tehlikede demekti. Adrian...

Aklımda bir sürü soru dolaşıyordu ama bunları onlara sorama-zdım.

"Pekala," dedim. "İğne olacağım."

Marcus, zaman kaybetmedi. Galiba fikrimi değiştirmemden korkuyordu ki, haksız da sayılmazdı. Sandalyelerden birine oturup yanağıma kolay ulaşabilsin diye başımı yana eğdim. Wade, kibarca kafamı tuttu. "Hareket etmemen için," diye açıkladı, özür dilercesine.

Marcus, işe koyulmadan önce, "Bunu yapmayı nerede öğrendin?" diye sordum.

Ciddi yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Eğer endişen buysa, teknik olarak sana dövme yapmıyorum," dedi. Aslına bakarsanız, bir sürü endişem vardı. "Bu işlem, yeniden mürekkeplenmeye benziyor."

"Ben de onu soruyorum zaten," dedim. "Sen bu işlemi nereden öğrendin?" Aslında bunu sandalyeye oturmadan önce sormalıydım. Ama olayların bu kadar hızlı gelişeceğini tahmin edemezdim.

"Bir Moroi arkadaşımın teorisiydi. Kobayı olmayı kabul ettim ve işe yaradı." Tekrar ciddileşip şırıngayı kaldırdı. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldım. Kendimi bir uçurumun kıyısında hissediyordum.

Atlama zamanıydı.

"Evet."

Marcus doğru söylemişti. Tıpkı yeniden mürekkeplenme gibiydi. Tenimde minik minik batmalar hissettim o kadar. Rahatsız ediciydi ama canım acımadı. Uzun bir işlem olmamasına rağmen, bana saatler sürmüş gibi geldi. O sırada kendime sürekli aynı soruyu soruyordum: *Ne yaptığını sanıyorsun sen?* Sonunda Marcus geri çekildi ve parlayan gözlerle bana baktı. Sabrina'yla Wade de gülümsüyorlardı.

"Geçmiş olsun," dedi Marcus. "Aramıza hoşgeldin Sydney."

Çantamdan bir el aynası çıkarıp dövmeyi inceledim. İğnenin battığı yerler kızarmıştı. Ama eğer bu işlemin devamı da yeniden mürekkeplenmeyi andırıyorsa, tenimdeki hassasiyet yakında kaybolacak demekti. Zambakta herhangi bir değişiklik yoktu.

Hislerim de değişmemişti. Simyacı tesislerini basıp adalet diye bağırmak falan istemiyordum. Belki dövmemin görünüşü değişseydi, bizden olmayan birine vampirlerden söz edebilirdim ama bunu da yapabilirmişim gibi gelmiyordu.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Marcus. "Bir de dövmeni mühürlettik mi endişelenecek hiçbir şeyin…"

"Dövmemi mühürletmeyeceğim."

Tüm gülümsemeler kayboldu.

Marcus kafası karışmış gibi gözlerini kıstı. "Ama bunu yapmak zorundasın. Gelecek haftasonu Meksika'ya gidiyoruz. O işlemi de yaptırdın mı Simyacılar artık senin izini süremeyecek."

"Hayır," dedim. "Meksika'ya da gelmeyeceğim." Bilgisayarımı işaret ettim. "Bakın, kısacık bir sürede neler öğrendim. Olduğum yerde kalırsam, daha fazlasını öğrenebilirim. Simyacılar'la Savaşçılar'ın birlikte ne planladıklarını ortaya çıkarabilirim." *Jill tehlikede mi, öğrenebilirim.* "Kalıcı bir dövme yaptırıp hayatıma bir kaçak olarak devam edersem, elimdeki fırsatları kaçırmış olacağım. Geri dönüşü olmayan bir yola girmek istemiyorum."

Marcus, istediğini elde etmeye alışkın biriydi. Şimdiki yeni gelişme, onu hazırlıksız yakalamıştı. Wade, "Zaten artık geri dönüşün yok," dedi. "Arkanda bir sürü ipucu bırakacaksın. Marcus hakkında araştırma yaptığını tahmin ediyorlardır. Moroi'larla sıkı fıkı olmasan da Simyacılar onlarla çok vakit geçirdiğini biliyor. Ve bir gün biri, tesisten bilgi çalındığı gün, orada olduğunu fark edebilir."

"Kimse bilgi çalındığını bilmiyor," dedim hemen.

"Sen öyle umuyorsun," diye düzeltti Wade. "Bu küçük şeyler biraraya geldiğinde tehlike çanları çalmaya başlayacak. Faaliyetlerine devam edersen, durumu daha da kötüleştirirsin. Sonunda seni fark ederler ve her şey biter."

Marcus ilk şoku atlatmıştı. "Wade, doğru söylüyor," dedi. "Bak, eğer Meksika'ya gidene dek olduğun yerde kalmak istersen bunu anlarım. Belki toparlaman gereken bazı işler vardır. Ama sonra kaçmak zorundasın. Bundan sonra işlerimizi dışarıdan yürüteceğiz."

"Siz istediğinizi yapın," dedim, bilgisayarımı kapatıp çantama koyarken. "Ben içeride kalacağım."

Marcus kolumdan tuttu. "Kendi kuyunu kazıyorsun Sydney!" dedi sertçe. "Yakalanacaksın."

Elinden kurtuldum. "Dikkatli olurum."

"Herkes hata yapar," dedi Sabrina. Bunca zamandır ilk kez konuşuyordu.

"O riski göze alıyorum." Çantamı omzuma astım. "Tabii siz beni zorla durdurmazsanız."

Cevap vermediler. "Öyleyse gidiyorum," dedim. "Simyacılar'dan korkmuyorum. Yaptığınız her şey için teşekkürler. Size minnettarım."

"Biz teşekkür ederiz," dedi Marcus, sonunda. Karşı çıkmaya hazırlanan Wade'e bakarak kafasını iki yana salladı. "Bize istediğimiz bilgiyi getirdin. Açıkçası bunu başarabileceğinden emin değildim. Elin boş döneceğini sanıyordum. Ama öyle bile olsa, yine de dövmeni kıracaktım. Emeğinin karşılığı olarak. Ama sen kendini kanıtladın. Gerçekten yeteneklisin Sydney. Çok işimize yarayabilirdin."

"Bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz," dedim.

"Sen de öyle. Eğer fikrini değiştirirsen, daha bir hafta buradayız."

Kapıyı açtım. "Değiştirmem. Sizinle kaçmayacağım."

Amelia, sevgili liderine karşı gelsem de arkamdan hoşçakal diye seslendi. Amberwood'a dönerken, kendimi ne kadar özgür hissettiğimi düşündüm. Ve bunun, dövmeyle ilgisi yoktu. Herkese kafa tutmuştum. Simyacılar'a, Savaşçılar'a ve Marcus'un şen grubuna. Kimseye boyun eğmemiştim. Kendi kararlarımı kendim almıştım. Açıkçası tüm bunlara alışkın değildim.

Ve önemli bir girişimin eşiğindeydim. Marcus'la diğerlerine bir şey söylememiştim, çünkü beni durdurmaya çalışabilirlerdi. Amberwood'a döndüğümde, doğruca odama gidip Stanton'ı aradım. İlk açışta cevap vermesini, yapacağım şeyin doğruluğuna dair ilahi bir işaret olarak yorumladım.

"Bayan Sage, sesinizi duymak sürpriz oldu. Ayini beğendiniz mi?"

"Evet," dedim. "Çok aydınlatıcıydı. Ama bu yüzden aramadım. Bir sorunumuz var. Işığın Savaşçıları Jill'i arıyor." Vakit kaybetmeye niyetim yoktu.

"Neden?" Stanton'ın sesi şaşırmış gibi geliyordu ama bütün kalbimle inandığım bir şey varsa, o da Simyacılar'ın olağanüstü yalancılar olduklarıydı.

"Çünkü Jill'in yerini saptarlarsa, Moroi'lar bir kargaşaya sürüklenecek. Ana hedefleri hala Strigoi'lar ama Moroi'ların birbirine düştüğünü görmek hoşlarına gidecektir."

"Anlıyorum." Stanton'ın duraksamalarının amacını hep merak ederdim. Düşüncelerini toplamak için mi böyle yapıyordu, yoksa etkiyi artırmak için mi? "Sen bunu kimden öğrendin?"

"Eskiden Savaşçılar'dan biri olan arkadaşımdan. Şimdi Savaşçılar'la ilgili ciddi şüpheleri var. Kayıp bir kızdan söz ettiklerini duymuş." Belki Trey'i bu işe karıştırmak hataydı ama Stanton'ın yakın bir zamanda onu sorguya çekmeye çalışacağını sanmıyordum.

"Ve bu kişinin Bayan Dragomir olduğunu düşünüyorsun?"

"Başka kim olabilir ki? Tabii o!" diye bağırdım.

"Sakin olun Bayan Sage," dedi ruhsuz bir sesle. "Abartılı tepkilere gerek yok."

"Ama bir an önce harekete geçmek gerek. Eğer Jill'in peşindeyseler, onu derhal Palm Springs'ten çıkarmalıyız."

"Bu da bir seçenek tabii," dedi. "Ama onu şimdiki yerine yerleştirmek için bir sürü plan yapıldı."

Yalan söylüyordu. Bizim işimiz, hasar kontrolü yapıp ani değişikliklere kolayca uyum sağlamaktan ibaretti. "O psikopat vampir katilleri onu bulduğu takdirde, ne yapacağınıza dair bir planınız da var mı?"

Stanton iğneli sözlerime aldırmadı. "Savaşçılar'ın onun hakkında somut bilgilere sahip olduğuna dair bir kanıtın var mı? Arkadaşın sana detayları verdi mi?"

"Hayır," dedim ister istemez. "Ama bir şeyler yapmalıyız."

"Burada *biz* diye bir şey yok." Sesi buz gibiydi. "Ne yapacağımıza *sen* karar veremezsin."

Tam itiraz edecekken kendimi tuttum. İçimi bir korku sarmıştı. Ne yapmıştım ben? Stanton'ı arama sebebim, Jill, konusunda harekete geçmesini sağlamaktı. Ya da Savaşçılar'la bağlantıları hakkında ağzından laf alabileceğimi düşünmüştüm. Hikayemi Trey'le desteklemek mantıklı gelmişti çünkü Stanton'a, Jill için endişelendiğimi söyleyemezdim. Ama haddimi aşmıştım. Amirime patronluk taslamaya kalkışmıştım. Tipik bir Simyacı davranışı değildi bu. Wade ne demişti? *Arkanda ipuçları bırakacaksın.*

Tüm bunların sebebi, dövmemi kırdırmam mıydı?

Stanton'a ipucunun dik alasını vermiştim.

Emre itaatsizliğin eşiğindeydim. Birden Marcus'un uyarısını hatırladım. Her şüpheli hareketimin kaydını tuttuklarını söylemişti. Stanton, şimdiden, uygunsuz davranışlar listeme yeni bir çentik atmış mıydı?

Hatamı tamir etmeliydim ama nasıl? Zihnimde tilkiler dolaşıyordu. Düşüncelerimi toparlamam birkaç saniyemi aldı. *Gören. Göreve odaklan. Stanton, bunu anlar.*

"Affedersiniz efendim," dedim. *Sakin ol. Uyumlu ol.* "Ben yalnızca görevim için endişelendim. Ayinde babamla karşılaştım. Palm Springs'e gittiğim gece siz de oradaydınız. Aramızın ne kadar kötü olduğunu biliyorsunuz. Babamın benimle gurur duymasını istiyorum. Eğer burada bazı sorunlar çıkarsa, beni asla affetmez."

Stanton cevap vermeyince, beni dikkatle dinlediğini ve bana inandığını umdum.

"Görevimi layığıyla yerine getirmek istiyorum. Jill'in yerini öğrenmesinler istiyorum. Ama şimdiden, beklemediğimiz bir sürü sorun çıktı. Önce Keith, sonra Savaşçılar. Eddie ve Angeline'e rağmen, Jill'in tam olarak güvende olmadığını düşünüyorum. Bu endişe beni mahvediyor. Ve…" Ağlayabilecek kadar iyi bir oyuncu değildim ama sesimin çatlak çıkması için elimden geleni yaptım. "Ve ben kendimi asla güvende hissetmiyorum. Size söyledim. Sürekli Moroi'larla olmak ne kadar tüketici bilemezsiniz. Her yerdeler. Dampirler ve onlar. Onlarla yemek yiyorum. Onlarla derse giriyorum. Neyse ki, haftasonunu Simyacılar'la geçirip biraz rahatlayabildim. Sakın görevimden şikayet ettiğimi sanmayın. Zaman zaman

hepimiz fedakarlıklar yapmak zorunda kalıyoruz. Ama bazen, üzerimdeki baskıya dayanamıyorum. Savaşçılar'la ilgili bu bilgiyi aldığımda resmen dağıldım. Başarısızlığa uğrayacağımdan korktum. Özür dilerim efendim. Size asla karşı gelmemeliydim. Bir an kontrolümü kaybettim ama bunun bağışlanmaz bir hata olduğunun farkındayım."

Susup gerginlikle cevabını bekledim. Beni bir asi olarak görmemesi için elimden geleni yaptığımı düşünüyordum. Tabii beni zayıf bir Simyacı olarak görüp görevden alma riski de vardı. Eğer bunu yaparsa, belki de Marcus'la Meksika'ya gitmeyi yeniden düşünmeliydim.

Stanton'ın karakteristik duraksaması bu kez işkence gibi geldi. "Anlıyorum," dedi. "Bunları dikkate alacağım. Görevinin ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun. Yanlış anlama, seni sorgulamamın sebebi, haber alma servisimizdeki bir boşluktan kaynaklanmıyor. Endişelerini dinledim ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğim."

İstediğimi alamamıştım ama Stanton'ın sözünü tutacağını ummaktan başka çarem yoktu. "Teşekkür ederim efendim," dedim.

"Başka bir şey var mı Bayan Sage?"

"Hayır efendim. Tekrar özür dilerim efendim."

"Özrünüz dikkate alınacak."

Pat.

Konuşurken odamda turluyordum ama şimdi telefona bakakalmıştım. İçimden bir ses, Stanton'ı harekete geçirdiğimi söylüyordu. Ama onu önlem almaya itmem benim yararıma

mı olacaktı, yoksa zararıma mı, bunu ancak zaman gösterecekti.

Sonrasında uyumakta zorlandım. Ama uzun zamandır ilk kez, bunun Veronica'yla bir ilgisi yoktu. Marcus ve Stanton'la olanlar beni fazlasıyla germişti. Yine o özgürlük hissine tutunmaya çalıştım. Bana kuvvet vereceğini umdum. Ama bu kez, zihnimi yeni belirsizliklerle doldurmaktan başka bir işe yaramadı.

Üç gibi uyumuşum. Emin değilim ama galiba birkaç saat sonra kendimi yine Adrian'ın rüyalarından birinde buldum. "Nihayet," dedi. "Neredeyse vazgeçecektim. Bütün geceyi ayakta geçireceksin sandım." Rüyalarda takım elbise giymeyi bırakmıştı. Belki de ben hep kotlu olduğum için. Bu gece o da kot ve düz siyah bir tişörtleydi.

"Ben de." Kollarımı kavuşturup davet salonunda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Uyanık halimin gergin enerjisini uykuya taşımıştım. "Bu gece bir sürü şey oldu."

Rüya, gerçek gibiydi. Adrian, fazlasıyla ciddi görünüyordu. "Daha yeni dönmedin mi? Bu kadar kısa bir sürede ne olabilir ki?"

Ona olanları anlattığımda, hayretle kafasını salladı. "Vay canına Sage. Seninleyken ya hep ya hiç, değil mi? Asla ortası olamıyor."

Önünde durup bir masaya yaslandım. "Sence büyük bir hata mı yaptım? Tanrım, belki Marcus haklıydı. Dövmede beni onlara sadık olmaya zorlayan bir etkileme gücü vardı. Sadece bir saattir özgürüm ve amirime karşı geldim."

"Neyse ki, sonradan iyi kıvırmışsın," dese de endişeyle kaşlarını çatmıştı. "Ama seni daha az stresli bir yere gönderirlerse üzülmem. Anlattıklarından, başına gelebilecek en kötü senaryonun bu olacağı sonucuna varıyorum."

Gülmeye başladım. Histerik kahkahalarımı zaptedemiyordum. "Bana neler oluyor böyle? Marcus, bu gece dövmeyi kırmadan önce de bir sürü çılgınlık yapıyordum. Asilerle buluşuyor, şeytani büyücüleri kovalıyor, hatta o elbiseyi satın alabiliyordum! Stanton'a bağırmak, bardağı taşıran son damla oldu. Tıpkı Turta Dünyası'nda söylediğim gibi, artık kim olduğumu bilmiyorum."

Adrian gülümseyip ellerimi tuttu ve bana yaklaştı. "Bir kere, ben çılgınlıkta uzman sayılırım ve bu, hiçbir şey. Kim olduğuna gelince, hala seninle tanıştığım günkü, güzel, cesur ve kafein bağımlısı savaşçısın." Nihayet *güzel* tanımını en başa almıştı. Umrumda değildi tabii.

"Yalancı," dedim, kaşlarımı çatarak. "Benimle tanıştığında, hakkımda hiçbir şey bilmiyordun."

"Güzel olduğunu biliyordum," dedi. "Gerisini hayal ettim."

Dış görünüşümü överken daima gözleri parlıyordu. Sanki var olandan fazlasını görebiliyormuş gibi. Böylesi, aklımı karıştırıyor, başımı döndürüyordu. Ve birdenbire karşı konulmaz bulduğum tek şey bu değildi. Ben farkına bile varmadan bana nasıl bu kadar yaklaşabilmişti? Sanki gizlice hareket edebiliyordu. Benimkileri tutan elleri sıcacıktı. Parmaklarımız kenetlenmişti. İçimde hala önceki yakınlaşmamızın heyecanını taşıyordum ve ona yeniden dokunmak, bu hissimi arttır-

mıştı. Gözlerinin yeşili her zamanki gibi harikaydı. Acaba benim gözlerim de onun üzerinde aynı etkiyi yaratıyor muydu? Bir keresinde, gözlerimin kahverengisinde, altın gibi parlayan kehribar ışıltılar olduğunu söylemişti.

Bir tek o bana ne yapacağımı söylemiyor, diye düşündüm. Ah, tabii ki, benden pek çok şey istiyor, tatlı sözleriyle kandırmaya çalışıyordu. Ama Simyacılar'ın ya da Marcus'un yaptığı gibi, benden asla bir şey talep etmiyordu. Jill ve Angeline bile isteklerini dile getirirken, *şunu yapman gerek*, *bunu yapman şart*, gibi cümleler sarf ediyorlardı.

"Elbise demişken… Onu hala görmedim."

Gülümsedim. "İsabet. Yoksa elin ayağın birbirine dolanırdı."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana meydan mı okuyorsun Sage?"

"Yalnızca geçmişimizi göz önünde bulunduruyorum. Ne zaman makul ölçülerde çekici bir elbise giysem, kendini kaybediyorsun."

"Tam olarak öyle denemez. Kendimi kaybetmem, senin ne giydiğine bağlı. Ayrıca o kırmızı elbise, *makul ölçülerde çekici* değildi. Cennetten bir parça gibiydi. Kırmızı, ipek bir cennet parçası."

Gözlerimi devirmeliydim. Onu eğlendirmek için burada olmadığımı söylemeliydim. Ama bana bakışlarında öyle bir şey vardı ki, tepkisini görmek istiyordum. Dövmeyi kırmak aramızdakileri değiştirmemiş ama beni cesurlaştırmıştı. İlk kez onunla bir risk almak istiyordum. Hem, bana bakmasında tehlikeli bir yan yoktu.

Rüyayı, bana öğrettiği gibi yönlendirdim. Birkaç dakika sonra, kotumla bluzumun yerini, dantelli mini elbise aldı. Hatta yüksek topuklu ayakkabıları bile çağırmıştım. Hala Adrian'ın boyuna erişemesem de yüzlerimiz arasındaki mesafe azalmıştı.

Adrian'ın gözleri hayretle irileşti. Ellerimi bırakmadan, beni baştan aşağı süzebilmek için geri çekildi. Bakışları vücudumda dolaşırken, sanki bana dokunuyormuş gibi hissettim. Gözleri yine benimkilerle buluştuğunda, nefesim sıklaşmıştı. Aramızda pek de fazla kıyafet olmadığını düşündüm. Belki de bana bakmasına izin vermekte tehlikeli bir yan vardı.

"Cennetten bir parça mı?" diye sorabildim.

Yavaşça kafasını salladı. "Hayır. Ötekinden. Düşündüklerim yüzünden yanacağım yerden."

Yine bana yaklaştı. Ellerimi bırakıp belime dokundu. Nefesi sıklaşan bir tek ben değildim. Beni kendime çektiğinde vücutlarımız birbirine yapıştı. Dünya, ısı ve elektrikten ibaret bir yere dönüşmüştü. Aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi ki, büyük bir patlama için tek bir kıvılcım yeterliydi. Yine bir uçurumun kıyısında dengede durmaya çalışıyordum ve yüksek topuklarla hiç kolay değildi.

Kollarımı boynuna doladım ve bu kez ben onu kendime çektim. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordum, gözlerimi yüzünden ayırmadan.

Elleri, kalçalarıma kaydı. "Seni öpmemeliyim."

"Önemi yok."

"Nasıl?"

"Ben seni öpebilirim."

Adrian Ivashkov'u şaşırtmak kolay değildi ama onu öptüğümde o kadar sersemlemişti ki, karşılık veremedi. Ama bu durum, ancak birkaç saniye sürdü. Sonra o çok iyi bildiğim tutkusu geri döndü. Beni arkaya itip kucağına alarak masaya oturttu. Masa örtüsü kaydı, birkaç bardak devrildi. Yere çarpan porselenlerin sesini duydum.

Tamamen mantığımı yitirmiştim. Geriye yalnızca tenlerimizdeki yangın kalmıştı. Kendime yalan söylemeyecektim. En azından bu gece. Onu istiyordum. Masada hafifçe kaykılarak onunla öpüşmeye devam ettim. Adrian'a ne zamandır beklediği davetiyeyi çıkardığımın farkındaydım. O da davetimi kabul edip beni masaya yatırdı ve üzerime çıktı. O iç gıcıklayıcı öpücük, ağzımdan boynuma kaydı. Elbisemi ve sütyenimin askısını kaydırıp omzumu açığa çıkardı. Devrilen bir bardak, masanın kenarından yuvarlanıp yere düştü. Onu bir başkası izledi. Adrian, beni öpmeye ara verdiğinde gözlerimi açtım. Bakışları öfkeliydi.

"Lanet masa," dedi.

Birkaç saniye sonra masa kaybolmuştu. Onun dairesinde, onun yatağındaydım ve altımdaki gümüş çatal bıçak takımlarından kurtulmak hoşuma gitmişti doğrusu. Ortam değişikliğimiz tamamlandığında, dudakları yine benimkileri buldu. Ona karşılık verişimdeki telaş, beni bile şaşkına çevirmişti. İlkel duygularımın esiri olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, genelde hareketlerime yön veren mantığımın yerini, şehvet almıştı. Tırnaklarımı sırtına geçirmiştim. Adrian'ın

dudakları çeneme ve sonra tekrar boynuma kaydı. Elbisenin V yakası boyunca beni öpmeye devam etti. Hafifçe inlediğimde, dudakları bulundukları yerde biraz daha oyalandı.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Elbise kalacak."

"Ah, bu kararı sen mi vereceksin?"

"Evet," dedi. "Bekaretini bir rüyada kaybetmeyeceksin. Tabii eğer bu mümkünse. Sonrasında, felsefi yan etkileriyle uğraşmak istemiyorum. Hem ne acelemiz var? Bazen, son noktaya ulaşmadan önce, yolda biraz oyalanmaya değer."

Metaforlar. Bir sanatçıyla sevişmenin bedeli.

Düşüncemi yüksek sesle dile getirmeye hazırlanırken, eli çıplak bacağıma kaydı ve yine kendimi kaybettim. Belki elbise kalıyordu ama Adrian, yine de istediği yerime dokunuyordu. Elini bacağımdan yukarı, kalçama doğru kaydırdı. Dokunduğu her yer yanmaya başlamıştı. Tüm zihnim ve benliğimle o ele odaklandım. O kadar yavaş ilerliyordu ki, onu sıkıca tutup hızlandırmaya çalıştım.

Adrian, hafifçe kıkırdayıp bileğimden yakaladı ve elimi çekip yatak örtüsüne yapıştırdı. "Seni yavaşlatanın ben olacağım, aklımın ucundan geçmezdi."

Gözlerimi açıp ona baktım. "Unutma, ben hızlı öğrenen bir kızım."

İçimdeki tüm yangın ve hayvani arzularım gözlerimde parlıyor olmalıydı ki, Adrian birden ciddileşip nefesini tuttu. Bileğimi bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına alıp bana doğru eğildi. "Tanrım, Sydney," diye fısıldadı. "Sen…" Birden kafasını kaldırdığında, gözlerindeki tutku şaşkınlığa dönüştü.

"Ne oldu?" diye sordum. Yolda oyalanma taktiklerinden biri miydi bu da?

Görüntüsü solmaya başladığında, suratını buruşturdu. "Biri seni uyandırıyor."

BÖLÜM 22

Gözlerimi açtım. Birden rüyamdan uyandırılmamın ani şokuyla kendimi bitkin hissediyordum. Miskin miskin gerinip gözlerimi kıstım. Dün gece açık bıraktığım lambanın ışığına, şimdi pencereden giren aydınlık eklenmişti. Ama telefonumun ekranına baktığımda, hala çok erken olduğunu gördüm. Biri kapımı çalmıştı. Ona uyanmıştım. Elimle dağınık saçlarımı düzeltmeye çalıştım ve güç bela doğruldum.

"Eğer şimdi de bana bir coğrafya öğretmeni bul derse, basıp Meksika'ya gideceğim," diye homurdandım. Ama kapıyı açtığımda, karşımda Angeline yerine Jill'i buldum.

"Önemli bir şey oldu," dedi, odaya dalarak.

"Mutlaka öyledir," dedim alayla.

Öfkeli halimi fark ettiyse bile, çaktırmadı. Ona dikkatle baktığımda, Adrian'la aramızda geçenlerden henüz haberi olmadığını fark ettim. Zaten bana söylenenlere göre, gölge öpücüğüne maruz kalan insan, doğrudan rüyaya çağrılmadıkça, ruh rüyaları yalnızca aradaki bağ sayesinde paylaşılamıyordu.

İç çekip yatağıma otururken tekrar uyumayı düşlüyordum. Rüyanın heyecanı sönmüştü. Şimdi kılımı kıpırdatacak halim yoktu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Angeline'le Trey."

"Of," diye homurdandım. "Yine o ne oldu?"

Jill, çalışma masamın sandalyesine oturdu. Suratındaki ifadeye bakılırsa, durum pek parlak değildi. "Angeline, dün gece gizlice onu yatakhaneye almış."

"Ne?" Gerçekten uykuya ihtiyacım vardı. Çünkü bunun ardındaki mantığı anlamakta güçlük çekiyordum. "Matematiğe o derece aklını takmadı herhalde?"

Jill, bana endişeli bir bakış fırlattı. "Matematik çalışmıyormış Sydney."

"O halde… Ah, hayır." Kendimi arkaya atıp gözlerimi tavana diktim. "Hayır, olamaz."

"Ben de kendime bunu söylemeye çalıştım ama yararı olmadı."

Yan dönüp tekrar Jill'e baktım. "Pekala, sence bu iş ne kadardır devam ediyor?"

"Bilmiyorum." Jill'in sesi, benimki kadar bitkindi. "Angeline'in nasıl olduğunu bilirsin. Ondan bazı cevaplar almaya çalıştım ama sürekli, hatanın kendisinde olmadığını söyleyip durdu."

"Trey ne diyor?"

"Onunla konuşma fırsatım olmadı. Yakalandıklarında apar topar kaçtı." Acı acı gülümsedi. "Olaya iyi tarafından bakmak

gerekirse, Trey'in başı daha büyük belada. Yani Angeline'in okuldan atılmasından endişelenmemize gerek yok."

Ah, hayır. "Ya Trey? Onun okuldan atılma durumu var mı?"

"Sanmam. Daha önce de buna kalkışanlar olmuş ve bütün okul hayatları boyunca cezaya kalmışlar o kadar."

Aman ne iyi. Angeline de sürekli cezaya kaldığı için rahat rahat görüşebileceklerdi. "O halde bizim elimizden bir şey gelmez. Tabii bu olayın, ardında duygusal bir yıkıntı bırakacağı kesin."

"Şey..." Jill, yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Bence Eddie, bunu ilk bizden duymalı."

Yataktan fırladım. "Ben söylemem."

"Ah, tabii. Senden bunu bekleyen yok." Ben o kadar emin değildim ama devam etmesine izin verdim. "En iyisi, Angeline'in söylemesi."

"Evet..." Hala temkinliydim.

"Ama yine de birinin, sonrasında Eddie'yle konuşması gerek," dedi Jill. "Bu onun için zor olacak. Arkadaşı olarak onu yalnız bırakmamalısın."

"Sen arkadaşı değil misin?" diye sordum.

Yanakları kızardı. "Şey, tabii ama, onun hakkındaki hislerimi biliyorsun. Eddie'nin, benden daha mantıklı ve tarafsız birine ihtiyacı var. Hem, ben onu yeterince teselli edebilir miyim bilmiyorum."

"Benden daha iyi edeceğin kesin."

"Kendine haksızlık etme. Sen olaylara doğru tarafından bakabiliyorsun ve..."

Jill, birden donup kalmıştı. Gözleri kocaman açıldı ve bir an, benim göremediğim bir şeyi izler gibiydi. Çok geçmeden, gerçekten bunu yaptığını fark ettim. Yine Adrian'ın zihniyle temas kurduğu o anlardan birini yaşıyordu. Gözlerini kırpıştırıp tekrar odaya döndü. Gözleri bana odaklandığında, rengi soldu. Ve her şeyi öğrendiğini anladım.

Rose, bazen bağ aracılığıyla, birinin yakın hatıralarına sızabildiğini söylemişti. Jill, bana baktığında, Adrian'la dün gece yaşadıklarımızın hepsini gördüğünü biliyordum. Hangimizin daha dehşet içinde olduğunu söylemek zordu. Adrian'la sevişmem gözlerimin önünden geçerken, kendimi nasıl bir durumu soktuğumu düşündüm. Jill, biraz önce beni, Adrian'la daha önce hiç kimseyle yapmadığım şeyleri yaparken görmüştü. Kim bilir ne hissetmişti? Beni öpmek gibi miydi? Ellerini vücudumda dolaştırmak gibi miydi?

Böyle bir duruma karşı asla hazırlıklı olamazdım. Adrian'la ara sıra yaptığım düşüncesizce hareketlerden Jill de haberdardı ama her seferinde, Adrian'ı frenleyen taraf ben olmuştum. Ne var ki, dün gece ilişkimizi yeni bir boyuta taşımıştık. Jill de ben de söyleyecek söz bulamıyorduk. Jill, beni bu kadar savunmasız gördüğü için, utançtan yerin dibine geçebilirdim. Belli ki, o da hayatında ilk kez böyle şey gördüğü için nutku tutulmuştu.

Bir süre kendi düşüncelerimize dalarak birbirimize baktık. İlk toparlanan Jill oldu. Hani Eddie'den bahsederken yanakları kızarmıştı ya, şimdi adeta alev almış gibiydiler. Birden ayağa fırlayıp kapıya koştu. "Benim gitmem gerek Sydney. Seni saba-

hın köründe rahatsız ettiğim için kusura bakma. Belki de daha makul bir saati beklemeliydim. Angeline, bu sabah Eddie'ye her şeyi anlatacak. Bir ara Eddie'yle konuşursan süper olur." Derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Hala yüzüme bakamıyordu. "Sonra görüşürüz. Tekrar özür dilerim."

"Jill..."

Kapıyı arkasından kapadığında kendimi yine yatağa attım. Ayakta duracak halim yoktu. Adrian'la ipliğimiz pazara çıkmıştı. Dün geceki şehvetim, Jill'in yüzündeki ifadeyi gördükten sonra tamamen kaybolmuştu. O ana dek, biriyle bağı olan bir insanla bunları yaşamanın ne anlama geldiğini anlayamamıştım. Adrian'ın bana söylediği her şeyi Jill de duymuştu. Bana olan tüm hislerini o da yaşamıştı. Beni her öptüğünde, bunu hissetmişti...

Midem bulanmaya başladı. Rose'la Lissa bununla nasıl başa çıkıyorlardı? Kafam karmakarışıktı. Ama sonra Rose'un sözlerini hatırladım. Lissa'nın çoğu deneyimini engellemeyi öğrendiğini söylemişti. Ama bu, birkaç yıl sürmüştü. Adrian'la Jill'in bağı, yalnızca birkaç aya dayanıyordu.

Jill'in bizi görmesi ve hissetmesi dün gecenin heyecanını gölgelemişti. Kendimi vitrinde gibi hissetmiştim. Ucuz ve kirli hissetmiştim. Özellikle de işleri kızıştırmadaki kendi rolümü düşündükçe. Mide bulantım arttı. Artık düşüncelerimi kontrol edemiyordum.

Dün kontrolümü kaybetmiş, tutkularımın esiri olmuştum. Bunu asla yapmamalıydım. Yalnızca Adrian bir Moroi olduğu için değil (gerçi bu da büyük bir sorundu). Benim

hayatım mantığa dayanıyordu. Gücümü, doğru kararlar vermemden alıyordum. Ama şimdi bu özelliğimi bir kenara atarak, kendimi zayıf birine dönüştürmüştüm. Özgürlük başımı döndürmüş, Stanton'a karşı çıkarak büyük bir risk almıştım. Sonra Adrian, bana, güzel, cesur ve zeki olduğumu söylediğinde yelkenleri suya indirivermiştim. O açık saçık elbiseyle karşısına çıkmış, bakışlarıyla erimiştim. Beni arzuladığını bilmek aklımı karıştırmış ve benim de onu istememe sebep olmuştu...

Tüm bunların hiçbir doğru yanı yoktu.

Yataktan güçlükle kalkıp ayaklarımı sürüye sürüye giysi dolabıma gittim. Duşa girerken bir zombiden farksızdım. Suyun altında o kadar uzun kalmışım ki, kahvaltıyı kaçırdım. Ama umursamadım. Zaten içimdeki bu duygu karmaşasında bir şey yemem imkansızdı. Koridorlarda yürürken ağzımı bıçak açmadı. Bayan Terwilliger'ın sınıfına girdiğimde, dünyada başka dertli insanlar da olduğunu hatırladım.

Eddie ve Trey, onlardan ikisiydi.

Jill'le benim kadar sarsılmadıklarından emindim ama belli ki, ikisi de zor bir sabah geçirmişti. Bırakın birbirleriyle konuşmayı, göz göze bile gelmekten kaçınıyorlardı. Galiba Eddie'yi ilk kez etrafından bu kadar kopuk görüyordum. Bir şey söyleyemeden zil çaldı ve ders boyunca endişeyle onları izledim. Bir testosteron çılgınlığı yaşayacaklarmış gibi durmuyordu. En azından bu, iyiye işaretti. İkisi için de üzülüyordum. Özellikle Eddie için. Ama beni kendi dertlerimden uzaklaştırdıkları için minnettardım. En azından, bir süreliğine.

Ders bittiğinde, önce Eddie'yle konuşmak istedim ama Bayan Terwilliger yolumu kesti. Bana büyük, sarı bir zarf verdi. Galiba, içinde bir kitap vardı. Anlaşılan, büyü eğitimim sonsuza dek sürecekti. "Bunda, daha önce konuştuğumuz bazı şeyler var," dedi. "Fırsat bulur bulmaz uygula."

"Merak etmeyin efendim." Zarfı çantama atıp Eddie'ye bakındım ama gitmişti.

Bir sonraki derste de Trey'le birlikteydik. Her zamanki gibi yanına oturdum. Bana yan yan bakıp kafasını çevirdi.

"Eee?" dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Sakın başlama."

"Öyle bir niyetim yok."

Birkaç dakika konuşmadı. Sonra bana döndüğünde, gözlerinde panik dolu bir ifade vardı. "Yemin ederim bilmiyordum. Eddie'yle çıktığını bana hiç söylemedi. Meğer okulda çaktırmıyorlarmış. Bunu Eddie'ye asla yapmazdım. Bana inanmak zorundasın."

İnanıyordum. Trey, bazı kusurlarına rağmen iyi kalpli ve dürüsttü. Tek suçlu, Angeline'di.

"Aslına bakarsan, onun gibi biriyle romantik bir ilişkiye girebileceğini düşünmezdim." Angeline'in bir dampir olmasını kastediyordum.

Trey kafasını sıraya dayadı. "Biliyorum. Her şey o kadar ani oldu ki. Bir gün bana kitap fırlatıyordu. Ertesi gün kütüphanenin arkasında yiyişiyorduk."

"Hey, detaylara girmene gerek yok." Kafamı kaldırdığımda, kimya öğretmeninin hala hazırlık yaptığını gördüm.

Trey'le birkaç dakika daha konuşabilirdim. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Sence? Tabii ki bitireceğim. Zaten bu noktaya hiç gelmemeliydik."

Üç ay önceki Sydney, ilişkilerini tabii ki, hemen bitirmeleri gerektiğini söylerdi. Ama şimdiki Sydney, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Evet, ben..." Bir an duraksayıp sesini alçalttı. "Galiba onu seviyorum. Bu çılgınlık mı? Yani, daha yalnızca birkaç hafta oldu."

"Hayır, yani bilmiyorum. Ben böyle konularda tecrübeli sayılmam." Kendi hayatımı mahvetmemden belli değil miydi? "Ama eğer ona karşı duyguların varsa, belki de hemen kestirip atmamalısın."

Trey'in gözleri hayretle açıldı. "Ciddi misin? Bunu senden hiç beklemezdim. Sonuçta, sizin kurallarınız da bizimkilere benziyor."

Sonraki sözlerime kendim bile inanamadım. "Angeline'in halkının kuralları yok ama mutlu mesut yaşayıp gidiyorlar."

Bir an, gözlerinde bir umut pırıltısı gördüm. Sonra yine kafasını iki yana salladı. "Yapamam Sydney. Sen de biliyorsun. Sonu felaket olur. Türlerimizin karışmaması lazım. Ailem öğrenirse... Tanrım. Hayal bile edemiyorum. Bir daha asla aralarına dönemem."

"Dönmek istiyor musun?"

Cevap vermedi. Onun yerine, "Asla yürümez," dedi. Ama onu ilk kez bu kadar üzgün görüyordum.

Ders başlayınca tartışmamız sona erdi.

Eddie, öğle yemeğinde kafeteryada değildi. Jill, köşe masalardan birinde Angeline'i paylamakla meşguldü. Jill, Eddie'yi teselli etmek konusunda o kadar rahat değildi ama belli ki, onun adına Angeline'le konuşmakta sakınca görmemişti. Angeline'in bahanelerini duymak ya da Jill'in bakışlarını çekmek istemiyordum. Bir sandviç alıp dışarıda yedim. Eddie'nin kafeteryasına gidecek vaktim olmadığı için ona mesaj attım.

Okuldan sonra kahve içmek ister misin?

Bana acımana gerek yok, diye yanıtladı. Cevap vereceğinden bile emin değildim. Dolayısıyla, bu da bir şeydi.

Sadece konuşmak istiyorum. Lütfen.

Hemen cevap gelmedi. Kendi içinde bir savaş verdiğini tahmin ettim. *Tamam. Ama akşam yemeğinden sonra olsun. Çalışma grubum var.* Bir dakika sonra ekledi. *Spencer's olmaz.* Trey, orada çalışıyordu.

Şimdilik Angeline'in dramını askıya aldığıma göre, kendi rezil aşk hayatımla ilgilenebilirdim. Jill'in bana bakışını unutamıyordum. Kontrolümü kaybettiğim için kendimi affedemiyordum. Ve şimdi, Trey'in sözleri kafamın içinde yankılanıyordu. *Sonu felaket olur. Türlerimizin karışmaması lazım.*

Adrian, sanki düşüncelerimi hissetmişçesine, bana bir mesaj yolladı. *Bugün ejderhayı alacak mısın?*

Callistanayı unutmuştum. St. Louis gezimde Adrian'da kalmıştı ve sıra bendeydi. Adrian, onu kuvarsa dönüştüremediği için, bütün haftasonunu kendi formunda geçirmişti.

Olur, yazdım.

Daha sonra Adrian'ın evine gittiğimde, heyecandan midem ağrıyordu. Gün boyunca seçeneklerimi düşünmüş ve sonra, en aşırısında karar kılmıştım.

Kapıyı açtığında yüzü ışıldıyordu. Ta ki beni görene dek. Birden, bakışlarına bir hüzün çöktü. "Olamaz. İşte geliyor."

İçeri girdim. "Ne geliyor?"

"Dün gecenin bir hata olduğunu ve bir daha asla tekrarlanmayacağını söyleyeceksin."

Gözlerimi kaçırdım. Tam olarak bunu söyleyecektim. "Adrian, bunu yürütemeyeceğimizi biliyorsun."

"Moroi ve insanlar birlikte olamaz diye mi? Yoksa bana karşı aynı hisleri beslemiyorsun diye mi?"

"Hayır," dedim. "Yani başka bir sebep daha var. Adrian… Jill, hepsini gördü."

Bir an anlayamadı. "Nasıl? Ah, kahretsin."

"Aynen öyle."

"Artık bunu hiç düşünmüyordum." Kanepeye oturup gözlerini boşluğa dikti. O sırada callistana, odaya girip kanepenin koluna tünedi. "Yani, evet, böyle bir şeyin mümkün olduğunu biliyorum. Hatta başka kızlarlayken, onunla bunu konuştuk. Beni anlıyor."

"Anlıyor mu?" diye bağırdım. "Daha on beş yaşında! Bunu ona yapamazsın!"

"Belki sen on beş yaşında safın tekiydin ama Jill öyle değil. Dünyanın nasıl döndüğünü biliyor."

Kulaklarıma inanamıyordum. "Ben başka kızlara benzemem! Onu her gün görüyorum. Tüm bunlardan sonra Jill'in suratına

bakmak nasıl bir duygu biliyor musun? Beni seninle öyle gördüğünü düşünmek? Ah Tanrım, ya daha ileri gitseydik?"

"Yani ne demeye çalışıyorsun? Nihayet yola geldin ve şimdi sırf Jill, bizi görüyor diye mi bundan vazgeçiyorsun?"

"Seninle öpüşmek, yola gelmek sayılmaz."

Bana uzun ve imalı bir bakış fırlattı. "Öpüşmekle kalmadığımızı hatırlatırım Bayan Hızlı Öğrenen."

Utancımı belli etmemeye çalıştım. "Her şey bitti. Jill'in bir daha beni öyle görmesine izin veremem."

"Yani Jill olmasa, bir şansımız olduğunu kabul ediyorsun?"

"Teoride evet. Ama dediğim gibi, artık her şey bitti."

"O halde, bir daha benimle yalnız kalmayacaksın?"

"Daha da fazlasını yapacağım." Derin bir nefes aldım. "Marcus'la Meksika'ya gidiyorum."

"Ne?" Adrian, ayağa fırlayıp üzerime yürüdü. Hemen geri çekildim. "Hani Simyacılar'ın arasında kalıp ajanlık yapacaktın?"

"Seninle takılırken bunu nasıl başarabilirim?"

"Zaten her gün birlikteyiz!" Kızgın mıydı bilmiyordum ama üzüldüğü kesindi. "Kimse fark etmiyor bile. Merak etme, dikkatli oluruz."

"En ufak bir hatamızda mahvoluruz," dedim. "Hem, artık kendime güvenebilir miyim, bilmiyorum. Simyacılar'ın seninle ilişkimizi öğrenmesi riskini göze alamam. Jill'in bizi öyle görmesine izin veremem. Jill'e göz kulak olması için başka Simyacılar yollayacaklardır. Umarım Stanton, Savaşçılar'a karşı tedbir alır."

"Jill, onunla aramızdaki bağ yüzünden hayatımı askıya alamayacağımı biliyor."

"Ama almalısın," diye yapıştırdım.

İşte şimdi kızmıştı. "Sen isteklerini gözardı etmede uzman sayıldığın için bunu normal buluyorsun tabii. Hatta bu uğurda ülkeyi bile terk edebilecek kadar ileri gidebiliyorsun."

"Aynen öyle." Callistananın yanına gidip onu kuvarsa dönüştürecek sözleri söyledim. Taşı çantama koydum ve Adrian'a buz gibi bir bakış fırlatmak için kendimi zorladım. Başarmış olmalıydım ki, suratına tokat yemiş gibi, bir iki adım geriledi. Yüzündeki acıyı görmek kalbimi burkuyordu. Onu incitmek istemiyordum. Onu terk etmek istemiyordum! Ama başka çarem yoktu.

"Kararımı verdim Adrian," dedim. "Haftasonu gidiyorum. Lütfen, bunu benim için daha da zorlaştırma. Arkadaş kalmamızı istiyorum." Ses tonumu duyan, bir ortaklığa son verdiğimi sanabilirdi.

Kapıya doğru yürüdüğümde, Adrian, peşimden koştu. Bakışlarındaki ızdıraba dayanamadığım için gözlerimi kaçırdım. "Sydney, yapma. Hata ediyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

Cevap vermedim. Veremedim. Arkama bakmamak için kendimi zorlayarak, yürüyüp gittim. İrademi yitireceğimden korkuyordum. Palm Springs'ten ayrılma sebebim buydu. Artık ona karşı koyamıyordum. Daha önce kimsenin, üzerimde böyle bir etkisi olmamıştı.

Tek istediğim, bir hafta odama kapanıp avaz avaz ağlamaktı. Ama kendimi dinlemek bana yasaktı. Hep başkaları

için yaşıyordum. Hayallerimi bir kenara atıyordum. O gece buluştuğumuzda, Eddie'ye aşkla ilgili tavsiye verebilecek en son insan bendim. Neyse ki, kendi hislerine yoğunlaşmaktan benimkileri fark edemedi.

"Angeline'le asla birlikte olmamalıydım," dedi. Kasabada bir kafedeydik. Eddie, neredeyse bir saattir sıcak çikolatasını karıştırıyordu. Daha bir yudum almamıştı.

"Böyle olacağını bilemezdin," dedim. Adrian'ın gözlerindeki acıyı aklımdan çıkaramadığım için konuya odaklanmakta güçlük çekiyordum. "Angeline, sağı solu belli olmayan bir kız."

"İşte bu yüzden ondan uzak durmalıydım." Nihayet kaşığı masaya bıraktı. "Zaten ilişkiler yeterince zor. Hele bir de onun gibi biriyle! Böyle konularla dikkatimi dağıtamam. Ben Jill için buradayım. Kendimi tutmalıydım."

"Biriyle olmak istemenin yanlış bir tarafı yok ki," dedim diplomatça. *O kişi bütün dünyanı altüst edip kontrolünü kaybetmene sebep olmadıkça.*

"Belki emekli olduğumuzda, evet." Ciddi miydi? "Ama şimdi, tek önceliğim Jill olmalı."

Çöpçatanlık bana göre değildi ama denemek zorundaydım. "Jill'le birlikte olmayı düşündün mü hiç? Eskiden ondan hoşlandığını biliyorum." Ve hala hoşlandığından emindim.

"Söz konusu bile olamaz," dedi sertçe. "Sen de biliyorsun. Onu öyle göremem."

"Ama Jill seni öyle görüyor." Kendime hakim olamamıştım. Bugünkü kalp kırıklığımdan sonra, en azından başkaları mutlu olsun istiyordum.

Eddie, donup kaldı. "Jill mi? Yok artık."

"Güven bana," dedim.

Eddie'nin gözlerinde, şüphe, umut, sevinç... Hepsi vardı. Sonra birden suratı asıldı ve kaşığı alıp sıcak çikolatasını karıştırmaya devam etti.

"Sydney, biliyorsun yapamam. Görev bilincinin ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin." Nedense bugün herkes, benimle ilgili böyle cümleler kuruyordu. Beni benden bile iyi tanıyor gibiydiler.

"En azından bir düşün," dedim. "Jill'i gördüğünde sana nasıl baktığına dikkat et."

Eddie, dediğimi yapacakmış gibiydi. Eh, bu da küçük bir zafer sayılırdı. Birden heyecanlandı. "Marcus'la neler oldu? St. Louis gezisi nasıl geçti? Jill hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?"

Sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. Onu panikletmek istemiyordum. Marcus'la ilişkimi ortaya çıkaracak bir şey yapmasını da istemiyordum. "Savaşçılar'ın Simyacılar'la temasta olduğuna dair birkaç kanıt bulduk ama Jill konusunda birlikte çalıştıklarına dair bir şey yok. Ayrıca Jill'in gerektiği gibi korunması için bütün tedbirleri aldım."

Bugün Stanton'la konuşmadığım için, son söylediğimden emin değildim. Ama Eddie, rahatlamışa benziyordu. Zaten bir gün için yeterince stres çekmişti. Bakışları, arkamdaki bir şeye kaydı ve ağzına kadar dolu sıcak çikolata fincanını kenara itti. "Artık gidelim mi?"

Döndüğümde, duvarda asılı saati gördüm. Haklıydı. Yatakhanenin kapanış vaktinden önce hala biraz vaktimiz var-

dı ama şansımızı zorlamak anlamsızdı. Kahvemin sonunu içip onu izledim. Güneş batıyordu. Gökyüzü, kızıl ve mor bir renk almıştı. Hava sıcaklığı nihayet normal değerlere düşmüştü ama bana hala kış gibi gelmiyordu. Otoparkta düzensiz park etmiş bir sürü araba vardı. Dikkatsiz birinin kapılarını çizmemesi için, Latte'yi en arkaya park etmiştim.

"Moral desteğin için teşekkürler," dedi Eddie. "Bazen seni gerçek kız kardeşim gibi görüyorum..."

Birden arabam havaya uçtu. Yani bir nevi...

İtiraf etmeliyim ki, Eddie'nin zamanlaması mükemmeldi. Beni yere fırlatıp üzerime kapandı. Patlama sesi kulakları sağır ediciydi. Suratıma köpükler yapışınca çığlık attım.

Köpük mü?

Eddie, yavaşça doğrulduğunda onu izledim. Arabam alevler içinde kalmamıştı. Ama beyaz bir maddeyle dolmuş, kapıları uçmuş, camları tuzla buz olmuştu. Arabaya doğru koşarken, kafedeki insanların kaldırıma döküldüklerini fark ettim.

"Neler oluyor?" diye sordu Eddie.

Suratımdaki köpüklere dokunup parmak uçlarımı birbirine sürttüm. "Yangın söndürücülerde kullanılan köpüğe benziyor," dedim.

"Arabanda ne işi var?" diye sordu. "Hem biri onu arabana bıraksa bile, nasıl hemen etkisini gösterdi? İlk dışarı çıktığımızda hiçbir şey yoktu. Kimya uzmanı sensin. Bu kadar kısa sürede bir reaksiyon oluşabilir mi?"

"Belki," dedim. Doğrusu, fikir yürütemeyecek kadar şaşkındım. Elimi Latte'nin kaputuna dayadım. Gözyaşlarımı

güçlükle tutuyordum. Duygularım kırılma noktasındaydı. "Zavallı arabam. Önce Adrian'ınki, şimdi benimki. İnsanlar neden böyle şeyler yapıyorlar?"

"Vandallıklarından," dedi bir ses arkamdan. Döndüğümde yaşlı bir adam gördüm. Galiba kafenin sahibiydi.

"Daha önce de böyle olaylara şahit oldum. Lanet olasıca yumurcaklar. Polisi arayayım." Cep telefonunu çıkarıp uzaklaştı.

"Yatakhaneye zamanında yetişebilir miyiz bilmiyorum," dedim Eddie'ye.

Şefkatle sırtımı sıvazladı. "Yatakhane müdürüne polis raporunu gösterirsin."

"Tamam. Eyvah, polis!" Hemen yolcu tarafına koşup arabadan fışkıran köpüklere baktım.

"Ne oldu?" diye sordu Eddie. "Yani tabii yeterince şey oldu ama..."

"Torpidoya ulaşmalıyım." Sesimi alçalttım. "Tabancayı almam gerek."

Eddie, suratıma bakakaldı. "Neyi?"

Cevap vermeyince, köpükleri kazmama yardım etti. Torpidoya ulaştığımızda, ikimiz de bembeyazdık. Arkamızda biri var mı diye kontrol ettikten sonra tabancayı alelacele posta çantama sokuşturdum. Çantamın kapağını kapamak üzereydim ki, gözüme parlak bir şey çarptı.

"Bu imkansız," dedim.

Kaybettiğim altın haçımdı. Ama onu elime almamla yere atmam bir oldu. Acıyla bağırdım. Kızgın metal beni yakmıştı.

Köpüklü madde serin olduğu için, haçı ısıtabileceği aklıma gelmemişti. Gömleğimin kolunu çekiştirip haçı tuttum.

Eddie, omzumun üzerinden baktı. "Hep taktığın kolye değil mi o?"

Kafamı sallayıp haça bakmayı sürdürdüm. İçime korkunç bir his yayılmaya başlamıştı. Çantamdan kağıt mendil çıkarıp haçı sardım ve yine çantama koydum. Sonra Bayan Terwilliger'ı aradım. Her zamanki gibi, karşıma telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadan kapadım.

"Neler oluyor?" diye sordu Eddie.

"Emin değilim," dedim. "Ama bir terslik olduğu kesin."

Henüz büyüyü sezme yeteneğimi geliştirememiştim ama haça bir şey yapıldığından neredeyse emindim. Latte'nin köpüklü elvedasıyla sonuçlanan bir şey. Alicia, haçı bulamamıştı. Veronica, geri dönüp onu almış olabilir miydi? Eğer öyleyse, yerimi nasıl bulmuştu? Bir insanın izini sürmek için kişisel eşyalarının kullanılabileceğini biliyordum. Gerçi bunun için en çok, saçlar ya da tırnaklar tercih ediliyordu. Ama Veronica gibi tecrübeli bir büyücü, pekala haçımı da aynı amaç için kullanabilirdi. Evet, Veronica, beni bulmuş olabilirdi. Ama hayatımı emmek yerine, neden arabama saldırmıştı?

Çok geçmeden polis gelip ifadelerimizi aldı. Hemen arkalarından bir çekici geldi. Şoförün suratına bakılırsa, Latte'nin durumu pek iç açıcı değildi. Arabam tamircinin yolunu tutarken, polislerden biri kibarlık edip Eddie'yle beni Amberwood'a bıraktı. Tüm olanlara rağmen, yatakhanelerin kapanış saatinden önce okula ulaşmayı başardık.

Odama gittiğimde, Bayan Terwilliger'ı bir kez daha aradım. Numarasına hala ulaşılamıyordu.

Çantamı yatağıma boşalttım ve bugünkü ganimetlerime göz attım. Biri, kafeden satın aldığım pastaydı. Pastayı ve kuvarsı akvaryuma koyup callistanayı çağırdım. Hemen pastanın peşine düştü.

Haç soğumuştu. Ona nasıl bir büyü yapılmışsa, etkisi geçmişti. Tabancayı hemen çantaya geri koydum. Şimdi yatağın üzerinde bir tek, Bayan Terwilliger'ın bütün gün boyunca ihmal ettiğim zarfı kalmıştı. Belki özel hayatıma bu kadar dalmasaydım, Latte'yi kurtarabilirdim.

Büyü kitabını zarftan çıkardığımda bir hışırtı duydum. Zarfın içinde, daha küçük başka bir zarf vardı. Bayan Terwilliger bunun bir yüzüne bana bir mesaj yazmıştı: *Her ihtimale karşı, büyü yeteneklerini maskeleyecek bir tılsım daha yaptım. Bu çok güçlü bir tılsım ve yapması epey zahmetli. Onun için dikkatli kullan.*

Bayan Terwilliger'ın bana yardım etmesiyle ilgili suçluluk duygum geri döndü. Küçük zarfı açtığımda, içinden bir kolye çıktı. Peridot taşlarıyla süslü, gümüş bir yıldız. Şaşkınlıkla inledim.

Son derece güçlü ve yapımı zahmetli bu tılsımı, daha önce görmüştüm.

Alicia'nın boynunda.

BÖLÜM 23

Bir an, rastlantı olabileceğini düşündüm. Sonuçta peridot bir yıldız, o kadar da görülmemiş bir şey değildi. Alicia, ağustosta doğmuş ve burç taşını diğer tüm o kolyelerin arasına takmış olabilirdi. Ama sonra aklıma yine, Sonya'nın, doğaüstü dünyada rastlantı diye bir şey olmadığıyla ilgili sözleri geldi.

Yere oturup mantık yürütmeye çalıştım. Alicia'nın boynundaki kolye bunun bir eşiyse, demek o da yeteneklerini maskelemeye çalışan, güçlü bir büyü kullanıcısıydı. Veronica'yı biliyor muydu? Kendini korumaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse, Veronica'nın pansiyonda kalması konusunda o kadar rahat olmamalıydı, öyle değil mi? Böylesi, iki anlama gelirdi: Ya Alicia, Veronica'nın gerçek yüzünü bilmiyordu ya da belki, Veronica'yı korumaya çalışıyordu.

Alicia, Veronica'nın işbirlikçisi olabilir miydi?

Bana en akla yatkın seçenek bu gibi geliyordu. Veronica, genç ve güçlü büyü kullanıcılarının peşindeydi ve bunlardan

bir tanesini kendine yardımcı seçmesi mümkündü. Hem şimdiye dek yaşadıklarımıza bakılırsa, dışarıda kurban seçebileceği daha bir sürü kız vardı. Alicia, birdenbire ortaya çıkıp şüpheli sorular soran genç bir çifte karşı iyi bir paravandı.

Öfkeyle homurdandım. Alicia, baştan beri bizimle oynuyordu. Daha kapıdan içeri girdiğimizde, bizim yıl dönümlerini kutlamaya hazırlanan romantik bir çift olmadığımızı biliyordu. Veronica'yla arkadaş olmadığımızı da öyle. Belki Adrian'ın etkileme gücüyle bile başa çıkabilecek kadar yetenekliydi. Veronica'nın pansiyona döndüğünü bildirmek için beni araması da oyunun bir parçasıydı. Belki Veronica hiç gitmemişti. Hatta içimde, saldırdığı tek arabanın benimki olmadığına dair kötü bir his vardı.

Beni bulmak için haçı kullanmasını anlayabiliyordum ama Mustang'in yerini nasıl saptamıştı? Hafızamı zorladım. Adrian'ın ruh büyüsü, görüntümüzü bulanıklaştırsa da Alicia, bizimle dışarı çıktığında Mustang'i görmüştü. Akıllı biri, özellikle de o kişi ziyaretimizi bekliyorsa, plakadan, Adrian'ın yaşadığı yeri kolayca bulabilirdi.

Ama neden tekerlekleri yarmıştı? "Bizi geciktirmek için," diye söylendim. O gece Lynne saldırıya uğramıştı. Onu uyarmak için geç kalmıştık.

Son haftaları düşündükçe, ne kadar dikkatsiz davrandığımızı fark ediyordum. Kendimizi Veronica'dan gizlediğimizi sanarak yanılmıştık. Hiç kimse, hatta Bayan Terwilliger bile, Veronica'nın bir müttefiki olabileceğini düşünmemişti. Ve o rüyalar... Adrian'la kadife yatakta olanlardan sonra başlamış-

tı. Tılsımın boynumdan kayması, Alicia'nın, pansiyonda bir büyü kullanıcısı olduğunu hissetmesine yetmişti.

Birden bu ana döndüm. Bayan Terwilliger'a buluşumdan söz etmeliydim. Üçüncü kez öğretmenimi aradım. Hala cevap yoktu. Bayan Terwilliger'ı geceyarısı ayinlerinde hayal etsem de çoktan yatmış olması daha kuvvetli bir olasılıktı. Ama bu, sabahı bekleyebilecek bir haber miydi?

Hayır, diye karar verdim anında. Değildi. Tehlikeli ve zalim büyü kullanıcılarıyla karşı karşıyaydık. Arabama saldırılmıştı. Ben burada otururken bile onlar faaliyetlerini sürdürüyor olabilirlerdi. Bayan Terwilliger'ı uyandırmalıydım. Tabii ona ulaşabilirsem.

Sonraki kararımı vermem birkaç saniye aldı. Adrian'ı aradım.

İlk çalışta açtı ama sesi temkinliydi. Eh, bugünkü görüşmemizden sonra normaldi tabii. "Evet?"

Neyse ki beni yanıltmamıştı. Hala benimle konuşacak kadar asildi. "Adrian, aramızın kötü olduğunu biliyorum ve belki bunu istemeye hakkım yok ama senden bir iyilik rica edeceğim. Veronica'yla ilgili."

Adrian duraksamadı bile. "Söyle."

"Amberwood'a gelebilir misin? Yatakhane müdürünü atlatıp buradan kaçmalıyım."

Birkaç saniye konuşmadı. "Sage, iki aydır senden bu sözleri duymayı bekliyorum. Merdiven de getireyim mi?"

Planım kafamda oluşmaya başlamıştı bile. Geceleri kampüste devriye gezen güvenlik görevlileri, öğrenci otoparkını

düzenli olarak kontrol ederlerdi. Ama arka bahçe, nispeten daha ıssız ve korunaksızdı.

"Ben binadan çıkmanın bir yolunu bulurum. Ana yoldan Amberwood'a gelirken, tepeye tırmanan küçük bir yan yol göreceksin. Orası, bizim yatakhanenin arkasına çıkıyor. Bahçe araç gereçlerini koydukları bir baraka var. Seninle onun önünde buluşuruz."

Adrian tekrar konuştuğunda, önceki laubaliliğinden eser yoktu. "Hala bunun muhteşem bir gece yarısı kaçamağı olduğuna inanmak istiyorum ama sanırım değil. Neler oluyor?"

"Şimdi olmaz. Arabada anlatırım."

Üzerime hemen temiz bir kot ve tişört geçirdim. Akşam serinliğine karşı, yanıma ince, süet bir ceket aldım. Güvenlik açısından, çantama birkaç malzeme koymak istiyordum. Eğer her şey yolunda giderse, bu gece Bayan Terwilliger'ı uyarıp yatakhaneye dönecektim. Ama son günlerde yaşadıklarımıza bakılırsa, bu iş sandığım kadar basit olmayabilirdi. Yanımda bir bavul taşıma imkanım olmadığı için, doğru kimyasalları ve büyülü karışımları seçmek zorundaydım. Birkaçını çantama atıp diğerlerini kotumun ve ceketimin ceplerine doldurdum.

Hazır olduğumda, Julia'yla Kristin'in odasına gittim. Pijamalarını giymiş ama henüz uyumamışlardı. Julia, beni tamamen giyinik ve omzumda çantamla görünce şaşırdı.

"Ooo, nereye böyle?" diye sordu.

"Daha önce birkaç kez kaçtığını biliyorum," dedim. "Nasıl yaptın?"

Julia'nın çoğu randevusu, okul saatleri dışında gerçekleşmişti. Kristin'le ikisi, Julia'nın yatakhaneden kaçma becerileriyle ilgili övünmekten kaçınmazdı. İçimde, Julia'nın okulun dışına açılan gizli bir tünel bildiğine dair bir umut vardı. Böylece, çılgınca akrobasi hareketleri yapmama gerek kalmayacaktı. Ama ne yazık ki, kaderimde tam olarak bu vardı. Julia'yla Kristin, beni pencere kenarına götürüp önündeki ağacı işaret ettiler.

"Bu oda hem manzaralı hem de giriş çıkışı kolay," dedi Kristin, gururla.

Kocaman ağacın eğri büğrü dallarına baktım. "Sen buna kolay mı diyorsun?"

"Yatakhanenin yarısı kullanmıştır," dedi. "Sen de başarabilirsin diye düşünüyorum."

"İnsanlardan para almalıyız," diye kıkırdadı Julia. "Merak etme. Bu gece sana kıyak geçeriz. Hemen altımızdaki büyük dala atla. Sonra şuradaki dallara tutunup kendini aşağı bırak."

Beden eğitimi dersinde badminton oynamayı tehlikeli bulan birinin, ağaç dallarına tutunarak üçüncü kattan inmekte bir sakınca görmemesi inanılmazdı doğrusu. Tabii Marcus'un dairesi dördüncü kattaydı ve yangın merdiveni, bu ağaçtan bin kat daha korkunç görünüyordu. Alicia'yla Bayan Terwilliger'ı düşününce kararımı verdim. Kızlara cesurca kafa salladım.

"Tamam, yapacağım."

Julia bir sevinç çığlığı atıp pencereyi açtı. Kristin, hevesle bizi izliyordu. "Lütfen, bana süper yakışıklı bir çocukla buluşmak için kaçtığını söyle," dedi.

Bir an duraksadım. "Aynen öyle. Ama düşündüğünüz şey için değil."

Julia'nın gösterdiği dala atladığımda, haklı olduğunu gördüm. Aşağı inmek gerçekten kolaydı. Hatta o kadar kolaydı ki, okul idaresinden birinin bunu şimdiye dek fark etmemesi inanılmazdı. Bizim gibi gece mesaisi olanlar için büyük şanstı tabii. Yere indiğimde, beni izleyen arkadaşlarıma el salladım. Benim gibi kaçakları yakalamak için olduğunu tahmin ettim. Orası ayrıca, güvenlik görevlilerinden birinin devriye turu kapsamındaydı. Ama şimdi görünürde yoktu. Gölgelerden ayrılmamaya dikkat ederek bahçe boyunca yürüdüm. Arkadaki parmaklıklara ulaştığımda etrafıma bakındım. Burası daha aydınlıktı ama neyse ki, hızlı bir tırmanıcıydım ve güvenlik görevlisi hala ortalıkta yoktu. Derin bir nefes alıp kendimi diğer tarafa atarken, evrenin Alicia, konusunda bana bir borcu olduğunu düşünüyordum. Yatakhaneye geri dönmek daha zor olacaktı ama onu daha sonra düşünecektim. Hem belki Bayan Terwilliger bana yardım ederdi.

Adrian'ı barakanın önünde beklerken buldum. Mustang'i gazladığında bana yan yan baktı. "Siyah deri tulumun nerede?"

"Kuru temizlemede."

Gülümsedi. "Eee, neler oluyor?"

"Bayan Terwilliger'ın evine gidiyoruz," dedim. "Neler olduğuna gelince, bunca zamandır düşmanla burun burunaymışız da haberimiz yokmuş."

Adrian'a keşfimden söz ettiğimde suratı hayretle çarpıldı. "Aurası fazla mükemmeldi," dedi. "Fazla nötr ve sıradandı. Kimseninki öyle değildir. Ama dikkate almadım. Belki de yalnızca tuhaf bir kızdır diye düşündüm."

"Auralar etkilenebilir mi?"

"O dereceye kadar değil," dedi. "Ama sizin kullandığınız tılsımlar hakkında fazla bir bilgim yok. Dediğim gibi, Alicia'nın renkleri oldukça garipti."

Daha önce bunu fark edemediğimiz için öfkeden kuduruyordum. "En azından, Veronica'yla bağını anladığımızı bilmiyor. Bu bize avantaj sağlayabilir."

Bayan Terwilliger'ın evine vardığımızda, bütün ışıklar açıktı. Onu yatakta bulacağımızı sandığım için şaşırdım. Gerçi, Bayan Terwilliger'ın telefonuna bakmaması sık rastlanan bir durumdu, o da ayrı mesele. Ama kapıyı çaldığımızda açan olmadı. Adrian'la birbirimize baktık. "Belki apar topar çıkmak zorunda kalmıştır," dedi. Ama ses tonu, endişesini gizleyememişti. Yoksa Bayan Terwilliger de bizimle aynı sonuca varıp Alicia'yla Veronica'nın peşine mi düşmüştü? Alicia'nın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum ama durum pek iç açıcı görünmüyordu.

Kapıyı ikinci kez çalıp kimse açmayınca, az kalsın bir tekme savuruyordum. "Şimdi ne yapacağız?"

Adrian tokmağı çevirdiğinde, kapı kolaylıkla açılıverdi. "İçeride beklemeye ne dersin?"

Suratımı buruşturdum. "Evine izinsiz mi gireceğiz?"

"Ama kapıyı kilitlememiş. Yani bir nevi, bizi içeri buyur ediyor." Adrian, kapıyı itip beklentiyle suratıma baktı.

Bayan Terwilliger'la konuşmadan Amberwood'a dönmek istemiyordum. Bütün gece kapıda bekleyecek halimiz de yoktu. Evine girmemize aldırmayacağını umarak Adrian'ı izledim. Bayan Terwilliger'ın salonu, her zamanki gibi darmadağındı. Eşyalara keskin bir tütsü kokusu sinmişti. Birden durdum.

"Bir değişiklik var." Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. "Kediler yok."

"Kahretsin, haklısın," dedi Adrian.

En azından biri, mutlaka misafirleri karşılamaya gelirdi. Diğerleri de mobilyaların üzerinde, masaların altında ya da yerlerde olurdu. Ama şimdi hiçbiri görünmüyordu.

Hayretle etrafıma bakındım. "Nereye gitmiş olabilir..."

Kulak tırmalayıcı bir çığlıkla yerimden sıçradım. Bir de baktım ki, kristal ejderha çantamdan kafasını çıkarmış, kalçama tırmanmaya çalışıyor. Birden, akvaryumun kapağını kapamayı unuttuğumu fark ettim. Odamda gizlice çantama girmiş olmalıydı. Çığlığı, aç olduğunda çıkardığı sese benziyordu ama bu daha da sinir bozucuydu. Sonra bacağımı ısırdı ve eğilip kendimi ondan kurtarmaya çalıştım.

"Yanımda turta yok. Ne yapıyorsun? Ahhh!"

Bir şey, kafamın üzerinden uçup arkadaki duvara yapıştı. Yanağıma sıçrayan birkaç ıslak damla tenimi yaktı. Hatta bir an, cızır cızır sesler duymayı bekledim.

"Sydney!" diye haykırdı Adrian.

Bakışlarını takip ettiğimde Alicia'nın mutfak kapısında durduğunu gördüm. Avcunu bize doğru kaldırmıştı. Elinde parlak ve yapışkan bir madde vardı. Şu anda tenimi yakan

maddeden. Neredeyse yanağımı ovuşturuyordum ama sonra, yanmanın yayılacağından korktum. Gözlerimi kırpıştırarak acıya aldırmamaya çalıştım.

"Sydney," diye şakıdı Alicia. "Ah, yoksa Taylor mı demeliydim? Sizinle yeniden karşılaşacağımızı biliyordum. Ama bu kadar erken beklemiyordum doğrusu. Bakıyorum da arabanın başına gelenler seni durduramamış."

"Her şeyi biliyoruz," dedim, gözlerimi yapışkan maddeden ayırmadan. "Veronica için çalıştığından haberimiz var."

Gözlerindeki kibirli ifade, bir anlığına hayretle gölgelendi. "*Onun için çalışmak mı?* Ben ondan kurtulalı çok oldu."

"Kurtuldun mu?" Birkaç saniye afalladım. Sonra yapbozun parçaları bir bir yerlerine oturdu. "O kızları avlayan sendin. San Diego'daki cadıyı. Ve… Veronica Terwilliger'ı."

Veronica'nın izini pansiyona dek sürebilmiştim. Ama Bayan Terwilliger, farklı bir yer belirleme büyüsünde başarılı olamamıştı. Veronica'nın kullandığı bir çeşit güvenlik kalkanına bağlamıştı bunu. Oysa artık, Veronica'nın bir yerlerde komada olduğundan emindim. Alicia, Veronica'nın yaşam enerjisini emdiği için, Bayan Terwilliger de ablasının aktif zihnine ulaşamamıştı.

Bayan Terwilliger…

"Onun için buradasın, değil mi?" diye sordum. "Benim için değil, Bayan Terwilliger için?"

"Acemi çaylaklar kolay hedef," dedi Alicia. "Ama donanımlı cadıların gücüne sahip değiller. Benim, Veronica gibi gençliğe ihtiyacım yok. Sadece güç istiyorum. Bir keresinde, bana büyünün nasıl yapıldığını gösterdi ve sonra onu zayıf bir anında gafil avladım. Alana Kale'e ulaşana dek, o üniversiteli kızla idare etmek zorunda kaldım." Söylediği adı nerede duymuştum? Alana… Tabii ya, Bayan Terwilliger'ın cadı meclisinden, komadaki kız kardeşiydi. "Ve sonunda en büyük vuruşumu yaptım. Jaclyn Terwilliger. Doğrusu, onu avlayabileceğimden emin değildim ama küçük, tatlı çırağını korumak için son haftalarda kendini iyice yorunca, kolayca ağıma düştü."

"Ben, onun…" Cümlemi bitiremedim. *Çırağı değilim,* diyecektim. Değildim, öyle değil mi? Ama artık, yalnızca birkaç büyü yapmakla yetinmiyordum. Bayan Terwilliger'la birlikte, şeytani bir cadıya karşı savaşıyordum. Ve şimdi, o nasıl beni koruduysa, ben de akıl hocamı korumak zorundaydım. Tabii çok geç kalmamışsam.

"Nerede o?" diye sordum.

"Ah, buralarda bir yerdedir," dedi Alicia. "Keşke tüm bunları öğrenmek zorunda kalmasaydın. Senden iyi yem olurdu. Ama şimdi Jaclyn'in yanında sen de yanacaksın. Bu geceki büyük avım o."

"Bize onun nerede olduğunu söyle," diye emretti Adrian. Sesindeki buyurganlığı hemen tanımıştım.

Alicia'nın gözleri ona kaydı. "Ah, lütfen," dedi. "Vampir güçlerinle boşuna vakit kaybetme. İlk ziyaretinizden sonra yüzlerinizi hatırlamakta zorlanınca, neler olduğunu anladım." Bize, daire şeklindeki yeşim taşı kolyesini gösterdi. "Bunu sonrasında aldım. Beni sana karşı koruyor."

Vampir büyüsüne karşı koyabilen bir tılsım mı? Eğer bu gece paçayı kurtarabilirsem, ben de kendime hemen bir tane edinecektim.

Alicia'nın yine o maddeyi fırlatmaya hazırlandığını fark edince yolundan çekildim. Son anda Adrian'ı da çekmeyi başarmıştım. Yanıcı madde, tıslayarak arkamızdaki duvara yapıştı. Çantamdan kurutulmuş deve dikeni çıkarıp Alicia'ya doğru savururken, onu kör edecek Yunanca kelimeleri söyledim. Ama Alicia, sol elinin belli belirsiz bir hareketiyle onları yeniden bana doğru savurdu.

"Bütün yapabileceğin bu mu? Bir körlük büyüsü mü? Belki de cidden onun çırağı değilsin."

Adrian, birden, yanımızdaki duvardaki küçük kutuyu açtı. Yüzümün eriyip gideceği korkusuyla bunu fark etmemiştim bile. Adrian'ın bir şeyler yaptığını gördüm ve aniden karanlığa gömüldük.

"Körlük büyüsü diye buna derler," diye mırıldandı Adrian.

Alicia'nın küfrettiğini duydum. Etrafımı saran karanlıkta donup kalmıştım. Alicia'yı yavaşlatacak her türlü girişime minnettardım ama bu durumda ben de kıpırdayamıyordum ki.

Adrian'ın eli, koluma yapıştı ve tek kelime etmeden beni salondan çıkardı. Kendimi onun süper vampir görüş gücüne bırakmıştım. Alicia, bir şeyler mırıldanıyordu. Herhalde ışık veren bir büyüydü. Ya da sigortaları tamir edebilen.

"Dikkat et," diye fısıldadı Adrian. "Merdiven."

Ayağımın tahta basamağa çarptığını hissettim. Elimizden geldiğince sessiz, bodruma indik. Gözlerim hala karanlığa alış-

mamıştı ama gizli bir zindana girdiğimizi hayal ettim. Sonra mukavva kutuların arasında ilerlemeye başladığımızda, sıradan bir kilerde olduğumuzu anladım. Bayan Terwilliger'ın evi zaten yeterince dağınıktı. Burada bu kadar eşya olması tuhaf gelmişti.

Adrian, nihayet uzak bir köşedeki dikdörtgen kutuların arkasında durdu. Beni kendine çekip kollarını belime sardı. Kafamı göğsüne yaslamıştım. Kalbi tıpkı benimki gibi hızla atıyordu.

"Sigortaları attırman zekiceydi," diye fısıldadım. "Ama burada kısılıp kaldık. Keşke dışarı çıkabilseydik."

"Biliyorum," dedi. "Ama Alicia, kapıya çok yakındı. Ona ya da pencerelere ulaşamazdık."

Tepemizdeki parkelerin gıcırdadığını duyabiliyordum. Alicia, evde dolaşıyordu. "Bizi bulması an meselesi," dedim.

"Bizi buradan çıkaracak bir şeyler düşünürsün diye umuyordum. Alev topunu kullanamaz mısın?"

"İçeride olmaz. Hele bodrumda. Bütün ev yanar. Daha Bayan Terwilliger'ın nerede olduğunu bile bilmiyoruz." Hafızamı zorladım. Ev küçüktü. Alicia'nın Bayan Terwilliger'ı saklayabileceği fazla bir yer yoktu. Öğretmenim bir yerde hapis tutuluyordu. Yoksa çoktan yardımımıza gelirdi. Alicia'nın söylediklerine bakılırsa, henüz Bayan Terwilliger'ı koenaya sokmadığını umut ediyordum. Belki onu yalnızca bayıltmıştı.

"Bir şeyler yap," dedi Adrian, beni kollarında sıkarak. "Zekisin, o kadar büyü kitabı okuyorsun. Mutlaka bir yolu vardır."

Haklıydı. Son haftalarda Bayan Terwilliger, bana bir sürü kitap vermişti. Ama aklımı bir türlü toparlayamıyordum. "Her şeyi unuttum," diye sızlandım.

"Hayır, unutmadın." Adrian'ın sesi, sakin ve ikna ediciydi. Saçlarımı arkaya atıp alnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Derin bir nefes al ve odaklan. Er geç Alicia, aşağı inecek. Onu dışarı çıkarmalı ya da en azından geciktirmeliyiz."

Adrian'ın mantıklı sözleri zihnimde yankılanırken, hayatıma hükmeden mantığımın geri döndüğünü hissettim. Bodrumun küçük, yüksek pencerelerinden hafif bir ışık sızıyordu. Gözlerim, nihayet etrafımdaki şekilleri seçmeye başlamıştı. Alicia'nın hala yukarıda dolaştığını duyabiliyordum. Adrian'ın kollarından kurtulup merdivene doğru yürüdüm. Birkaç zarif el hareketiyle merdivenlere büyü yaptım ve tekrar Adrian'ın yanına koştum.

"Tamam," dedim. "En azından bize biraz zaman kazandıracak."

"Nasıl?"

Tam o sırada, bodruma inen kapının açıldığını duyduk. Etraf birden aydınlandı. Neyse ki, biz hala gölgelerin arasındaydık. "Kaçacak yeriniz kalmadı," dedi Alicia. "Haydi, çıkın ortaya... Ahhhh!"

Alicia, gürültüyle merdivenlerden yuvarlandı.

"Görünmez buz," dedim Adrian'a.

"Bunu söylememem gerektiğini biliyordum," dedi, "ama seni her zamankinden de fazla seviyorum."

Elinden tuttum ve sözlerinin, beni bu ölüm kalım anında bile ne kadar mutlu ettiğini düşünmemeye çalıştım. "Gel."

Saklandığımız yerden çıktığımızda, Alicia'yı ayağa kalkmak için debelenirken bulduk. Etrafında, her hareketiyle dalgalanan, gümüş rengi bir ışık vardı. Bizi gördüğünde, tıslayıp elini bize doğru savurdu. Böyle bir hareket beklediğim için tılsımımı hazırlamıştım. Alicia'nın yanından geçerken, tılsımı zincirin ucunda sallayıp birkaç büyülü kelime söyledim. Aramızda parlak bir kalkan oluştu ve bize doğru fırlattığı minik, parlak oklar buna çarpıp yere düştü. Oluşturduğum, kalkan Bayan Terwilliger'ın parkta kullandığına benziyordu. Ama bu, tehlike anında çağrılıyor ve etkisi fazla uzun sürmüyordu.

Alicia'nın bir sonraki planını kestiremiyordum ama denemekten vazgeçmeyeceğinden emindim. Daha önce hiç kullanmadığım bir tedbir büyüsü yaptım. Bayan Terwilliger'ın bana asla bulaşmamamı tembihlediklerinden birini. Yüksek miktarda enerji gerektiriyordu ve eğer doğru kullanılırsa çok etkiliydi. Alicia, tam ayağa kalkarken ona bir güç dalgası yolladım. Arkaya doğru savrulup Noel süsleriyle dolu kutulara çarptı. Birkaç süs, yere düşüp parçalandı.

Büyü başımı döndürmüştü ama merdivenlere ulaştığımızda bir alev topu çağırdım ve fırlatmaya hazırlanıyormuşum gibi aşağıda tuttum. Oysa asıl amacım, merdivenlerdeki buzu eritmekti. Birkaç basamaktan sonra, taktiğimin işe yaradığını fark ettim. "Dikkatli ol," diye uyardım Adrian'ı. "Yerler hala ıslak."

Merdivenin tepesine vardığımızda, Alicia, arkamızdan koşuyordu. Bana demin kullandığım büyüyle karşılık vererek, üzerimize bir güç dalgası yolladı. Bir anda Adrian'la kendimizi yerde bulduk. Bayan Terwilliger'ın gücümü tüketeceğine dair uyarılarına rağmen, alev topu hala elimdeydi. Alicia, beni yere serdiğinde, alev topu fırlayıp Bayan Terwilliger'ın kanepesine düştü. Kanepenin 1970'lerden kalma, ucuz kumaşı hemen alev aldı.

İyimser düşünmek gerekirse, alev topu, karanlık sorunumuzu çözmüştü. Ama yangın yayılırsa, ev başımıza yıkılabilirdi. O ana dek hızımıza mükemmel bir şekilde ayak uyduran callistana, yanıma geldi. Karar vermek için yalnızca birkaç saniyem vardı.

"Sen Bayan Terwilliger'ı ara," dedim Adrian'a. "Ben Alicia'yı oyalarım."

Giderek yükselen alevler, Adrian'ın yüzünde tuhaf gölgeler oluşturuyordu. "Sydney," dedi endişeyle.

"Bana güvenmek zorundasın," dedim. "Acele et! Bayan Terwilliger'ı bulup dışarı çıkar."

Gözlerinde belki binlerce duygu belirip kayboldu. Sonra dediğimi yaparak, evin diğer kanadına koştu. Yangın, hızla salona yayılıyordu. Dumanlar, aklıma bir fikir getirdi. Onları arttıran bir büyü yaptım ve bodrumun kapısında, dumandan bir duvar yarattım. Böylesi bize, Alicia, dumanları bir perde gibi aralayıp salona girmeden önce, ayağa kalkacak zamanı kazandırdı.

"Bak bu acıttı!" dedi.

Örümcek ağlarına dolanmasını sağlayacak bir büyü yapmaya çalıştım ama Alicia'ya ulaşmadan dağıldı. Gücüm tükenmeye başlamıştı. Bir anda çok fazla şeyi aklımda tutmaya çalışıyordum ve bazı büyüler Alicia'da işe yaramıyordu. Bayan Terwilliger'ın neden yeteneklerimi gizlememi istediğini şimdi daha iyi anlıyordum. Alicia, Veronica'yı alt edebilmişti. Ama ancak onu güçten düşürdükten sonra. Tıpkı Bayan Terwilliger'a yaptığı gibi. Ve şimdi Bayan Terwilliger'ın kendime bir silah edinmemle ilgili önerisini de mantıklı buluyordum.

Buz büyüsü işe yaramıştı, çünkü Alicia, onu beklemiyordu. İşe yarayan bir başka büyü de güç dalgasıydı ve içimde hala biraz enerji kalmıştı. Başarabilir miydim bilmiyordum ama denemek zorundaydım. Belki onu hazırlıksız yakalarsam…

Binlerce voltluk elektriğin vücudumda dolaştığını hissettiğimde bağırdım. Alicia, tek kelime etmeden, yalnızca belli belirsiz bir el hareketiyle beni yere çalmıştı. Ben acıyla kıvranırken, zaferle üzerime yürüdü. Ejderha cesurca aramıza girdi ama Alicia onu bir tekmeyle kenara savurdu. Ejderhanın yerde kayarken bağırdığını duydum.

"Belki de seni emmeliyim," dedi Alicia. Vücudumdaki şok dalgaları devam ederken, güçlükle soluk alıp veriyordum. "Sen beşinci olacaksın. Belki birkaç yıl sonra, Jaclyn için geri dönerim. Sen düşündüğümden güçlü çıktın. Ve sinir bozacak kadar becerikli. Hatta bu gece iyi iş çıkardığını bile söyleyebilirim."

"Pes ettiğimi kim söylüyor?" diyebildim.

Düşünebildiğim ilk gelişmiş büyüyü yaptım. Belki de kırılan Noel süsleri ilham vermişti ama aklım birden çalışmaya başlamıştı. Büyü, herhangi bir sihirli kelime ya da malzeme gerektirmiyordu. Birkaç el hareketi yeterliydi. Ama gücümü öyle bir tüketiyordu ki, neredeyse Alicia'nın büyüsü kadar canımı yakmaya başlamıştı.

Ama sonuçları nefes kesici oldu.

Bayan Terwilliger'ın tutuşan sehpasının üzerinde, beş tane denge topu duruyordu. Bir dönüştürme büyüsüyle onları küre şekillerinden çıkarıp keskin jiletlere dönüştürdüm. İplerini koparıp emrimi beklemeye başladılar. Böylesi, işin kolay kısmıydı.

Zor kısmı, Bayan Terwilliger'ın da dediği gibi, birine saldırmaktı. Üstelik buradaki amaç, düşmanın ayağını kaydırıp onu düşürmek değildi. Onu yaralayabilecek ya da öldürebilecek, fiziksel bir saldırı söz konusuydu. Alicia'nın ne kadar korkunç biri olduğu, beni, Bayan Terwilliger'ı ya da başkalarını öldürmeye çalışması önemli değildi. Alicia, bir insandı ve ben, kimsenin canını alabilecek biri değildim.

Ama kendimi ve sevdiklerimi korumak zorundaydım.

Jiletlere ileri atılmalarını emrettim. Doğruca Alicia'nın suratına saplandılar. Alicia, çığlıklar atarak onları çıkarmaya çalışırken, dengesini kaybedip tekrar merdivenden yuvarlandı. Yere çarptığında çığlık attığını duydum. Onu göremesem de bodrumdan gümüş renkli büyülü fenerinin ışığı geliyordu.

Zafer sevincim kısa sürdü. Bayılmak üzereydim. Etrafım alevlerle çevriliydi ve henüz hazır olmadığım kadar güçlü bir

büyü yapmıştım. Tek istediğim, yere kıvrılıp kendimi ılık bir uykunun koynuna bırakmaktı…

"Sydney!"

Adrian'ın sesiyle irkildim. Ağırlaşan göz kapaklarımın altından ona baktım. Kolunu belime dolayıp beni kaldırdı. Ama bacaklarım tutmuyordu. Adrian, beni kucağına almak zorunda kaldı. Alicia'nın tekmesinden sağ salim kurtulan ejderha, bana tutunarak yukarı tırmandı ve hala omzumdaki çantaya girdi.

"Bayan Terwilliger…" diye mırıldandım.

"Burada değil," dedi Adrian, kapıya doğru koşarken. Yangın, duvarları ve tavanı sarmıştı. Dumandan önümüzü göremiyorduk. İkimiz de öksürüyorduk. Gözlerimizden yaşlar boşanıyordu. Adrian, kızgın kapı tokmağını tuttuğunda, bağırarak elini çekti. Sonra kapıyı bir tekmeyle açtı ve temiz gece havasına çıktık.

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Komşular dışarıda toplanmıştı. Bazıları bizi merakla izlerken, bazıları dev bir alev topuna dönüşen eve bakıyordu. Adrian, beni arabaya taşıyıp yere oturttu. Sırtımı arabaya dayadım ve dehşetle yangına baktık.

"Her yeri aradım Sydney," dedi. "Jackie'yi bulamadım. Belki kaçmıştır." Haklı olması için dua ettim. Aksi takdirde, tarih öğretmenimi korkunç bir ölüme terk etmiştim. "Alicia'ya ne oldu?"

"Son gördüğümde bodrumdaydı." İçime buz gibi bir ürperti yayıldı. "Oradan çıkabileceğini sanmıyorum. Ah Adrian, ne yaptım ben?"

"Kendini korudun. Ve beni. Ve umarım, Jackie'yi." Beni kendine çekti. "Alicia, bir şeytandı. Diğer cadılara neler yaptığını hatırlasana."

"Onda bir terslik olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi," dedim. "Ben de kendimi zeki sanırdım. Onunla her konuştuğumda, zararsız, boş bir kız olduğunu düşündüm. Kim bilir bizimle ne kadar alay etmiştir?

"Eh, Holmes'un bile Moriarty'si olduğuna göre..."

"Adrian," dedim. Hiç espri kaldıracak halde değildim.

Adrian'ın gözleri birden aşağı kaydı. Ceketimin önü açıldığı için tişörtümü fark etmişti. "AYE tişörtünü mü giydin?"

"Şeytani bir büyücüyle onsuz savaşamazdım!"

Birden kulağıma bir miyavlama sesi çalındı. Sokağın karşısındaki çalılığın arasında bir çift yeşil göz gördüm. Bacaklarımın titremesine aldırmadan doğruldum ve çalılığa doğru birkaç adım attım. Adrian, hemen yanıma koştu.

"Ne yapıyorsun? Düşeceksin."

"Kediyi izlemeliyiz."

"Sydney..."

"Ne olur yardım et."

Adrian yine kolunu belime doladı ve birlikte sokağın karşısına geçtik. Kedi başka bir çalılığa koşup bize baktı.

"Onu izlememizi istiyor," dedim.

Kedinin peşinden evlerin arasından geçtik ve Bayan Terwilliger'ın kulübesinin dört blok ötesindeki bir parka girdik. Nefes nefese kalmıştım. Başım dönüyordu. Neredeyse Adrian'dan, beni kucağına almasını isteyecektim. Parkın ortasında bir şey dikkatimi çekti ve son enerjimle ona doğru koştum.

Bayan Terwilliger, çimlerin üzerinde yatıyordu.

Neyse ki hayattaydı ama en az benim kadar bitkindi. Kirpiklerinde kuruyan gözyaşlarına ve giysilerindeki lekelere bakılırsa, Alicia'dan kaçmak için epey çaba harcamıştı. Beni görünce gözlerini kırpıştırdı.

"İyisin," dedi. "Ve beni buldun."

"Kediler yol gösterdi," dedim, sahiplerinin etrafını saran on üç kediyi işaret ederek.

Bayan Terwilliger onlara bakıp gülümsedi. "Gördün mü? Sana kedilerin yararlı hayvanlar olduklarını söylemiştim."

"Callistana'lar da fena sayılmaz," dedim, çantama bakarak. "O *boktan* ses, beni Alicia'nın suratıma attığı asitten kurtardı."

Adrian, sahte bir dehşetle elini kalbine götürdü. "Sage, biraz önce küfür mü ettin?"

Bayan Terwilliger, onu ilk kez fark etti. "Sen de mi buradasın? Bizim için başını belaya soktuğuna üzüldüm."

"Önemi yok," dedi Adrian, gülümseyerek. Elini omzuma koydu. "Bazı şeyler sıkıntıya değer."

BÖLÜM 24

Öğretmenimin evini yaktığım için kendimi kötü hissediyordum.

Ama malum nedenlerden, Bayan Terwilliger'ın buna aldırdığı yoktu. Sigortasının, hasarı karşılayacağından emin değildi ama sigorta şirketi hızlı davranıp hemen olay yerine bir uzman gönderdi. Raporda, evde bir ceset bulunduğuna dair hiçbir ifade yoktu. Bir yanım, kimseyi öldürmediğim için rahatlamıştı. Ama diğer bir yanım, Alicia'yla tekrar karşılaşabileceğimiz için korku içindeydi. Adrian ne demişti: *Holmes'un bile Moriarty'si olduğuna göre...* Suratına jilet saplanmasının ve yanan bir evde mahsur bırakılmasının, Alicia'nın kinini arttıracağı şüphesizdi.

Küçük bir araştırmayla, Veronica'nın Los Angeles'ta bir hastanede yattığını öğrendik. Kimliği belirlenemediği için, kimse yakınlarına haber vermemişti. Bayan Terwilliger, hemen, komadaki ablasını ziyarete koştu. Bir gün büyüyü geri

alıp onu iyileştirebileceğini umuyordu. Ve tüm bu yoğunluğuna rağmen, beni cadı meclisiyle tanıştırmayı kafasına koymuştu. Birkaç sebepten ötürü bunu kabul ettim. Biri, artık büyü yeteneğim yokmuş gibi davranmak bana imkansız geliyordu.

Diğer sebep, bugünlerde fazla ortalıkta görünmek istememdi.

Hala Marcus'la Meksika'ya gitmeye kararlıydım ve bir hafta su gibi akıp geçti. Kış finallerimiz bitti ve cuma günü gelip çattı. Arkadaşlarıma veda ederek aslında büyük bir risk aldım. En güvenlisi, ardımda iz bırakmadan ortadan kaybolmaktı ama onlara güveniyordum. Angeline'e bile. Hem Simyacılar, er geç, bir kaçakları daha olduğunu öğreneceklerdi. Trey'e de söyledim. Aramızda geçenlere rağmen o hala benim arkadaşımdı ve onu özleyecektim.

Gün ilerledikçe yatakhane sessizleşti. Tabii lobide aralıksız çalan Noel müziği dışında. Diğer dinleri dışlamak istemeyen Bayan Weathers, yedi kollu bir şamdan getirtip bir Mutlu Kwanzaa'lar pankartı astırmıştı. Yarın tatil resmen başlıyordu ve bir sürü insan şimdiden gitmişti. Bavulumu topladım. Meksika'da neyle karşılaşacağımı bilmediğim için, yanıma az eşya almıştım.

Hala veda etmem gereken iki kişi vardı: Adrian ve Jill. Onları farklı sebeplerden ötürü sona bırakmıştım ama zamanım daralıyordu. Jill, yalnızca birkaç basamak ötedeydi; Adrian'a ulaşmak daha zordu. Yangından beri, detayları konuşmak için birkaç kez birbirimizi aramıştık. Ama sonrasında, Adrian, sırra kadem basmıştı. Ne arıyor ne mesaj atıyor

ne de rüyalarıma giriyordu. Belki buna sevinmeliydim. Fırsatı değerlendirip acı verici bir vedadan uzak durmalıydım. Ama yapamazdım. Onu bir daha göremeyeceğimi düşündükçe kalbim ağrıyordu. Gitme sebebim o olmasına rağmen, son bir kapanış sahnesine ihtiyacım vardı.

Bunun bir şeyleri bitirme isteğinle ilgisi yok Sydney. Onu görmek istiyorsun. Onu görmeye ihtiyacın var. Ve işte bu yüzden, buradan gitmelisin.

Sonunda cesaretimi toplayıp onu aradım. O anı öylesine uzun zamandır planlıyordum ki, Adrian, telefonunu açmayınca ne yapacağımı şaşırdım. Ona ulaşana dek arka arkaya aramak istiyordum ama kendimi tuttum. Belki yarın bir kez daha denerdim. Sonuçta telefonlarıma cevap vermiyor değildi ya? Elbet konuşacaktık.

Jill'i de ertesi güne bırakmaya karar verdim. Ona veda etmek de Adrian, kadar zordu. Yalnızca bağ sayesinde gördükleri yüzünden değil, Jill onu terk ettiğimi düşünecekti. Ama burada kalıp Adrian'la birlikte olmaya başlarsam, büyük olasılıkla yakayı ele verecek ve ona asla yardım edemeyecektim. Uzakta ve özgür olursam, en azından ona dışarıdan yardım etmeyi deneyebilirdim. Beni anlayacağını umuyordum.

Vedalar dışında geriye son bir şey kalmıştı: Malachi Wolfe'un tabancasını geri götürmek. Wolfe'un evine hep Adrian'la gitmiştim. Ondan korkmam için hiçbir sebep olmadığını bilmeme rağmen, nedense huzursuz oluyordum.

Wolfe, beni evine buyur edince şaşırdım. İçerisi sessizdi. "Köpekler nerede?" diye sordum.

"Eğitimde," dedi. "Bir arkadaşım, profesyonel köpek eğitmeni. Eskiden K-9 biriminde çalışıyordu. Onlara, önlerine gelene havlamamayı öğretecek."

Chihuhua'ların genetik kodunun, sessizliğe uygun olduğunu sanmıyordum. Ama bu düşüncemi kendime saklayıp hayretle Wolfe'un mutfağına baktım. Ondan gemi mutfağı gibi bir yer beklerdim. Ama mavi pötikareli duvar kağıdı ve sincap desenli kurabiye kavanozlarıyla, pek şirin ve neşeli bir odaydı. Ama bir dakika. Şu gördüklerim, Ninja yıldızlı buzdolabı süsleri miydi? En azından onlar, ev sahibinin karakterini yansıtıyordu.

Adrian çok gülecek. Sonra onu uzun bir süre göremeyebileceğimi hatırladım. Birden içim kederle doldu.

"Eee, neden geldin?" diye sordu Wolfe. Yüzüne bakarken, bir şey dikkatimi çekti. Galiba göz bandının yeri yine değişmişti. "Başka bir silah mı istiyorsun?"

"Hayır efendim. Diğerine bile ihtiyacım olmadı ama bana güvendiğiniz için teşekkürler." Tabancayı çantamdan çıkarıp ona uzattım.

Birkaç saniye sağına soluna baktıktan sonra tabancayı bir çekmeceye koydu. "Sorununu çözdün mü? İstersen biraz daha kalabilir."

"Ülkeden ayrılıyorum. Sınırda bana sorun çıkarır."

"Doğru." Kurabiye kavanozlarından birini alıp kapağını açtı ve bana uzattı. Nefis bir koku geldi. "İster misin? Yeni yaptım."

Adrian'a bunları anlatamayacağıma gerçekten üzülüyordum. "Hayır, teşekkür ederim efendim. Son haftalarda tatlıyı

fazla kaçırdım." Kendimi Turta Dünyası'nın müdavimi bile sayabilirdim.

"Bence daha güzel oldun. Neydi o eski halin? Bir deri bir kemik!" Kafasını takdirle sallaması hem tuhaf hem de biraz ürkütücüydü. "Eee, siz ikiniz, nereye gidiyorsunuz bakayım?"

"Meksi... Ah, Adrian benimle gelmiyor. Ben başka biriyle gidiyorum."

"Sahi mi?" Sincaplı kavanozu tezgaha bıraktı. "Şaşırdım. Ne zaman buraya gelseniz, sonrasında eve gidip özel bir eğitim seansı gerçekleştirdiğinizi düşünmüşümdür."

Yanaklarım yanmaya başladı. "Hayır! Biz yalnızca arkadaşız efendim."

"Benim de öyle bir arkadaşım vardı. Gümüş Diş Sally." Anılarını anlatırken hep yaptığı gibi, yine uzaklara daldı.

"Affedersiniz, Gümüş Diş mi dediniz?"

"Sally gibi bir kadın daha gelmez," dedi Wolfe. "Birlikte İsviçre'yi bir uçtan bir uca kat ettik. O zorlu maceradan sonra Sally, Amerika'ya yerleşmek istedi. Ama ben istemedim. Hayallerim vardı. Daha gençtim. Tehlike benim göbek adımdı. Onu terk edip Orkney'li bir şamanla yaşamaya başladım. Bana geleneksel ayinler aracılığıyla kimliğimi bulmamda yardım etti. Hatamı anlamam iki yıl sürdü. Ama geri döndüğümde Sally'yi bulamadım. Geceleri gözlerimi kapadığımda, hala dişinin bir yıldız gibi parlayışını görürüm. Sally'yi asla unutmadım evlat. Asla unutmadım."

Kaşlarımı çattım. "Orkney'li şamanların, kendini bulma ayinleri düzenlediğini bilmiyordum."

Wolfe, öne eğilip işaret parmağını suratıma doğru salladı. "Benim hatalarımdan ders al kızım. Orkney Adaları'ndan uzak dur. Doğru insanı bulmak için, mistik bir işarete ihtiyacın yok."

Güçlükle yutkundum. "Öğüdünüzü dikkate alacağım efendim."

Sonrasında apar topar evden çıkarken, Malachi Wolfe'la farklı ülkelerde yaşamanın daha iyi olabileceğini düşünüyordum.

Ertesi sabah, tam Jill'e veda edecektim ki, o benden önce davranıp kapımda bitti. Adrian'la son rüyada yaptıklarımıza tanık olduğundan beri, doğru düzgün iki çift laf edememiştik.

Odama girip bavulumu gördüğünde kaşlarını çattı. "Gerçekten gidiyor musun?"

"Evet. Sebebini biliyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerimin içine baktı. Gözlerimi kaçırmamak için kendimi zorladım. "Sydney, benim yüzümden Adrian'ı terk etme."

"O kadar basit değil," dedim otomatikman.

"Bence öyle," dedi. "Gördüklerime ve duyduklarıma bakılırsa, sen yalnızca korkuyorsun. Şimdiye dek, hayatının her detayını kontrol edebiliyordun. Bunu yapamadığında, yeni bir kontrol mekanizması arayışına girdin."

"Kontrolün kendinde olmasını istemenin yanlış bir tarafı yok."

"Ama ona her zaman sahip olamayız ve bu iyi bir şeydir. Hatta, harika bir şeydir," diye ekledi. "Ne kadar çabalarsan

çabala, Adrian'a olan hislerini kontrol edemiyorsun. Onu sevmemek elinde değil ve bu yüzden kaçıyorsun. Ben yalnızca bir bahaneyim."

Jill, kim oluyordu da bana ders vermeye kalkışıyordu? "Aramızda olanları görmeni umursamadığımı mı sanıyorsun? Özel hayatımın mercek altında olmasına dayanamam. Bu şekilde yaşayamam."

"Adrian, böyle yaşamayı öğrendi."

"Çünkü mecburdu."

"Haklısın." Öfkesi biraz geçmişti. "Sydney, Adrian beni ölümden döndürdü. Kimse bana bundan daha büyük bir iyilik yapamazdı. Ona hakkını ödeyemem ama hayatını istediği gibi yaşamasına izin verebilirim. Bağ yüzünden bana sürekli kol kanat germesini beklemiyorum. Ne seni ne de onu yargılayabilirim. Hem bir gün, birbirimizi engellemeyi öğreneceğiz."

"Bir gün," diye tekrarladım.

"Evet. Ve o zamana dek, bununla başa çıkmak için elimizden geleni yapacağız. Şimdi giderek, üç kişiyi mutsuz edeceksin."

"Üç mü?" Kaşlarımı çattım. "Ben sana yardım ediyorum."

"Adrian, mutsuzken ben mutlu olabilir miyim sanıyorsun? Adrian'ın tepesinde kara bulutlar dolaşırken ben gülüp oynayabilir miyim?" Ben hiçbir şey demeyince, devam etti. "Bak, Adrian, seninleyken tabii ki onunla aynı fiziksel tepkileri vermiyorum. Ama ne kadar mutlu olduğunu hissedebiliyorum. Sanki neşesi benim içimden fışkırıyor. Bunun ne kadar inanılmaz bir deneyim olduğunu bilemezsin. Ben hiç sizin kadar aşık olmadım."

"Ben..." *Aşık değilim*, diyemedim. Farklı bir taktik denedim. "Burada kalmam tehlikeli. Özellikle de onunla birlikte olmam. Simyacılar her şeyi öğrenebilir. Onu, dövmemi, Bayan Terwilliger'ı ve daha birçok şeyi."

"Ya öğrenmezlerse? Kazanacaklarını bir düşünsene. Adrian. Biz. Büyü. Simyacılar'ın sırlarını ortaya çıkarma fırsatı. Bu hayatı sevdiğini biliyorum. Neden vazgeçesin? Yakalanmayacak kadar zekisin. Biz de sana yardım ederiz. Marcus'la şen grubu, Simyacılar'la asla gerektiği gibi savaşamayacak, çünkü hep birer kaçak olacaklar."

Kafamı iki yana salladım. "Onlar benim gibi. Beni anlıyorlar."

"Hayır, değiller," dedi Jill, inatla. "Yalnızca konuşuyorlar. Sen harekete geçiyorsun."

Onu kendine güvenli ve olgun görmek beni şaşırtmıştı. Aynı zamanda biraz sinir bozucuydu. Madem bu kadar akıllıydı, ne kadar çok şeyi tehlikeye attığımızı da anlaması gerekmez miydi?

"Jill, burada kalmam her bakımdan riskli."

"Tabii öyle!" diye bağırdı öfkeyle. "Yaşamaya değer bütün hayatlar risklidir. Meksika'ya gidersen pişman olacaksın ve bence sen de bunun farkındasın."

Tam karşılık verecekken telefonum çaldı. Eddie arıyordu. Beni nadiren aradığı için birden panikledim.

"Ne oldu?" diye sordum hemen.

"Ah, telaşlanma. Sadece biraz şaşkınım. Jill, seninle mi? Bence aşağı gelip bunu kendi gözlerinizle görün. Dışarıdayız."

Telefonu kapadığımda kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" dedi Jill.

"Galiba Eddie'nin bir sürprizi var. Aşağı gelmemizi istiyor."

Jill'le lobiye indik. Dışarı çıktığımızda, Eddie'yle Angeline, bizi bekliyordu. Birbirleriyle göz teması kurmaktan özellikle kaçınıyorlardı. Yanlarında, uzun boylu, siyah saçlı, mavi gözlü, yakışıklı bir tip vardı. Ciddi bir ifadeyle etrafı süzüyordu.

"Bir dampir," diye fısıldadı Jill, bana.

Dampirin gözleri bir an bize kilitlendi ve sonra ifadesi yumuşadı.

"Jill, Sydney," dedi Eddie. "Bu Neil Raymond. Artık burada bizimle görev yapacak."

Neil, Jill'in önünde öylesine abartılı bir tavırla eğildi ki, bir an kafası yere çarpacak sandım. "Prenses Jillian," dedi, boğuk bir sesle. "Size hizmet etmek büyük bir şeref. Hayatımı uğrunuza feda etmekten çekinmeyeceğimi bilmenizi isterim."

Jill şaşırarak bir adım geri çekildi. "Te-teşekkür ederim."

Eddie kaşlarını çatmış, ikisini izliyordu. "Neil, bize destek için gönderilmiş. Herhalde Jill'in yeterince korunmadığına dair uyarıda bulundun." Eddie'nin bu sözleri banaydı ve eğer yanılmıyorsam, ses tonu suçlayıcıydı.

"Hayır, ben… Yani, evet, sözlerim öyle anlaşılmış olabilir." Stanton'la hasar kontrolü yaparken, Jill'in güvende olmadığını hissettiğimi söylemiştim. Stanton da böyle bir hal çaresi bulmuştu anlaşılan. Eddie şaşırmakta haklıydı ama Jill'in daha

sıkı korunmasında bir kötülük yoktu. Jill'in Neil'a bakışlarından, onun da buna bir itirazı olmadığı sonucunu çıkarmıştım.

Neil'ın elini sıktım. "Aramıza katıldığına sevindim. Sen de kuzen ayağına mı yatacaksın?"

"Hayır, yalnızca yeni bir öğrenci olacağım." Böylesi daha inandırıcıydı. Yoksa herkes, Amberwood'a aile çıkarması yaptığımızı düşünmeye başlayacaktı.

Neil hakkında daha çok bilgi edinmeyi isterdim ama vaktim kısıtlıydı. Latte hurdaya çıktığı için, beni tren istasyonuna Marcus götürecekti. Bir gün arabamdan bu şekilde ayrılacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu.

Hepsine veda edip bavulumu almaya gittim. Sanki bir göreve gidiyormuşum gibi davranıyordum. Eddie, Angeline ve Jill, gerçeği biliyorlardı tabii. Yüzlerinde hüzün ve pişmanlık dolu ifadeler belirmişti. Özellikle Jill, perişandı. Bensiz iyi olmaları için dua ettim. Tekrar aşağı indiğimde, bir tek Jill hala oradaydı.

"Bunu vermeyi unuttum," dedi, bana küçük bir zarf uzatarak. Üzerinde adım vardı ve el yazısını hemen tanımıştım.

"Ona ulaşmaya çalıştım ama telefonlarımı açmadı. Demek bana böyle veda ediyor?" Adrian'ı son kez göremeyeceğim için hayalkırıklığına uğramıştım. Belki bir mektup hiç yoktan iyiydi ama buradan, Adrian'ın o güzel gözlerinin hatırasıyla ayrılmayı tercih ederdim. "Çok mu üzgün?" diye sordum. Adrian'a acı verme fikri dayanılmazdı.

"Mektubu oku," dedi Jill, esrarengiz bir tavırla. "Ve unutma Sydney. Bu benimle ilgili değil. Sizinle ilgili. Başka her

şeyi kontrol edebilirsin, ama bunu... İmkansız. Duygularını kabullen artık."

Jill gittiğinde, kaldırıma oturup Marcus'u beklemeye koyuldum. Gözlerimi zarftan ayıramıyordum. Adrian'ın yazdığı ismimden. Üç kez mektubu açmanın eşiğine geldim ama her seferinde korktum. Sonra Marcus geldi ve zarfı çantama attım.

Marcus, arabada heyecanla büyük planlarından söz ediyordu. Ama onu dinlemiyordum bile. Tek düşündüğüm, Adrian'dı. Onsuz, hayatımın bomboş olacağı... Wade ve Amelia'yla tren istasyonunda buluşacaktık. Jill'e de söylediğim gibi, onlar benim halkımdandı. En azından eskiden. Ama hiçbiri beni Adrian, kadar iyi anlayamazdı. Hiçbirinde Adrian'ın ince zekası ve müthiş sezgileri yoktu. Birden, daha ateşli hatıralara daldım. Öpüşmemizi, onun kollarında olmanın kendimi nasıl hissettirdiğini düşündüm.

"Sydney? Beni dinlemiyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırıp Marcus'a baktım. Suratında şaşkın bir ifade vardı. İnsanların onu önemsememesine alışkın değildi tabii. "Kusura bakma," dedim. "Aklım başka bir yerdeydi."

Marcus sırıttı. "Artık plaj ve margarita moduna geçsen iyi edersin. Meksika'da bambaşka bir hayatın olacak."

Tek derdi de plajlar ve margaritalardı zaten. "Dövmemizi mühürletme kısmını unuttun," dedim. "Tabii dövmecin aynı zamanda barmen değilse."

"Hem güzel hem eğlenceli olduğunu söylemiş miydim?" Güldü. "Birlikte harika vakit geçireceğiz."

"Meksika'da ne kadar kalırız?"

"Önce dövmelerin icabına baktıracağız. En önemlisi o." Neyse ki, mühürletme işlemini sandığım kadar hafife almıyordu. "Sonra birkaç hafta denizin ve güneşin tadını çıkarırız. Ve geri döndüğümüzde, mutsuz Simyacılar'ın izini sürmeye devam ederiz."

"Sonra yine aynı süreci mi tekrarlayacağız?" diye sordum. Dikiz aynasından, Palm Springs'in giderek uzaklaşan gökyüzüne baktım. Göğsüm özlemle sıkıştı. "Önemli bilgiler edinmek için başkalarını saflarımıza çekip sonra onları özgürleştireceğiz, öyle mi?"

"Evet."

Birkaç dakika konuşmadık. "Marcus," dedim "topladığın bilgilerle ne yapacaksın? Yani, Efendi Jameson konusunda bir planın var mı?"

"Onun hakkında kanıt toplamaya devam edeceğiz," dedi hemen. "İlk kez bu kadar önemli bir ipucu yakaladık."

"Madem Simyacılar'la Savaşçılar'ın işbirliği yaptığından eminiz, neden bu bilgiyi Moroi'lara sızdırmıyoruz?"

"Simyacılar inkar eder de ondan. Hem ne acelemiz var?"

"İnkar etmeleri önemli değil ki," diye üsteledim. "En azından Moroi'ları uyarmış oluruz."

Bana, çocuğuna karşı sabırlı olmaya çalışan bir baba edasıyla baktı. Karşımızda tren istasyonunun tabelası belirmişti. "Sydney, beklemek istemediğini biliyorum ama güven bana. Biz şimdiye kadarki bütün faaliyetlerimizi böyle yürüttük."

"Ama ben, bunun doğru bir yol olduğundan emin değilim."

"Aramıza yeni katılan birine göre, işlerimize biraz fazla karışmıyor musun?" Kıkırdadı. Marcus'un bu haline sinir olmaya başlamıştım. "Sabret. Yakında mantığımızı anlayacaksın," dedi.

Küçümseyici tavrından hoşlanmamıştım. "Ben anlayacağımı anladım. Biliyor musun, bence siz hiçbir şey yapmıyorsunuz. Müthiş bir bilgiye ulaştınız. Bununla ilgili kanıtınız var. Ama hala bekliyorsunuz. Meksika'ya kaçıp birkaç hafta denizin tadını çıkarmaktan söz ediyorsunuz. Bunun kimseye bir faydası olmaz ki. Tamam, niyetiniz iyi ama bu kadarıyla yetinemezsiniz." Jill'in sözleri kulaklarımda çınlıyordu: *Onlar yalnızca konuşuyor. Sen harekete geçiyorsun.*

Marcus, bana verecek cevap bulamamıştı.

"Şimdiye dek birçok şey yapabilirdin," dedim. "Seni ilk duyduğumda, bana bir kahraman gibi geldin. Hala yeterince potansiyelin olduğuna inanıyorum. Ama ne yazık ki, yeteneklerini boşa harcıyorsun." Marcus, tren istasyonunun otoparkına girdiğinde, hala sersem gibiydi.

"Bunları kafana kim soktu?" diye sordu sonunda.

"Hiç kimse. Sadece kendi fikirlerimi söylüyorum. Çünkü ben sizin gibi değilim. Elim kolum bağlı oturamam. Kaçamam. Kararımı verdim. Sizinle gelmeyeceğim."

Tüm bunları söylemek, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Bütün haftadır, en doğrusunun, Adrian ve Simyacılar'la uğraşmak yerine, kaçmak olduğuna inanmıştım. Ama kalbim buna asla razı olmamıştı. Sonra Jill'i ve Marcus'u dinledikten sonra, ilk kez, Meksika'ya gitmenin, mantığıma da ters düştüğünün farkına varmıştım.

Marcus'a hakkını teslim etmeliydim. Benim için gerçekten endişelenmiş görünüyordu. "Sydney, buraya ve bu insanlara ne kadar bağlı olduğunu biliyorum," dedi. "Ama Palm Springs senin için güvenli değil. Simyacılar'ın seni gözetleyebileceği hiçbir yer güvenli değil. Dövmeni mühürletmeden, onlardan asla tam anlamıyla kurtulamayacaksın."

"Biri bana, yaşamaya değer hayatların, riskli olduğunu söyledi," dedim, gülümsememi güçlükle bastırarak. Jill'den alıntı yapabileceğim hiç aklıma gelmezdi doğrusu.

Marcus, yumruğunu torpidoya vurdu. "Saçmalık! Teoride kulağa hoş geliyor ama gerçekler bambaşka."

"Simyacılar'la kalsaydın nasıl bir gerçeklik yaratacağını düşündün mü hiç?" diye sordum. "Neleri ortaya çıkarabileceğini?"

"Ama yakalanabilirdim," dedi. "Sen bizi yararsız bulabilirsin ama ben düzinelerce Simyacı'yı serbest bıraktım. Clarence'a ve diğer Moroi'lara yardım ettim."

"Sen yararsız değilsin Marcus. İşini iyi yapıyorsun. Ama aynı kafada değiliz, hepsi bu. Ben burada kalıp kendi yoluma gideceğim. İlk tanıştığımızda ne söylediğini hatırlasana. Moroi'lara kendi yöntemlerimle yardım ediyorum demiştin. Ben de tam olarak bunu yapacağım."

"Boşuna vakit harcıyorsun!"

"Zaman benim," dedim. "İstediğim gibi harcamakta özgürüm." Adrian da düğüne giderken, uçakta bana aynısını söylemişti. Ona, beni sevmeye devam edemeyeceğini söylediğimde. Marcus'u hayalkırıklığına uğrattığım için üzülüyordum. Onlarla gideceğime gerçekten inanmıştı.

Elimi tuttu. "Sydney, lütfen yapma," diye yalvardı. "Kendine ne kadar güvenirsen güven, ne kadar dikkat edersen et, işler kontrolden çıkabilir."

"Zaten çıktı," dedim, arabanın kapısını açarak. "Artık bununla savaşmanın bir anlamı yok. Her şey için teşekkürler Marcus."

"Sydney, dur!" diye seslendi arkamdan. "Tek bir şeyi öğrenmek istiyorum."

Arkama bakıp bekledim.

"Fikrini neden değiştirdin? Bana Meksika'ya geleceğini söylemek için aradığında, yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğuna karar verdim demiştin?"

Marcus'a onunki kadar baş döndürücü olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Aşık olduğumu fark ettim."

Marcus, sanki aşık olduğum insan buradaymış gibi şaşkınlıkla etrafına baktı. "Bunu yeni mi anladın? Ne oldu, onu rüyanda filan mı gördün?"

"Gerek kalmadı," dedim, Wolfe'un hayalkırıklığıyla sonuçlanan Orkney ziyaretini düşünerek. "Aslında hep biliyordum ama şimdiye dek görmezden gelmeye çalışıyordum."

BÖLÜM 25

Marcus, kararlı olduğumu anlayınca bana iyi şanslar dilemesine rağmen suratındaki o sersemlemiş ifade hala geçmemişti. Arabayı istasyonda bırakmayı planlıyordu ama veda armağanı olarak bana anahtarını verdi. Arkasından bakarken, son kez, *acaba hata mı ettim,* diye düşündüm. Sonra aklıma Adrian'ın yeşil gözleri geldi.

Doğru kararı vermiştim. Ve çok geç kalmadığımı umuyordum.

Adrian, hala telefonlarımı açmıyordu. Benden nefret mi ediyordu? Yoksa kendini bir yere kapayıp alkole mi vermişti? Çantamdan mektubu çıkardım. Adrian'dan süslü aşk sözcükleri beklerdim ama bunun yerine, uzun rakam dizileri bulunca şaşırdım.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Arabada oturup bir süre üzerlerinde çalıştım. Bildiğim şifreleri uyguladım. Merakım giderek kabarıyordu. Şifreler ve matematik hesapları

Adrian'a göre değildi. Ama bana bunu bıraktığına göre, mutlaka bir anlamı olmalıydı.

Belki bir görüntü belirir diye kağıdı havaya kaldırıp baktım. Tahminim doğruydu. Rakamlara tekrar baktığımda, ortalarında bir boşluk fark ettim. Şekil bana tanıdık gelmişti. İki rakam dizisini GPS'imin enlem ve boylam ekranına girdim. Bir dakika sonra, karşıma Malibu'da bir adres çıktı. Güney California. Bir tesadüf olabilir miydi?

Hiç düşünmeden otoparktan çıkıp kıyıya doğru ilerledim. Belki iki buçuk saatimi boşa harcayacaktım (dönüşü de düşünürsek, beş), ama içimden bir ses, oraya gitmem gerektiğini söylüyordu. *Rastlantı diye bir şey yoktur.*

Bana hayatımın en uzun yolculuğu gibi geldi. Direksiyona sıkı sıkı yapışmıştım. Hem heyecanlıydım hem de korkuyordum. Adrese birkaç kilometre kala, Getty Villa tabelaları görmeye başladım. Bir an kafam karıştı. Getty Center çok ünlü bir müzeydi. Ama orası Los Angeles'a yakındı. Aradaki bağlantıyı ya da neden Malibu'ya geldiğimi çözebilmiş değildim. Benden isteneni yapıp tabelaları izledim ve Villa'nın otoparkına girdim.

Girişe ulaştığımda cevabımı aldım. Villa, Getty Center'ın kardeş müzesiydi. Özellikle eski Yunan ve Roma sanatı üzerine yoğunlaşmıştı. Daha da güzeli, mimarisi tıpkı eski bir tapınağı andırıyordu. Avluları sütunlar çevreliyordu. Her yerde heykeller ve çeşmeler vardı. Giriş ücretsizdi ama rezervasyon gerekliydi. Ben de bu sorunu, cep telefonumdan internete girerek kolayca hallettim.

İçeri adımımı attığımda, bir an nerede olduğumu unuttum. Müze, benim gibi bir klasik tutkunu için, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Odalar dolusu sanat eseri, mücevherler, heykeller, kıyafetler… Sanki bir zaman makinesiyle geçmişe dönmüştüm. İçimdeki alim, her bir sergiyi dikkatle incelemek için yanıp tutuşuyordu. Ama heyecandan, her odaya şöyle bir göz atıp çıkıyordum.

İç mekanların çoğuna baktıktan sonra dışarı çıktım. Manzarayı görünce nefesimi tuttum. Bahçe, en azından altmış metre uzunluğunda bir havuzun etrafına kurulmuştu. Havuzun yüzeyinde, heykeller ve çeşmeler vardı. Etrafını, özenle budanmış çalılıklar ve ağaçlar süslüyordu. Aralık ayında olmamıza rağmen, güneş neşeyle parlıyordu. Kuş cıvıltılarından ve huşuyla etrafı izleyen turistlerin mırıltılarından başka çıt yoktu. Ama kimseyi umursamadım. Çünkü nihayet aradığım kişiyi bulmuştum.

Havuzun diğer ucunda, girişin karşı tarafındaki bahçede oturuyordu. Sırtı bana dönüktü ama onu nerede olsa tanırdım. Sessizce yaklaştım. İçimi yine heyecan ve korku dolu bir ürperti sarmıştı. Yaklaştıkça, detayları seçebildim. Dimdik sırtını, koyu kahverengi saçlarındaki kestane rengi ışıltıları. Nihayet havuzun diğer ucuna vardığımda, arkasında durdum.

"Sage," dedi, kafasını kaldırmadan. "Şimdiye dek güney sınırında olursun sanıyordum."

"Hayır, sanmıyordun," dedim. "Yoksa bana o mektubu bırakıp bunca yolu gelmezdin. Gidemeyeceğimi biliyordun."

Nihayet bana baktığında, parlak güneş ışığında gözlerini kıstı. "Evet, gitmeyeceğinden emindim. Öyle *umuyordum*. Jill'le az tartışmadık. Eee, notum hakkında ne düşünüyorsun? Zekice, değil mi?"

"Sen bir dahisin," dedim, gülümsememi bastırmaya çalışarak. Korkum yavaş yavaş geçiyordu. Yine eskisi gibiydik. Yalnızca Adrian ve ben vardık.

"Ama yine de risk almışsın. Bütün gün burada oturup boşuna bekleyebilirdin."

"İmkansız." Adrian, ayağa kalkıp bana yaklaştı. "Sen zeki bir kızsın. Şifreyi çözeceğini biliyordum."

"O kadar zeki değilim." Bana yaklaştıkça kalp atışlarım hızlandı. "Bazı şeyleri anlamam uzun sürdü." Etrafı gösterdim. "Burayı nereden biliyordun?"

Parmak uçlarını yanağımdan aşağı kaydırdı ve güneşin sıcaklığı, bu dokunuşun yakıcılığı yanında hiç kaldı. "Çok basit," dedi, gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Araştırmama bir yerden başlamam gerekiyordu ve telefonuma, *Eski Roma* ve *California* yazdım. Anında burası çıktı."

"Ne araştırması?"

Adrian gülümsedi. "Turta Dünyası'ndan daha romantik bir yer bulmak istedim."

Birden, çenemi kaldırıp beni öptü. Her zamanki gibi, sanki dünya durdu. Daha doğrusu, dünya Adrian'a dönüştü. Onunla öpüşmek aklımı başımdan alıyor, varlığını bile bilmediğim bir arzuyla titriyordum. Ama bugün, başka bir şey daha vardı. İlk kez, yaptığımın doğruluğundan emindim. Gerçi bu

noktaya varmam uzun sürmüştü. Ya da belki bambaşka bir yolculuğun eşiğindeydim. Ama mutluydum.

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Etrafta insanlar olmasına aldırış etmiyordum. Onun bir Moroi olması umurumda bile değildi. Tek önemi olan, Adrian'dı. Benim Adrian'ım. Sevgilim. Suç ortağım. Simyacılar'la Moroi'ların dünyasındaki doğruları ve yanlışları ortaya çıkarmayı amaçladığım savaşımdaki müttefikim. Belki Marcus, kendimi bir felakete sürüklediğim konusunda haklıydı ama umursamıyordum. O anda, Adrian'la ben birlikte oldukça, karşımızda kimsenin duramayacağını düşünüyordum.

Öpüşmemiz ne kadar sürdü bilmiyorum. Dediğim gibi, dünyayı unutmuştum. Zaman durmuştu. Adrian'ın kokusu, dudaklarının tadı, benimkine yaslanan vücudu… Yalnızca bunlar vardı. Kendimi rüyadaki sevişmemizi düşünürken bulduğum. Artık sonuna kadar gidebilecek miydik?

Dudaklarımız ayrıldığında, Adrian, beni kollarında tutmayı sürdürdü. Kıkırdamalar duyduğumda etrafıma bakındım. İki küçük çocuk, gülerek bizi işaret ediyordu. Bakışlarımı fark edince kaçtılar. Tekrar Adrian'a döndüm. Gözlerindeki mutlulukta erimek istiyordum.

"Böylesi uzaktan sevmekten daha güzel," dedim.

Saçlarımı yüzümden çekip gözlerime baktı. "Fikrini ne değiştirdi? Yani benden uzak kalmaya dayanamayacağını biliyordum ama itiraf etmeliyim ki, beni biraz korkuttun."

Başımı göğsüne yasladım. "Aslında, bir sürü şey. Jill'in ondan hiç beklenmeyecek kadar akıllıca tavsiyeleri. Wolfe'un bir

anısı. Bu arada sana mutfağını anlatmalıyım. Ve tabii bir de masadaki halimizi bir türlü unutamamam."

Adrian, yüzümü görebilmek için hafifçe geri çekildi. Şaşkın görünüyordu. "Dur bir dakika. Sen şimdi bana, ilişkimizin kaderini on beş yaşındaki bir kızın tavsiyelerinin, tek gözlü bir Chihuahua eğitmeninin palavralarının ve seni gümüş çatal bıçak takımlarının üzerinde öpmemin mi değiştirdiğini söylüyorsun? Ayrıca itiraf etmeliyim ki, o sırada aklımdan pek romantik şeyler geçmiyordu."

Biraz düşündükten sonra, "Evet," dedim, "aynen öyle söylüyorum."

"Vay canına. Ben de senin kalbini kazanmak zor sanırdım." Tekrar ciddileşip alnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Şimdi ne olacak?"

"Beni çağırdığın muhteşem müzeyi gezeceğiz. Etrüsk sanatına bayılacaksın."

O çapkın gülümsemesi geri döndü. "Ona ne şüphe! Ama ben, bizden söz ediyordum."

Ellerini tuttum. "Ne zamandan beri gelecek için endişeleniyorsun?"

"Doğru." Bir an duraksadı. "Sen yanımda oldukça hiçbir şeyden korkum yok. Ama senin, böyle şeyler için endişelenmeyi sevdiğini biliyorum."

"Sevmek, pek doğru bir kelime sayılmaz," diye düzelttim. Hafif bir rüzgar, saçlarını karıştırdı. Onları düzeltmemek için kendimi tuttum. Eğer bunu yapsaydım, yeniden öpüşmeye başlayacaktık ve ben önce, sorusunu yanıtlamak istiyordum.

"Bekçiler'in yanına mı kaçacağız?" diye sordu.

"Tabii ki, hayır. Bu çocukça ve korkakça olur. Hem, saçını jölelemeden yaşayabileceğini sanmıyorum. Gerçi belki, kaçak içkileri hoşuna gider."

"Öyleyse ne yapacağız?"

"İlişkimizi sır olarak saklayacağız."

Adrian kıkırdadı. "Bu korkaklık değil mi?"

"Bence heyecanlı ve motive edici," dedim. "Hatta erkekçe ve cesurca. Bunlar sana uygun kavramlar değil mi?"

"Sage." Güldü. "Benimle olduğun sürece her şeye varım. Ama Simyacılar'ın arasında kalmayı sürdürürsen, bunun senin için ne kadar tehlikeli olacağını biliyorum. Ayrıca Jill'in bizi izlemesinden, hala rahatsız olduğunun farkındayım."

Doğru ya! Büyük olasılıkla Jill, şimdi bu konuştuklarımıza bile tanık oluyordu. Adrian'ın mutluluğu onu da mutlu etmiş miydi? Aşkımızın enerjisiyle mi dolup taşıyordu? Yoksa tüm bunlar onu rahatsız mı ediyordu?

"Üçümüz bununla baş etmenin bir yolunu bulacağız," dedim sonunda. Şimdilik aklıma başka bir şey gelmiyordu. "Simyacılar'a gelince... Dikkatli olmalıyız. Her adımımızı izlemiyorlar ve senin de söylediğin gibi, zaten şimdi de sık sık görüşüyoruz." Bu kadarının yeterli olacağını umuyordum. Olmak zorundaydı.

Ve sonra, yine öpüşmeye başladık. Burada, normal hayatlarımızdan uzakta, baş başayken, birbirimizden uzak durmamız imkansızdı. Hele böyle bir ortamda. Adrian, hayatımda tanıdığım en kusurlu insanlardan biri olmasına rağmen, aynı

zamanda öyle kusursuzdu ki. Ve doğrusunu isterseniz, şüpheler ve oyunlarla çok vakit kaybetmiştik. Hayatın hep tehlikedeyken, bir dakikasını bile boşa harcamaman gerektiğini öğreniyordun. Marcus bile atari salonunda öyle dememiş miydi?

Adrian'la günün geri kalanını Villa'da geçirdik. Çoğunda bahçede öpüştük ama onu içerideki sanat eserlerine de baktırmaya ikna ettim. Belki aşıktım ama ben hala bendim. Akşam müze kapandığında, deniz kıyısında, bir fondü restoranında yemek yedik. Sonrasında, kumsalda sarmaş dolaş, ayın okyanusa düşen aksini izledik.

Gözlerim kıyıya vuran dalgalara dalmıştı ki, Adrian'ın dudaklarını yanağımda hissettim. "Ejderhaya ne oldu?"

Ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. "Onun bir adı var."

Adrian, geri çekip merakla bana baktı. "Öyle mi? Bilmiyordum. Neye karar verdin?"

"Zıpzıp." Adrian, gülerken ekledim. "Dünyanın en harika tavşanıydı. Adının bir ejderhaya verildiğini bilseydi kendiyle gurur duyardı."

"Eminim, duyardı. Mustang'e de bir isim buldun mu?"

"Ivashkovnatör'den mi söz ediyorsun?"

Hayranlıkla yüzüme baktı. "Seni sevdiğimi söylemiştim, değil mi?"

"Evet," dedim. "Hem de binlerce kez."

"Güzel." Beni kendine çekti. "Yalnızca emin olmak istemiştim, Bayan Hızlı Öğrenen."

"Bundan asla kurtulamayacağım, değil mi?" diye homurdandım.

"Aksine, takma adına yaraşır bir performans sergilemen için elimden geleni yapacağım."

Marcus'un arabasının çalıntı olduğundan şüphelendiğim için, onu Malibu'da bıraktık. Adrian, beni yatakhaneye götürüp dudaklarıma bir veda öpücüğü kondurdu ve sabah uyanır uyanmaz arayacağını söyledi. Ondan on iki saatliğine bile ayrılmak zordu. Yatakhaneye girdiğimde, sanki bulutların üzerinde yürüyordum. Dudaklarım hala onun öpücüklerinden yanıyordu.

Adrian'la bir ilişkiye başlamanın çılgınlık olduğunu biliyordum. Mutluluk sarhoşluğum birden dindi. Villa'da onun endişelerini gidermek için iyimser konuşmuştum ama gerçeği biliyordum. Simyacılar'ın sırlarını açığa çıkarmak, zaten yeterince zor olacaktı. Üstelik dövmem hala güvende değildi. Adrian'la birlikte olarak, yakalanma olasılığımı arttırıyordum. Ama bu riski almaktan başka çarem yoktu.

"Bayan Melrose."

Bayan Weathers'ın buz gibi sesiyle düşüncelerimden uyandım. Lobinin ortasında durup ona baktım. Masasından kalkıp yanıma geldi.

"Buyurun efendim?"

"Saat geceyarısını geçiyor."

Saatime baktığımda doğru söylediğini fark ettim. "Haklısınız efendim."

"Tatil başlasa da hala yatakhanede kalıyorsun. Kurallara uyman gerek."

"Haklısınız efendim," diye tekrarladım.

Bayan Weathers, bir şeyler söylememi beklercesine duraksadı. "Bayan Terwilliger için araştırma mı yapıyordun?" Suratında, komik denecek kadar çaresiz bir ifade vardı. "Bayan Terwilliger, benden izin almadı ama eminim bir karışıklık olmuştur."

Birden, Bayan Weathers'ın başımı belaya sokmak istemediğini fark ettim. Ceza almamam için uğraşıyordu. Bayan Terwilliger'a yardım ettiğim yalanını söyleyebilirdim ama yapamadım. Adrian'la geçirdiğim bu muhteşem günü bir yalanla lekelemek istemiyordum. Ayrıca, kurallara karşı gelmiştim. Cezam neyse çekmeliydim.

"Hayır, Bayan Terwilliger'la bir ilgisi yok," dedim. "Saati fark etmemişim."

Bayan Weathers, birkaç dakika daha bekledikten sonra pes ederek dudağını ısırdı. "Pekala. Kuralları biliyorsun. Dersler başladığında cezaya kalacaksın."

Üzüntüyle başımı salladım. "Peki efendim."

Hala, durumu düzeltmemi bekliyormuş gibiydi. Söyleyecek bir şeyim olmadığı için, arkamı dönüp yukarı çıkmaya hazırlandım. "Ah, az kalsın unutuyordum," diye seslendi arkamdan. "Senin gibi bir öğrenci kuralları çiğneyince aklım karıştı tabii." Her zamanki becerikli ve otoriter yatakhane müdürü havasına büründü. "Kuzenin seninle mi kalacak, yoksa başka bir oda mı istiyor, bana bildirin, olur mu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Angeline, neden benimle kalsın ki?"

"O değil, *diğer* kuzenin."

Başka bir kuzenim olmadığını söyleyecektim ki, kendimi tuttum. Belli ki, işin içinde bir iş vardı. Hemen kendimi açık etmemem daha yerinde olurdu.

"Gerekli belgeleri getirdiği için bu gecelik odanda kalmasına izin verdim," dedi Bayan Weathers.

Yutkundum. "Anlıyorum. Nerede kalacağını tatilden sonra bildirebilir miyiz?"

"Elbette." Bir an duraksadıktan sonra ekledi. "O zaman, cezanın ne kadar süreceğini de konuşuruz."

"Nasıl isterseniz efendim."

Yukarı çıkarken kalbim sıkışıyordu.

Odamda beni bekleyen kimdi? Yine kim, hayali ailemin bir parçası olmuştu?

Ama bu kez, gerçekten ailemden biriyle karşılaştım.

Kapıyı açtığımda, Zoe'yi yatağımda otururken buldum. Beni gördüğünde suratı aydınlandı. Ayağa fırlayıp boynuma atıldı.

"Sydney!" diye bağırdı. "Bu gece dönmeyeceğini sandım."

"Ya ne yapacaktım?" diye sordum, gergin bir sesle. O kadar şaşırmıştım ki, sarılışına bile karşılık veremedim. "Burada ne işin var?"

Geri çekilip kocaman sırıttı. Öfkesinden eser kalmamıştı. St. Louis'deki tedirginliği bile kaybolmuştu. Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibiydi. Neden burada olduğunu bilmiyordum ama içimde, eskisi gibi olabileceğimize dair bir umut yeşerdi.

Yeniden konuşana dek.

"Bana saha görevi verdiler! Buraya atandım." Başını çevirip yanağındaki altın zambağı gösterdiğinde, kalbim duracak gibi oldu. "Artık resmen bir Simyacı'yım. Tabii henüz çırak sayılırım. Öğrenecek o kadar çok şeyim var ki, bunları bana en iyi senin öğretebileceğini düşündüler."

"Anlıyorum," dedim. Oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Zoe. Zoe buradaydı. Bir Simyacı'ydı ve benimle kalacaktı.

Coşkusu gölgelenir gibi oldu. "Stanton'a burada desteğe ihtiyacın olduğunu söylemişsin. Moroi'larla tek başına kalmanın ne kadar tüketici olduğundan söz etmişsin."

Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Evet, öyle dedim galiba." Stanton'ı harekete geçirmek için elimden geleni ardıma koymamıştım ve sonucu bu olmuştu. Doğrusu, bu tarz önlemler almasını beklemiyordum.

Zoe'nin heyecanı geri döndü. "Artık yalnız değilsin. Sana yardıma geldim. Gerçi sen asla başını derde sokmazsın ya neyse."

Yok canım. Ne derdi? Bir vampirle aşk yaşıyorum, bir cadı meclisine katılmak üzereyim ve Simyacılar'ın arkasından iş çeviriyorum o kadar.

Tüm bunları kardeşimden nasıl saklayacaktım?

Zoe yine boynuma sarıldı.

"Ah Sydney! Ne harika!" diye bağırdı. "Bundan böyle hiç ayrılmayacağız!"